BESTSELLER

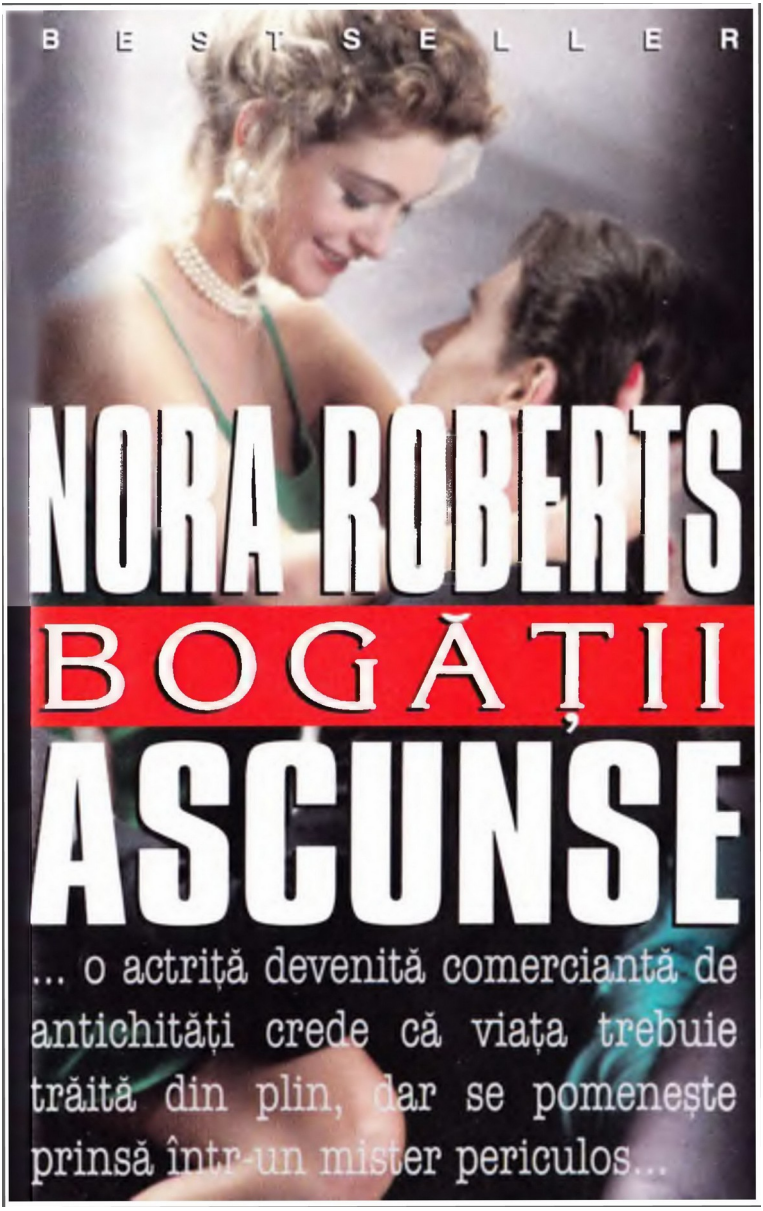

NORA ROBERTS

BOGĂȚII ASCUNSE

... o actriță devenită comerciantă de antichități crede că viața trebuie trăită din plin, dar se pomenește prinsă într-un mister periculos...

Nora Roberts
Bogăţii ascunse
Traducere de Irina Pişota

HIDDEN RICHES by Flora Roberts, 1994
1995 by Editura MIRON
ISBN 973 – 95057 – 4 – 7

Prolog

El nu voia să fie acolo. Nu, ura să fie prins ca într-o capcană în eleganta casă veche, să fie hăituit şi chinuit de neobositele fantome. Nu mai era suficient să învelească mobila în huse, să încuie uşa şi să plece. Trebuia să o golească şi, golind-o, să se purifice de o parte din coşmaruri.

— Domnul căpitan Schimmerhorn?

Jed se încordă la auzul numelui. De săptămâna trecută nu mai era căpitan. Demisionase din rândurile forţelor de poliţie, îşi predase echipamentul, dar se săturase deja să mai explice. Se dedu într-o parte atunci când doi dintre hamali trecură prin holul imens, ieşind afară în aerul răcoros al dimineţii cu un dulap din lemn de trandafir pe care îl căraseră pe scări.

— Da!

— Poate vreţi să verificaţi pe sus, să vă asiguraţi că am luat tot ce voiaţi să păstraţi în magazie. Altminteri se pare că am cam terminat pe aici.

— Bine.

El însă nu voia să urce acele scări, să treacă prin acele încăperi. Chiar şi goale, acestea păstrau prea mult. Răspunderea, se gândi el, în timp ce începu să urce fără prea mare tragere de inimă. Viaţa lui fusese prea ticsită de răspunderi ca să o ignore acum pe aceasta.

Ceva îl îmboldi să traverseze holul şi să se îndrepte spre Vechea lui cameră: camera în care crescuse, camera pe care continuase să o ocupe mult timp după aceea, când locuise singur aici. Dar se opri în uşă, cu puţin înainte de a-i trece pragul. Mâinile i se încleştară în buzunare în pumni puternici şi aşteptă ca amintirile să-l asalteze precum tirul unui ţintaş de elită.

Plânsese în acea cameră, în secret şi în ruşine, bineînţeles. Niciun bărbat din neamul Schimmerhorn nu-şi etalase vreodată slăbiciunea în public. Apoi, când lacrimile secătuiseră, plănuise în secret în acea cameră răzbunări copilăroase mărunte şi zadarnice care întotdeauna se întorseseră ca un bumerang asupra lui.

Învăţase să urască în acea cameră.

Şi, totuşi, nu era decât o cameră. Nu era decât o casă. Se convinsese de acest lucru cu ani în urmă când, măturr fiind, se întorsese să locuiască aici. Şi nu fusese oare mulţumit? se întreba acum în sinea lui. Nu fusese simplu?

Până la Claine.

— Jedidiah.

El tresări. Până să-şi dea seama de ceea ce se întâmpla, aproape că-şi scosese mâna dreaptă din buzunar ca să atingă o armă care nu mai exista acolo. Gestul şi faptul că fusese atât de cufundat în propriile lui gânduri morbide, încât cineva putea să-i vină pe la spate neauzit erau motive pentru care arma nu-i mai era agăţată la brâu.

Încet, el se relaxă şi privi în spate la bunica lui. Honoria Schimmerhorn Rodgers era înfăşurată simplu, dar elegant într-o blană de nurcă, diamante discrete de purtat ziua îi străluceau la urechi, iar părul alb ca zăpada era frumos coafat. Arăta ca o femeie de afaceri prosperă,

pregătită să ia prânzul la clubul preferat. Însă ochii ei, de un albastru la fel de intens că ai lui, erau plini de îngrijorare.

— Sper că te-am convins să aştepţi, zise ea încet şi se apropie ca să-şi pună mâna pe braţul lui.

El se trase automat în lături. Cei din familia Schimmerhorn pur şi simplu nu erau sensibili.

— Nu era niciun motiv să aştept.

— Dar exista, vreun motiv pentru aşa ceva? Ea arată cu mâna spre camera goală. Exista vreun motiv să-ţi goleşti casa, să-ţi înstrăinezi toate lucrurile?

— Nimic din casa asta nu-mi aparţine.

— Este absurd. Şoapta abia rostită cu accentul ei din Boston îi înfiora glasul.

— De ce? Din lipsa altcuiva? El se întoarse cu spatele la cameră şi o privi drept în faţă. Pentru că din întâmplare eu sunt încă în viaţă? Nu, mulţumesc.

Dacă ea n-ar fi fost atât de îngrijorată pentru el, răspunsul lui tăios i-ar fi atras o mustrare usturătoare.

— Dragul meu, nu se pune problema altcuiva. Sau a vreunui fel de vină. Ea îl observase cum se închisese în el, cum se izolase, şi l-ar fi scuturat dacă ar fi ajutat la ceva. În loc de asta, însă, ea îi atinse obrazul. Ai nevoie doar de timp, continuă ea.

Gestul lăsă muşchii lui încordaţi. Trebui să-şi folosească toată forţa ca să nu se smucească de sub degetele tandre.

— Şi acesta este felul în care eu mi-l voi lua.

— Mutându-te din casa familiei…

— Familie? El râse la pronunţarea cuvântului, hohotul răsunând ameninţător de-a lungul culoarului. Noi nu am fost niciodată o familie aici, şi nici în altă parte.

Ochii ei, iniţial înduioşaţi de compătimire, se înăspriră.

— A pretinde că trecutul nu există este la fel de rău ca şi cum ai trăi în el. Ce faci tu aici? Te debarasezi de tot

ce ai agonisit, de tot ce ai devenit? Poate că nu am fost prea entuziasmată de profesiunea pe care ţi-ai ales-o, dar a fost alegerea ta şi ai reuşit. Când ai fost avansat la gradul de căpitan am avut senzaţia că ai făcut din numele Schimmerhorn mai mult decât au realizat înaintaşii tăi cu banii şi puterea lor socială.

— Nu m-am făcut poliţist ca să-mi avansez numele meu blestemat.

— Nu, zise ea încet. Ai făcut-o pentru tine împotriva imenselor presiuni venite din partea familiei, inclusiv din partea mea. Depărtându-se de el, ea începu să păşească prin hol. Trăise odată aici, cu ani în urmă, ca mireasă. Ca una nefericită. Te-am văzut abătându-te din drumul tău şi m-a durut, adăugă ea. Pentru că ştiu că nu ai făcut acest lucru pentru nimeni altcineva decât pentru tine. Deseori mă întreb cum ai putut să fii atât de puternic ca să procedezi astfel.

Întorcându-se, ea îl studie cu atenţie pe acest fiu al fiului ei. Moştenise de la neamul Schimmerhorn înfăţişarea plăcută. Părul de culoarea bronzului, răvăşit de vânt, cădea vălurit în jurul unei feţe uscate, colţuroase, încordată de stres. Ea se îngrijora, în felul ei feminin, pentru că el slăbise, deşi acest lucru nu făcuse decât să-i sporească tăria trăsăturilor. Exista forţă în statura înaltă cu umeri laţi, care accentuau şi în acelaşi timp sfidau frumuseţea masculină romantică a pielii lui arămii şi a gurii senzuale. Ochii, de un albastru intens, îi moştenise de la ea. Erau şi acum la fel de agitaţi şi de provocatori că ai băiatului năpăstuit pe care ea şi-l amintea atât de bine.

Dar el nu mai era un băiat, iar ea se temea că nu mai putea să facă decât foarte puţin pentru tânărul devenit bărbat.

— Nu vreau să te mai văd abătându-te din nou din drumul tău din motive greşite. Ea scutură din cap şi înainte ca el să poată vorbi începu să păşească înapoi spre el. Este posibil ca eu să fi avut rezerve când te-ai mutat aici singur după moartea părinţilor tăi, dar şi aceasta a

fost alegerea ta. Şi, pentru o vreme, a părut din nou să fie justă. Dar de data asta soluţia la o tragedie este să-ţi vinzi casă, să renunţi la carieră?

El aşteptă o secundă.

— Da.

— Mă dezamăgeşti, Jedidiah.

Asta durea. Era o declaraţie pe care ea o făcea rar şi avea mai multă usturime decât o duzină de insulte urlate de tatăl său.

— Mai degrabă te-aş dezamăgi decât să fiu răspunzător de viaţa vreunui poliţist. Nu sunt în măsură să comand. El îşi coborî privirea spre mâini şi le încordă. S-ar putea să nu mai fiu niciodată. Iar în privinţa casei, ar fi trebuit vândută de mulţi ani. După accident. Ar fi trebuit vândută dacă Claine ar fi fost de acord. Ceva i se poticni în gât. Vina era la fel de amară ca irascibilitatea. Acum, nici ea nu mai e şi asta este hotărârea mea, continuă el.

— Da, este a ta, confirmă ea. Dar este cea incorectă.

Furia îi fierbea în sânge. Voia să lovească ceva, pe cineva, să-şi înfigă pumnul în carne. Era o senzaţie care îl cuprindea mult prea des. Şi din acest motiv nu mai era căpitanul J.T. Schimmerhorn de la Departamentul de poliţie din Philadelphia, ci doar un civil.

— Nu poţi să înţelegi? Nu pot să mai trăiesc aici. Nu pot să mai dorm aici. Trebuie să ies naibii de aici. Mă sufoc.

— Atunci vino acasă cu mine. Pe perioada vacanţei. Măcar până după prima zi a Anului Nou. Mai acordă-ţi un mic răgaz înainte de a face un act ireversibil. Vocea ei deveni din nou blândă în timp ce cuprinse între palme mâinile lui rigide. Jedidiah, au trecut luni de când Claine… de când Claine a fost omorâtă.

— Ştiu cât a trecut. Da, ştia momentul exact al morţii surorii lui. În definitiv, el o ucisese. Îţi sunt recunoscător pentru invitaţie, dar am alte planuri. Pe la sfârşitul zilei voi vizita un apartament. Pe strada South.

— Un apartament. Oftatul Honoriei fu sfâşiat de

durere. Zău, Jedidiah, nu este nevoie de un asemenea nonsens. Cumpără-ţi o altă casă dacă trebuie, ia-ţi o vacanţă lungă, dar nu te îngropa într-un loc mizerabil.

El era atât de surprins, încât zâmbi.

— Anunţul spunea că este liniştit, atrăgător şi bine amplasat. Nu suna a fi mizerabil. Bunico, zise el strângându-i mâinile înainte ca ea să mai aibă timp să-l contrazică, nu mai insista.

Ea oftă din nou, înfrântă.

— Nu am vrut pentru tine decât ce-i mai bun.

— Întotdeauna ai vrut asta. El îşi stăpâni un fior, simţind că zidurile se năruiesc peste el. Haide să plecăm de aici.

Capitolul 1

O sală de teatru fără spectatori are propria ei magie stranie. Magia posibilităţilor. Vocile răsunătoare ale actorilor rostindu-şi replicile, reflectoarele, costumele, energia emoţionantă şi ego-urile pretenţioase ţâşnesc din mijlocul scenei către rândul gol din spate.

Isadora Conroy, pierdută în magia scenei, şedea în culisele teatrului *Liberty*, urmărind repetiţia generală de la *Poveste de Crăciun*. Ca întotdeauna, îi plăcea teatrul, nu numai Dickens, ci şi subiectul încordat, dezvăluirea impresionantă, scenariul bine elaborat. În definitiv, teatrul îi era în sânge.

Exista o vibraţie care pulsa în ea chiar şi în repaus. Ochii ei mari, căprui, străluceau de emoţie şi păreau să-i domine chipul încadrat de o buclă a părului castaniu. Acea emoţie aduse o roşeaţă pe pielea ei ca fildeşul, un surâs pe gura ei senzuală. Era un chip al unghiurilor fine şi al trăsăturilor delicate, între robusteţe şi drăgălăşenie. Energia dinăuntrul trupului ei mic şi viguros deborda.

Era o femeie interesată de tot din jurul ei, care credea în iluzii. Urmărindu-l pe tatăl ei zornăind lanţurile lui Marley şi rostind profeţii cumplite către înspăimântătorul Scrooge, ea începea să creadă în stafii. Şi pentru că ea credea, el nu mai era tatăl ei, ci ticălosul

osândit pe vecie, prins în grelele lanţuri ale propriei lui lăcomii.

Apoi Marley deveni iarăşi Quentin Conroy, actorul experimentat, regizorul şi administratorul teatrului, anunţând o pauză de un minut pentru schimbarea decorului.

— Dora. Venind în grabă din spate, Ophelia, sora Isadorei zise: Am întârziat deja cu douăzeci de minute faţă de program.

— Nu avem niciun program, murmură Dora, înclinând din cap aprobator, deoarece schimbarea decorului era perfectă. Niciodată nu mi-am făcut program când am plecat într-o călătorie de aprovizionare. Uită-te la el, nu este minunat, Lea?

Cu toate că simţul organizatoric îi fu încorsetat, Lea privi spre scenă şi-şi studie tatăl.

— Da. Deşi Dumnezeu ştie cum de rezistă să tot joace aceeaşi piesă an după an.

— Tradiţia, zise Dora zâmbind. Teatrul e înrădăcinat în tradiţie. Faptul că ea părăsise scena nu-i diminuase dragostea pentru teatru sau admiraţia pentru omul care o învăţase cum să rostească o replică. Ea îl urmărise devenind pe scenă o sută de personaje: Macbeth, Willie Loman, Nathan Detroit. Îl văzuse triumfând şi-l văzuse suferind eşecuri. Însă el dădea mereu spectacole. Ţi-i mai aduci aminte pe mama şi pe tata în Titania şi Oberon?

Lea îşi dădu ochii peste cap, dar zâmbea.

— Cine ar putea să uite? Mama a rămas în pielea personajului săptămâni în şir. Nu ne-a fost uşor să trăim cu regina zânelor. Şi dacă nu plecăm curând de aici, regina îşi va face apariţia şi ne va înşira lista ei cu întâmplări ce pot apărea în cale unor femei care călătoresc singure prin Virginia.

Simţind agitaţia şi nerăbdarea surorii ei, Dora îşi încolăci un braţ în jurul umerilor Leei.

— Liniştește-te, dragă. Pe ea am asigurat-o că nu este niciun risc, iar el va lua într-o clipă cinci minute pauză.

Ceea ce el şi făcu, în replică. Când actorii se împrăştiară, Dora păşi în mijlocul scenei.

— Tată. Ea îl privi lung, măsurându-l din creştetul capului până în vârful picioarelor. Ai fost grozav.

— Mulţumesc, dulceaţa mea. El ridică un braţ astfel ca vălul lui zdrenţuit să se mişte. Cred că machiajul este mai reuşit faţă de anul trecut.

— Absolut. De fapt, fardul şi creioanele dermatografe erau alarmant de realiste; chipul lui plăcut părea lipsit de vlagă. Absolut înspăimântător, adăugă ea. Îl sărută uşor pe buze, atentă să nu se murdărească. Îmi pare rău că vom pierde seara premierei.

— Asta este, spuse el, deşi îl cam supăra situaţia. Cu toate că avea un fiu care să continue tradiţia Conroy, el îşi pierduse cele două fiice, una căsătorindu-se, cealaltă devenind liberă întreprinzătoare. Din când în când le mai păcălea făcându-le să apară în câte un mic rol. Deci, fetiţele mele sunt gata să-şi ia zborul în aventura lor, zise el.

— E o călătorie de aprovizionare, tată, nu o excursie pe Amazon.

— Acelaşi lucru. El făcu cu ochiul şi o sărută pe Lea. Să vă feriţi de şerpi.

— Oh, Lea! Trixie Conroy, splendidă în costumul ei complet cu turnură şi pălărie cu pene, se grăbi pe scenă. Acustica excelentă a teatrului *Liberty* îi purtă vocea guturală spre balconul din spate. John este la telefon, dragă. Nu-şi poate aminti dacă Missy are după-amiază la cinci întâlnire cu cercetaşi! sau are la şase ora de pian.

— Am lăsat o listă, bombăni Lea. Cum se va descurca cu copiii trei zile dacă nu poate să citească o listă?

— Un bărbat atât de dulce, comentă Trixie, când Lea ieşi grăbită. Ginerele perfect. Dora, vei conduce atentă?

— Da, mamă.

— Sigur că da. Tu mereu eşti atentă. N-o să iei niciun autostopist?

— Nici dacă mă imploră.

— Şi vei opri din două în două ore ca să-ţi odihneşti ochii?

— Ca un mecanism automat.

O împătimită neliniştită, Trixie îşi muşcă buza de jos.

— Cu toate acestea, drumul până în Virginia este îngrozitor de lung. Şi s-ar putea să ningă.

— Am cauciucuri pentru zăpadă. Pentru a pune capăt altor speculaţii, Dora îşi sărută mama. În camionetă avem telefon, mamă. Am să sun de câte ori voi trece graniţa altui stat.

— Ce drăguţ va fi. Ideea o bucura enorm pe Trixie.

Of, Quentin dragă, tocmai am venit de la casa de bilete. Ea făcu o plecăciune reverenţioasă în faţa soţului şi zise: S-au epuizat biletele pe toată săptămâna.

— Normal. Quentin îşi ridică soţia în braţe şi o răsuci într-o piruetă graţioasă care sfârşi cu o înclinare a capului. Un Conroy se aşteaptă întotdeauna la o sală ridicată în picioare, continuă el.

— Baftă! Dora îşi mai sărută pentru ultima dată mama. Şi ţie la fel, îi spuse ea lui Quentin. Şi, tată, să nu uiţi că astăzi la sfârşitul zilei trebuie să arăţi cuiva apartamentul.

— Niciodată nu-mi uit obligaţiile. Ocupaţi-vă locurile! strigă el, după care îi făcu cu ochiul fiicei lui. *Bon voyage*, scumpa mea.

Dora îi auzi lanţurile zornăind când ajunse în culise. Nu-şi putea imagina o expediere mai bună.

După judecata Dorei, o casă de licitaţie se asemăna foarte mult cu un teatru. Aveai scena, replicile, personajele. Aşa cum le explicase cu ani în urmă părinţilor ei necăjiţi, ea nu se retrăsese chiar definitiv de pe scenă. Pur şi simplu explora un alt mediu. Fără îndoială îşi punea în valoare sângele ei de actor când era vorba să vândă sau să cumpere ceva.

Îşi rezervase deja timpul necesar ca să studieze arena reprezentaţiei de astăzi. Clădirea în care Sherman Porter îşi ţinea licitaţiile şi-şi desfăşura talciocul zjinic

fusese iniţial un abator şi era încă la fel de răcoroasă ca un hambar. Mărfurile erau expuse pe o duşumea rece de ciment unde altă dată vaci şi porci mugiseră şi guiţaseră în drumul lor spre a deveni fripturi înăbuşite şi cotlete. Acum oamenii înfofoliţi în paltoane şi fulare se plimbau de colo-colo, pipăind sticlăria, comentând mormăit picturile, discutând în contradictoriu despre casetele de porţelan şi despre tăbliile sculptate.

Ambianţa era puţin cam şubredă, însă ea jucase în împrejurări mai puţin favorabile. Dar, desigur, aici era limita.

Isadorei Conroy îi plăcea tocmeala. Cuvintele „de vânzare” îi trimiteau un fior prin sânge. Întotdeauna îi plăcuse să cumpere, găsind elementarul schimb al banilor pe obiecte deosebit de satisfăcător. Atât de satisfăcător, încât de nenumărate ori dăduse bani pe lucruri care nu-i erau de niciun folos. Însă acea dragoste pentru tocmeală şi descoperirea ulterioară că actul de vânzare era la fel de plăcut ca şi cel de cumpărare o determinaseră pe Dora să-şi deschidă propriul magazin.

— Lea, uită-te la aceasta. Dora se întoarse spre sora ei, oferindu-i un recipient auriu pentru cremă în forma unui pantof de seară de damă. Nu este nemaipomenit?

Ophelia Conroy Bradshaw aruncă o singură privire, ridicându-şi o sprânceană castanie. În ciuda numelui ei fantezist, ea era o femeie cu rădăcini adânci în realitate.

— Cred că vrei să spui frivol, nu-i aşa?

— Haide, priveşte dincolo de estetica evidentă. Zâmbind, Dora lunecă cu vârful unui deget peste arcuirea pantofului. Există un loc în lume pentru ridicol, zise ea.

— Ştiu. Magazinul tău.

Dora chicoti neofensată. Deşi pusese la loc recipientul pentru cremă, ea se hotărâse deja să liciteze pentru acesta. Scoase un carnet şi un stilou, cu care se mândrea că aparţinuse chitaristului lui Elvis, ca să-i noteze numărul.

— Sunt sincer fericită că ai venit cu mine în această

călătorie, Lea. Îmi menţii echilibrul.

— Cineva trebuie să o facă. Atenţia Leei fu atrasă de nişte exponate din sticlă datând din perioada crizei din 1929. Existau două sau trei piese montate în chihlimbar care ar fi completat minunat propria ei colecţie. Şi, totuşi, adăugă ea, mă simt vinovată pentru faptul că sunt departe de casă acum când Crăciunul este atât de aproape. Că l-am lăsat pe John singur cu copiii.

— Abia aşteptai să scapi de copii, îi reaminti Dora, în timp ce cerceta cu atenţie o masă de toaletă din lemn de cireş.

— Ştiu. De aceea mă simt vinovată.

— Vina este un lucru bun. Aruncându-şi unul din capetele fularului roşu peste umăr, Dora se ghemui ca să verifice starea numeroaselor toarte de alamă. Scumpo, n-au trecut decât trei zile, adăugă ea. Practic ne aflăm pe drumul de întoarcere. În seara aceasta vei ajunge acasă, îi vei sufoca pe copii cu grija ta, îl vei seduce pe John şi toată lumea va fi fericită.

Lea îşi făcu ochii roată şi zâmbi uşor spre cuplul care stătea lângă ea.

— Te las pe tine să reduci totul la cel mai mic divizor comun.

Bolborosind satisfăcută, Dora se ridică, scutură din cap dându-şi de pe faţă părul lung până la umeri şi înclină aprobator din cap.

— Cred că am văzut destul deocamdată.

Când se uită la ceas, îşi dădu seama că acasă era timpul să se ridice cortina pentru reprezentaţia de la matineu. Ei bine, se gândi ea, existau spectacole şi spectacole. Şi nu făcu decât să-şi frece mâinile anticipând deschiderea licitaţiei.

— Mai bine ne-am ocupa locurile înainte ca… Oh, stai! Ochii ei căprui străluciră. Uită-te la asta.

Până ca Lea să se întoarcă, Dora o luase la goană pe duşumeaua de ciment.

Tabloul fusese acela care îi atrăsese atenţia. Nu era

mare, probabil patruzeci şi cinci pe şaizeci de centimetri, având o ramă simplă şi modernă din abanos. Pânza în sine era un amestec de culori, dungi şi linii vă lui rite în nuanţe de stacojiu şi de safir, o pată de galben, o dâră intensă de verde-smarald. Ceea ce văzu Dora fu energie şi senzaţie, fiind pentru ea la fel de irezistibile ca un târg.

Dora îi zâmbi băiatului care agăţa tabloul pe perete.

— Trebuie să-l întorci invers.

— Oh? Tânărul magazioner se întoarse şi roşi. Avea şaptesprezece ani şi imaginea Dorei care îi zâmbea îl reduse la un pumn de hormoni. Ah, nu, doamnă, zise el. Mărul lui Adam i se mişth a frenetic atunci când răsuci pânza ca să-i arate Dorei cârligul de pe spate.

— Mmm. Când avea să intre în posesia lui, şi era sigură că aşa avea să se întâmple până la sfârşitul după-amiezii, urma să rectifice şi chestiunea aceea.

— Acesta este un transport care abia a sosit.

— Înţeleg. Ea se apropie. Nişte piese interesante, zise Dora şi ridică statueta unui *basset* cu ochi trişti ghemuit într-o poziţie de repaus. Era mai grea decât se aşteptase şi încreţindu-şi buzele o răsuci pe toate feţele examinând-o atentă. Nici urmă de marcă sau de dată, se gândi ea. Dar totuşi obiectul era excelent.

— Suficient de frivol pentru tine? întrebă Lea.

— Întocmai. După ce aşează statueta la loc se întinse după o figurină înaltă reprezentând un bărbat şi o femeie în costume de dinainte de războiul civil, prinşi în vârtejul unui vals. Mâna Dorei atinse nişte degete groase, noduroase. Scuzaţi-mă, zise ea. Îşi ridică privirea spre un bărbat vârstnic cu ochelari care îşi pleca greoi capul către ea.

— Drăguţă, nu-i aşa? o întrebă el. Soţia mea a avut una exact la fel. S-a făcut praf când s-au jucat copiii prin salonaş. El zâmbi larg, dezvelindu-şi dinţii prea albi şi prea drepţi ca să fie daţi de la Dumnezeu. Purta o cravată din fundă roşie şi mirosea ca o răsurică de mentă. Dora îi întoarse zâmbetul.

— Colecţionaţi?

— Într-un fel. El aşează figurina jos, iar ochii lui bătrâni şi vicleni lunecară peste exponat evaluând, catalogând şi meditând. Eu sunt Tom Ashworth. Am un magazin aici în Front Royal. Îşi scoase de la buzunarul de la piept o carte de vizită şi i-o oferi Dorei. Am adunat atât de multe lucruri, încât soluţia era fie să deschid un magazin, fie să cumpăr o casă mai mare.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi. Eu sunt Dora Conroy. Ea întinse o mână care îi fu cuprinsă într-o scurtă încleştare artritică. Eu am un magazin în Philadelphia.

— M-am gândit că sunteţi o cunoscătoare. Mulţumit, el clipi. V-am remarcat din prima clipă. Nu cred să vă mai fi văzut înainte la vreuna din licitaţiile lui Porter.

— Nu am reuşit niciodată să ajung. De fapt această călătorie a fost un impuls. Mi-am târât şi sora după mine. Lea, Ţom Ashworth.

— Încântată de cunoştinţă.

— Plăcerea este de partea mea. Ashworth bătu uşor mâna îngheţată a Leei. Niciodată nu se încălzeşte aici în această perioadă a anului. Bănuiesc că Porter îşi închipuie că licitaţia va mai încălzi puţin atmosfera de aici.

— Sper să aibă dreptate. În cizmele de piele întoarsă, Lea îşi simţea vârfurile degetelor îngheţate. Lucraţi de mult în acest domeniu, domnule Ashworth?

— Aproape de patruzeci de ani. Soţia mea a dat tonul, croşetând milieuri, eşarfe şi tot felul de astfel de lucruri pe care le vindea. Am adăugat alte mărunţişuri şi ne-am desfăşurat în garaj. El scoase din buzunar o pipă dintr-un ştiulete de porumb şi o strânse între dinţi. În 1963, ajunsesem la un număr de obiecte mai mare decât puteam face faţă, aşa că am fost nevoiţi să închiriem un magazin în oraş, continuă el. Am lucrat cot la cot cu ea până în primăvara lui 1986, când s-a prăpădit. Acum mi-am luat un nepot să lucreze cu mine. Are multe idei trăsnite, dar este băiat bun.

— Afacerile în familie sunt cele mai bune, zise Dora.

Lea tocmai a început să lucreze cu mine la magazin, cu program redus.

— Dumnezeu ştie de ce. Lea îşi afundă mâinile îngheţate în buzunarele paltonului. Nu ştiu nimic despre antichităţi sau despre colecţii, rosti ea.

— Nu trebuie decât să vă imaginaţi ce-şi doresc oamenii, îi zise Ashworth şi-şi trecu un băţ de chibrit pe deasupra unghiei degetului mare ca să-l aprindă. Şi cât de mult ar fi dispuşi să plătească, adăugă el înainte de a trage din pipă…

— Exact. Încântată de el, Dora îşi agăţă mâna de braţul lui. Se pare că începe. Ce-ar fi să ne ducem să ne căutăm nişte locuri?

Ashworth îi oferi Leei celălalt braţ şi, simţindu-se foarte viril, le escortă mândru pe cele două femei la scaunele din apropierea primului rând.

Dora îşi scoase carneţelul şi se pregăti să-şi joace rolul preferat.

Nivelul licitaţiei era redus, dar energic. Vocile ricoşau în tavanul înalt pe măsură ce erau anunţate obiectele.

Însă mulţimea fremătătoare fu cea care aprinse sângele Dorei. Aici urmau să se târguiască şi era hotărâtă să-şi ia partea.

Ea supralicitată oferta unei femei uscăţive, cu buze subţiri, pentru măsuţa de toaletă din lemn de cireş. Rapid, pe o nimica toată, puse mâna pe lotul care includea recipientul pentru cremă în formă de pantof şi-l concură energic pe Ashworth la un set de solniţe din cristal.

— M-aţi luat, zise el când Dora plusă din nou peste oferta lui. Sunteţi obligată ca acolo în nord să obţineţi ceva mai mult pe ele.

— Am un client care le colecţionează, îi spuse Dora. Şi care ar plăti dublul preţului de achiziţie, se gândi ea.

— Chiar aşa? Ashworth se trase mai aproape când începu licitarea unui lot nou. La magazin eu am un set de şase, zise el. Cobalt şi argint.

— Da?

— Dacă aveţi timp, treceţi la sfârşitul licitaţiei pe la mine ca să aruncaţi o privire.

— S-ar putea să fac asta. Lea, licitează tu pentru sticlăria din anii crizei.

— Eu? Cu groaza în ochi, Lea o privi uimită pe sora ei.

— Sigur. Încearcă-ţi norocul. Zâmbind, Dora îşi înclină uşor capul spre Ashworth şi zise: Fiţi atent.

După cum se aştepta Dora, Lea se lansă iniţial în oferte mici, care nu prea îi impresionară pe licitanţi. Treptat ea începu să se ridice din scaun. Ochii începură să-i sticlească. Până la vânzarea lotului, ea îşi rostea ofertele răspicat ca un sergent care îşi comandă recruţii.

— Nu este grozavă? Plină de mândrie, Dora îşi încolăci braţul pe după umerii Leei. Întotdeauna a învăţat repede. Sânge de Conroy.

— Le-am cumpărat pe toate. Lea îşi duse mâna la inima care îi bătea cu putere. Oh, Dumnezeule, le-am cumpărat pe toate. De ce nu mai oprit?

— Când te distrai atât de bine?

— Dar... dar... Când valul de adrenalină se domoli, Lea se prăbuşi în scaun. Au fost sute de dolari, spuse ea. Sute.

Zărind pictura abstractă, Dora îşi frecă mâinile.

— A mea e, rosti ea încet.

La ora trei, Dora adăuga comorilor ei din camionetă şase solniţe de cobalt. ÎVântul se înteţise, îmbujorându-i obrajii şi strecurându-ise pe sub gulerul paltonului.

— Miroase a zăpadă, comentă Ashworth. Şedea în pragul magazinului lui, cu pipa strânsă între dinţi, adulmecând aerul. S-ar putea să vă ningă până să ajungeţi acasă.

— Să sperăm. Dându-şi pe spate părul răvăşit, Dora îi zâmbi: Ce fel de Crăciun ar fi dacă nu ar exista zăpadă? A fost grozav că v-am cunoscut, domnule Ashworth. Ea îi

întinse din nou mâna: Dacă ajungeţi vreodată la Philadelphia, vă aştept să treceţi pe la noi.

— Puteţi conta pe asta. El îşi bătu uşor buzunarul în care strecurase cartea ei de vizită. Doamnelor, să aveţi grijă de dumneavoastră. Să conduceţi cu atenţie.

— Aşa vom face. Crăciun fericit.

— Asemeni, adăugă Ashworth când Dora urcă în camionetă.

Cu un ultim semn din mână, ea porni camioneta şi se depărtă de bordură. Ochii îi licăriră în oglinda retrovizoare şi zâmbi când îl văzu pe Ashworth stând pe trotuar cu pipa între dinţi şi cu mâna ridicată într-un salut de rămas-bun.

— Ce om drăguţ. Mă bucur că a luat figurina.

Lea tremura şi aştepta nerăbdătoare să se încălzească în maşină.

— Sper că nu te-a încărcat prea mult la acele solniţe?

— Mmm. El a obţinut un profit, eu voi obţine unul, iar doamna O'Malley îşi va îmbogăţi colecţia, toată lumea obţine ce vrea.

— Aşa cred. Încă nu-mi vine să cred că ai cumpărat pictura aceea hidoasă. Nu vei reuşi niciodată să o vinzi.

— Oh, până în final voi reuşi.

— Bine cel puţin că nu ai plătit decât cincizeci de dolari pe ea.

— Cincizeci şi doi şaptezeci şi cinci, o corectă Dora.

— Corect. Răsucindu-se pe scaunul ei, Lea privi la cutiile aşezate în spatele camionetei. Ştii, bineînţeles, că nu ai loc pentru toate vechiturile astea, zise ea.

— Le voi face loc. Nu crezi că lui Missy îi va plăcea caruselul acela?

Lea îşi imagină jucăria mecanică de dimensiuni neobişnuite în dormitorul cu nuanţe de alb şi roz al fiicei ei şi se cutremură.

— Te rog nu.

— În regulă. Dora ridică din umeri. De îndată ce avea să cureţe caruselul, era posibil să-l lase să se rotească o

vreme în livingul ei. Eu însă cred că ea o să vrea să pună mâna pe el, continuă ea. Vrei să-l suni pe John ca să-i spui că suntem în drum spre casă?

— Peste puţin timp. Cu un oftat, Lea reveni la loc. Mâine pe vremea asta, voi coace prăjiturele şi voi întinde plăcinta.

— Tu ai vrut, îi reaminti Dora. Tu a trebuit să te măriţi, să faci copii, să cumperi o casă. Unde în altă parte să cineze de Crăciun familia?

— Nu m-ar fi deranjat dacă mama nu ar fi insistat să mă ajute la gătit. Vreau să spun că femeia asta nu a pregătit o masă ca lumea în viaţa ei, corect?

— Nu-mi. Amintesc de vreuna.

— Şi în fiecare Crăciun, mă lovesc de ea prin bucătărie, fluturându-mi câte o reţetă cu umplutură de lucernă şi castane.

— Aceea a fost proastă rău, îşi aminti Dora. Dar a fost mai bună decât cartofii cu mirodenii sau decât *succotash*-ul ei.

— Nu-mi mai aduce aminte. Iar tata nu este de niciun ajutor, umblă cu gluga lui Moş Crăciun şi până la ora

1. Mâncare specific americană din fasole şi porumb verde, fierte împreună.

Prânzului îi tot trage cu *eggnog*

— Poate că Will îi va capta atenţia mamei. Va veni singur sau cu una din iubitele lui? întrebă Dora, referindu-se la strălucita listă de partenere a fratelui lor.

— Ultima dată ştiam că vine singur. Dora, vrei să fii atentă la camionul acela?

— Sunt. Supunându-se spiritului de competiţie, Dora acceleră şi depăşi la câţiva centimetri vehiculul cu şaisprezece roţi: Deci, când ajunge Will?

— Va pleca din New York în ajunul Crăciunului cu un tren târziu.

— Destul de târziu ca să-şi facă o intrare măreaţă, prevesti Dora. Ascultă, dacă ţi se urcă în cap, eu mereu am

să pot… Oh, la naiba.

— Ce? Ochii Leei se deschiseră larg.

— Tocmai mi-am amintit că noul chiriaş cu care tata a încheiat contractul se mută astăzi.

— Şi?

— Sper ca tata să-şi aducă aminte să fie acolo cu cheile. A fost nemaipomenit în prezentarea apartamentului în ultimele săptămâni cât eu am fost prinsă la magazin, dar îl ştii cât este de împrăştiat când pregăteşte un spectacol.

— Ştiu exact cum este şi de aceea nu înţeleg cum de ai putut să-l laşi să aibă o întrevedere cu un chiriaş al locuinţei tale.

— N-am avut timp, mormăi Dora, încercând să socotească dacă avea vreme să-şi sune tatăl între acte. În plus, el a vrut, adăugă ea.

— Atunci să nu fii surprinsă dacă o să te te trezeşti cu un vecin psihopat sau cu o femeie cu trei copii şi cu un cârd de prieteni tatuaţi.

Buzele Dorei se arcuiră.

— L-am specificat tatii în mod expres că fără psiho

1. Băutură făcută din ouă, lapte sau smântână, zahăr şi, de regulă, alcool.

Păţi şi fără tatuaţi. Sper să fie cineva care să gătească şi care să creadă că va intra pe sub pielea proprietăresei dacă îi aduce regulat preparate culinare. Apropo, vrei să mănânci?

— Da. Este posibil să fie ultima masă la care să nu fiu obligată să pregătesc porţia nimănui altcuiva, decât pe a mea.

Dora o coti spre marginea drucnului, tăind calea unui *Chevy*. Ea ignoră sunetul supărat al claxoanelor. Pe chipul ei apăru un zâmbet în timp ce se imagina despachetându-şi noile achiziţii. Primul lucru pe care urma să-l facă, îşi promise ea, era să găsească locul potrivit pentru tablou.

Sus într-un turn al unei clădiri argintii care domina străzile înguste din Los Angeles, Edmund Finley gusta din

plăcerea săptămânală a manichiurii. Peretele aflat exact în faţa biroului lui masiv din lemn de trandafir, licărea cu imaginile a douăsprezece ecrane de televizor. CNN, rezumatul principalelor ştiri şi una din reţelele pentru livrări la domiciliu erau toate proiectate în linişte de-a lungul peretelui. Alte ecrane erau centrate pe diferite birouri ale asociaţiei lui astfel încât să-şi poată ţine sub observaţie angajaţii.

Dar preferând să nu intercepteze sonorul, singurele sunete din vastul lui birou erau acordurile unei cantate de Mozart şi hârâitul ritmic al pilei de unghii.

Lui Finley îi plăcea să privească.

Îşi alesese ultimul etaj al acestei clădiri pentru ca biroul lui să poată domina panorama Los Angeles-ului. Îi oferea un sentiment de forţă, de omnipotenţă şi deseori stătea timp de o oră în spatele biroului privind pe fereastra largă şi studiind pur şi simplu forfota necunoscuţilor de jos, din stradă.

În casa lui, aflată departe, pe colinele din jurul oraşului, existau ecrane de televizor şi monitoare în fiecare cameră. Şi din nou, ferestre de unde putea privi în vale la luminile din Los Angeles. În fiecare seară stătea afară în balconul dormitorului lui şi se imagina stăpânind tot ce se afla pe întinderea pe care o cuprindea cu ochiul liber.

Era un om cu plăcerea de a avea. Biroul lui reflecta gustul pentru rafinament şi unicat. Atât pereţii cât şi covorul erau de culoare albă; albul purităţii care să servească drept decor pentru comorile lui. Un vas *Ming* înfrumuseţa un piedestal de marmură. Sculpturi de Rodin şi Denecheau dominau nişele scobite în perete. Un Renoir cu rama aurie atârna deasupra unei comode *Louis XIV*. Un divan îmbrăcat în catifea, renumit pentru că aparţinuse Mariei Antoinetta, era încadrat de mese din mahon lustruit din perioada victoriană.

Două vitrine înalte din sticlă păstrau o uimitoare şi tainică expoziţie de *objects d art*: sticluţe pentru săruri din lapis lazuli şi aquamarin, netsuke-uri din fildeş, figurine

din porţelan de Dresda, casete pentru inele din porţelan de Limoges, un hanger din secolul al cincisprezecelea având mânerul bătut cu pietre preţioase, măşti africane.

Edmund Finley achiziţionase. Şi odată ce achiziţionase, tezaurizase.

Firma lui de import-export era foarte profitabilă. Activitatea lui de contrabandă de pe planul secundar era şi mai şi. În definitiv, contrabanda era mai mult o competiţie. Necesita o anumită fineţe, o ingeniozitate fără margini şi un gust fără cusur.

Finley, un bărbat înalt, dezinvolt, distins la înfăţişare, în jur de cincizeci de ani, începuse să achiziţioneze mărfuri de tânăr, de pe vremea când lucrase la docurile din San Francisco. Fusese extrem de simplu să schimbe locul unei lăzi, să deschidă un container şi să vândă apoi conţinutul. La vârsta de treizeci de ani dobândise suficient capital ca să-şi întemeieze propria companie, suficientă pricepere ca să joace dur în umbră şi să câştige, suficiente contracte ca să-şi asigure un flux continuu al mărfurilor.

Acum era un om bogat care prefera costumele italieneşti, franţuzoaicele şi francii elveţieni. Putea, după ani de tranzacţii, să-şi permită să păstreze ceea ce-l atrăgea cel mai mult: vechiul, nepreţuitul.

— Am terminat, domnule Finley. Manichiurista puse încet mâna lui Finley pe tamponul fără pată de pe biroul lui. Ea ştia că în timpul în care avea să-şi strângă ustensilele şi loţiunile, el urma să-i verifice atent lucrul. O dată se răstise la ea zece minute pentru că îi tăiase la degetul mare o fărâmă dintr-o pieliţă. Însă, de astă dată, când îndrăzni să ridice privirea spre el, ea îl văzu zâmbind în jos la unghiile lui pilite.

— Excelent lucrat. Mulţumit, el îşi frecă degetul mare de celelalte. Scoţând din buzunar un portmoneu auriu, Finley smulse o bancnotă de cincizeci. Apoi, cu unul din zâmbetele lui rare şi dezarmante, mai adăugă o sută. Crăciun fericit, dragă, zise el.

— Oh, mulţumesc. Mulţumesc foarte mult, domnule

Finley. Şi dumneavoastră un Crăciun fericit.

Zâmbind încă, el îi sugera să plece făcându-i un semn cu degetele a căror manichiură abia fusese terminată. Rara lui generozitate era la fel de naturală precum permanenta! lăcomie. Le savura pe amândouă. Înainte ca uşa să se închidă în urma feţei, el se roti în scaun, împreunându-şi mâinile peste vesta de mătase. Prin lumina revărsată a soarelui el studia imaginea Los Angeles-ului.

Crăciun, se gândi el. Ce perioadă minunată din an. Una de bune intenţii pentru oameni, de clinchet de clopoţei, de lumini colorate. Desigur, era de asemenea şi o perioadă de maximă singurătate, de disperare şi sinucidere. Însă aceste mici tragedii umărâe nu-l impresionau şi nici nu-l îngrijorau. Banii îl catapultaseră deasupra acestor nevoi fragile de companie şi familie. Îşi putea cumpăra compania. Alesese să trăiască într-unul din cele mai bogate oraşe din lume, unde orice putea fi cumpărat, vândut, posedat. Aici tinereţea, bogăţia şi puterea erau admirate mai presus de orice. Pe durata celei mai strălucite sărbători a sezonului, „el dispunea de bogăţie şi dispunea de putere. Cât despre tinereţe, banii puteau cumpăra iluzia.

Finley explora cu ochii lui verzi, strălucitori, clădirile şi ferestrele luminate de soare. Îşi dădu seama, uşor surprins, că era fericit.

Ciocănitul în uşa biroului lui îl făcu să se întoarcă şi să strige:

— Intră!

— Domnule. Abel Winesap, un bărbat scund, cu umeri încovoiaţi şi posedând greul titlu de asistent executiv al preşedintelui, îşi drese glasul. Domnule Finley, zise el.

— Cunoşti adevărata semnificaţie a Crăciunului, Abel? Vocea lui Finley era caldă, ca un brandy aromat turnat peste caimac.

— Ah… Pe Winesap îl deranja nodul de la cravată. Domnule?

— Achiziţie. Un cuvânt încântător, Abel. Şi adevărata semnificaţie a acestei minunate sărbători, nu eşti de acord?

— Da, domnule. Winesap simţi un fior coborându-i pe şira spinării. Ceea ce venise să raporteze era destul de dificil. Buna dispoziţie a lui Finley făcea dificilul şi mai periculos. Mă tem că avem o problemă, domnule Finley, rosti el.

— Oh? Zâmbetul lui Finley nu pieri, însă ochii îi îngheţară. Şi care ar fi?

Lui Winesap i se puse un nod în gât de frică. Ştia că furia glacială a lui Finley era mai fatală decât mânia oricărui altui om. El fusese cel ales să asiste ca martor la eliminarea unui angajat care delapidase. Şi-şi aminti cu cât calm îi crestase Finley gâtul acelui om cu un hanger din secolul al şaisprezecelea frumos împodobit.

Trădarea, considera Finley, merita pedeapsa rapidă şi un anumit ceremonial.

Winesap îşi mai aminti, spre groaza lui, că el fusese cel delegat să înlăture cadavrul.

Agitat, el îşi continuă povestea.

— Transportul de la New York. Marfa pe care o aşteptaţi.

— Este vreo întârziere?

— Nu, adică da, într-un fel... Transportul a ajuns astăzi cum era programat, însă marfa… El îşi umezi buzele subţiri şi nervoase: Nu este cea pe care aţi comandat-o dumneavoastră, domnule, continuă el.

Finley îşi puse mâinile îngrijite pe marginea biroului, nodurile degetelor albindu-i-se.

— Poftim?

— Marfa, domnule. Nu este cea comandată. Se pare că pe undeva s-a produs o încurcătură. Vocea lui Winesap se stinse într-o şoaptă. M-am gândit că lucrul cel mai bun era să vă raportez de îndată.

— Unde este? Glasul lui Finley îşi pierduse căldura jovială. Era acum un şuierat înfricoşător.

— La recepţie, domnule. M-am gândit…

— Adu-o şi’s. Imediat.

— Da, domnule. Pe loc. Winesap ieşi, recunoscător pentru păsuire.

Ca să se calmeze, Finley se îndreptă spre recipientul cu suc de guava şi turnă cu generozitate.

Dacă fusese o greşeală, se gândi el, mai liniştit, urma să fie rectificată. Indiferent cine era, persoana care greşise urma să fie pedepsită.

Atent, el puse deoparte paharul câştigat la o bacara şi se privi în oglinda ovală George al III-lea de deasupra barului. Îşi trecu o mână nervoasă peste părul des şi negru, admirând strălucirea şi luciul argintului care se furişa prin el. Ultima operaţie estetică îi întinsese pungile de sub ochi, îi conferise fermitate bărbiei şi îndepărtase ridurile care i se adânciseră în jurul gurii.

Nu arăta a avea mai mult de patruzeci de ani, decise Finley, întorcându-şi faţa într-o parte şi-n alta ca să-şi studieze şi să-şi confirme profilul.

Ce prost spusese că banii nu puteau să cumpere fericirea?

Ciocănitul din uşă îl trezi din gânduri.

— Intră, se răsti el şi aşteptă în timp ce un dispecer împinse înăuntru o ladă mare. Pune-o acolo, zise el arătând cu degetul spre centrul camerei. Şi du-te. Abel, tu rămâi. Uşa, spuse el, iar Winesap fugi să o închidă în urma funcţionarului.

i

Văzând că Finley tace, Winesap păli şi se întoarse la container.

— L-am deschis conform instrucţiilor pe care le-aţi dat, domnule Finley. În timp ce inspectam marfa, mi-am dat seama că s-a făcut o eroare. Prudent, el îşi afundă mâna în ladă, într-o mare de hârtie ruptă. Cu degete tremurânde el scoase un ceainic de porţelan ornat cu delicate violete.

Finley luă ceainicul, şi-l răsuci în mână. Era

englezesc, un exemplar drăguţ, care pe piaţa liberă valora probabil două sute de dolari. Era însă produs de serie. Mii de ceainice identice cu acesta erau de vânzare în toată lumea. Pentru el, era complet lipsit de valoare. Îl sparse de marginea containerului, transformându-l în cioburi zburătoare.

— Altceva?

Tremurând, Winesap îşi înfipse adânc mâna în ladă şi scoase o vază răsucită din sticlă.

Itajienească, deduse Finley inspectând-o. Făcută manual. În valoare de o sută, probabil o sută cincizeci de dolari. O azvârli în perete, făcând-o ţăndări, ratând milimetric capul lui Winesap.

— Mai sunt… nişte ceşti de ceai. Ochii lui Winesap se plimbau agitaţi între ladă şi chipul de piatră al patronului lui. Ceva argintărie, două platouri, o bomboniera, adăugă el. O pereche de pocale din cristal gravate cu clopoţei de cununie.

— Unde e marfa mea? întrebă Finley, apăsând fiecare cuvânt.

— Domnule, nu pot… Aceea este, cred că a fost… Glasul lui se pierdu într-o şoaptă. O eroare.

— O eroare. Ochii lui Finley erau ca jadul atunci când îşi încleştă pumnii pe lângă el. DiCarlo, gândi el, dând viaţă imaginii omului său din New York. Tânăr, deştept, ambiţios. Însă nu tâmpit, îşi reaminti Finley. Nu într-atât de tâmpit, încât să încerce să-l tragă pe sfoară. Cu toate acestea, el urma să plătească, şi încă scump, pentru această eroare.

— Fă-mi legătura cu DiCarlo.

— Da domnule. Uşurat că mânia lui Finley era pe cale să-şi găsească altă ţintă, Winesap sări la birou ca să obţină legătura telefonică.

În timp ce Winesap forma numărul, Finley zdrobi cioburile de porţelan pe covor. Scormonind apoi prin ladă, el distrusă sistematic tot conţinutul care mai rămăsese.

t

Capitolul 2

Jed Schimmerhorn voia să bea. Nu avea preferinţe: whisky care să-i coboare pe gât într-o linie de foc, căldura seducătoare a jjnui brandy, familiarul zgomot al capacului unei beri. Însă nu avea de gând să ia nicio băutură până nu termina de urcat cutiile pe nenorocitele acelea de scări şubrede şi până nu le aranja în noul lui apartament.

Nu că ar fi avut cine ştie câte lucruri. Vechiul lui partener îi dădu o mână de ajutor la canapea, la saltea şi la piesele mai grele de mobilier. Nu mai rămăseseră decât câteva cutii din carton pline cu cărţi, cu obiecte pentru bucătărie şi alte vechituri de acest fel. Nu ştia de ce păstrase chiar şi atâtea, când mai uşor ar fi fost să pună totul în magazie.

Nu mai era sigur de multe lucruri în aceste zile. Nu-i putea explica lui Brent sau sieşi de ce găsise atât de necesar să se mute la capătul celălalt al oraşului, din imensa casă veche coloniajă într-un apartament. Era ceva legat de noile drumuri. Însă nu puteai să începi un drum nou până nu terminai.

În ultima vreme Jed sfârşise multe lucruri.

Demisia lui fusese primul pas, poate cel mai greu. Comisarul de poliţie se opusese, şi refuzând să-i accepte demisia îl trecuse pe Jed în concediu prelungit. Nu conta denumirea, cugetă Jed în sinea lui. Nu mai era poliţist. Nu mai putea să fie poliţist. Partea din el care dorise să slujească şi să protejeze era secătuită.

Nu era deprimat, aşa cum explicase la serviciul de retrageri. Era terminat. Nu avea nevoie să se regăsească. Nu voia decât să fie lăsat singur. Îşi dedicase paisprezece ani din viaţă poliţiei. Trebuia să fie suficient.

Jed deschise cu cotul uşa apartamentului şi o propti în acea poziţie cu una din cutiile pe care le căra. Împinse cea de-a doua cutie pe podeaua de lemn înainte de a se întoarce prin holul îngust la treptele de afară de care se servise la intrare.

Nu auzise niciun sunet de la vecinul de vizavi.

Bătrânul excentric care îi închiriase locuinţa îi zisese că al doilea apartament era ocupat, dar că locatarul lui era la fel de tăcut ca un şoarece.

Într-adevăr, aşa părea să fie.

Jed o porni pe scări, observând cu supărare că balustrada nu ar fi ţinut niciun copil subnutrit, în vârstă de trei ani. Treptele erau lunecoase de la zloata care continua să picure din cerul fără culoare. În spatele clădirii era aproape linişte. Deşi construcţia avea faţada spre aglomerata stradă South, Jed nu considera că aveau să-l deranjeze zgomotulşi atmosfera boemă, turiştii sau magazinele. Era destul de aproape de râu ca să poată face plimbărr solitare când i se năzărea.

În orice caz, avea să fie o schimbare radicală de la pajiştile bine îngrijite din Chestnut Hill, unde timp de două secole se aflase casa familiei Schimmerhorn.

La lăsarea amurgului putu să vadă licărul luminilor colorate, înşiruite la ferestrele clădirilor învecinate. Cineva legase de un acoperiş un imens Moş Crăciun din plastic cu cei opt reni ai săi, dând senzaţia că aceştia zburau zi şi noapte.

Îşi reaminti astfel că Brent îl invitase la cina de Crăciun. Un mare şi zgomotos eveniment de familie, care în trecut poate l-ar fi bucurat pe Jed. Nu existaseră niciodată evenimente de familie mari şi zgomotoase în viaţa lui, sau cel puţin niciunul care să poată fi numit distractiv.

Iar acum nu mai exista nici familie. Absolut nicio familie.

El îşi apăsă vârfurile degetelor pe durerea din tâmplă şi-şi impuse să nu se gândească la Claine. Însă vechile amintiri, precum umbra păcatelor din trecut, se furişau şi-i făceau stomacul să freamăte.

Scoase ultimele cutii din portbagaj şi trânti capota cu o forţă care zgâlţâi până la cauciucuri *Thunderbird*-ul lui recondiţionat. Nu avea de gând să-şi aminţească de Claine sau de Donny Speck, de răspunderi sau de regrete. Avea

de gând să intre înăuntru, să-şi toarne un pahar şi să încerce să nu se gândească la nimic.

Strângându-şi ochii împotriva zloatei pişcătoare, el urcă pentru ultima oară treptele abrupte. Temperatura dinăuntru era deosebit de ridicată comparativ cu aerul rafalelor de vânt de afară. Proprietarul era generos cu căldura. Mult prea generos. Dar nu era problema lui cum îşi cheltuia bătrânul banii.

Ciudat, totuşi, nu puteai să fii poliţist aproape jumătate din viaţă şi să nu înţelegi că lumea era formată din multe personaje stranii.

Odată ajuns înăuntru, Jed trânti ultima cutie pe masa de stejar din sufragerie. Scormoni printre ziarele mototolite în căutarea unei băuturi. Spre deosebire de lăzile din magazie aceste cutii nu erau numerotate şi nici nu fuseseră împachetate după vreo regulă. Dacă existaseră ceva gene ale simţului practic în sângele Schimmerhorn, el era de părere că Claine concentrase atât partea ei, cât şi pe a lui.

Amintirea vie a surorii lui îl făcu din nou să înjure încet printre dinţi. El ştia foarte bine că dacă gândul avea să prindă rădăcină, avea să înflorească vina. În ultimele luni el devenise mult prea conştient de faptul că vina putea să te facă să transpiri noaptea şi-ţi putea provoca o grea şi imensă senzaţie de panică.

Mâinile transpirate şi panica nu erau calităţi dezirabile la un poliţist. Nici tendinţa de furie nestâpânită. Însă el nu mai era poliţist, îşi reaminti Jed. Timpul şi opţiunile lui îi aparţineau, după cum îi spusese bunicii.

Apartamentul răsuna a pustiu, ceea ce nu-i aducea decât satisfacţia că era singur. Unul din motivele pentru care îl alesese fusese faptul că avea un singur vecin pe care trebuia să-l ignore. Celălalt motiv era pe cât de simplu, pe atât de evident. Era fabulos.

Probabil că trăise prea mult timp printre lucruri deosebite ca să nu se simtă atras de ele. Oricât ar fi susţinut că ambianţa nu conta, s-ar fi simţit de-a dreptul

groaznic în vreo locuinţă sofisticată sau în vreun apartament singuratic.

Bănuia că vechea construcţie fusese transformată în magazin şi în apartamente prin anii ’30. Îşi păstrase încă tavanul înalt şi camerele spaţioase, căminul şi ferestrele înguste şi lungi. Parchetul de stejar fusese bine lustruit pentru noul chiriaş; şipca era din lemn de nuc, nesculptat, pereţii erau alb-crem. Bătrânul îi dăduse toate asigurările că aceştia puteau fi zugrăviţi după gustul lui, însă decorarea interiorului era ultimul lucru din mintea lui Jed. Avea să lase camerele aşa cum erau.

Destupă o sticlă plină, de trei sferturi, cu marca *Jameson*. O cercetă atent o clipă, după care o puse pe masă. Dădu la o parte hârtia de împachetat în căutarea unui pahar când auzi zgomote. Mâinile îi îngheţară, corpul i se încordă.

Înclinându-şi capul, el se întoarse încercând să localizeze zona din care provenea sunetul. I se păruse că auzise clopoţei, un clinchet răsunător. Şi acum un râs, o undă vaporoasă, seducătoare şi feminină.

Ochii lui se răsuciră spre deschizătura de alamă care dădea în coşul căminului. Sunetele urcară prin aceasta, unele vagi, altele suficient de clare, încât dacă ar fi dorit să asculte ar fi putut să audă cuvinte întregi.

Sub apartament exista un soi de magazin de antichităţi sau de raritătţi. În ultimele două zile fusese închis, însă acum părea să fie deschis afacerilor.

Jed reluă căutatul paharului, ignorând sunetele de dedesubt.

— Îţi sunt de-a dreptul recunoscătoare că ne-ai aşteptat, John. Dora aşează nou-achiziţionată lampă de forma globului terestru lângă antica maşină de marcat.

— Nicio problemă. El făcu puţin pe grozavul în timp ce se ostenea cu o ladă în magazia ticsită. Era un bărbat înalt, cu o statură costelivă ce refuza să se împlinească, cu un chip sincer ce ar fi părut banal dacă n-ar fi existat acei ochi şterşi şi timizi care priveau spre lume din spatele unor

gene dese.

Se ocupa cu vânzări de *Oldsmobile* în Lansdowne şi fusese ales agentul comercial al anului doi ani la rând folosind un stil amabil, aproape curtenitor, care îi era natural, şi cu care încânta clienţii.

El îi zâmbi Dorei şi-şi împinse ochelarii cu ramă neagră înapoi pe nas.

— Cum ai reuşit să cumperi atât de multe într-un timp atât de scurt?

— Experienţa. Ea trebui să se ridice pe vârfuri ca să sărute obrazul lui John, iar apoi se aplecă şi-l strânse în braţe pe Michael, cel mai mic dintre nepoţi. Hei, broscoiule, îi zise ea, ţi-a fost dor de mine?

— Nuuu. El însă afişă un zâmbet larg şi-şi încolăci mâinile dolofane în jurul gâtului ei.

Lea se întoarse pentru a-şi supraveghea cu un ochi de vultur ceilalţi doi copii.

— Richie, mâinile în buzunare. Missy, nu mai face piruete în magazin.

— Dar, mama…

— Ah. Lea oftă şi zâmbi. Sunt acasă. Ea întinse braţele spre Michael. Dora, mai ai nevoie de ajutor?

— Nu, de acum încolo mă descurc. Încă o dată îţi mulţumesc.

— Cum crezi. Îndoindu-se, Lea privi de jur-împrejur prin magazin. Pentru ea era un mister cum de putea sora ei să fie eficientă în dezordinea cu care se înconjura în permanenţă. Ele crescuseră în haos, fiecare zi debutând cu o nouă dramă sau comedie. Pentru Lea, singura modalitate de a rămâne zdravăn ca adult era ordinea. Aş putea să trec şi mâine pe aici, adăugă ea.

— Nu. Este ziua ta liberă şi am de gând să-mi înfulec porţia de prăjituri pe care le vei face. Conducându-şi familia spre uşă, Dora îi strecură nepoatei o pungă plină cu bombonele *M* & *M*. Să le împărţiţi, îi zise ea în şoaptă. Şi să nu-i spui mamei de unde le şi. Îi răvăşi apoi părul lui Richie şi spuse: întinde-o, urâciosule.

El zâmbi larg, dezvelindu-şi spaţiul larg al dinţilor lipsă din faţă.

— La noapte s-ar putea să vină hoţii să te jefuiască. Întinzându-se, el atinse jucăuş cuarţulşi ametistul care atârnau urechea ei. Dacă aş petrece noaptea aici, i-aş împuşca eu în locul tău.

— Vai, Richie, îţi mulţumesc, zise Dora pe un ton serios. Nu pot să-ţi spun cât îţi sunt de recunoscătoare, însă în noaptea aceasta va trebui să-mi împuşc singură hoţii. După ce îşi împinse familia afară, ea începu să încuie, ştiind că Lea urma să aştepte până ce ea avea să răsucească toate închizătorile şi să declanşeze sistemul de alarmă.

Singură, se întoarse şi inspiră adânc. Exista o mireasmă de măr şi de pin emanată din vasele cu tot felul, de mirodenii aşezate prin magazin. E bine să fii acasă, se gândi ea, şi ridică cutia care conţinea noile achiziţii pe care se hotărâse să le ducă în apartamentul ei de la etaj.

Traversă depozitul şi deschise uşa care ducea spre scara interioară. Trebui să facă jonglerii cu cutia, poşeta, geanta de voiaj şi cu paltonul de care se dezbrăcase când intrase în magazin. Bombănind singură, reuşi să atingă cu umărul comutatorul de lumină de pe scară.

Era la jumătatea culoarului când văzu lumina respândită din apartamentul vecin. Noul chiriaş. Mutându-şi greutatea dintr-o parte în alta, ea se îndreptă spre uşa în care era proptită o cutie şi privi înăuntru.

Îl văzu stând la o masă veche, cu o sticlă într-o nână şi cu un pahar în cealaltă. Camera în sine era puţin mobilată, cu o canapea şi un scaun ticsit. Însă ea era mult mai interesată de bărbatul care şedea în profil, dând peste cap o înghiţitură lungă de whisky.

Era un tip înalt, cu o constituţie robustă, atletică, care o făcu să se gândească la un boxer. Purta un tricou bleumarin, cu mânecile suflecate până la coate, nu i se vedea niciun tatuaj, şi blugi *Levis* albiţi în zonele solicitate. Părul îi era puţin răvăşit, căzându-i neglijent pe guler într-

o bogată nuanţă a grâului pârguit.

În contrast, ceasul de la încheietura lui era fie o imitaţie magnifică, fie un *Rolex* adevărat.

Deşi aprecierea ei nu dură decât câteva secunde, Dora îşi dădu seama că vecinul ei nu sărbătorea mutarea în noua casă. Chipul lui, umbrit de proeminenţa oaselor obrajilor şi de barba nerasă, părea fioros.

Până să apuce să facă vreun zgomot, văzu cum corpul lui se încordă. Capul i se răsuci. Dora se pomeni luptându-se cu impulsul de a se retrage în apărare, în timp ce el o ţintui cu nişte ochi duri, lipsiţi de expresie şi şocant de albaştri.

— Uşa era deschisă, zise ea, cerându-şi iertare şi devenind deodată supărată că se scuzase pentru că stătea în propriul culoar.

— Da. El puse jos sticla şi se îndreptă spre ea cu paharul în mână. Cea mai mare parte a corpului ei era ascuns în spatele cutiei mari din carton pe care o ducea. O faţă ovală drăguţă, uşor ascuţită spre bărbie, cu un ten alb-roz de modă veche, o gură largă, nerujată, care tocmai se răsfrânsese într-un zâmbet, ochi mari, căprui, plini de curiozitate prietenească, un păr vălurit închis la culoare.

— Eu sunt Dora, explică ea când el. Rămase cu privirea fixă. De vizavi. Ai nevoie de ajutor la aranjat?

— Nu. Jed dădu la o parte cutia cu piciorul şi-i închise uşa în nas.

— Ei bine, bun venit în cartier, mormăi ea întorcându-se spre uşa ei. După ce bâjbâi mai întâi după chei, descuie uşa şi o trânti în urma ei. Mulţumesc mult, tată, zise ea în camera goală. Se pare că mi-ai găsit un adevărat noroc.

Dora îşi îngrămădi lucrurile pe o canapea înflorată şi cu degete nerăbdătoare îşi dădu părul pe spate. Bărbatul o fi fost plăcut la înfăţişare, se gândi ea, însă prefera un vecin cu minimum de personalitate. Se îndreptă în paşi de marş spre telefonul ei în formă de sfeşnic, hotărâţă să-şi sune. Tatăl ca să-l muştruluiască.

Înainte de a forma a doua cifră, ea zări bucata de hârtie cu chipul fericit în formă de inimă din josul paginii. Quentin Conroy mereu adăuga mici desene, un barometru al dispoziţiei lui, pe bilete şi scrisori. Dora închise telefonul şi începu să citească.

Izzy, Scumpa mek fiică.

Dora tresări. Tatăl ei era singura fiinţă care folosea acel diminutiv al numelui ei.

Isprava s-a înfăptuit. Şi încă bine, cred eu. Noul tău chin aş este un tânăr robust care ar trebui să fie capabil să te ajute la treburile casnice. Numele lui, după cum vezi pe actele de închiriere care aşteaptă semnătura ta, este Jed Schimmerhorn. Un hume cu rezonanţă care îmi aduce în minte căpitani vi cu roşi sau pionieri inimoşi. Mie mi s-a părut fascinant de taciturn şi am simţit un vârtej bolborosind sub acele ape liniştite. Nimic nu mi s-a părut mai interesant decât să-i ofer fiicei mele adorate un vecin ciudat.

Bun venit acasă, păpuşa mea, prima născută.

Devotatul tău tată.

Dora nu voia să se amuze, însă nu se putu stăpâni să nu zâmbească. Mişcarea era atât de evidertă. O aşezase lângă un bărbat atrăgător şi, poate, pur şi simplu poate, se îndrăgostea, se căsătorea şi-i dăruia lacomujui ei tată nepoti în plus de răsfăţat.

— Îmi pare rău, tata, murmură ea. Te paşte o nouă dezamăgire.

Punând biletul deoparte, ea parcurse cu degetul contractul de închiriere până ajunse la semnătura lui Jed. Era o iscălitură citeaţă, iar ea semnă propriul nume pe rândul următor al ambelor exemplare. Ridicând unul din ele, se îndreptă cu paşi mari spre uşă, traversă holul şi ciocăni.

Când uşa se deschise, Dora întinse contractul, îndoindu-i colţul de pieptul lui Jed.

— Vei avea nevoie de acesta pentru evidenţele dumitale.

El îl luă. Îşi coborî privirea, cercetă atent şi apoi ridică din nou pleoapele. Ochii nu-i erau prietenoşi, ci reci. Potrivindu-i-se.

— De ce bătrânul ţi-a lăsat actul dumitale?

?

Bărbia ei se ridică.

— Bătrânul, zise ea pe un ton blând, este tatăl meu. Eu sunt stăpâna acestei clădiri, ceea ce mă face să fiu, domnule Schimmerhorn, gazda dumitale. Se răsuci pe călcâie şi traversă holul din doi paşi. Cu mâna pe clanţă, se opri şi se întoarse. Chiria se plăteşte în ziua de 21 a fiecărei luni, zise ea. Poţi să-mi strecori cecul sub uşă ca să faci economie de timbru şi în acelaşi timp să eviţi orice contact cu alte fiinţe.

Ea intră înăuntru şi închise uşa cu un pocnet satisfăcut al încuietorii.

Capitolul 3

Când Jed urcă în viteză scările spre apartamentul lui, transpiră mai mult ca urmare a efectului provocat de jumătatea de sticlă de whisky. Unul din motivele pentru care alesese acest loc era sala de gimnastică aflată imediat după colţ. Petrecuse nouăzeci d *. Minute reconfortante în acea dimineaţă, ridicând greutăţi, lovind nebuneşte în sacul de box şi pârjolindu-şi la saună mare parte din durerea de cap matinală.

Acum, simţindu-se aproape om, avea poftă de un ibric cu cafea neagră şi de unul din acele mici dejunuri cu care îşi încărcase frigiderul şi care trebuia pregătit la cuptorul cu microunde. Îşi scoase cheia din buzunarul pantalonului de trening şi intră în hol. Instantaneu se auzi muzică. Nu colinde de Crăciun, ci melodii religioase interpretate de vocea pătrunzătoare a Arethei Franklin.

Bine cel puţin că gusturile proprietăresei în materie de muzică nu aveau să-l irite, cugetă el, şi-ar fi intrat direct la el dacă n-ar fi observat că uşa ei era întredeschisă.

Un joc al coincidenţei, se gândi Jed, şi afundându-şi mâinile în buzunare se îndreptă spre apartamentul ei. Ştia

că noaptea trecută fusese în mod intenţionat nepoliticos. Şi pentru că fusese intenţionat, nu vedea niciun motiv să se scuze. Totuşi, el decise că era mai înţelept să facă pace cu femeia care stăpânea locuinţa lui.

Împinse uşa, deschizând-o puţin mai mult, şi privi înăuntru.

Apartamentul ei, ca şi al lui, era spaţios, avea tavanul înalt şi puternic luminat prin cele trei geamuri ale ferestrei. Acolo era însă locul unde asemănarea lua sfârşit.

Cu toate că fusese crescut într-o casă bogată, el rămase înmărmurit. Nu mai văzuse niciodată atât de multe obiecte îngrămădite într-o singură cameră. Rafturi de sticlă acopereau un perete şi erau împovărate cu sticle vechi, veselă, figurine, casete pictate şi diverse bibelouri care depăşeau puterea lui de cunoaştere. Existau câteva măsuţe, fiecare întrecându-se cu sticlăria şi porţelanurile etalate. O canapea înflorată, în nuanţe vii, era încărcată cu perne* colorate care preluaseră tonurile pale ale unui covor imens. Un *Multan*, recunoscu el. Existase unul identic în salonaşul din casa lui părintească, de când se ştia.

Pentru a fi în ton cu anotimpul, lângă fereastră era un pom, fiecare ramură fiind împodobită cu globuri colorate şi luminiţe. O sanie de lemn plină cu conuri de brad. Un om de zăpadă din ceramică, cu o pălărie în vârful capului, îi zâmbea larg.

Ar fi trebuit să fie aglomerat, se gândi. Jed. Cu siguranţă ar fi trebuit să fie dezordine. Dar nu era niciuna, nici alta. Avea în schimb senzaţia că deschisese un cufăr cu comori fermecate.

În mijlocul tuturor se afla proprietăreasa lui. Aceasta purta un taior roşu cu fusta strâmtă, scurtă, şi jacheta bine croită. Stătea cu spatele la el, iar Jed îşi muşcă buzele şi se întrebă în ce fel de stare fusese cu o seară înainte de nu observase acel grozav trup minion.

Peste tonalităţile pătrunzătoare ale Arethei, el o auzi pe Dora murmură nd singură. În timp ce Jed se rezemă de

cadrul uşii, ea ridică tabloul pe care îl ţinuse culcat pe canapea şi se întoarse. Spre lauda ei, când îl zări, reuşi să-şi înăbuşe ţipătul.

— Aveai uşa deschisă, îi zise el.

— Da. Apoi, deoarece nu-i era în fire să fie monosilabică asemeni chiriaşului ei, ridică din umeri şi continuă: Am mutat nişte lucruri de dimineaţă, de aici, jos. Ea îşi răsfiră bretonul. E vreo problemă, domnule Schimmerhorn? Vreo ţeavă spartă? Ceva şoareci?

— Din câte am văzut eu, nu.

— Bine. Ea traversă camera şi până să păşească el dincolo de pragul uşii dispăru din raza lui vizuală. Şedea lângă masa din sufragerie turnând dintr-o cafetieră de porţelan într-o ceaşcă din acelaşi serviciu ceea ce mirosea minunat a cafea tare. Dora aşează cafetiera la loc şi îşi ridică o sprânceană. Doreşti ceva? întrebă ea.

— Puţin din aia n-ar strica. El îşi înclină capul spre cafetieră.

Deci acum el voia să fie prietenos, se gândi Dora. Fără să spună nimic, ea se îndreptă spre o vitrină din sticlă şi luă de acolo o ceaşcă şi o farfurioară.

— Frişcă? Zahăr?

— Nu.

Cum el nu mai înainta în cameră, ea se duse cu cafeaua spre el. Mirosea a săpun, îşi dădu ea seama. Era foarte atrăgător. Tatăl ei însă avusese dreptate în privinţa ochilor. Erau aspri şi enigmatici.

— Mulţumesc. El goli conţinutul fragilei ceşti din două înghiţituri şi i-o dădu înapoi. Mama lui avusese acelaşi serviciu din porţelan, îşi aminti el. Şi spărsese multe piese ale acestuia aruncând cu ele după servitori. Bătrânul… tatăl dumitale, se corectă el, mi-a spus că pot să-mi pun echipamentul alături. Dar de vreme ce nu este aici m-am gândit că ar trebui să te întreb şi pe dumneata.

— Echipament? Dora aşează ceaşca lui goală pe masă şi o ridică pe a ei. Ce fel de echipament?

— Aparatul pentru forţă, câteva greutăţi.

— Oh. Instinctiv, ea îşi aruncă privirea peste braţele şi pieptul lui. Nu cred că asta este o problemă, doar dacă nu vei face prea mult zgomot atunci când este deschis magazinul.

— Am să fiu atent. El îşi întoarse privirea la tablou şi-l studie o clipă. La fel de îndrăzneţ, se gândi el, asemeni gamei ei de culori, asemeni parfumului trăsnet pe care îl folosea. Ştii, zise el, este invers.

Zâmbetul ei strălucitor veni repede. Într-adevăr, pe canapea îl pusese exact cum fusese expus la licitaţie.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere. O să-l agăţ de partea cealaltă.

Ca să-i demonstreze, ea se duse şi-l răsuci. Jed îşi strânse ochii privind printre gene.

— Aceea este partea de sus, confirmă el. Tot urât este, dar este cu partea corectă în sus.

— Aprecierea artei este la fel de individuală ca şi arta însăşi.

— Dacă spui tu. Mulţumesc pentru cafea.

— N-ai pentru ce. Oh, Schimmerhorn…

El se opri şi privi înapoi peste umăr. Slaba strălucire de nerăbdare din ochii lui. O intrigă mai mult decât orice zâmbet prietenesc.

— Dacă vrei să-ţi redecorezi sau să-ţi aranjezi locuinţa, treci pe la magazin. *Salonul Dorei* are ceva pentru fiecare.

— N-am nevoie de nimic. Mulţumesc pentru cafea.

Dora încă mai zâmbea când auzi uşa lui închizându-se.

— Greşeşti, Schimmerhorn, murmură ea. Toată lumea are nevoie de ceva.

Anthony DiCarlo nu prevăzuse să-şi petreacă această dimineaţă îngheţând până în vârful picioarelor într-un birou prăfuit şi ascultându-i pe cei din Beach Boys armonizându-se în Merry Christmas, St. Nick. El voia răspunsuri şi le voia acum.

Mai precis, Finley voia răspunsuri, şi le voia ieri. DiCarlo îşi aranjă cravata de mătase. Nu avea deocamdată răspunsuri, însă urma să le aibă. Apelul primit ieri din Los Angeles fusese cât se poate de limpede. *Găseşte marfa în douăzeci şi patru de ore, căci altfel vei suferi consecinţele*.

DiCarlo nu avea nicio intenţie să descopere care erau acele consecinţe.

Îşi ridică privirea spre cad anul mare şi alb al ceasului de deasupra capului şi urmări minutarul ticăind de la 9.04 la 9.05. Îi rămăseseră mai puţin de cincisprezece ore. Palmele îi erau umede.

Prin peretele lat de sticlă, pe care era lipit un Moş Crăciun înconjurat de truditorii lui pitici, el văzu peste doisprezece lucrători ocupaţi de zor cu ştampilatul şi transportatul. DiCarlo surâse batjocoritor în timp ce enorm de grasul supraveghetor, cu o perucă incredibil de nereuşită, se apropie de uşă.

— Domnule DiCarlo, îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi. Bill Tarkington avea. Un zâmbet obosit pe faţa durdulie. După cum vă imaginaţi, în aceste zile suntem destul de înnebuniţi pe-a ici, zise el. Cu toate acestea, nu mă pot plânge, nu domnule, nu mă pot plânge. Afacerea prosperă.

— Aştept de cincisprezece minute, domnule Tarkington, rosti DiCarlo, manifestându-şi clar furia. Nu am timp de pierdut.

— Cine are în această perioadă a anului? Neclintit din starea de satisfacţie, Tarkington înconjură cu paşi clătinaţi masa de lucru: Luaţi loc, îl invită el. Vă pot servi cu puţină cafea? Descărcaţi-vă sufletul.

— Nu. S-a produs o eroare, domnule Tarkington. O eroare care trebuie corectată imediat.

— Ei bine, vom vedea ce vom putea face în legătivră cu asta. Îmi puteţi da nişte detalii?

— Marfa pe care eu am expediat-o către Abel Winesap din Los Angeles nu a fost marfa care a ajuns la Los Angeles. Detaliile sunt suficiente?

Tarkington îşi muşcă buza mică şi îndesată.

— O adevărată enigmă. Aveţi la dumneavoastră copia facturii de expediţie?

— Desigur. DiCarlo scoase hârtia împăturită de la buzunarul de la piept al scurtei.

— Să cercetăm. Degetele grase ale lui Tarkington, în formă de cârnăciori, se mişcară rapid, cu o graţie nefirească, punând în funcţiune calculatorul, ia să vedem acum, zise el. Mai apăsă câteva taste şi continuă: Este vorba de transportul din 17 decembrie… C.a… Da, uite-l aici. Totul a decurs fără probleme. Ar fi trebuit să ajungă ieri, astăzi cel târziu.

DiCarlo îşi trecu o mână prin părul cârlionţat. Idioţi, se gândi el. Era înconjurat de idioţi.

— Transportul a sosit într-adevăr. Însă nu a fost corespunzător.

— Vreţi să spuneţi că pachetul descărcat în Los Angeles a fost trimis la o altă adresă?

— Nu. Conţinutul pachetului nu era tocmai corect.

— Asta-i chiar straniu. Tarkington sorbi din cafea. Coletul a fost împachetat aici? Oh, staţi, staţi, «îmi amintesc. Cu un semn din mână el renunţă să mai aştepte răspunsul lui DiCarlo. Noi am furnizat containerul şi am asigurat ambalarea, iar dumneavoastră aţi supravegheat operaţiunea, continuă el. Deci, cum să fie posibil ca marfa să fie schimbată?

— Asta-i şi întrebarea mea, rosti DiCarlo printre dinţi, bătând cu pumnul în masă.

— Hai, hai, să rămânem calmi. Păstrându-şi amabilitatea, Tarkington mai acţionă câteva taste. Încărcătura a provenit de la sectorul 3, zise el. Să vedem cine a fost la bandă în acea zi. Ah, uite. Se pare că Opal. El se întoarse zâmbind spre DiCarlo. Bună lucrătoare, Opal, continuă el. Fată drăguţă. În ultima vreme a avut multe necazuri.

— Nu mă interesează viaţa ei personală. Vreau să vorbesc cu ea.

Tarkington se aplecă în faţă şi acţionă un comutator de pe birou.

— Opal Johnson este rugată să se prezinte la biroul domnului Tarkington. Readuse apoi comutatorul la poziţia iniţială şi-şi atinse peruca pentru a se asigura că era încă la loc. Sigur nu vreţi să vă ofer o cafea? Un fursec, poate? El desfăcu capacul unei cutii de carton. Astăzi ne-au sosit unele umplute cu jeleu de zmeură. Şi nişte roţi de tractoare.

DiCarlo scoase un sunet asemănător zgomotului făcut de aburul scăpat dintr-un ceainic şi se depărtă. Ridicând din umeri, Tarkington se servi singur cu un fursec.

DiCarlo îşi încleştă pumnii în timp ce o femeie înaltă, izbitor de neagră, traversă cu paşi mari depozitul. Purta nişte blugi strâmţi şi un tricou verde-intens, iar la brâu avea o tăşcuţă cu însemnul *Nike*. Părul pieptănat peste cap îi era prins într-o coadă inelată. Petele îngălbenite ale unor răni vechi îi umbreau ochiul stâng.

Femeia deschise uşa şi băgă capul înăuntru. Încăperea se umplu imediat de zgomotul benzilor transportoare şi de freamătul agitaţiei.

— M-aţi chemat, domnule Tarkington?

— Da, Opal. Intră un minut înăuntru. Vrei puţină cafea?

— Sigur. Închizând uşa, Opal aruncă o privire rapidă asupra lui DiCarlo, posibilităţile învălmăşindu-i-se în minte.

O treceau temporar la şomaj. O concediau în mod clar, deoarece săptămâna trecută, după ce Curtis o bătuse, nu-şi îndeplinise norma. Necunoscutul era vreunul din proprietari venit să o înştiinţeze. Ea îşi scoase o ţigară din tăşcuţă şi o aprinse cu mâini tremurânde.

— Avem o mică problemă, Opal.

Gâtul ei păru să se umple cu nisip.

— Da, domnule?

— Dânsul este domnul DiCarlo. A avut de expediat săptămâna trecută un pachet la banda ta.

Valul rapid de teamă o făcu pe Opal să se înece. În fum.

— Am expediat multe colete săptămâna trecută, domnule Tarkington.

— Însă la sosire, acest colet nu avea marfa corespunzătoare. Tarkington oftă.

Cu inima bătându-i puternic în gât, Opal privi în podea.

— A fost trimis la o adresă greşită?

— Nu, a ajuns la locul cuvenit, însă conţinutul a fost eronat, şi din moment ce domnul DiCarlo a supravegheat personal ambalarea, suntem încurcaţi. M-am gândit că poate îţi aminteşti ceva.

Ea simţi o arsură în stomac, în jurul inimii, în spatele ochilor. Coşmarul care o chinuise aproape o săptămână se adeveri.

— Îmi pare rău, domnule Tarkington, se forţă ea să rostească. Este greu să-mi amintesc de coletul vreunei persoane. Tot ce-mi amintesc de săptămâna trecută este că am lucrat în trei schimburi şi că în fiecare seară aşteptam să ajung acasă ca să-mi înmoi picioarele în apă.

Femeia minţea, conchise DiCarlo. Vedea acest lucru în ochii ei, în poziţia corpului ei şi-i irosea timpul.

— Ei bine, a meritat să întrebăm. Tarkington gesticulă plin de importanţă. Dacă îţi aminteşti ceva să vii să mă anunţi. În regulă?

— Da, domnule. Voi veni. Ea stinse ţigara în scrumiera zimţată din metal de pe biroul lui Tarkington şi se grăbi înapoi la banda ei.

— Vom începe o investigaţie în privinţa acestui colet, domnule DiCarlo. Cu maxima atenţie. *Premium* se mândreşte cu satisfacţia clientului… Din mâinile noastre în ale dumneavoastră, cu un zâmbet”, zise el citând mottq-ul companiei.

— În regulă. El nu mai era interesat de persoana lui Tarkington, deşi ar fi găsit o oarecare satisfacţie în a-şi înfige pumnii în abdomenul bombat al bărbatului. Şi dacă

vrei să continui să te mai bucuri de patronajul întreprinderilor *Finley*, vei găsi răspunsurile, adăugă el.

DiCarlo înconjură zgomotoasa încăpere a coletăriei şi se îndreptă spre locul lui Opal. Ea îi aşteptă apropierea cu ochi agitaţi. Inima îi bătea dureros în spatele coastelor în clipa în care el se opri lângă ea.

— La ce oră ai pauza de prânz?

Surpnnsă, ea aproape că scăpă o cutie cu vase de bucătărie.

— La 11.30.

— Te aştept afară, în faţa intrării.

— Eu mănânc la bufet.

— Astăzi nu, zise încet DiCarlo. Nu dacă vrei să-ţi păstrezi slujba asta. 11.30, adăugă el şi se îndepărtă.

Ea se temea să-l refuze, se temea să-l înfrunte. La 11.30, Opal îşi îmbrăcă hanoracul verde-oliv şi se îndreptă spre intrarea angajaţilor. Nu spera decât ca pe durata cât avea să înconjoare clădirea, să-şi recapete stăpânirea de sine.

I-ar fi plăcut să fi sărit de tot peste prânz. Oul Za *McMuffin* pe care îl mâncase în acea dimineaţă ameninţa să facă drumul înapoi. Să nu recunoşti nimic, se instrui ea în timp ce mergea. Ei nu pot dovedi că ai făcut o greşeală dacă tu nu recunoşti. Dacă pierdea slujba avea să se întoarcă din nou la ajutorul social. Chiar dacă mândria ei putea suporta aşa ceva, nu era sigură q? puştii ei ar fi putut.

Opal îl zări pe DiCarlo sprijinindu-se de capota unui *Porsche* roşu. Maşina era extravagantă, iar bărbatul înalt, brunet, îngâmfat şi chipeş, îmbrăcat cu palton gri-deschis o făcu să se gândească la o stea de cinema, îngrozită, uimită, intimidată, ea se îndreptă spre el cu capul plecat.

DiCarlo nu zise nimic şi deschise simplu portiera. Gura lui făcu o grimasă în clipa în care surprinse oftatul pe care ea îl scăpă inconştient când se aşeză pe scaunul din piele. El se urcă la volan şi răsuci cheia.

— Domnule DiCarlo, sincer aş vrea să pot să vă ajut

în legătură cu acel colet. Eu…

— Mă vei ajuta. El împinse schimbătorul de viteze într-a întâia, iar maşina ţâşni din faţa firmei *Premium* ca un glonţ roşu. Deja se hotărâse cum să joace cu ea, şi-i oferi lui Opal două minute de tăcere pentru a-i încorda nervii. Îşi stăpâni cu greu zâmbetul de satisfacţie când ea vorbi prima.

— Unde mergem?

— Nicăieri anume.

În ciuda emoţiei provocate de călătoria cu o maşină de lux, ea îşi umezi buzele uscate.

— Trebuie să fiu înapoi într-o jumătate de oră.

El nu răspunse nimic şi continuă să conducă în viteză.

— Despre ce este vorba?

— Ei bine, Opal, am să-ţi spun. Mi-am imaginat că ne vom putea înţelege mai bine împreună departe de atmosfera de la serviciu. Presupun că în ultimele săptămâni ţi-a fost destul de greu.

— Cred că da. Afluenţa Crăciunului.

— Şi-mi închipui că ştii ce s-a întâmplat cu coletul meu.

Stomacul ei fremăta.

— Domnule, v-am spus deja că nu ştiu ce s-a întâmplat. Mă străduiesc să-mi fac treaba cât pot de bine.

El răsuci maşina luând un viraj dreapta scurt şi ochii ei să se mărire uimiţi.

— Amândoi ştim că n-a fost stângăcia mea, scumpo. Putem face treaba asta dur sau uşor.

— Nu… nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Oh, ba da. Glasul lui păstra aceleaşi inflexiuni periculoase ca ale motorului Porsc/? e-ului. Ştii exact ce vreau să spun, continuă el. Ce s-a întâmplat, Opal? Ţi-a plăcut ce era în colet şi ai hotărât să te. Serveşti singură? O primă înainte de Crăciun?

Ea îşi schimbă poziţia, o parte din teama ei

preschimbându-se în furie.

— Eu nu-s hoaţă. În viaţa mea n-am furat niciun vârf de creion. Acum întoarce maşina, domnule Mare Lovitură.

Era exact genul de discuţie impertinentă, după cum îi plăcea lui Curtis să-i spună, care îi atrăsese vânătăile şi oasele rupte. Amintindu-şi aceste lucruri, ea se lipi de uşă când rosti ultimul cuvânt.

— Poate că nu ai furat nimic, consimţi el după ce ea începu să tremure din nou. Astfel îmi va părea sincer foarte rău să-ţi aduc acuzaţii.

Ei îi pieri glasul.

— Acuzaţii? Cum adică acuzaţii?

— Marfa, pe care patronul meu o consideră valoroasă, a dispărut. Poliţia va fi interesată să afle ce s-a întâmplat cu acel colet odată ce a ajuns în mâinile tale. Şi, dacă eşti nevinovată, va rămâne un mare semn de întrebare în cartea ta de muncă.

Panica pulsa la baza craniului ei ca loviturile unui ciocan.

— Nici măcar nu ştiu ce era în colet. Tot ce am făcut a fost să-l expediez. Asta este tot ce am făcut.

— Amândoi ştim că asta e o minciună. DiCarlo trase maşina în parcarea unei băcănii. Putea să vadă că ochii ei erau plini de lacrimi, că mâinile ei răsuceau întruna cureaua genţii de umăr. Aproape că am ajuns unde voiam, se gândi el, şi schimbându-şi poziţia în scaun îi aruncă o privire rece, nemiloasă.

— Vrei să-ţi aperi slujba, nu-i aşa, Opal? Nu vrei să fii concediată şi să ajungi la poliţie.

— Am copii, rosti ea printre suspine când primele lacrimi se revărsară. Am copii.

— Atunci mai bine te-ai gândi la ei, la ceea ce li s-ar putea întâmpla dacă ai intra într-un astfel de bucluc. Patronul meu este un om dur. Ochii lui lunecară peste vânătăile şterse de pe faţa ei. Ştii cum sunt oamenii duri, nu-i aşa?

Apărându-se, ea îşi ridică mâna la obraz.

— Am… am căzut.

— Sigur că da. Împiedicându-te de pumnul cuiva, corect? Ea nu răspunse şi atunci el insistă: Dacă şeful meu nu-şi primeşte înapoi lucrurile, nu se va mulţumi cu ce va scoate de la mine. Se va folosi de relaţiile lui de la *Premium* până va da de tine.

Aveau să afle, se gândi ea, speriată. Întotdeauna ei află.

— Nu i-am luat marfa, nu i-am luat-o. Pur şi simplu…

— Pur şi simplu ce? DiCarlo îşi înghiţi cuvintele şi trebui să lupte din răsputeri să nu se repeadă la gâtul ei ca să scoată totul de la ea.

— Sunt de trei ani la *Premium*. Trăgându-şi nasul, ea scormoni prin geantă după nişte şerveţele. Peste un an aş putea deveni supraveghetor.

DiCarJo îşi stăpâni valul de înjurături şi făcu un efort să-şi păstreze calmul.

— Ascultă, ştiu cum este să urci o astfel de scară. Ajută-mă să ies de aici şi eu voi face acelaşi lucru pentru tine. Nu văd niciun motiv pentru care ceea ce-mi vei spune tu să mai fie cunoscut şi de altcineva în afară de noi. De aceea nu am făcut treaba asta în biroul lui Tarkington.

Opal bâjbâi după o ţigară. Automat, DiCarlo coborî puţin fereastra.

— Nu vă veţi duce la domnul Tarkington?

— Nu, dacă joci cinstit cu mine. Altfel… Pentru intimidare, el îşi strecură degetele sub bărbia ei şi strângându-i-oca într-un cleşte îi întoarse faţa spre el.

— Îmi pare rău. Sincer îmi pare rău că s-a întâmplat. M-am gândit că voi îndrepta lucrurile ulterior, însă n-am fost sigură. Şi mi-a fost teamă. A trebuit să lipsesc câteva zile luna trecută fiindcă mezinul mi-a fost bolnav, iar săptămâna trecută, am întârziat într-o zi când am căzut şi… am fost atât de grăbită, încât am amestecat facturile. Ea se întoarse, pregătindu-se pentru o lovitură. Le-am scăpat, continuă ea. Eram ameţită şi le-am scăpat. Am crezut că le-am pus pe toate în ordine, dar nu eram foarte

sigură. Am verificat însă ieri câteva transporturi şi au fost corecte. Aşa că mi-am zis că este în ordine şi că nimeni nu va trebui să afle.

— Ai amestecat facturile, repetă el. O lucrătoare tâmpită trece printr-o perioadă de zăpăceală, face varză hârtiile şi-mi pune mie fundu la bătaie.

— Îmi pare rău, suspină ea. Poate că el nu avea să o bată, însă avea să o facă să plătească. Opal cunoştea pe cineva care întotdeauna o făcea să plătească. Îmi pare sincer rău.

— O să-ţi pară şi mai rău dacă nu vei afla încotro a luat-o coletul.

— M-am uitat ieri prin toate actele. Mai era un singur container la fel de mare în acel lot. Continuând să plângă, ea căută prin poşetă: Mi-am notat adresa aici, domnule DiCarlo. Ea o scoase din geantă şi i-o întinse.

— Sherman Porter, Front Royal, Virginia.

— Vă rog, domnule DiCarlo, am copii, zise ea ştergându-şi ochii. Ştiu că am făcut o greşeală, dar am făcut treabă bună la *Premium*. Nu-mi pot permite să fiu dată afară.

El strecură hârtia în buzunar.

— Am să verific asta şi pe urmă mai vedem.

Maxilarul ei căzu cu greutatea speranţei.

— Atunci nu-i veţi spune domnului Tarkington?

— Am spus că vom mai vedea. DiCarlo porni motorul în timp ce plănuia următorii paşi. Dacă lucrurile nu mergeau aşa cum voia el, se va întoarce după Opal şi nu numai faţa avea să-i rămână vânătă şi pământie.

La tejgheaua principală a magazinului ei, Dora făcu ultimul retuş la funda mare, roşie, care lega ambalajul unei achiziţii cumpărate spre a fi oferită în dar.

— Or să-i placă, domnule O'Malley. Mulţumită de tranzacţie, Dora bătu uşor cutia cu ambalaj viu colorat conţinând solniţele de cobalt. Surpriza va fi şi mai mare căci nu le-a văzut în magazin.

— Ei bine, domnişoară Conroy, vă sunt recunoscător că m-aţi sunat. Nu pot să spun ce vede Hester a mea la aceste lucruri, dar cu siguranţă pune mare preţ pe ele.

— O să-i deveniţi idol, îl asigură Dora în timp ce el luă sub braţ pachetul. Voi fi bucuroasă să vă păstrez celălalt set pentru aniversarea dumneavoastră din februarie.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră. Sigur nu vreţi un avans?

— Nu este necesar. Crăciun fericit, domnule O'Malley.

— Asemeni şi dumneavoastră şi familiei. El ieşi, un client mulţumit, cu pasul vioi.

În magazin mai erau vreo şase persoane, două fiind servite de către Terri, asistenta Dorei. Perspectiva unei zile mari înainte de liniştea de după sărbători făcea ca inima Dorei să tresalte. Trecând pe lângă tejghea, ea rătăci prin încăperea principală a magazinului, ştiind că şiretlicul era să fie amabilă, însă nu sâcâitoare.

— Vă rog să mă anunţaţi dacă aveţi ceva întrebări.

— Oh, domnişoară?

Dora se întoarse zâmbind. Exista ceva familiar în alura doamnei respectabile cu părul vopsit negru.

— Da, doamnă. Vă pot ajuta?

— Oh, sper. Ea arătă puţin neajutorată spre una din mesele cu exponate. Acestea sunt opritori pentru uşi, nu-i aşa?

— Da. Desigur, pot fi folosite la orice altceva doriţi, însă acesta este scopul lor principal. Automat, Dora îşi întoarse privirea când clopoţeii de la uşa ei sunară. Ridică doar o sprânceană când Jed intră. Multe din acestea sunt din perioada victoriană, continuă ea. Cel mai des folosit material era fonta. Ea ridică un o opritoare grea de forma unui coş de fructe. Aceasta a fost probabil folosit pentru un salon. Avem însă un exemplar foarte frumos din sticlă de Nailsea.

În mod obişnuit acesta se afla în dormitorul ei de ia

etaj, dar putea fi adus jos într-o clipă.

— Femeia studie un şarpe din bronz deosebit de lustruit.

— Nepoata mea şi soţul ei tocmai s-au mutat în prima lor casă. Le-am cumpărat fiecăruia câte un cadou de Crăciun, dar aş vrea să le duc ceva şi pentru casă. Sharon, nepoata mea, cumpără mult de aici.

— Oh. Colecţionează ceva anume?

— Nu, îi plac lucrurile vechi şi neobişnuite.

— Şi mie la fel. Există vreun motiv pentru care v-aţi gândit la o opritoare?

— De fapt, este. Nepoata mea coase foarte mult. Şi-a amenajat o încăpere de-a dreptul încântătoare. Vedeţi, este o casă veche, pe care ei au rearanjat-o. Uşa de la atelierul ei nu stă deschisă. Deoarece aşteaptă un copil, ştiu că ea va vrea să-l audă şi acesta va. Fi un mod amuzant de a o face. Femeia ezită totuşi. Acum câteva luni i-am cumpărat lui Sharon o oală de noapte, cadou de ziua ei. \-*a* plăcut la nebunie.

Atunci se dezmetici.

— Obiectul confecţionat la Sunderland, care avea pictat pe fundul interior o broască.

Ochii femeii se luminară.

— Da. Câtă amabilitate din partea dumneavoastră să vă amintiţi.

— Am ţinut foarte mult la acea piesă, doamnă…

— Lyle. Alice Lyle.

— Doamnă Lyle, da. Mă bucur că a găsit un cămin bun. Făcând o pauză, Dora îşi lovi uşor buzele cu degetul. Dacă i-a plăcut acel obiect, poate că va aprecia ceva în acelaşi stil. Dora alese o figurină din alamă reprezentând un elefant. Este Jumbo, explică ea. Al lui P.T. Barnum.

— Da. Femeia întinse mâinile şi chicoti când Dora i-l dădu. Cam greoi, nu-i aşa?

— Este unul din preferaţii mei.

— Cred că este perfect! Ea aruncă o privire rapidă şi

discretă peste eticheta care atârna de piciorul drept al lui Jumbo. Da, absolut, confirmă ea.

— Vreţi să-l ambalăm ca pentru cadou?

— Da, mulţumesc. Şi… Ea luă câinele adormit pe care Dora îl achiziţionase cu numai o zi înainte la licitaţie. Credeţi că acesta ar fi potrivit pentru camera sugarului?

— Cred că este minunat. Un câine de pază drăguţ şi liniştit.

— Cred că am să-l iau şi pe acesta, un dar de întâmpinare a noului meu nepot sau a noii mele nepoate. Acceptaţi şi cecuri?

— Bineînţeles. Nu va dura decât câteva clipe. Ce-ar fi să vă serviţi cu puţină cafea până aşteptaţi? După ce arătă spre o masă care mereu era pregătită cu ceainice, cafetiere şi tăvi cu fursecuri, Dora duse pe tejghea cele două opritori. Cumpărături de Crăciun, Schimmerhorn? întrebă ea trecând pe lângă Jed.

— Am nevoie de… cum i se spune? Un lucru pentru o gazdă.

— Uită-te prin jur. Voi veni şi eu imediat.

Jed nu ştia sigur după ce să se uite. Încăperea ticsită era numai o mică dovadă a şirului uluitor de mărfuri oferit de *Salonul Dorei*.

Existau acolo figurine delicate care îl făceau să se simtă mare şi stângaci, aşa cum se simţise odinioară în camera de zi a mamei lui. Aici totuşi nu exista nicio tendinţă de formalism şi intangibilitate. Sticle de diferite dimensiuni şi culori captaseră strălucire în lumina soarelui şi implorau să fie atinse. Peste tot erau reclame care făceau publicitate la orice, de la pastilele pentru stomac la cremă de ghete. Soldaţi de plumb aranjaţi ca pe câmpul de bătălie luptau în preajma unor pancarte vechi de război.

El trecu pragul unei uşi şi descoperi o altă încăpere la fel de înţesată. Ursuleţi şi ceainice. Ceasuri cu cuc şi tirbuşoane. Un magazin de vechituri, se gândi el. Lumea i-o fi atribuind un nume fantezist, ca de pildă magazin de antichităţi, însă nu era decât unul de vechituri.

Alene, el ridică o casetă mică, emailată, ornată cu trandafiri. Lui Mary Pat probabil că-i va plăcea asta, hotărî el.

— Ei bine, Schimmerhorn, mă surprinzi. Aşezată în cadrul uşii, Dora zâmbi. Arătând spre cutia pe care el o ţinea în mână, se apropie. Ai gusturi excelente, zise ea. Este un obiect drăguţ.

— Ai putea pune în el broşe sau inele, corect?

— Probabil că ai putea. Iniţial a fost destinat pentru păstrarea aluniţelor din mătase. Aristocraţii le purtau în secolul al optsprezecelea, la început pentru a-şi acoperi semnele de vărsat de vânt, iar mai apoi pentru a fi în ton cu moda. Ea îşi ridică privirea de la casetă, iar ochii începură să-i râdă. Costă două mii cinci sute.

— Asta? Nici măcar cât palma lui nu era.

— Este stil George al III-lea.

— Da, corect* El puse obiectul la loc pe masă cu aceeaşi grijă cu care ar fi mânuit o aparatură explozibilă. Faptul că şi-l permitea nu-l făcu să se simtă mai puţin intimidat. Nu este exact ce am eu în minte.

— Nicio problemă. Avem câte ceva pentru mintea fiecăruia. Un cadou pentru o gazdă ai spus?

El mormăi şi cercetă atent încăperea. Acum se temea să mai atingă ceva. Se întorsese din nou, se întorsese cu durere în copilărie, în salonaşul din faţă al casei Schimmerhorn. *Nu atinge*, *Jedidiah*. *Eşti atât de neîndemânatic*. *Nu preţuieşti nimic*.

El puse stavilă amintirii însoţite de iluzia senzorială a miresmelor contopite de *Chanei* şi sherry.

Nu însă şi mustrării.

— Poate că ar trebui să cumpăr pur şi simplu nişte flori.

— Şi asta este frumos. Bineînţeles, nu vor rezista. Pe

Dora o amuză expresia lui de stinghereală pur masculină. O sticlă de vin este de asemenea satisfăcătoare, comentă ea. Nu este un lucru inedit, dar este satisfăcătoare. Ce-ar fi să-mi povesteşti ceva despre gazda

ta?

— De ce?

Zâmbetul Dorei se lărgi la suspiciunea din glasul lui.

— Ca să-mi fac o imagine despre ea şi ca să te pot ajuta să alegi ceva. Este tipul sportiv, deschis, sau genul liniştit, retras care îşi coace singură pâinea în casă?

Poate că ea nu încerca să-l facă să se simtă prost, însă reuşea pe deplin.

— Ascultă, este soţia colegului meu, a fostului meu coleg. Are doi copii şi-i plac cărţile.

— Ce fel de cărţi?

— Nu ştiu. De ce naiba nu se dusese el la florărie?

— Bine, atunci. Făcându-i-se milă de el, ea îl bătu uşor pe braţ. Mi se pare că avem de-a face cu o femeie activă şi devotată. Una altruistă şi romantică. Un dar pentru o gazdă, cugetă ea, lovindu-şi buza cu degetul. Nu trebuie să fie prea intim. Ceva pentru casă. Cu o înclinare a capului ea se răsuci şi se îndreptă spre un colţ al încăperii care era aranjat să semene cu o cămară de modă veche. Cred că asta se potriveşte de minune. Dora luă un recipient confecţionat din alamă cu suport de lemn.

Jed se încruntă la obiect. Părinţii lui nu apreciaseră articolele vechi, ciudate.

— Pentru ce este asta, pentru prăjituri?

— Ce perspicace eşti. Dora îi surâse. Este un recipient pentru biscuiţi. Din perioada victoriană. Este stejar din jurul anului 1870. Un dar practic şi decorativ şi la patruzeci de dolari n-o să te coste mai mult decât un buchet de trandafiri sau o sticlă de vin bun franţuzesc.

— În regulă. Cred că o să fie entuziasmată.

— Vezi? N-a fost chiar atât de greu. Te mai pot ajuta şi cu altceva? Un dar de Crăciun de ultimă clipă?

— Nu, ăsta-i tot. O urmă înapoi în încăperea principală. Locul mirosea plăcut, constată el. A mere. Muzica se auzea în surdină. El recunoscu aria din *Spărgătorul de nuci* şi rămase surprins că dintr-odată se

simţi relaxat. De unde iei toate chestiile astea? întrebă el.

— Oh, de ici, de colo, zise ea peste umăr. Licitaţii, talciocuri, vânzări de moşteniri.

— De fapt, din Asta trăieşti?

Amuzată, ea despachetă o cutie din spatele tejghelei.

— Lumea colecţionează, Schimmerhorn. Adesea nici măcar nu-şi dau seama. Tu n-ai avut niciodată în copilărie marbleş, comics-uri sau cărţi de baseball?

— Sigur. Trebuise să le ascundă, dar avusese.

Ea căptuşi cutia cu o ţesătură subţire lucrând rapid, cu competenţă.

— Şi nu ai făcut niciodată schimburi cu cărţile tale? Ea îşi ridică privirea şi-l surprinse uitându-se fix la mâinile ei.

— Sigur că am făcut, murmură el. Privirea lui se înălţă, întâlnind-o pe a ei. Simţise ceva cât o urmărise lucrând, ceva ce-i pătrunsese direct în suflet ca o săgeată fierbinte. Exact cum tu te-ai jucat cu păpuşile, zise el.

— Oricât ar părea de ciudat, eu nu m-am jucat. Ea afişă un surâs aproape imperceptibil. Nu mi-au plăcut niciodată prea mult, continuă ea. Am preferat tovarăşi de joacă imaginari, pentru că îi puteai schimba oricând în orice fel de personaj doreai. Cu mai multă grijă decât era necesar, ea deschise capacul cutiei pe care stătea scris cu litere aurii, în relief, *Salonul Dorei*. Ceea ce voiam să spun e că majoritatea copiilor colecţionează şi fac schimburi. Unii oameni nu se debarasează niciodată de acest obicei. Să-l împachetez ca pentru cadou? Nu costă nimic în plus.

— Da, continuă.

El îşi schimbă poziţia şi se mişcă de-a lungul tejghelei. Nu pentru că era interesat de ceea ce era expus acolo, ci pentru a-şi oferi puţin spaţiu de respirat. Excitaţia sexuală pe care o simţise nu era nouă, dar era prima dată când o experimenta pentru că o femeie avea

1. Joc cu bile.

Mâini frumoase. Şi ochi mari, căprui. Era apoi şi acel surâs, se gândi el. Ea arăta mereu de parcă râdea de vreo

glumă tainică.

Evident era de prea multă vreme celibatar, dacă ajunsese să fie atras de o femeie care îi zâmbea.

Ca să-i treacq timpul ei ridică un obiect în formă de minge de baseball ce avea o gaură în vârf. Cuvintele *Mountain Dew* erau înscrise pe lateral. Curios, Jed o întoarse în mână.

— Interesantă, nu-i aşa? Dora aşeză pachetul în ambalaj viu colorat în faţa lui.

— Mă întrebam ce este.

— Un aprinzător de chibrituri. Ea îşi puse mâinile peste ale lui şi-i ghidă degetul mare pe marginea aspră. Se pun chibriturile deasupra, apoi se scapără pe lateral. *Mountain Dew* era o marcă de whisky. Este de la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea. Ea surprinse licărul unui zâmbet pe faţa lui. Îţi place? îl întrebă ea.

— Este deosebit.

— Eu sunt foarte ataşată de lucrurile deosebite. Îşi mai ţinu un moment mâinile calde peste ale lui. Ia-l. Consideră-l un dar de bun venit.

Farmecul inexplicabil al obiectului îl zăpăci complet.

— Hei, nu cred…

— Nu este valoros, băneşte vorbind. Un gest amical, Schimmerhorn. Nu te comporta ca un mucos.

— Ei bine, dat fiind faptul că eşti îndrăgostită de el…

Ea râse atunci şi-i strânse puternic mâna.

— Sper ca prietenei tale să-i placă darul. Ea se depărtă atunci ca să ajute un alt client, însă cu coada ochiului îl urmări pe Jed ieşind din magazin.

Un bărbat neobişnuit, se gândi ea. Şi, bineînţeles, neobişnuitul era obiectul comerţului ei.

DiCarlo gonea spre aeroport cu mare viteză pe autostrada Van Wyck, formând cu o mână un număr la telefonul din maşină, iar cu cealaltă pe volan.

— DiCarlo, se recomandă el, lovind uşor receptorul. Dă-mi-l pe domnul Finley. Cu nervii clocotind, îşi privi

ceasul. Va reuşi, se asigură el. Trebuia să reuşească.

— Domnule DiCarlo. Glasul lui Finley umplu maşina. Ai veşti bune, presupun.

— Am depistat urma, domnule Finley. DiCarlo se strădui să rostească cuvintele cu un ton calm, plin de importanţă. Am aflat exact ce s-a întâmplat. O lucrătoare tâmpită a inversat coletele. L-a trimis pe al nostru în Virginia. Am să îndrept situaţia numaidecât.

— Înţeleg. Urmă o pauză lungă. Intestinele lui DiCarlo îngheţară. Şi care este definiţia dumitale pentru *numaidecât*?

— Domnule Finley, chiar acum sunt în drum spre aeroport. Mi-am rezervat un loc la o cursă care aterizează pe aeroportul Dulles, iar acolo mă aşteaptă o maşină închiriată. Am să ajung la Front Royal înainte de cinci, după fusul orar al Coastei de Est. Am numele şi adresa unde a fost expediat coletul. Vocea lui slăbi. Mă voi ocupa de toată problema pe cheltuiala mea, domnule Finley.

— Înţelept din partea dumitale, domnule DiCarlo, deoarece nu doresc ca greşeala dumitale să mă coste mai mult decât m-a costat deja.

— Nu, domnule. Şi aveţi cuvântul meu că această greşeală va fi corectată prompt.

— Foarte bine. Aştept să iei legătura cu mine când ajungi la destinaţie. Evident, vreau ca lucrătoarea să fie concediată.

— Evident.

— Domnule DiCarlo? Ştii cât este de importantă pentru mine acea marfă, nu-i aşa? Vei folosi toate mijloacele ca s-o recuperezi. Orice fel de mijloace.

— Am înţeles. Când legătura se întrerupse, DiCarlo zâmbi sinistru. Având în vedere că această încurcătură îi distrusese sărbătorile, era mai mult decât dispus să folosească orice mijloace, price fel de mijloace.

Capitolul 4

— Curată harababură, nu-i aşa? în timp ce-şi punea această întrebare retorică, spre neplăcerea lui DiCarlo,

Sherman Porter scormonea prin dulăpiorul vechi cu dosare. Cred că am pus-o aici, însă am avut licitaţie, continuă Porter în timp ce distrugea neglijent sistemul de arhivare. Şi-o aglomeraţie infernală. Am manevrat multă marfă. Arză-le-ar focul, unde o pune femeia asta lucrurile?

Porter deschise un alt sertar cu dosare.

— Nu ştiu cum voi reuşi să găsesc ceva fără Helen care este plecată o săptămână să-şi viziteze fiica la Washington D.C. M-aţi prins la timp. Vom avea închis până la Anul Nou.

DiCarlo se uită la ceas: 6.15. Timpul i se scurgea. Cât despre răbdare, orice urmă a acesteia se evaporase.

— Poate că nu am *ost destul de clar, domniile Porter. Restituirea acestei mărfi este de o importanţă vitală pentru patronul meu.

— Oh, aţi fost foarte clar în această privinţă. În definitiv, omul vrea ce-i al lui. Uite aici, ăsta pare promiţător. Porter scoase un mic teanc de hârtii îngrijit bătute la maşină. Vedeţi, zise el, Helen a înşirat toate mărfurile pe care le-am licitat, numărul lotului, preţul de vânzare. Femeia este o comoară.

— Pot să văd?

— Sigur, sigur. După ce îi dădu hârtiile, Porter deschise sertarul de sus al biroului lui. Scoase de acolo o sticlă de whisky *Four Roses* şi două pahare de plastic prăfuite. El afişă spre DiCarlo un zâmbet copilăresc. Beţi cu mine un pahar? Suntem după program şi ţine de frig.

DiCarlo cercetă dezgustat sticla.

— Nu, răspunse el.

— Ei bine, atunci am să mă servesc numai pe mine.

DiCarlo îşi scoase propria listă şi le compară. Totul era acolo, observă el, zbătându-se între uşurare şi disperare. Toate vândute. Câinele din porţelan, pictura abstractă, figurina de porţelan, vulturul de bronz şi papagalul împăiat. Enorma şi urâtă replică de ipsos a Statuii Libertăţii nu mai era, cum de altfel nu mai era nici perechea de suporturi de cărţi în formă de sirene.

În buzunar DiCarlo mai avea o listă. Pe aceasta figurau descrierile obiectelor care fuseseră ascunse, cu mare grijă şi cheltuială, în fiecare articol de marfă. Un vas Gali gravat, evaluat la aproape o sută de mii de dolari, o pereche de netsuke-uri furate dintr-o colecţie particulară din Austria şi valorând cu uşurinţă o sumă din şase cifre. O broşă veche cu safir, având reputaţia că fusese purtată de Maria, regina Scoţiei.

Şi lista continua. În ciuda răcorii din cameră, pielea lui DiCarlo se umezea. Nici măcar un articol nu mai rămăsese în posesia lui Porter. Vândute, se gândi DiCarlo, toate vândute.

— N-a mai rămas nimic, zise el cu glas stins.

— V-am spus că am avut o clientelă bună. Mulţumit de amintire, Porter îşi mai turnă un pahar.

— Am nevoie de marfa asta.

— Aţi mai spus, însă containerul a sosit cu câteva minute înainte de a începe licitaţia şi nu am avut timp să facem un inventar. După cum văd eu, şeful dumneavoastră şi cu mine am putea să cerem despăgubiri companiei *Premium*. Deoarece ideea era atrăgătoare, Porter zâmbi şi bău din nou. Bănuiesc că au şi pus deoparte o sumă frumuşică.

— Domnul Finley îşi vrea bunurile, nu vrea un proces.

— Cred că dânsul este în măsură să hotărască. Ridicând din umeri, Porter îşi termină băutura. Helen păstrează o listă cu adresele clienţilor noştri. O foloseşte când expediază anunţuri prin care îi înştiinţează de ţinerea unei licitaţii. Tot ce pot să spun este să vă uitaţi peste aceasta, şi să comparaţi numele şi adresele cu numele pe care le-a înscris Helen alături de marfa pe care am vândut-o. Puteţi lua legătura cu ei, să le explicaţi cum stau lucrurile. Bineînţeles, îmi veţi returna marfă mea. Am plătit pentru ea, corect?

Aveau să-i fie necesare zile întregi ca să adune bunurile lui Finley, se gândi DiCarlo, scârbit.

— Evident, minţi el.

Porter afişă un zâmbet larg. După judecata lui, el vânduse deja un lot. Acum urma să mai vândă unul, ambele în preţul unuia singur.

— Lista cu adrese, ceru DiCarlo.

— Oh, sigur, sigur. Îndeajuns ameţit de *Four Roses*, Porter cotrobăi printr-un sertar şi veni cu o cutie metalică, plină cu cărţi de index.

— Nu te da bătut, stai liniştit. Eu nu mă grăbesc deloc.

Douăzeci de minute mai târziu DiCarlo îl lăsă pe Porter beat şi fericit. Avea o sigură fărâmă de speranţă. Figurina de porţelan se afla încă în Front Royal, în posesia lui Thomas Ashworth, comerciant de antichităţi. DiCarlo se agăţă puternic de faptul că redobândirea rapidă a unui bun avea să-l împace pe Finley şi lui avea să-i ofere şansa de a câştiga timp.

Deplasându-se prin traficul lejer spre magazinul lui Ashworth, DiCarlo îşi punea la punct stratagema. Urma să intre înăuntru, să explice accidentul, păstrând un ton deschis, prietenesc. Deoarece Ashworth plătise numai patruzeci şi cinci de dolari pe figurină, DiCarlo era pregătit să o răscumpere şi să includă în preţ un profit onorabil pentru comerciant.

Totul putea să decurgă rapid, fără probleme. De îndată ce avea să intre în posesia figurinei, îi va telefona lui Finley să-i spună că totul se afla sub control. Cu puţin noroc, Finley avea să-l pună pe Wmesap să contacteze restul persoanelor de pe listă, iar el, DiCarlo, se va întoarce la New York pentru sărbătorirea Crăciunului.

Scenariul îl binedispuse într-atât, încât DiCarlo fredona când parcă la marginea bordurii din faţa magazinului lui Ashworth. Abia când se dădu jos din maşină zâmbetul îi păliu închis.

Înscrisul de pe cartonul mare afişat pe geamul uşii din faţă îl privea urât.

Din doi paşi DiCarlo fu la uşă, zgâlţâind clanţa,

bătând în geam. Nu putea să fie închis. Respirând aleii, se năpusti asupra vitrinei largi şi adunându-şi mâinile în jurul feţei se lipi de geam. Nu vedea nimic altceva decât umbre şi propria lui nenorocire.

Ştia că Finley nu avea să accepte niciun fel de scuze. Nu tolera nimic atât de imprecis precum ghinionul.

Atunci însă DiCarlo văzu figurina din porţelan reprezentând un bărbat şi o femeie în costume de bal, uşor îmbrăţişaţi, iar buzele i se răsfrânseră într-un mârâit.

DiCarlo îşi încleştă mâinile înmănuşate. Nu avea de gând să se lase oprit de o încuietoare şi de un geam.

Primul pas era să-şi mute maşina. DiCarlo înconjură încet străduţa, instinctele fremătându-i în timp ce urmărea atent să nu se încrucişeze cu vreo maşină a patrulei de poliţie. Parcă la două străzi distanţă. Din compartimentul pentru mănuşi, luă ceea ce crezu că avea să-i fie necesar: o lanternă, o şurubelniţă, revolverul. Le strecură pe toate în buzunarul paltonului.

De astă dată nu se mai apropie de magazin prin faţă, ci o luă pe o stradă laterală cu paşii fermi şi tacticoşi ai omului care ştie încotro se îndreaptă. Ochii însă îi alunecau dintr-o parte într-alta, atenţi, precauţi.

Era un oraş mic şi o noapte rece, majoritatea locuitorilor fiind acasă, la cină. DiCarlo nu întâlni pe nimeni în drumul lui spre intrarea din spate a magazinului lui Ashworth.

Nici nu zări dovada existenţei vreunui sistem de alarmă. Mişcându-se rapid, el folosi şurubelniţa ca să spargă uşa. Zgomotul lemnului despicat îl făcu să zâmbească. Aproape că uitase plăcerea simplă a spargerilor din timpul anilor petrecuţi în breasla hoţilor. DiCarlo se furişă înăuntru, închizând uşa în urma lui. Aprinse lanterna, ascunzând raza de lumină cu mâna, atunci când o răsucea dintr-o parte în alta. Intrase în ceea ce părea să fie un birou mic şi adunat. Deoarece avea nevoie să-şi acopere urmele, DiCarlo se hotărî să procedeze astfel încât spargerea să pară un furt

nepremeditat. Enervat pe faptul că trebuia să piardă atâta timp, el începu să tragă de sertare şi să le răstoarne.

Chicoti în sinea lui când zări un plic de bancă din plastic. Părea că norocul i se schimbase. Răsfirarea rapidă a bancnotelor dinăuntru îi permise să estimeze că erau în jur de cinci sute de dolari. Mulţumit, îngrămădi banii în buzunar şi folosi lumina ca să-l conducă în magazinul principal.

Lui DiCarlo i se păru că puţin vandalism era nota distinctă de care avea nevoie. Sparse la întâmplare o lampă dintr-o sticlă mată şi un vas *Capo di Monte*. Apoi, deoarece se simţea atât de bine, răsturnă o măsuţă pe care se afla o colecţie de ceşcuţe pentru cafea. Din impuls şi deoarece trecuseră ani de când nu mai cunoscuse emoţia furtului, strecură câteva casete din *cloisonn* în buzunare.

Zâmbind luă figurina.

— Te-am prins, iubito, murmură el, şi îngheţă când lumina venind dinspre scara aflată la dreapta lui inundă magazinul. Înjurând în gând, DiCarlo se înghesui între un dulap din lemn de trandafir şi o lampă obişnuită din alamă.

— Am chemat poliţia. Un bătrân cu halat din flanel şi având o crosă de fier-cobora încet treptele. E pe drum, continuă el, aşa că mai bine ai rămâne unde eşti.

DiCarlo sesiză vârsta şi teama din glasul bărbatului. Pentru o clipă se zăpăci. Bătrânul avea apartamentul la etaj, îşi dădu seama DiCarlo şi se blestemă că spărsese magazinul ca un amator.

Însă nu era vreme pentru regrete. Strângând figurina sub braţ ca pe o minge de fotbal american, el se năpusti asupra lui Ashworth, aşa cum se avântase odinioară pe Fifth Avenue având îndesate în haină poşetele *Gucci* ale unor doamne respectabile.

Bătrânul mârâi la impact, se clătină pe scări, halatul învechit fluturându-i peste picioarele albe la fel de subţiri şi de aspuţite ca nişte creioane. Respirând greu, Ashworth se răsuci stângaci cu crosa, încercând să-şi păstreze echilibrul. Mai mult din impuls decât intenţionat, DiCarlo

apucă crosa atunci când îi şuieră pe la ureche. Ashworth căzu. Capul i se lovi cu un pocnet ameninţător de căldarea metalică de cărbuni.

— Ah, Iisuse. Dezgustat, DiCarlo îl răsuci pe Ahworth cu vârful pantofului. În raza de lumină de la etaj, el văzu dâra de sânge şi ochii ficşi, deschişi. Furia îl făcu să lovească cadavrul de două ori înainte de a-şi recăpăta stăpânirea de sine.

Ieşi pe uşa din spate şi era la jumătatea străzii când auzi sunetul sirenelor.

Finley schimbă canalele numeroaselor ecrane de televizor atunci când i se făcu legătura.

— DiCarlo pe linia doi, domnule Finley.

— Fă-mi legătura. După ce acţionă un buton al interfonului, Finley zise: Ai veşti pfentru mine?

— Da. Da, domnule. Am la mine figurina din porţelan, domnule Finley, şi o listă cu localizarea celorlalte mărfuri. DiCarlo vorbea de la telefonul din maşina lui şi în druânul lui spre aeroportul *Dulles International* păstra viteza legală de optzeci de kilometri pe oră.

Finley aşteptă o clipă.

— Explică.

DjCarlo începu cu Porter, oprindu-se după fiecare propoziţie ca să fie sigur că Finley voia să asculte mai departe.

— Aş fi bucuros să vă trimit lista prin fax, de îndată ce ajung la aeroport, domnule Finley.

— Da, aşa să faci. Pari puţin… cam agitat, domnule DiCarlo.

— De fapt, domnule, a fost o mică problemă în recuperarea figurinei. Un comerciant de antichităţi din Front Royal o achiziţionase. Magazinul acestuia era închis când am ajuns acolo şi ştiind că voiaţi rezultate imediate am pătruns cu forţa ca să recuperez figurina. Comercrantul era la etaj. S-a produs un accident, domnule Finley. A/nurit.

— Înţeleg. Finley îşi examina unghiile. Presupun că

te-ai ocupat de acest Porter.

— Să mă ocup de Porter?

— Poate să facă legătura între dumneata şi… accident, corect? E un fir către dumneata, domnule DiCarlo, este un fir către mine. Îţi sugerez să rupi legătura repede şi definitiv.

— Sunt… sunt în drum spre aeroport.

— Atunci va trebui să faci cale întoarsă, nu-i aşa? Nu te mai deranja cu faxul. După ce termini curăţenia în Virginia, te aştept cu figurina la mine. Vom discuta paşii următori.

— Vreţi să vin în California? Domnule Finley…

— La prânz, domnule DiCarlo. Închidem devreme mâine. Sărbătorile, ştii. Contactează-l pe Winesap ca să-ţi spună cu ce cursă vii. Vei fi aşteptat.

— Da, domnule. DiCarlo întrerupse legătura şi se îndreptă spre primul drum lăteral. Se rugă la Dumnezeu ca Porter să fie încă la birou, beat criţă, ca să-i poată trage un glonţ în cap fără prea mare zarvă.

Dacă nu îndrepta curând încurcătura asta, nu avea să mai ajungă niciodată acasă la cina de Crăciun.

— Zău, Andrew, zău, nu este nevoie să mă conduci până sus. Cu o autoapărare pe care numai o femeie care fusese plictisită peste limita răbdării putea să o, înţeleagă, Dora blocă scara cu trupul ei. Să ajung numai înăuntru, se gândi ea, în spatele uşii încuiate. După aceea putea să se dea în linişte cu capul de pereţi.

Andrew Dawd, un contabil care considera artificiile de scutire a fondurilor de impozite culmea măiestriei, pufni într-unul din hohotele lui sincere şi o ciupi pe Dora de obraz.

— Haide, Dora, mama m-a învăţat că întotdeauna să conduc fata până în faţa uşii.

— Ei binemama tă nu este aici, sublinie Dora şi urcă două trepte. În plus este târziu.

— Târziu? Nici măcar nu este unsprezece. Doar nu ai de gând să mă expediezi fără să-mi oferi o ceaşcă de

cafea? El îşi arătă dinţii albi pentru care mama lui iubitoare cheltuise mii de dolari să-i îndrepte. Ştii doar că faci cea mai bună cafea din Philadelphia.

— Este un talent. Ea căută un motiv politicos de a-l refuza, când uşa de la intrare se trânti deschizându-se şi apoi se trânti închizându-se.

Jed traversă cu paşi mari holul, ţinându-şi mâinile în buzunarele scurtei uzate din piele. Haina era deschisă în bătaia vântului, fiind-purtată pe deasupra unui tricou şi a unor blugi roşi. Părul lui era răvăşit de vânt, obrazul nebărbierit, potrivindu-se expresiei arogante din ochii lui.

Dora trebui să se mire de ce, în acel moment, prefera alura primejdioasă a lui Jed şi nu înfăţişarea îngrijită, cizelată, spilcuită a contabilului de lângă ea. Nevoia, conchise ea, era lucrul cel mai sigur din ea.

— Schimmerhorn.

Jed îl măsură cu o scurtă privire pe partenerul Dorei în timp ce-şi potrivi cheia în broască.

— Conroy, zise el. Cu aceste cuvinte rostite atât pentru bun-găsit cât şi pentru bun-rămas, el intră înăuntru şi închise uşa.

— Noul tău chiriaş? Sprâncenele negre, bine dichisite ale lui Andrew se ridicară pe fruntea înaltă despre care mama lui îl asigurase că era un semn de inteligenţă şi nu unul de chelie prematură.

— Da. Dora oftă şi simţi o undă de *Halston* de la Andrew şi mirosul sălbatic, izbitor, pe care Jed îl lăsase în aer. Deoarece ratase şansa de a-şi găsi o scuză, ea deschise şi-l lăsă pe Andrew să intoe.

— Pare remarcabil… de viril. Încruntându-se, Andrew îşi desfăcu paltonul londonez şi-l aşeză cu grijă pe spătarul unui scaun. Locuieşte singur?

— Da. Nepunând mare preţ pe ordine, în drum spre bucătărie, Dora îşi aruncă pe canapea blana de nurcă.

— Bineînţeles că ştiu cât este de important să ţii un apartament închiriat, Dora, dar nu crezi că ar fi fost mai înţelept şi cu siguranţă mai neriscant să închiriezi unei alte

femei?

— Unei ce fel de femei? mormăi Dora, după care făcu o pauză şi puse boabele de cafea în vechea ei râşniţă manuală. Nu, zise ea. În timp ce măcina boabele, privi peste umăr, la locul din spatele ei, unde stătea Andrew, cu buzele încreţite de dezaprobare. Tu crezi? îl întrebă ea.

— Sigur. Vreau să spun că voi doi locuiţi aici, singuri.

— Nu, eu locuiesc aici singură. El locuieşte acolo. Deoarece o enerva ca el să-i respire în ceafă cât lucra, Dora zise: Ce-ar fi să pui puţină muzică, Andrew?

— Muzică? Chipul lui frumos şi prietenos se lumină. Desigur.

Câteva clipe mai târziu, ea auzi ritmurile liniştite ale unei vechi înregistrări cu Johnny Mathis. Oftă şi se cutremură. Dacă nu putea să se descurce cu un contabil care purta costume *Brooks Brothers* şi care folosea colonie *Halston*, atunci merita să plătească preţul.

— Cafeaua va fi gata în câteva clipe, zise ea intrând în camera de zi. Andrew stătea cu mâinile pe şoldurile înguste şi studia noul ei tablou. E ceva, nu-i aşa? zise ea.

El îşi înclină capul spre dreapta şi apoi spre stânga.

— Cu siguranţă este îndrăzneţ. Apoi se întoarse spre ea ca s-o admire cum arăta în rochia scurtă, neagră, ornată cu paiete. Şi ţi se potriveşte.

— L-am luat ieri de la o licitaţie din Virginia. Ea se sprijini pe braţul unui scaun, aşezându-se picior peste picior fără să acorde importanţă faptului Că mişcarea îi ridicase fusta pe coapse.

Andrew acordă însă mare importanţă acestui gest.

— M-am gândit căa fi o plăcere să-l ţin o vreme aici, înainte de a-l pune în magazin. Ea zâmbi şi sesizând privirea acaparatoare din ochii lui, sări de pe scaun ca un resort. Mă duc să văd de cafea, spuse ea.

El însă o prinse de mână şi o răsuci în braţele lui, în ceea ce ea îşi imagină că el considera a fi o mişcare elegantă. Doră abia reuşi să nu4 lovească bărbia cu capul.

— Ar trebui să profităm de muzică, îi zise el în timp

ce luneca uşor pe covor. Mamg lui plătise bani grei pe lecţiile de dans şi el nu voia să fi fost aruncaţi degeaba.

Dora făcu un efort să se relaxeze. Într-adevăr dansa bine, se gândi ea, în timp ce-şi potrivea paşii după ai lui. Ea zâmbi şi închise ochii. Se lăsă învăluită de muzică şi mişcare, râzând uşor când el o aplecă într-o figură graţioasă.

Nu era chiar un tip nesuferit, îşi spuse în sinea ei. Era plăcut la înfăţişare, se mişca bine. Avea grijă de mama lui şi avea un post bun. Numai pentru că o plictisise de moarte la câteva întâlniri nu însemna…

Deodată el o strânse puternic, făcând-o să tresară din starea visătoare. Asta putea să înţeleagă. Însă, atunci când îşi lipi mâinile de pieptul lui, ea percepu inconfundabila formă a periuţei de dinţi pe care el şi-o strecurase în buzunarul de la haină.

Indiferent cât de scrupulos ştia ea că era Andrew, Dora se îndoia sincer că el îşi luase periuţa ca să se spele pe dinţi după fiecare masă.

Până să aibă timp să aprofundeze, mâinile lui se furişară sub tivul fustei încercând să-i atingă fundul acoperit în mătase…

— Hei! Furioasă ea se trase în spate şi cu toate că reuşi să-şi elibereze gura, el continua să-şi coboare sărutările pe gât şi pe umeri.

— Oh, Dora, Dora, te doresc.

— Am înţeles mesajul, Andrew. În timp ce ea nu-şi găsea locul, simţindu-se jenată, una din mâinile lui îi trase., pe furiş fermoarul rochiei. Însă nu mă vei avea, zise ea. Hai, încearcă să te liniştească.

— Eşti atât de frumoasă, atât de irezistibilă.

El o lipi de marginea unui scaun. Dora simţi că-şi pierde echilibrul şi înjură.

— Potoleşte-te, căci altfel am să te lovesc.

Continuând să-i murmure fraze seducătoare, el se rostogoli cu ea pe podea. Nu o deranja atât ofensa adusă de faptul că se afla întinsă sub un contabil nebun, cât

faptul că răsturnaseră măsuţa de cafea, multe din comorile ei spărgându-se pe podea.

Întrecuse măsura. Dora îşi ridică genunchiul sus între coapsele lui Andrew. Deşi el protesta, ea îl pocni, puternic în ochi.

— Of! strigă ea, împingându-l. Gemând, el se răsuci şi se chirci ca un crevete fiert. Dora se ridică nesigură în picioare. Dacă nu te ridici imediat, am să te lovesc din nou. Vorbesc serios.

Speriat, el se ridică în genunchi sprijinindu-se în mâini.

— Eşti nebună, reuşi el să spună scoţând o batistă albă ca zăpada ca să-şi şteargă faţa de eventualele picături de sânge.

— Ai dreptate, Indiscutabil. Ea îi ridică paltonul şi i-l întinse. Îţi va fi mai bine fără mine. Acum du-te acasă, Andrew. Şi să pui nişte gheaţă pe ochiul ăla.

— Ochiul meu? El îl pipăi atent şi tresări. Ce-am să-i spun mamei?

— Că te-ai lovit de o uşă. Cu mare nerăbdare Dora îl ajută să se ridice în picioare. Du-te, Andrew, îi zise ea.

Încercând să-şi păstreze demnitatea, el îşi smulse haina din mâna ei.

— Te-am scos la restaurant. De două ori.

— Consideră că ai făcut o investiţie proastă. Sunt sigură că vei găsi o cale să ţi-o recuperezi. Ea deschise larg uşa chiar în clipa în care Jed o deschise pe a lui. Afară! strigă ea şi dacă vei mai încerca vreodată ceva de genul ăsta am să-ţi învineţesc ambii ochi.

— Nebund! Andrew fugi spre uşă. Nu eşti în toate minţile, adăugă el.

— Întoarce-te numai şi am să-ţi arăt eu ce-i aia nebună. Ea îşi scoase unul din pantofii cu toc înalt şi-l azvârli ca pe un disc. Eşti concediat, îi strigă ea din urmă. Pantoful lovi uşa din spate cu o bufnitură satisfăcătoare. Dora, rămasă cu un picior încălţat şi cu» unul descălţat, încercă să-şi recapete răsuflarea. Zgomotul uşor prin care

Jed îşi drese glasul o făcu să se răsucească. El zâmbea. Era prima dată când îl vedea zâmbind, însă nu avea dispoziţia necesară să se lase impresionată de maniera în care el încerca să-şi facă prietenoasă obişnuita-i faţă arogantă.

— Vezi ceva amuzant, Schimmerhorn? *

El se gândi o clipă.

— Da. Deoarece trecuse multă vreme de când nu mai fusese atât de amuzat, el se sprijini de cadrul uşii şi continuă să surâdă. Interesantă întâlnire, Conroy?

— Fascinantă. Şchiopătând, ea coborî să-şi caute celălalt pantof. Lovind talpa pantofului de palmă, ea se întoarse şontâcşontâc. Mai eşti încă aici?

— Aşa se pare.

Dora oftă lung şi-şi trecu mâna prin părul răvăşit.

— Vrei să bei ceva?

— Sigur.

După ce trecu pragul în apartament, Dora îşi scoase şi celălălalt pantof şi-i aruncă pe amândoi într-o parte.

— Brandy?

— În regulă. El privi la porţelanul spart de pe podea. Acesta fusese probabil zgomotul pe care îl auzise. Între acesta şi ţipete, avusese un moment de ezitam în care se frământase dacă să intervină sau nu. ChiaPşi atunci când purta insigna, se temea mai mult să intervină într-o dispută conjugală decât să aresteze un răufăcător.

El se uită spre Dora care turna brandy-ul în pahare. Faţa ei era încă îmbujorată şi ochii încruntaţi. El trebuia să fie mulţumit că nu fusese necesară experienţa lui de poliţist.

— Deci, cine era nemernicul?

— Fostul meu contabil. Dora îi întinse lui Jed un pahar. Îşi petrece seara plictisindu-mă de moarte cu discuţii despre bilanţul capitalului stocat şi despre creşterea pe termen lung a valorii capitalului, şi pe urmă îşi închipuie că vine aici şi rupe hainele de pe mine.

Jed îşi trecu privirea peste rochia ei sclipitoare.

— Frumoase haine, conchise el. Nu ştiu de ce şi-a pierdut vremea cu creşterea valorii capitalului.

Dora sorbi din pahar şi-şi înclină uşor capul.

— Stai puţin. Cred că acesta voia să fie un compliment.

Jed ridică din umeri.

— Se pâre că tipul s-a ales cu ce era mai rău.

— Ar fi trebuit să-i rup nasul. Strângându-şi buzele ea se depărtă şi se aplecă să adune cioburile rarităților sparte. Uită-te la asta! Nervii începură săn clocotească din nou. Ea ridică o ceaşcă. Aceasta a fost un *Derby*. Din 1815. Şi această scrumieră era *Manhattan*.

Jed se ghemui lângă ea.

— Scumpe?

— Nu asta este ideea. Aceasta a fost o bombonieră *Hazel Ware*, cu capacul bătut cu ametiste marocane.

— Acum e ţăndări. Lasă-le, ai să te tai. Adu o mătură.

Mormăind, ea se ridică şi se duse să caute una din bucătărie.

— Avea până şi periuţa de dinţi în buzunar. Dora se întoarse legănând un făraş şi o mătură de parcă ar fi fost un scut şi o suliţă. O nenorocită de periuţă de dinţi, adăugă ea. Pot să pun pariu că ticălosul a fost şi *Eagle Scout*.

— Probabil că avea un schimb de chiloţi în buzunarul de la palton. Uşor, Jed îi luă mătura din mânăt

— Nu m-ar surprinde. Ea se întoarse încet în bucătărie ca să aducă coşul de gunoi. Tresări atunci când Jed răsturnă în el cioburile. Şi câteva prezervative, continuă ea.

— Orice *Eagle Scout* care se respectă ar avea aşa ceva în portofel.

Resemnată, ea se aşează din nou pe braţul scaunului. Nefirescul părea că se sfârşise.

— Tu ai fost?

— Ce să fiu?

— Eagle Scout.

El răsturnă ultimele cioburi şi-i aruncă o privire lungă.

— Nu. E am fost delincvent. Mai bine ai fi atentă să nu calci pe aici. S-ar putea să-mi fi scăpat vreun ciob.

— Mulţumesc. Prea jignită ca să stea jos, Dora se ridică pentru a umple din nou paharele. Deci, acum cu ce te ocupi?

— Trebuia să ştii. Jed scoase un pachet de ţigări şi-şi aprinse o ţigară. Am completat cererea.

— N-am avut vreme să o citesc. Poţi să-mi dai şi mie una? Ea îşi înclină capul spre ţigările lui. Îmi place să fumez când sunt stresată sau foarte supărată.

El îi dădu ţigara pe care deja o aprinsese şi-şi scoase alta.

— Te simţi mai bine?

— Cred că da. Ea trase repede fumul adânc în piept şi-l eliberă la fel de repede. Nu-i plăcea gustul, ci doar efectul Nu mi-ai răspuns la întrebare, insistă ea.

— La care întrebare?

— Cu ce te ocupi?

— Cu nimic. El zâmbi, dar nu era nimic amuzant. Sunt rentier.

— Oh. Cred că-ţi dă mâna să fii delincvent. Ea trase din nou din ţigară. Fumul şi brandy-ul îi dădeau o stare plăcută de ameţeală. Şi ce faci toată ziua?

— Nu prea multe.

— Aş putea să-ţi dau de lucru.

— Chiar aşa?

— Muncă cinstită, Schimmerhorn. Asta numai dacă eşti îndemânatic.

— Mi s-a spus că sunt destul de bun. Degetele lui alunecară pe spatele ei, deasupra fermoarului care fusese coborât până la talie. După o ezitare de moment el îl trase la loc. Dora tresări şi clipi repede.

— Ah... mulţumesc. Voiam să spun că am nevoie de câteva rafturi noi la magazin. Iar locul ăsta are mereu

nevoie de câte o cârpeală.

— Balustrada de afară este o glumă.

— Oh. Buzele ei se strânseră de parcă insulta ar fi fost personală. Poţi s-o repari? îl întrebă ea.

— Probabil.

— Aş putea să-ţi fac o reducere la chirie sau să te plătesc cu ora.

— Am să mă mai gândesc. În ’acea clipă el se gândea la altceva, la cât de mult. Dorea să o mângâie. S-o atingă doar cu degetul de-a lungul gâtului. Nu putea spune de ce, dar voia să facă asta, atât, şi să vadă dacă pulsul de la baza gâtului ei lung şi subţire avea să vibreze drept răspuns.

Enervat pe el însuşi, Jed puse deoparte paharul gol şi trecu pe lângă ea ca să ridice coşul de gunoi.

— Îl duc eu la loc.

— Mulţumesc. Ea trebui să înghită. Nu era la fel de simplu precum ar fi trebuit, nu cu nodul pe care-l avea în gât. Ceva din felul în care bărbatul o privea îi trimitea tot felul de senzaţii ciudate prin corp.

Tâmpito, îşi zise ea. Pur şi simplu a fost o zi lungă şi epuizantă. Dora se îndreptă spre bucătărie.

— Îţi mulţumesc sincer, spuse ea din nou. Dacă n-ai fi venit aş fi petrecut o oră lovind lucrurile.

— Pentru puţin. Mi-a făcut plăcere să te văd lovindu-l.

Ea zâmbi.

— De ce?

— Nu-mi plăcea costumul lui. El se opri în prag şi o privi. Dunguliţele mă scot din minţi.

— Am să ţin minte. Cu un zâmbet încă pe buze ea se uită în sus. Jed îi urmări privirea şi cercetă atent rămuri ca de vâsc care atârna deasupra capului lui.

— Drăguţă, zise el şi, deoarece era genul de bărbat care hotărâse să nu-şi mai asume riscuri, dădu să plece.

— Hei. Amuzată de situaţie şi de reacţia lui, Dora îl prinse de braţ. Înseamnă ghinion, îi zise ea. Ridicându-se

pe vârfuri ea îşi atinse în treacăt buzele de gura lui… Nu vreau să mă expun ghinionului

El reacţionă instinctiv, cam în acelaşi fel în care ar fi reacţionat dacă ar fi avut în spate un pistol sau un cuţit. Raţiunea urmă reflexului. El îi prinse bărbia şi i-o ţinu neclintită.

— Te expui la mai mult decât ghinion, Dora.

Îşi coborî gura asupra buzelor ei într-un sărut îmbălsămat de fum şi brandy şi de o violenţă primară care secătui sângele din capul ei.

Oh, Dumnezeule, Dumnezeule, era singurul lucru la care ea avu timp să se gândească. Sau pe care îl murmurase când buzele i se Despărţiră neajutorate de ale lui.

Fu rapid, doar câteva secunde, iar atunci când el o eliberă, cu ochii larg deschişi, ea reveni pe călcâie, clătinându-se.

El o privi fix o clipă, blestemându-se şi luptând din răsputeri împotriva impulsului de a face exact ce făcuse contabilul idiot.

— Eu n-aş încerca să mă lovesc la plecare, zise el încet. Încuie uşai Conroy.

El ieşi, traversă holul şi-şi încuie uşa.

Capitolul 5

— Ce ai de eşti aşa de întoarsă? întrebă Lea. Aceasta intră pe neaşteptate în depozit, ca să anunţe o vânzare de cinci sute de-dolari, şi fu* salutată cu un mârâit scurt, pentru a treia oară în acea dimineaţă.

— Nu sunt întoarsă, rosti Dora răspicat. Sunt ocupată, împacheta un serviciu *Fire-King* din patru piese, cu decoraţiuni de caprifoi. Lumea ar trebui împuşcată pentru că îşi îngrămădeşte cumpărăturile în ultimele două zile dinaintea Crăciunului, continuă ea. Îţi dai seama că va trebui s-o oblig pe Terri să zboare în după-amiaza asta la capătul celălalt al oraşului ca să livreze acest colet?

— Ai fi putut să-i spui clientului să revină să şi-l ia.

— Şi eu aş fi putut să pierd vânzarea, i-o întoarse

Dora. Am nenorocitele astea de vase de trei ani. Sunt norocoasă că le-am măritat şi am scăpat de ele.

— Ştiu că este în neregulă ceva. Lea îşi încrucişă braţele. Dă-i drumul.

— Nimic nu este în neregulă. Doar că nu reuşise să doarmă. Şi sub nicio formă, absolut sub nicio formă, nu avea de gând să recunoască faptul că un scurt sărut o răscolise. Pur şi simplu am prea multe de făcut şi nu-mi ajunge timpul, adăugă ea.

— Dar asta îţi plăcea, Dora, sublinie Lea.

— M-am schimbat. Dora înfăşură ultima ceaşcă în hârtie. Unde este tâmpenia aia de bandă adezivă? Ea se răsuci, dar văzându-l pe Jed în capătulscărilor se împiedică de masă.

— Îmi pare rău, zise el, însă nu arăta să-i pară. Am coborât să văd dacă mai vrei să repar balustrada.

— Balustrada? Oh… oh, bine. Ei nu-i plăcea deloc să fie tulburată. Singurul lucru pe care îl ura cel mai mult era să se înşele. Îţi trebuie lemn sau altceva?

— Altceva. El îşi întoarse privirea când Lea îşi drese glasul cu fermitate.

— Oh, Lea, el este Jed Schimmerhorn, noul chiriaş. Jed, sora mea Lea.

— Încântată să vă cunosc. Lea întinse mâna. Sper că v-aţi aranjat confortabil.

— N-am avut mare lucru de aranjat. Vrei sau nu să repar balustrada?

— Da, cred că da. Dacă nu eşti prea ocupat. Dora găsi banda adezivă şi-şi văzu mai departe de sigilarea pachetului. Când îi veni în minte ideea, rosti: De fapt ai putea să mă ajuţi. Ai o maşină, nu-i aşa? Un *Thunderbird*?

— Şi?

— Am de făcut, o livrare, de fapt trei. Pur şi simplu nu mă pot lipsi de vânzătoarea mea.

Jed îşi agăţă degetele de buzunarele din faţă.

— Vrei ca eu să fac livrările?

— Dacă nu îţi este greu. Va trebui să ţii evidenţa la benzină şi kilometraj. Ea afişă spre el un zâmbet luminos. S-ar putea chiar să ciupeşti şi ceva bacşişuri.

El ar fi putut să-i spună să se ducă dracului. Nu ştia de ce n-o făcuse.

— Cum aş putea să rezist? El fixă, cu oarecare neplăcere, cutia pe care că o sigila. Unde trebuie s-o duc?

— Totul este scris. Celelalte două sunt a solo. Ea îşi înclină capul spre colţul camerei. Poţi să le duci la maşină prin uşa laterală.

Fără să mai spună nimic, Jed ridică prima cutie şi dispăru afară.

— Ăsta este noul chiriaş? şopti Lea. Se grăbi spre uşă ca să arunce o privire pe furiş, iar posibilităţile deja începuseră să i se învârtă prin minte. Cine este? Cu ce se ocupă?

— Tocmai ţi-am spus cine este. Numele lui este Schimmerhorn.

— Ştii la ce mă refer. După ce îl privi pe Jed împingând cu forţă cutia pe scaunul din spate al *Thunderbird*-ului, traversă cu paşi iuţi încăperea. Vine înapoi, zise ea.

— Sper, rosti sec Dora. A luat numai una din cutii. Ea o ridică pe a doua şi i-o dădu lui Jed când acesta intră pe uşă. Sunt fragile, spuse ea, primind drept răspuns un mormăit.

— Ai văzut ce umeri are? şopti Lea. John nu are astfel de umeri nici în visurile mele sălbatice.

— Ophelia Conroy Bradshaw, să-ţi fie ruşine. John este un băiat minunat.

— Ştiu. Sunt nebună după el, însă el n-are deloc umeri. Adică, are, bineînţeles, dar nu sunt decât oase şi… Doamne! După ce studie modul în care blugii lui Jed se mulară când el se aplecă în portbagajul maşinii, Lea îşi bătu uşor locul din dreptul inimii şi zâmbi larg: Este întotdeauna liniştitor să ştii că celulele atracţiei încă funcţionează. Deci, ce face?

— În legătură cu ce?

— În legătură cu… facturile, zise ea repede. Nu uita să-i dai domnului Schimmerhorn facturile, Dora. Ea însăşi le luă şi i le dădu lui Jed când acesta intră să ia ultima cutie.

— Mulţumesc. El îi aruncă Leei o privire ciudată, ferindu-se de strălucirea din ochii ei. Vrei sau nu să repar şi vechitura?

— Vechitura? Oh, balustrada, îşi aminti Dora. Sigur, dă-i drumul. Poţi să-mi strecori sub uşă nota de plată dacă nu sunt pe-aici.

El nu reuşi să se abţină. Ştia că ar fi trebuit, dar nu reuşi.

— Încă o întâlnire înfocată?

Ea zâmbi dulce şi. Deschise larg uşa.

— Să mă pupi undeva, Schimmerhorn.

— Mi-a trecut prin minte, murmură el. Mi-a trecut prin minte. Zicând acestea el ieşi afară.

— Spune, insistă Lea. Spune tot. Nu scăpa niciun detaliu, indiferent cât de mic şi de nesemnificativ.

— Nu-i nimic de spus. Aseară am ieşit în oraş cu Andrew, iar Jed l-a întâlnit când îl scoteam afară în şuturi.

— L-ai scos în şuturi pe Jed?

— Pe Andrew. A făcut o scenă pasională, zise Dora cu ultima ei fă rimă de răbdare. Şi l-am dat afară în şuturi. Acum, dacă. Am terminat mica noastră sesiune de bârfă…

— Aproape. Cu ce se ocupă? La Jed mă refer. Cred că ridică greutăţi sau ceva de genul acesta ca să aibă astfel de umeri.

— N-am ştiut niciodată că ai o fixaţie cu umerii.

— Am când sunt ataşaţi unui asemenea trup. Să vedem, este hamal în port?

— Nu.

— Muncitor constructor?

— Ai pierdut călătoria pentru două persoane în Maui.

Vrei să mai faci o încercare pentru geamantanele *Samsonite*?

— Haide, zi-mi.

Dora îşi petrecuse o parte din noaptea ei nedormită cercetând cererea lui Jed. Una din referinţele lui era din partea comisarului James L. Riker de la Departamentul de poliţie din Philadelphia. Ceea ce era normal, se gândise Dora, din moment ce ultimul loc de muncă al lui Jed fusese Departamentul de poliţie din Philadelphia.

— Este fost poliţist.

— Fost? Ochii Leei se măriră. Iisuse, a fost dat afară pentru luare de mită? Pentru afaceri cu droguri? Pentru că a omorât pe cineva?

— Ţine-ţi imaginaţia în frâu, scumpo. Dora îşi bătu sora uşor pe, umăr. Mă jur că tu ar fi trebuit să fii cea care să-i urmeze pe scenă pe mama şi pe tata. A demisionat, zise ea. Acum câteva luni. Conform numeroaselor însemnări pe care le-a făcut tata când l-a sunat pe comisarul de poliţie, la adresa lui Jed nu au existat decât cuvinte de laudă, iar ei îi păstrează la căldură pistolul în speranţa că se va întoarce.

— Ei bine, atunci de ce a demisionat?

— Asta se pare că nu-i treaba nimănui, zise Dora strâmbând din nas, deşi era şi ea la fel de curioasă şi de supărată, ca şi Lea, că tatăl lor nu întrebase. Jocul a luat sfârşit. Ea ridică mâna pentru a stăvili o nouă avalanşă de întrebări. Dacă nu ne întoarcem înăuntru să o ajutăm pe Terrj, fata o să-mi facă viaţa un iad.

— Bine. Mă simt bine, ştiindu-te vecină cu un poliţist. Asta ar trebui să te ferească de necazuri. Ea se opri, privind fix. Of, Doamne, Dora, crezi că avea armă?

— Nu cred că avea nevoie de una ca să livreze vasele. Rostind acestea, Dora îşi împinse sora pe uşă.

În cu totul alte împrejurări, DiCarlo s-ar fi simţit prost să stea într-o elegantă zonă de recepţie ţinând o statuetă ieftină în poală. Însă în acest hol de primiri, decorat cu gravuri impresioniste şi sculpturi *Ert*, el nu se

simţea deloc prost. Se simţea speriat, înfiorător de speriat.

Nu avea crima pe conştiinţă. Nu că i-ar fi plăcut să ucidă aşa cum îi plăcea vărului lui, Guido, însă nu o avea pe conştiinţă. DiCarlo privea glonţul pistolului de calibru mic aşezat între ochii lui Porter ca pe o autoapărare.

Avusese însă destule pentru care să-şi facă griji în timpul zborului dinspre Coasta de Est spre cea de Vest. Luând în considerare şirul lui de ghinioane, el se întrebă dacă nu cumva printr-o ironie a sorţii, încălzea în poală altă statuetă decât cea bună. Neîndoielnic arăta ca aceea pe care o văzuse ambalată în container la *Premium*. Într-o lume dreaptă, nu puteau să existe două urâţenii identice din porţelan în acelaşi orăşel.

— Domnule DiCarlo, zjse secretara, domnul Finley vă poate primi acum.

— Ah, bine. Sigur, DiCarlo se ridică, îndesând statueta sub braţ şi îndreptându-şi nodul de la cravată cu mâna rămasă liberă. O urmă pe femeia blondă către uşa dublă din mahon, făcând eforturi să arboreze pe chip un zâmbet plăcut.

Finley nu se ridică de la biroul lui. Se amuza privindu-l pe DiCarlo traversând nervos oceanul covorului alb. El zâmbi, distant, remarcând micile broboane de transpiraţie de deasupra buzelor lui DiCarlo.

— Domnule DiCarlo, ai făcut curăţenie în marele stat al Virginiei? – Totul acolo este pus la punct.

— Excelent. El arătă spre birou pentru ca DiCarlo să pună statueta acolo. Asta. Este tot ce mi-ai adus?

— Mai am o listă a celorlalte mărfuri. Şi a locurilor unde se află. La semnul pe care Finley îl făcu din degete, DiCarlo scormoni în buzunar după listă. După cum vedeţi, nu au fost decât patru cumpărători, iar doi dintre ei sunt la rândul lor comercianţi. Mă gândesc că va fi destul de simplu să mergem direct la acele magazine şi să răscumpărăm marfa.

— Gândeşti? zise Finley încet. Dacă ai gândi, domnule DiCarlo, marfa mea ar fi deja în posesia mea.

Oricum, continuă el, când DiCarlo rămase fără replică, sunt dispus să-ţi ofer şansa de a te revanşa.

El se ridică atunci şi-şi trecu vârfurile degetelor peste chipul deosebit de drăgălaş al femeii din porleţan.

— Un obiect de artă nefericit. Destul de hidos, nu eşti de acord?

— Da, domnule.

— Iar acest individ, acest Ashworth a plătit bani buni pe el. Uimitor, nu-i aşa, ce li se pare oamenilor atrăgător? Nu trebuie decât să te uiţi ca să vezi stângăcia contururilor, culoarea ştearsă şi materialul inferior. Ah, bine. Frumuseţe există, dar trebuie scormonit adânc. El ridică de pe birou o scrumieră nefolosită din marmură albă şi decapită femeia.

DiCarlo, care de numai câteva ore omorâse cu sânge rece doi oameni, tresări când scrumiera zdrobi cel de al doilea cap. El privi, cu nervii zdruncinaţi, cum Finley îl îndepărta sistematic braţele.

— O gogoaşă oribilă, murmură Finley, ca să protejeze frumuseţea pură. Din interiorul torsului figurinei, el scoase un mic obiect înfăşurat împungi de plastic. Îl despachetă delicat, iar sunetul pe care îl scoase fu ca acela al unui bărbat care îşi dezbracă iubita.

Ceea ce văzu DiCarlo semăna cu o brichetă de aur, bogat ornată cu un anumit fel de pietre. Pentru el, nu era cu mult mai atractivă decât statueta care o ascunsese.

— Ştii ce este acesta, domnule DiCarlo?

— Ah, nu, domnule.

— Este un etui. Finley râse atunci, mângâind aurul. Din acel moment, fu extraordinar de fericit, un copil cu o nouă jucărie, un bărbat cu o nouă iubită. Ceea ce dumitale, desigur, nu-ţi spune nimic, continuă el. Această casetuţă ornamentată era folosită pentru păstrarea ustensilelor de manichiură sau a celor de cusut. O mică fantezie care a ieşit din *modă la* sfârşitul secolului al nouăsprezecelea. Aceasta este mult mai deosebită decât majoritatea, căci este din aur, iar aceste pietre, domnule DiCarlo, sunt

rubine. Are nişte iniţiale gravate la bază. Zâmbind visător, el o răsuci. A fost un cadou dat de Napoleon, Josefinei lui. Iar acum îmi aparţine mie.

— Este grozav, domnule Finley. DiCarlo era uşurat că adusese figurina care trebuia şi că patronul lui părea mulţumit.

— Aşa crezi? Ochii de smaraiu ai lui Finley străluciră. Acest bibelou este numai o parte din ceea ce este al meu, domnule DiCarlo. Oh, mă bucur că o am, dar îmi aminteşte că marfa mea este incompletă. O marfă, aş putea să adaug, pentru a cărei acumulare mi-au trebuit peste opt luni şi pentru al cărei transport mi-au mai fost necesare încă două luni. Asta înseamnă aproape un an din timpul meu, care pentru mine este destul de preţios, fără să mai menţionez cheltuielile. El ridică din nou scrumiera şi o plesni de faldurile delicate ale rochiei femeii. Mici cioburi de porţelan ţâşniră prin aer ca nişte proiectile minuscule. Poţi să-mi înţelegi durerea, nu-i aşa? întrebă el.

— Da, domnule. Picături reci de transpiraţie lunecară lipicios pe spatele lui DiCarlo. Evident, zise el.

— Atunci va trebui să vedem cum să le aducem înapoi, la loc, domnule DiCarlo.

Cu o mână nesigură, DiCarlo îndepărtă cioburile de porţelan de pe pielea albicioasă a scaunului. Se aşeză prevăzător pe marginea acestuia.

— Sărbătorile mă fac generos, domnule DiCarlo. Finley îşi ocupă locul şi continuă să mângâie etu-ul rotindu-şi degetul în cercuri intime. Mâine este Ajunul Crăciunului. Ai programat ceva, îmi închipui.

— De fapt, da. Vedeţi, familia mea…

— Familiile. Faţa lui Finley se lumină cu un surâs. Nimic nu se compară cu faptul de a fi înconjurat de familie în timpul sărbătorilor. Eu nu am familie, însă asta nu este important. Deoarece te-ai descurcat să-mi aduci atât de repede o părticică din proprietatea mea, urăsc ca de Crăciun să te iau din mijlocul familiei. Ţinând etu-ul prins între palme, el strânse mâinile. Te las până în prima zi a

anului. Un gest generos, ştiu, dar aşa cum am spus, sărbătorile sunt mai importante. Mă fac sentimental. Vreau tot ce este, al meu până pe 1 ianuarie, hu, nu, până pe 2. Zâmbetul lui se lărgi. Sunt convins că n-ai să mă dezamăgeşti.

— Nu, domnule.

— Evident, aştept rapoarte asupra situaţiei, fie că este sărbătoare, fie că nu. Mă poţi suna aici sau la numărul privat. Să păstrezi legătura, domnule DiCarlo. Dacă n-am să primesc veşti de a dumneata la intervale regulate, am să vin personal să te caut. N-aş vrea să se întâmple aşa ceva.

— Nu, domnule. DiCarlo se şi văzu hăituit de un lup turbat. Am să trec direct la treabă, zise el.

— Excelent. Oh, şi îi vei spune Barbarei să-mi facă şi mie o copie după lista asta, nu-i aşa?

— Jed nu putea să spună de ce o făcea. Nu avusese nici u. I motiv să coboare la magazin în acea dimineaţă. Era deosebit de satisfăcut să-şi petreacă zilele speti n duse în sala de gimnastică, ridicând greutăţi în propriul apartament, punându-se la punct cu lecturile cu care rămăsese în urmă. Dumnezeu ştia ce impuls nebunesc îl făcuse să coboare treptele şi într-un fel să se ofere să-i facă Dorei livrările.

Desigur, îşi aminti el cu ceea ce putea fi numit zâmbet, primise bacşişuri frumuşele: Câţiva dolari, iar într-un loc, o cutie metalică viu colorată plină cu prăjiturele de Crăciun făcute în casă.

Nu făcuse mare lucru şi fusese interesant să constate cu cât entuziasm erai întâmpinat când ciocăneai la uşa cuiva având o cutie şi nu o insignă.

Ar fi putut pune cruce întregii experienţe, însă acum şedea afară în frig înlocuind balustrada. Faptul că undeva, în adâncul lui, la un nivel elementar, simţea plăcere îl făcea să se simtă ca un idiot.

Era obligat să lucreze afară pentru că Dora nu avea nicăieri în clădire un spaţiu oricât de mic, neocupat.

Deoarece ideea ei despre scule presupunea doar o şurubelniţă şi un ciocan vechi cu mânerul bandajat, el fusese obligat să treacă pe la Brent să împrumute câte ceva. Bineînţeles că Mary Pat, îndopându-l cu fursecuri, îl descususe despre tot, de la obiceiuri culinare la viaţa intimă. Îi trebuise aproape o oră ca să scape de acolo zdravăn şi cu câteva scule.

Evenimentele zilei îl învăţaseră pe Jed o lecţie importantă. De acum încolo avea să se interiorizeze, aşa cum de altfel plănuise. Când unui bărbat nu-i plac oamenii de la început, nu există niciun motiv raţional ca să se încurce cu ei.

Cel puţin în spatele clădirii nu era nimeni care să-l deranjeze şi în plus îi plăcea să lucreze cu mâinile, îi plăcea să simtă lemnul cu ele. Cândva se gândise să-şi construiască un mic atelier în spatele casei din Chestnut Hill. Un loc unde ar fi putut să lucreze când slujba i-ar fi permis. Însă asta fusese înainte de Donny Speck. Înainte de investigaţia care devenise o obsesie.

Şi, bineînţeles, fusese înainte ca Claine să plătească preţul.

Până să-şi poată îndepărta Jed gândurile, revăzu din nou scena în minte. *Merced*esul argintiu stând liniştit sub copertina parcării. Revăzu licărul mat al perlelor din jurul gâtului lui Claine şi-şi aminti fără niciun sens că fuseseră un dar de la primul din cei trei-soţi ai ei. Revăzu ochii ei, acelaşi albastru strălucitor ca ăl lui, probabil singura trăsătură de familie pe care o împărtăşeau, ridicându-se şi privind curioşi în direcţia lui. Revăzu umbra de tristeţe din acei ochi şi se revăzu gonind peste pajiştea bine întreţinută, printre tufele de trandafiri bine îngrijiţi care miroseau intens a vară.

Soarele se reflectase pe limuzina cromată şi-l săgetase în ochi. O pasăre din vârful unuia dintre cei trei meri ciripise nebuneşte.

Apoi explozia spintecase aerul cu o detunătură puternică care îl doborâse pe Jed, aruncându-l spre

trandafirii ale căror petale fuseseră retefate de forţa suflului.

*Merced*esul argintiu era o minge de flăcări, din care urca spre cerul verii un fum negru urât mirositor. I se păru că o auzise ţipând. Ar fi putut să fie sunetul strident al metalului despicat. Spera să fi fost acesta. Spera ca ea să nu fi simţit nimic după ce răsucise cheia în contact şi declanşase bomba.

Transpirat, Jed se năpusti asupra noii balustrade cu rindeaua electrică. Se terminase. Claine era moartă i nu mat putea fi adusă înapoi. Donny Speck era mort, Slavă Cerului. Şi, indiferent cât de mult şi-ar mai fi dorit, Jed nu putea să-l mai omoare o dată.

Iar el se afla exact unde voia să fie. Singur.

— Ho, ho, ho.

Distras de vocea pătrunzătoare din spatele lui, Jed închise rindeaua. Se întoarse, ochii lui strângându-se în spatele ochelarilor de aviator în timp ce el studia, enervat dar în aceeaşi măsură curios, Moş Crăciunul cu obraji îmbujoraţi.

— Ai venit cu câteva zile mai devreme, nu-i aşa?

— Ho, ho, ho, zise Moş Crăciun bătându-şi din nou pântecul rotofei. Se pare că ţi-ar prinde bine puţină bună dispoziţie de Crăciun, fiule.

Subscriind la pauză, Jed scoase o ţigară.

— Domnul Conroy, corect? El privi cum faţa lui Moş Crăciun căzu. Ochii, îi zise Jed, aruncând chibritul. Erau ochii Dorei, se gândi în sinea lui. Mari, căprui şi plini de glume tainice.

— Oh! Quentin medită, apoi se lumină. Bănuiesc că un poliţist are deprinderea să vadă dincolo de deghizări, la fel cum un actor are deprinderea să şi le însuşească. Eu, bineînţeles, am jucat în cariera mea multe roluri de susţinători ai legii şi ordinii.

— Just.

— Pentru a fi în ton cu sezonul, am fost să dau un spectacol copiilor de la *Tiny Tots Day care*. El îşi mângâie

barba albă de mătase. Un mic angajament, dar satisfăcător, căci mi-a oferit şansa să joc unul din cele mai îndrăgite personaje, în faţa unui public de credincioşi adevăraţi. Vezi, copiii sunt actori şi actorii sunt copii.

Deşi nu ar fi vrut, Jed se amuză şi înclină aprobator din cap.

— Vă cred pe cuvânt.

— Văd că Izzy te-a pus la „treabă.

— Jzzy?

— Scumpa mea fiică. Quentin îşi mişcă sprâncenele şi îi făcu cu ochiul. Drăguţă, nu-i aşa?

— Este.

— În plus mai şi găteşte. Nu ştiu de unde a învăţat. În niciun caz de la maică-sa. Conspirativ, Quentin se aplecă mai aproape: Nu că m-aş plânge, însă fierberea unui ou pentru ea este un triumf culinar. Desigur, are alte talente.

— Sunt convins că are. Ca şi Dora.

— Evident. O talentată femeie de afaceri, copila asta a mea, prima născută, total diferită de noi toţi sub acest aspect, deşi, desigur, ar fi putut avea o carieră strălucitoare pe scenă. De-a dreptul strălucitoare, zise el cu un oarecare regret. Ea însă a ales lumea comerţului. Genele sunt un lucru ciudat, nu crezi?

— N-am acordat prea mare interes subiectului. O minciună, se gândi el. Una fundamentală. Îşi petrecuse mare parte din viaţă gândindu-se la trăsăturile moştenite. Auziţi, trebuie să termin treaba aici cât este lumină.

— Ce-ar fi să-ţi dau o mână de ajutor? spuse Quentin având o nebănuită înclinaţie practică care îl făcea să fie un atât de bun regizor cât şi un bun actor.

Jed studie atent pântecul bombat, costumul roşu şi barba albă, vălurită, din bumbac.

— Nu aveţi pitici care să se ocupe de astfel de lucruri?

Quentin râse amuzat, vocea lui puternică răsunând în aerul mişcat de vânt.

— În ziua de azi totul este sindicalizat, băiete. Nu poţi să-i pui pe prichindei să facă nimic din ce nu este în contract.

Jed îşi încreţi buzele şi se întoarse la rindea.

— De îndată ce termin aici, aţi putea să mă ajutaţi să o pun sus.

— Aş fi încântat.

Răbdător, Quentin se aşează pe treapta de jos. Întotdeauna îi plăcuse să privească la munca manuală. Privitul fiind cuvântul-cheie. Din fericire, o moştenire modestă îl ajutase" să nu moară de foame cât timp îşi urmaşe cariera actoricească. Îşi cunoscuse soţia cu care era căsătorit de treizeci de ani în timpul punerii în scenă a piesei *Furtuna*, el fiind Sebastian şi ea Miranda. Intraseră în splendida lume nouă a căsniciei şi călătoriseră de la o scenă la alta, cu mare succes, până se stabiliră la Philadelphia, fondând *Liberty Players*.

Acum, la confortabila vârstă de cincizeci şi trei de ani, patruzeci şi nouă în autobiografie, transformase *Liberty Players* întR-o trupă renumită care interpreta orice, de la Ibsen la Neil Simon; asigurând un profit constant.

Probabil deoacece viaţa îi fusese uşoară, Quentin credea în fericirea de apoi. Îşi Văzuse fata cea mică la casa ei; îşi urmărea fiul ducând cu nădejde numele familiei mai departe pe scenă. Mai rămăsese Dora.

Quentin hotărâse că acest tânăr sănătos, cu ochi inexpresivi, era soluţia perfectă. Zâmbind în sinea lui, Quentin scoase o, sticlă din pântecul rotofei al lui Moş Crăciun, şi luă o înghiţitură rapidă. Apoi încă una.

— Bine lucrat, băiete, zise Quentin o jumătate de oră mai târziu când ridicându-se cu greutate atinse balustrada. Catifelată ca obrazul unei doamne. A fost o plăcere să te privesc lucrând. Cum se fixează?

— Apucaţi-o de un capăt, îi propuse Jed. Şi ridicaţi-o.

— Este minunat. Clopoţeii argintii de la cizmele lui Quentin zornăiau în timp ce urca scările. Nu că aş fi un

novice, zise el. Am asistat la construirea decorurilor. O dată am construit o corabie de piraţi destul de frumoasă pentru o punere în scenă a lui *Peter Pan*. Quentin îşi răsuci mustaţa albă şi o privire ameninţătoare străluci în ochii lui. Evident eu l-am jucat pe Hook, preciză el.

— Aş fi putut să pun pariu. Fiţi atent. Folosindu-se de burghiul electric al lui Brent, Jed fixă balustrada. Cât timp lucra, Quentin stărui cu o conversaţie tumultuoasă. Jed îşi dădu seama că bătrânul putea fi domolit la fel de uşor precum tonalităţile de pe fundalul unui cabinet stomatologic.

— Atât de simplu. Întors, în capul scărilor, Quentin zgâlţâi balustrada şi surâse. Neclintită ca o stâncă, constată el. Sper ca Izzy a mea să-ţi fie recunoscătoare. Îl bătu prieteneşte pe Jed pe umăr. Ce-ar fi să vii la noi la cina de Crăciun? Ophelia mea ne pregăteşte o impresionantă reprezentaţie.

— Am alte planuri.

— Ah, bineînţeles. Zâmbetul uşor al lui Quentin nu-i trădă gândurile. 11 îşi făcuse investigaţiile asupra lui Jed Schimmerhorn mult mai amănunţit decât se credea. Ştia foarte bine că Jed, în afară de o bunică, nu avea altă familie. Atunci poate în ajunul Anului Nou*, insistă el. Întotdeauna trântim o petrecere la teatru. La *Liberty*. Vei fi binevenit. *

— Mulţumesc. Am să mă gândesc/

— Până atunci, cred că amândoi meritărn o mică recompensă pentru munca noastră.

Scoase din nou sticla, făcându-i cu ochiul atunci când turnă whisky în capacul argintiu. Îi întinse aşa-zisa ceaşcă lui Jed.

Deoarece nu văzu nici nu motiv pentru care nu ar fi făcut-o, Jed dădu peste cap whisky-ul. Reuşi să-şi înăbuşe geamătul. Băutura era pulverizatoare.

— Dumnezeule! Quentin îl bătu din nou pe Jed pe umăr. Îmi place să văd un bărbat bând ca un bărbat. Mai ia una. Pentru sânii albi şi plini care oferă capului băr băţului

un loc dulce de odihnă.

Jed bău din nou, lăsând whisky-ul să modeleze un frumos tampon de protecţie contra frigului.

— Sunteţi sigur că Moş Crăciun ar trebui să bea?

— Băiatule drag, cum îţi închipui că ne petrecem nopţile Lungi şi reci de la Polul Nord? Data viitoare vom juca în South Pacific. O schimbare frumoasă, numai palmieri, încercăm să strecurăm câteva musical-uri în repertoriul nostru din fiecare an. Mulţi amatori. Va trebui să-i spun lui Izzy să te aducă să vezi.

El mai turnă whisky în căpăcelul lui Jed şi începu să fredoneze o înălţătoare variantă a melodiei *Nimic nu se compară cu o damă*.

Era probabil din cauza whisky-ului, conchise Jed. Aşa s-ar explica de ce stătea el afară în frigul înserării, fără să-i pară nemaipomenit de straniu că îl privea pe Moş Crăciun îngânând o melodie de petrecere.

În timp ce dădea peste cap un alt căpăcel, auzi deschizându-se uşa din spatele lui şi întorcându-se leneş o văzu pe Dora în capul scărilor, cu mâinile în şolduri.

Iisuse, avea picioare grozave!

Îi aruncă lui Jed o privire nimicitoare şi-i zise:

— Ar fi trebuit să-mi închipui că ai să-l încurajezi.

— Eu îmi vedeam de treaba mea.

— Stând pe treptele din spate bând whisky cu un bărbat în costum de Moş Crăciun? Ce mai treabă!

Deoarece limba i se îngroşase considerabil, Jed anunţă cu grijă:

— Am reparat balustrada.

— Lăudabil în ceea ce te priveşte. Dora coborî treptele şi-şi prinse de braţ tatăl exact în clipa în care Quentin executa o piruetă cuceritoare. Spectacolul s-a terminat, zise ea.

— Izzy! Încântat, Quentin o sărută din tot sufletul şi o îmbrăţişă strâns. Tânărul tău şi cu mine am făcut reparaţii de tâmplărie. Muncă de bărbaţi.

— Văd. Amândoi arătaţi foarte masculini acum. Hai să mergem înăuntru, tată. Ea luă sticla şi o aruncă în mâinile lui Jed. Am să mă întorc şi după tine, zise ea încet, târându-şi tatăl pe scări.

— Eu îmi vedeam de treaba mea, zise Jed din nou, înşurubând meticulos capacul sticlei înainte de a o strecura în buzunar. Când se întoarse Dora, el strângea uneltele lui Brent cu grija cu care cineva ar fi ambalat porţelanuri fine.

— Deci. El trânti portbagajul maşinii şi se lăsă cu greutate pe el. Unde este Moş Crăciun?

— Doarme. Avem o singură regulă aici, Schimmerhorn. Nu se bea în timpul lucrului.

Jed se îndreptă, după care se sprijini din nou *precaut* de maşină.

— Terminasem. Nesigur, el arătă spre balustradă. Vezi? *t*

— Da. Ea oftă şi scutură capul. N-ar trebui să te învinovăţesc, zise ea. Lui nu poţi să7i rezişti. Haide, te duc sus.

— Nu sunt beat.

— Eşti pulbere, Schimmerhorn. Trupul tău ştie treaba asta, numai că încă nu ţi-a ajuns la creier.

— Nu sunt beat, zise el din nou, dar nu obiectă când ea îşi strecură mâna în jurul taliei lui ca să-l conducă pe scări. Am câştigat cincisprezece dolari şi două duzini de fursecuri din livrări, completă el.

— Drăguţ.

— Nişte fursecuri destul de bune. El se lovi de ea când trecură pragul uşii. Iisuse, ce frumos miroşi, zise el.

— Pun* pariu că ai spus asta tuturor proprietăreselor pe care le-ai avut. Ai cheile?

— Da. El scotoci după ele, renunţă şi se rezemă de perete. Aşa îi trebuia, se ’gândi el, pentru că băuse o asemenea tărie având în stomac doar câteva fursecuri.

Oftând, Dora îşi strecură mâna în buzunarul lui din

faţă. Dădu peste o coapsă puternică şi peste nişte mărunţiş.

— Încearcă în celălalt, îi sugeră el.

Ea îşi ridică privirea, surprinzându-i zâmbetul uşor şi neaşteptat de încântător.

— Nu. Dacă te amuză asta, înseamnă că nu. Eşti atât de beat pe cât am crezut. Scoate-ţi-le singur.

— Ţi-am spus că nu sunt beat. El le găsi, însă se întreba cum avea să potrivească cheia în broască când podeaua se legăna. Dora îi ghidă mâna. Mulţumesc, zise el.

— Este tot ce pot să fac. Reuşeşti să te bagi singur în pat?

El îşi sprijini o mână de cadrul uşii.

— Să lămurim lucrurile, Conroy. Nu vreau să mă culc cu tine.

— Ei bine, asta mă pune fără îndoială la locul meu.

— Complicaţiile ţi se reflectă pe tot corpul, iubito. Acei ochi mari, căprui şi acel trupşor grozav. Eu pur şi simplu vreau să fiu singur.

— Cred că asta îmi spulberă orice speranţe că voi putea purta în pântec copiii tăi. Dar nu-ţi face griji, o să-mi treacă. Ea îl îndrumă spre canapea, îl împinse jos, şi-i ridică picioarele.

— Nu te vreau, îi zise el în timp ce ea îi trăgea cizmele. Nu vreau pe nimeni.

— În regulă. Dora se uită în jur după o pătură, dar se hotărî la* nişte prosoape care atârnau peste aparatul lui de forţă. Poftim, frumos şi comod, zise ea aranjându-le pe lângă el. Era îngrozitor de drăguţ, se gândi în sinea ei, aşa beat cum era, arogant şi dur în privire. Acţionând din impuls se aplecă şi-l sărută pe vârful nasului.

— Dormi, Schimmerhorn. Mâine o să te simţi ca naiba.

— Du-te de aici, mormăi el închizând ochii şi liniştindu-se.

Capitolul 6

Dora grusese dreptate. Se simţea groaznic. Ultimul lucru pe care îl dorea Jed era să-l bată cineva la uşă când încerca să-şi facă un duş. Înjurând, închise robinetele, îşi înfăşură un prosop în jurul taliei şi şiroind de apă se îndreptă spre uşă. Trăgând cu putere o deschise.

— Ce dracu' vrei?

— Bună dimineaţa, Schimmerhorn. Ea intră nestingherită cu un coş din răchită pe braţ. Văd că eştila fel de spiritual şi de binedispus ca de obicei.

Ea purta o fustă scurtă într-un amestec de albastru intens şi auriu care făc ea ca ochii lui să vibreze.

— Cară-te.

— Vai, suntem obraznic în dimineaţa aceasta. Neofensată, ea deschise coşul. Înăuntru erau un termos colorat în model ecosez, un vas din ceramică umplut cu un fel de Irchid portocaliu care arăta dezgustător şi un şervet alb ca zăpada împăturit în jurul a doua cornuri pufoase. Deoarece tatăl meu a provocat această mică problemă, m-am gândit că ar trebui să am grijă de tine în dimineaţa asta, zise ea. Vom avea nevoie de un pahar, o ceaşcă, o farfurie şi o tăviţă. Văzând că el nu schiţează nicio mişcare, ea îşi înclină capul. Bine, am să le aduc eu. De ce nu te duci să pui nişte haine pe tine? Te-ai exprimat foarte clar că nu eşti interesat de mine din punct de vedere fizic, dar imaginea trupului tău ud, pe jumătate dezbrăcat, îmi stirneşte o frenezie sexuală fără margini.

Şcrâşnind din dinţi, un muşchi din maxilarul lui se încordă.

— Drăguţ, Conroy. Foarte drăguţ. El se întoarse şi cu paşi mari intră în dormitor. Când se întoarse îmbrăcat cu pantalonii gri de trening, ridicaţi până la genunchi, ea aşezase deja pe masă un mic dejun simplu.

— Ai luat vreo aspirină până acum?

— Tocmai voiam, să iau.

— Mai întâi astea. Ea îi oferi trei pastile, ia-le. Pur şi simplu înghite-le.

El se încruntă la lichidul portocaliu scârbos pe care

ea îl turnase într-un pahar mare.

— Ce dracu’ este?

— Salvarea. Crede-mă.

Deoarece se îndoia că putea să-i fie mai rău decât deja îi era, el înghiţi pastilele luând două sorbituri mari din remediul Dorei.

— Iisuse* Are gust de lichid de îmbălsămat.

— Oh, îmi închipui că au acelaşi principiu. Totuşi, pot să garantez pentru rezultate. Ţaţa jură pentru ele şi, crede-mă, el este expertul, la şi cafea, nu te va ajuta cine ştie ce la mahmureală, dar vei» fi complet treaz ca să te bucuri de această stare.

Deoarece ochii ameninţau să-i sară din cap, el şi-i. Apăsă cu podurile palmelor.

— Ce-a fost în sticla aia?

— Arma secretă a lui Quentin Conroy. Are în pivniţă un loc retras unde face experimente ca un savant nebun. Tatii îi place să bea.

— L-auzi ce noutate.

— Ştiu că-ar trebui să dezaprob, dar este greu. Nu face rău nimănui. Nici măcar lui nu sunt sigură că-şi face rău. Ea rupse un colţ din corn şi ciuguli din el. Nu devine arogant, posac şi nici obraznic, continuă ea. Niciodată nu i-a trecut prin minte să se urce la volanul vreunei maşini sau să manevreze maşinării periculoase. Ea ridică din umeri. Unii bărbaţi vânează, alţii colecţionează. Tata bea. Te simţi mai bine?

— Am să trăiesc.

— Atunci e-n regulă. Trebuie să mă duc să deschid. Vei fi amuzat să constaţi ce de lume târguieşte în Ajunul Crăciunului. Ea se îndreptă spre uşă, oprindu-se cu mâna pe clanţă. Oh, balustrada arată bine. Mulţumesc.

Anunţă-mă când te simţi în stare să construieşti niştd rafturi. Şi nu-ţi face griji, afişă ea un zâmbet, nici eu nu vreau să mă culc cu tine.

Dora închise încet uşa şi fredonând, coborî în hol.

DiCarlo se simţea bine. Noroculi se întorsese; Porscheul închiriat zbura pe drumul naţional 95. Frumos împachetaţi călătoreau pe bancheta din spate vulturul de bronz şi reproducerea Statuii Libertăţii, ambele achiziţionate uşor de la un magazin de raritaţi situat la ieşirea din Washington D.C.

Mersese ca pe roate, se gândi DiCarlo. Intrase în magazin, aruncase câteva privi de complezenţă şi ieşise apoi mândru proprietar a doua obiecte de-prost gust american. După un tur rapid prin Philadelphia ca să colecteze următoarele. Două articole de pe listă, urma. Să se îndrepte spre New York. Dacă totul mergea ca la carte, avea să se întoarcă acasă până în ora nouă, rămânându-i astfel timp suficient pentru petrecerea sărbătorilor.

În ziua următoare Crăciunului, avea să-şi reia programul. În acest ritm, el gândea că avea să intre în posesia tuturor mărfurilor domnului Finley înainte de termenul limită.

Ar putea chiar să capete o primă.

Bătând cu degetele ritmul muzicii de la casetofon, el formă de la telefonul din maşină numărul de acasă al lui Finley.

— Da.

— Domnule Finley. DiCarlo.

— Ai ceva interesant să-mi spui?

— Da, domnule, rosti el pe un ton care numai murmurat nu era. Am mai recuperat două obiecte din Washington D.C.

— Tranzacţia a mers lin?

— Ca mătasea. Acum sunt în drum spre Philadelphia, încă două obiecte se află într-un magazin de acolo. Ar trebui să ajung cel târziu la ora trei.

— Atunci îţi doresc acum Crăciun fericit, domnule DiCarlo. Voi fi greu de găsit până pe 26. Evident, dacă ai ceva de raportat, lasă-i mesajul lui Winesap.

— Voi ţine legătura, domnule Finley. Petrecere frumoasă de sărbători.

Finley închise telefonul, dar rămase în balcon, privind ceaţa care împovăra atmosfera de deasupra Los Angeles-ului. Etu-ul îi atârna la gât agăţat de un frumos lanţ de aur.

DiCarlo ajunse într-adevăr în Philadelphia la ora trei. Norocul se ţinea scai de el, căci intră în *Salonul Dorei* cu cincisprezece minute înainte de închidere. Primul lucru pe care îl observă fu statura sculpturală a unei roşcate, care purta pe cap o tichie de pitic.

Terri Star, vânzătoarea Dorei şi o devotată membră a trupei *Liberty Players*, zâmbi spre DiCarlo.

— Crăciun fericit, zise ea cu o voce cristalină ca clinchetul unui clopoţel de Crăciun. Ne-aţi prins la timp. Închidem devreme astăzi.

DiCarlo încercă un zâmbet copilăresc.

— Pun pariu că ne urâţi pe noi, cumpărătorii din al doisprezecelea ceas.

— Glumiţi? îi ador. Ea remarcase Porsebe-ul parcat la marginea bordurii şi-şi făcea planul că avea să încheie ziua cu o vânzare grozavă. Căutaţi ceva anume?

— De fapt, da. El aruncă o privire prin magazin, sperând să zărească repede fie pictura, fie câinele de porţelan. Sunt în drum spre casă, continuă el, şi am o mătuşă care colecţionează statuete reprezentând animale. Câini în special.

— S-ar putea să pot să vă ajut. Măsurând un metru optzeci pe tocurile ascuţite, Terri se deplasă prin magazin ca un sergent care inspecta trupele. Remarcase costumul şi paltonul lui DiCarlo, cum de altfel îi remarcase şi maşina şi-l conduse spre obiectele de jad.

— Acesta* este unul din obiectele mele preferate. Ea deschise o vitrina de sticlă şi scoase statueta chinezească a unui câine de culoarea mărului necopt, unul din obiectele lor cele mai scumpe. Nemaipomenit, nu-i. Aşa?

— Da, dar mă tem că gusturile mătuşri mele nu sunt atât de sofisticate. El lăsă amuzamentul să-i joace în ochi. Ştiţi cum sunt bătrânele.

— Glumiţi? Nu se poate să ai un magazin de antichităţi şi să nu ştii aşa ceva. Să vedem atunci. Cu un oarece regret, Terri puse la loc jadul. Am o serie de câţiva cockeri spanioli din ipsos, zise ea.

— Am să arunc o privire. V-ar deranja dacă mă învârt prin jur? Ştiu că aţi vrea să plecaţi, dar s-ar putea să văd ceva care să fie pe gustul mătuşii Maria.

— Poftiţi. Nu vă grăbiţi.

DiCarlo văzu cockerii din ipsos. Văzu poodle-ii în cloisonn şi câinii de aport din sticlă. Observă dafmaţienii din ipsos şi câinii din rasa chihuahua din alamă. Dar nicăieri nu văzu câinele din porţelan.

În paralel scormonea cu privirea după pictură. Existau nenumărate gravuri înrămate, portrete decolorate, afişe de publicitate. Însă nu exista niciunul abstract înrămat în abanos.

— Cred că am găsit. Terri se retrase doi paşi când DiCarlo se răsuci. Ea era o femeie care se mândrea cu abilitatea de a citi expresia chipului. Pentru o clipă avu senzaţia că citise crimă pe chipul lui. Ier… iertaţi-mă. V-am speriat?

Zâmbetul lui veni rapid, îndepărtându-i privirea de gheaţă din ochi şi făcând-o pe Terri să conchidă că se înşelase.

— Da, m-aţi speriat. Cred că eram cu mintea aiurea. Ce avem aici?

— Ceramică de Staffordshire, un ciobănesc englez, cu puiul. Este dulce, nu-i aşa?

— Exact stilul mătuşii Maria. DiCarlo îşi păstră zâmbetul chiar şi după ce văzu preţul din patru cifre de pe etichetă. Cred. Că-i va plăcea, zise el, sperând să câştige timp cu împachetatul. Eu mă gândeam la cu totul altceva, dar acesta este întru totul stilul mătuşii Maria.

— Numerar sau prin cont?

— Prin cont. El scoase o carte de credit. Vedeţi, ea a avut un câine, continuă el urmând-o pe Terri la tejghea. Unul maroniu cu pete albe care se ghemuia pe covor şi

dormea douăzeci de ore din douăzeci şi patru. Mătuşa Maria a adorat acel câine. Speram să găsesc ceva care să-i semene.

— Ce drăguţ. Terri înveli statueta în hârtie de mătase. Sunteţi un nepot foarte atent.

— Mătuşa Maria m-a crescut.

— Păcat că nu aţi venit acum câteva zile. Am avut un obiect asemănător cu descrierea dumneavoastră. Un câine pătat din porţelan, ghemuit în poziţie de somn. Nu a stat în magazin decât o singură zi până să-l vindem.

— L-aţi vândut? rosti DiCarlo printre dinţi păstrându-şi în acelaşi timp zâmbetul. Ce păcat!

— Nu avea însă aceeaşi calitate cu cel pe care tocmai l-ai cumpărat, domnule… DiCarlo, adăugă ea după ce aruncă o privire peste cartea lui de credit. Credeţi-mă, mătuşii dumneavoastră îi va face mare plăcere că aţi vizitat-o în dimineaţa de Crăciun.

— Sunt convins că aveţi dreptate. Am observat că ţineţi şi picturi.

— Câteva. Majoritatea sunt afişe şi portrete de familie achiziţionate din vânzări de moşteniri.

— Nimic modern? îmi redecorez locuinţa.

— Mă tem că nu. Avem ceva lucruri îngrămădite în depozitul din spate, dar n-am observat să fie vreo pictură.

În timp ce ea îi scria chitanţa, DiCarlo bătea cu degetele în tejghea şi se gândea. Trebuia să afle unde fusese vândut câinele. Dacă n-ar fi fost zi, şi n-ar fi avut în spate o vitrină cu un geam mare, poate că ar fi vârât pistolul sub bărtjia frumoasei vânzătoare şi. Ar fi forţat-o să-i dea informaţia.

Bineînţeles, după aceea ar fi trebuit să o omoare.

Privi pe geamul vitrinei din spate. Traficul nu era prea intens, nici pe carosabil, nici pe trotuar. Îşi scutură însă capul. O tânără în hanorac trecu în viteză pe rotile. Nu merita riscul.

— Semnaţi aici. Terri-îi dădu chitanţa şi cartea de credit. Totul. E în ordine, domnule DiCarlo. Sper că

împreună cu mătuşa dumneavoastră să petreceţi un Crăciun minunat.

Deoarece ea îl privea prin geamul vitrinei, DiCarlo aşează atent cutia în portbagaj şi înainte de a se urca în maşină îi făcu un semn vesel din mână. Se îndepărtă apoi uşor de bordură.

Avea să meargă undeva să ia prânzul întârziat. Când avea să se lase întunericul şi magazinul avea să fie gol, urma să se întoarcă.

Dora bătu în stilul ei oficial la uşa lui Jed. Ştia că el avea s-o bombăne, nu se putea altfel. Adevărul era că se obişnuise cu felul lui de a-şi arăta colţii şi dispreţul. Nu aştepta cu nerăbdare manifestările lui, dar se obişnuise cu ele.

El nu o dezamăgi.

Tricoul lui cu mâneci scurte era ud de transpiraţie. Picături de sudoare îi străluceau pe antebraţe. Dora ar fi rămas o clipă să-i admire bărbăţia primitivă, dar era mult prea preocupată de faţa lui încruntată.

Jed strânse capetele prosopului care îi atârnau în jurul gâtului.

— Acum ce mai vrei?

Ea îşi aruncă privirea peste umărul lui şi zări greutăţile împrăştiate prin camera de zi.

— Iartă-mă că te deranjez când eşti atât de prins cu întărirea muşchilor, dar trebuie să dau un telefon şi aparatul meu nu funcţionează.

— Există o cabină telefonică în colţul străzii.

— Eşti un tip atât de dulce, Schimmerhorn. Cum de nu s-a găsit nicio norocoasă până acum care să pună laba pe tine?

— Le-am gonit cu băţul.

— Oh, sunt convinsă. Hai, fii bun. Este o convorbire în oraş.

Pentru o clipă ea crezu că avea să-i trântească uşa în nas. Din nou. Însă el o deschise mai larg şi se retrase.

— Să nu stai mult, îi spuse el, ducându-se furios în bucătărie.

Ca să nu fie indiscret? se întrebă ea. Abia dacă îi venea să creadă. Judecata ei se dovedi corectă când el reveni bând cu zgomot *Lucozade* dintr-o sticlă. Dora zgâlţâi telefonul, înjură încet şi apoi puse receptorul în furcă.

— Nici al tău nu funcţionează.

— Nu este surprinzător din moment ce suntem în aceeaşi clădire. El lăsase uşa deschisă, la fel cum făcuse şi ea. Din apartamentul ei se auzeau acorduri muzicale. De astă dată cântece de Crăciun. Ceva ce semăna cu un cor medieval, mai degrabă surprinzându-l decât enervându-l.

Din nefericire, Dora avea exact acelaşi efect asupra lui.

— Întotdeauna te îmbraci aşa ca să vorbeşti la telefon?

Ea purta o salopetă de mătase argintie şi tocuri înalte, ascuţite. Câte un şirag de steluţe îi atârna la fiecare ureche.

— Am câteva petreceri la care vreau să-mi fac. Apariţia. Tu ce faci? îţi petreci seara de Ajun ridicând greutăţi?

— Nu-mi plac* petrecerile.

— Nu? Ea ridică din umeri, mişcarea făcând mătasea argintie să foşnească ademenitor. Eu le ador, zise ea. Zgomotul, mâncarea şi bârfa. Bineînţeles, îmi place să stau de vorbă cu alte fiinţe, umane.

— Din moment ce n-am la îndemână nicio petrecere să-ţi ofer, ce-ar fi s-o ştergi? El aruncă prosppul şi ridică o halteră. Să ai grijă ca partenerul tău să nu se îmbete cu punch-ul de Crăciun.

— Nu merg cu nimeni şi deoarece nu vreau să stau să-mi număr polonicele de punch, voiam să-mi chem un taxi. Se aşează pe braţul ’canapelei şi încruntându-se se uită la Jed care îşi ridică greutăţile. N-ar fi trebuit să-i fie milă de el, se gândi ea. El era ultima persoană de pe pământ

care să inspire compasiune. Şi cu toate, acestea ei nu-i făcea plăcere să şi-l imagineze petrecându-şi noaptea singur, printre haltere. De ce nu vii cu mine? îl întrebă ea.

Privirea lungă şi tăcută pe care el i-o aruncă o făcu să continue grăbită:

— Nu este o cerere în căsătorie, Schimmerhorn. Doar câteva petreceri la care să-ţi pierzi vremea şi să faci conversaţie.

— Eu nu fac conversaţie.

— Văd că eşti ursuz, dar este Ajunul Crăciunului. Timpul, când oamenii se înfrăţesc şi se înţeleg între ei. Probabil că ai auzit şi tu de astea.

— Am auzit nişte zvonuri.

Dora aşteptă o clipă.

— Ai uitat, şarlatanule!

— Întinde: o, Conroy.

— Ei bine, ăsta este un pas faţă de azi-dimineaţă. Oamenii vor spune că suntem îndrăgostiţi. Ea oftă şi se ridică. Petrecere frumoasă, Schimmerhorn, alături de transpiraţia ta şi de tăciunii pe care sunt sigură că Moş Crăciun ţi-i va lăsa în ciorapi. Ea se opri şi îşi înclină capul. Ce-i zgomotul ăsta?

— Care zgomot?

— Ăsta. Îşi încruntă privirea încercând să se concentreze. Vai de mine, continuă ea. Să nu-mi spui că într-adevăr avem şoareci.

El coborî haltera şi ascultă.

— E cineva jos în magazin.

— Poftim?

— În magazin, repetă el. Sunetul urcă prin coş. Nu-ţi cunoşti propria clădire, Conroy?

— Nu stau prea mult aici şi niciodată când magazinul este deschis. Era pe punctul de a da gândul uitării, când deodată îngheţă: Dar magazinul nu este deschis. Glasul ei se stinse într-o şoaptă dramatică: Nu este nimeni acolo.

— Cineva este.

— Nu. Mâna îi lunecă* pe gât ca să-şi liniştească emoţia. Am închis de acum câteva orş. Terri a plecat la trei şi jumătate.

— Deci s-a întors?

— În noaptea de Ajun? Ea dă una din petrecerile la care mă duc. Tocurile Dorei răsunară puternic pe podea atunci când ea se îndreptă spre uşă.

— Unde te duci?

— Jos, desigur. Cineva a tăiat alarma şi a pătruns înăuntru. Dacă îşi închipuie că-şi va umple sacul cu mărfurile din magazinul meu, atunci se înşală amarnic.

El înjură şi apucând-o de braţ o împinse într-un scaun.

— Stai acolo. Cu paşi mari el se duse în dormitor. Dora încă se frământa asupra numelui cu care să-l strige când el reapăru cu un pistol de calibrul 38.

Ochii ei se măriră.

— Ce-i asta?

— O umbreluţă de soare. Rămâi aici. Închide uşa.

— Dar... dar...

— Rămâi. Jed închise uşa în urma lui. Era probabil vânzătoarea ei, se gândi el în timp ce înainta rapid şi uşor pe hol. Sau sora ei care uitase vreun pachet pe care îl ascunsese. Sau bătrânul care căuta vreo sticlă.

Însă avea în el prea mult spirit de poliţist ca să-şi asume riscuri. Prea mult spirit de poliţist ca să neglijeze faptul că telefoanele nu funcţionau şi că zgomotele care veneau prin coş erau mai degrabă discrete, decât neglijente.

Ajunse în Faţa uşii care ducea spre depozit şi o deschise uşor. De jos nu răzbătea nicio rază generoasă de lumină. Auzi un zgomot, un sertar închizându-se.

Ţinea ea oare bani lichizi acolo jo?? se întrebă el, înjurând printre dinţi. Probabil. În vreo cutie veche de tablă sau în vreun vas de prăjituri.

O mişcare din urma lui îl făcu să-gi încordeze toate

forţele, să se răsucească şi să înjure din nou. Dora era la trei paşi în spatele lui… Ochii îi stăpâneau faţa, iar în mână strângea o halteră.

Jed îşi agită degetul mare făcându-i semn să se retragă. Ea însă îşi scutură capul. El îşi încleştă atunci pumnul, iarea îşi ridică bărbia.

— Tâmpito, murmură el.

— Tâmpit eşti tu.

— Stai în spate, pentru Dumnezeu.

El începu să coboare, tresărind uşor, când cea de-a treia treaptă scârţâi sub greutatea lui. Se auzi o serie rapidă de pocnete, nr de pe peretele aflat doar la câţiva centimetri de faţa lui sări tencuiala.

Jed se ghemui, sări peste restul de trepte, rostogolindu-se la capătul lor şi ţinând arma în mână se ridică la timp ca să vadă uşa din spatele casei trântindu-se. O auzi pe Dora coborând zgomotos în urma lui şi-i strigă să stea ascunsă.

Ajunse la uşă în fugă şi-i trecu uşor pragul. Aerul rece îi străpunse plămânii ca o aşchie de gheaţă. Sângele însă îi era fierbinte. Sunetul paşilor în fugă răsună spre dreapta. Neluând în seamă rugăminţile. Dorei de a se opri, el se luă după ei. Din instinct şi din obişnuinţa faptului că-şi petrecuse o jumătate din viaţă antrenându-se.

După ce alergă pe o distanţă de aproape două străzi auzi zgomotul unui motor şi scrâşnetul unor cauciucuri, îşi dădu seama că-şi pierduse prada.

Mai fugi până la jumătatea străzii, sperând să poată zări maşina. Când se întoarse acasă o găsi pe Dora tremurând în mijlocul micii parcări cu pietriş;

— Intră înăuntru.

Frica ei degenerase deja în furie.

— Faţa îţi sângerează, rosti ea răspicat.

— Da? El îşi atinse obrazul, degetele îndepărtându-i-se umede. M-a z gâriat probabil tencuiala, îi explică el. Îşi coborî apoi privirea la haltera pe care ea încă o mai căra şi continuă: Şi cu aia ce voiai să faci?

— Dacă s-ar fi năpustit asupra tă şi te-ar fi trântit la pământ, aveam de gând să-l lovesc. Ea simţi o oarecare uşurare când el îşi puse arma la loc în pantalonii de trening. N-ar fi trebuit să ceri întăriri?

— Nu mai sunt poliţist.

Ba da, eşti, se gândi Dora. N-o fi având ea prea multă experienţă cu ocrotitorii legii şi ai ordinii, însă el avea spiritul poliţienesc în ochi, în mişcări, în glas. Fără să mai spună nimic, ea îl urmă spre intrarea din spate a magazinului.

— Ai auzit vreodată d & sistem de alarmă?

— Am unu!. Trebuie să sune în draci dacă cineva încearcă să intre.

El mormăi ceva şi în loc să intre în casă se apucă să caute cutii şi fire.

— Depăşit, zise Jed dezgustat după de aruncă o privire mecanismului…

Ea se bosumflă o clipă şi-şi dădu bretonul la o parte.

— Tipul care mi l-a vândut nu era de aceeaşi părere.

— Tipul care ţi l-a vândut a râs probabil de s-a prăpădit când ţi ha instalat. Nu trebuie decât să tai câteva fire. El trase firele rupte ca să-i demonstreze. A tăiat şi telefonul pentru orice eventualitate. Şi dat seama după lumini că era cineva acasă.

— Deci a fost prost, nu-i aşa? zise ea clănţănind. Vreau să spun că ar fi trebuit să aştepte până plecam sau până adormeam şi apoi să fi intrat şi să mă fi furat din plin.

— Poate că se grăbea. N-ai o haină? Ţi s-a înroşit nasul.

Insultată, ea şi-l frecă.

— Ce proastă am fost că nu m-am gândit să-mi iau paltonul. Ce a fost acel zgomot care s-a auzit înainte de a-ţi lua eroicul zbor pe scări? Parcă ar fi fost baloane sparte.

— Amortizor. Jed căută prin buzunar după mărunţiş.

— Amortizor? Rostind cuvântul pe un ton piţigăiat ea îi apucă braţul. Ca în filmele cu gangsteri? A tras în tine?

— Nu cred că a avut ceva cu mine personal. Ai o fisă la tine? Ar fi bine să raportăm treaba asta.

Mâinile ei lunecară de sub braţul lui. Culoarea pe care frigul i-o aruncase în obraji se scursese şi Jed îi văzu pupilele dilatându-i-se.

— Dacă leşini, chiar c-am să mă supăr. O prinse de bărbie şi-i scutură puţin capul. Acum s-a terminat, o încurajă el. A plecat. În regulă

— Faţa îţi sângerează, zise ea.

— Mi-ai mai spus asta.

— Putea să te împuşte.

— Puteam să-mi petrec seara cu o dansatoare exotică. Vezi astfel cât de departe de realitate este acest *se putea*. Cum e cu fisa aia?

— Nu… Automat se căută prin buzunare. Am un telefon în camionetă, îşi aminti ea.

— Bineînţeles că ai. Cu paşi mari el se îndreptă spre camionetă, scuturându-şi capul când q găsi deschisă.

— Nu este nimic în ea, începu ea, ofensată. El se bucură să vadă că în obraji îi revenise culoarea.

— Doar un telefon, un casetofon – el îşi ridică o sprânceanăşi un fluier.

— L-am primit cadou. Ea îşi încrucişa braţele.

— Just. El formă numărul lui Brent şi aşteptă să sune de două ori.

— Crăciun fericit!

— Bună, Mary Pat. Pe fundal copiii se auzeau urlând, acoperind răsunătoarea înregistrare *Jingle Bells*. Trebuie să vorbesc cu Brent o clipă, zise el.

— Jed, sper că nu suni că să te scuzi pentru mâine? Jur că vin personal să te scot de acolo.

— Nu, am să vin.

— La două fix.

— Îmi potrivesc ceasul. M.P., Brent este pe aproape?

— Chiar aici. Pregăteşte renumita lui umplutură de cârnaţi. Stai puţin.

Se auzi un zornăit. *Jingle Bells* cedă în favoarea lui *Rudolf*. *

— Hei, căpitane, Crăciun fericit.

— Iartă-mă că am dat buzna şi te-am luat de la gătit, dar am o mică problemă aici.

— Dă drumul la pisică! Ce fel de problemă?

— O spargere. La magazinul de sub apartamentul meu.

— Au luat ceva?

— Va trebui s-o pun pe proprietară să verifice. El îşi dădu de pe faţă părul zburlit de vânt şi o văzu pe Dora tremurând. S-au tras câtev focuri asupra mea. S-a folosit amortizor.

— La naiba. Tu ai tras?

— Nu. Îşi controlă din nou obrazul. Sângerarea aproape că se oprise. Tipul avea o maşină prin apropiere, continuă el. După sunetul motorului, nu era o marcă ieftină.

— Să nu-ţi pierzi firea, Kimosabe. O să cer întăriri şi vin într-acolo.

— Mulţumesc. Închise şi se uită la Dora care dansa când pe un picior, când pe altul, într-un efort inutil de a se încălzi. Poate ar fi mai bine să te năpusteşti din nou peste brandy-ul ăla, zise el. Haide. Deoarece mâinile ei erau îngheţate, el i le luă şi întorcându-se la magazin începu să i le încălzească automat. Să arunci o privire în jur să vezi dacă lipseşte ceva.

— Nu trebuie să ating nimic, corect?

— Eşti la zi cu emisiunile poliţiste.

— Putem închide uşa?

— Sigur. El aruncă o scurtă privire la broasca spartă şi puse apoi stavilă frigului de afară. După ce aprinse luminile, rămase pur şi simplu neclintit, cercetând locul din jurul lui.

Depozitul era ticsit. Pe un perete erau stivuite cutii de la podea până la tavan. Mărfuri neambalate erau

păstrate pe rafturi, fără să fie aşezate în vreo ordine pe care să o poată desluşi. Într-un colţ se aflau două dulăpioare cu patru sertare, pentru acte. Deasupra fiecăruia erau îngrămădite alte şi alte cutii.»

Mai era acolo o masă, care părea să fie o insulă de echilibru. Pe ea se aflau un telefon, o veioză, un vas de porţelan plin cu creioane şi pixuri şi un bust al lui Beethoven care servea drept press-papiers.

— Nimic nu lipseşte, zise ea.

— De unde ştii?

— Îmi cunosc marfa. Probahy că l-ai speriat şi a întins-o.

Ea se îndreptă spre rafturi şi atinse un obiect care îi păru lui Jed a fi o sticlă veche pentru parfum sau loţiunk

— Această, *Nancy Daum* valorează mai mult de o mie de dolari. Această farfurie *Caste/li* aproape la fel de mult. Şi acesta. Ea dădu jos o cutie pe care se afla desenul unei jucării.

— *Nando*? Un robot pentru copii?

— Sigilat, pentru un colecţionar valorează cu uşurinţă două mii. Ea strâmbă din nas şi-l puse la loc.

— Şi tu laşi marfa asta afară?

— Am sistem de alarmă. Aveam, murmură ea. Nu pot în fiecare seară să le car pe toate în seif.

— Dar cu banii cum faci?

— Îi depunem în fiecare seară, păstrând doar o sută de dolari schimbată în mărunţiş. Ea se îndreptă spre birou şi trase primul sertar. Scoase un plic şi răsfiră bancnotele dinăuntru. Sunt aici, continuă ea. După cum ţi-am spus, l-ai speriat şi a întins-o. Ea făcu un pas şi auzi o hârţie foşnindu-i sub picior. Aplecându-se, o ridică. O chitanţă de debit, îi spuse ea lui Jed. Ciudat, acesta ar fi trebuit să fie îndosariată.

— Ia să vedem. El i-o luă din mână. Timothy O'Malley. Cinci sute cincizeci de dolari plus TVA'ân data de 22 decembrie. Pentru solniţe.

— Soţia luile. Colecţionează.

— Cinci sute cincizeci pentru presărătoare de sare?

— Solniţe, îl corectă Dora şi-i smulse chitanţa. Ignorantule.

— Speculanta.

Fără să se amuze, ea se întoarse să pună la loc în dosar chitanţa. Uită-te aici! strigă ea. Sertarele sunt vraişte.

El se apropie şi privi peste umărul ei.

— Şi nu trebuiau să fie?

— Sigur că nu. Îmi ţin actele în mare ordine. Mă îngrozeşte garda financiară cum de altfel îi înspăimântă pe toţi americanii de bună credinţă. Luna trecută Lea a pierdut o săptămână aducând la zi aceste dosare.

— Deci căuta ceva din dosarele tale. Ce ţii în ele?

— Nimic de valoare. Note de intrare-recepţie, facturi, liste de adrese, inventare, avize de expediţie. Hârţogăraie. Tulburată, ea îşi trecu o mână prin păr. Steluţele care i se legănau la urechi străluciră în lumină. Nu exista niciun motiv să pătrundă aici cineva cu forţa doar pentru nişte acte. Să fie vreun agent nebun de la Garda financiară? Vreun contabil psihopat? De cum rosti cuvintele Dora îşi muşcă limba.

— Care era numele ticălosului din noaptea trecută?

— Nu fi ridicol. Andrew n-ar face niciodată aşa ceva.

— N-ai spus că era contabil?

— Ei bine, dar, dar…

— Şi nu l-ai concediat?

— Asta nu este un motiv…

— Andrew şi mai cum?

Ea expiră prelung, fluturându-şi bretonul.

— Am să-ţi dau numele lui, adresa, numărul de telefon ca să poţi să-ţi exerciţi autoritatea de poliţist, hărţuindu-l, de pildă, pentru alibiul din noaptea cu pricina.

— Eu nu sunt poliţist.

— Dacă arată ca un poliţist, vorbeşte ca un poliţist…

Ea strâmbă din nas spre el. Şi miroase ca un poliţist…

— De unde ştii tu cum miroase un poliţist?

Dora îşi îndreptă bărbia.

— A unsoare de armă şi a transpiraţie. Dacă mă gândesc bine, tu 6hiar ai gust de poliţist.

— Cum adică?

— Nu ştiu. Intenţionat ea îşi coborî privirea spre gura lui şi apoi şi-o ridică încet. Dur, autoritar şi puţin cam josnic.

— Pot fi şi mai josnic. El se apropie mai mult sechestrând-o astfel între trupul lui şi dulăpior.

— Îmi închipui. Ţi-am spus că eu am avut întotdeauna această problemă cu reprezentanţii puterii? De când eram la şcoala elementară am înfruntat-o pe domnişoara Teesworthy pe tema detenţiei.

Jed o împinse în spate.

— Nu mi-ai spus asta. El sesiză că nu percepea mirosul de ulei de armă şi de transpiraţie. Toată încă perea părea să aibă mireasma Dorei, a acelui parfum înfierbântat, picant, care făcea ca gura unui bărbat să fie nesătulă.

— Ba da., continuă ea. Acesta este unul din motivele pentru care mi-am început propria afacere. Urăsc să primesc ordine.

— Nu le asculţi deloc. Ţi-am spus să stai ascunsă.

— Am fost împinsă de dorinţa de a sta în preajma unui bărbat cu armă. Ea îşi ridica mâna şi-i atinse cu degetul tăietura de pe obraz. M-ai speriat, adăugă ea.

— Nu te-ai speriat decât atunci când totul se terminase.

— Nu, am fost speriată tot timpul. Tu ai fost?

— Nu. Mie îmi place când cineva trage în mine.

— Atunci înseamnă că tot ceea ce se petrece acum între noi este doar o reacţie. Ea îşi furişă mâna pe după gâtul lui, găsind gestul destul de plăcut. Ştii, o reacţie la şocul suferit.

— Ţi-am spus să stai în spate.

— Atunci, dă-mă la o parte. Buzele ei se arcuiră. Te provoc, zise ea.

Buzele îi erau încă arcuite când gura lui coborî. Ea se aştepta ca el să fie brutal şi era pregătită/Trupul lui îi lipi spatele de dulapul cu acte. Mânerele îi intrară în carne, însă era prea cufundată în gemetele de plăcere ca să mai simtă disconfortul.

El ştia că era o greşeală. Chiar dacă o săruta profund, ştia că era o greşeală. Ea aruncase un cârlig în inima lui, pe care Jed nu reuşise să-l îndepărteze. Tremura acum lângă el, dând glas sunetelor firave ale aprinsei înflăcărări. Şi fiecare fărâmă din ea, Dumnezeule, fiecare fărâmă din ea era la fel de fierbinte şi de dulce ca mireasma pe care o degaja.

Trecuse mult timp, foarte mult timp, de când el nu-şi mai îngăduise să se cufunde în acea întunecată şi delicată uitare feminină.

Jed se trase înapoi, dorind să-şi limpezească mintea, însă ea îşi încleştă mâinile în părul lui şi-l aduse aproape.

— Mai vreau, murmură ea în timp ce gura ei flămândă i-o pustia pe a lui. Întotdeauna vreau mai mult.

Cu el putea avea mai mult. Ştia. Cu el nu avea să existe senzaţia de neîmplinire. Se putea. Desfăta, putea fi satisfăcută şi tot ar mai fi vrut.

Pentru o clipă el se gândi să facă dragoste cu ea acolo, pe podeaua depozitului prăfuit şi ticsit, unde mirosul prafului de puşcă dăinuia încă în aer. Probabil că ar fi făcut, probabil că nu ar fi avut de ales, însă raţiunea îi era suficient de trează ca să audă ciocănitul de la uşa de sus şi scrâşnetul pietrişului de sub cauciucuri.

— A şosit poliţia. O luă pe Dora de umeri şi o-dădu ferm deoparte. Ea văzu în ochii lui ceea ce el avea să continue să nege. Era din nou poliţist. Ce-ar fi să te duci să pui de o cafea, Conroy? Se pare că până la urmă n-o să mai ajungi la petrecerile tale.

Ea începu să urce scările şi fără să se întoarcă cu

faţa la el zise:

— Asta-i tot?

— Da. El îşi dori cu disperare ţigările pe care le lăsase sus. Asta este.

Capitolul 7

Dora băuun brandy, iar Jed cafea. Sticlete, rosti ea răutăcioasă. În definitiv, ei nu consumau, alcool în timpul serviciului, cel puţin aşa arătau la televizor. Dorind să-l ignore cu aceeaşi desăvârşire cu care el o ignora pe ea, Dora se ghemui pe canapea şi începu să privească atent luminiţele vesele din pomul ei de Crăciun.

Îl plăcea totuşi pe amicul lui Jed, pe locotenentul Brent Chapman, cel cu pantalonii şifonaţi, cu cravata pătată şi zâmbet încrezător. Venise mirosind a cârnaţi şi. A nucşoară, ochelarii cu ramă grea de baga mărindu-i ochii blânzi, căprui. Felul lui de a îi era atât de liniştitor, încât Dora se pomeni pregătind cafea şi servind prăjiturele de parcă ar fi tratat oaspeţi neaşteptaţi, nu poliţişti care investigau focuri de armă.

Întrebările lui Brent fură lejere, logice şi foarte relaxante.

Nu, din câte îşi dădea ea seama, nu lipsea nimic.

Nu, în dosare nu era nimic de valoare.

Da, mă gazinul fusese aglomerat în ultimele săptămâni, dar nu, nu putea să-şi aminţească dacă cineva se comportase suspect sau dacă pusese întrebări neobişnuite.

Duşmani? Asta chiar că o făcu să râdă. Nu, numai dacă nu o punem la socoteală pe Marjorie Bowers.

— Bowers? Brent îşi ciuli urechile. El stăruia cu creionur deasupra agendei cu colţuri îndoite.

— Amândouă am concurat pentru rolul principal într-o piesă la şcoală. Eram în anul trei. Se punea în scenă *West Side Story*. Eu am învins-o la probele susţinute, aşa că ea a lansat zvonul că eram însărcinată.

— Nu cred că…

— Reputaţia fiindu-mi în joc, n-am mai avut nicio şansă, continuă Dora. Am pândit-o după ore şi am bumbăcit-o. Ea aruncă o privire spre Jed care se încruntă la capul unui ţaur încrustat pe un vas metalic de pe bufet.

— Este foarte interesant, dar nu cred să se lege în vreun fel cu cazul de faţă.

— Ei bine, ea mă ura categoric. Dora îşi ridică din nou paharul cu brandy şi dădu din umeri. Apoi, când eram la Toledo. Nu, greşesc. Înanul patru trebuie să fi fost la Milwakee. Ne-am mutat mult în acele vremuri.

Brent zâmbi. O simpatiza pe proprietăreasa lui Jed. Multe persoane care avuseseră de-a face cu spargeri şi focuri de armă îşi pierduseră simţul umorului.

— Noi căutăm ceva de dată mai recentă.

— Spune-i despre statistician, îi ordonă Jed.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Andrew nu ar…

— Dawd, o întrerupse Jed. Andrew Dawd. A fost contabilul Dorei până acum două zile. L-a făcut câteva avansuri şi ca atare ea i-a învineţit un ochi şi Ira concediat. El zâmbi răutăcios spre Dora. Şi i-a mai tras şi-un şut în fund.

— Înţeleg. Brent îşi împinse limba în obraz în timp ce mâzgăle a numele în carnet'. Ar fi vrut să zâmbească, dar licărul din ochii Dorei îl avertiză să păstreze o expresie sobră. Te-a ameninţat cu ceva represalii? întrebă el.

— Nici vorbă. Dă-mi o ţigară, Schimmerhorn.

El îi aprinse una.

— Supărată sau stresată? o întrebă el când i-o oferi.

— Judecă singur. Ea i-o smulse din mână şi trase rapid un fum din ea. Lucrul cel mai violent pe care Andrew l-ar fi făcut ar fi fost să se ducă acasă şi să plângă la maică-sa.

— N-ar strica să stăm de vorbă cu el, sublinie Brent delicat. Unde îl putem găsi?

Dora îl fulgeră pe Jed cu o privire de profundă neplăcere.

— La *Dawd, Dawd and Goldstein, o* firmă de contabilitate la intersecţia străzii Sixth cu Market.

i

Brent aprobă din cap şi luă o prăjitură de pe farfurioara frumos executată, aşezată lângă cotul lui.

— Al dracului mod de a petrece Ajunul Crăciunului, nu-i aşa?

— Eu aveam alte planuri. Dora surâse firav. Îmi pare rău că dumneata a trebuit să-ţi laşi familia.

— Face parte din serviciu. Excelente prăjituri.

— Mulţumesc. Ce-ar fi să-ţi dau câteva acasă? Ai copii, nu-i aşa?

— Trei. Reacţionând brusc, Brent îşi căută portofelul ca să-şi arate fotografiile. În timp ce Jed îşi dădu ochii peste cap şi se retrase câţiva paşi mai încolo, Dora se ridică pentru a admira instantaneele copiilor: două fetiţe şi un băiat, toţi aranjaţi şi gătiţi pentru fotografiile şcolare.

— Fata cea mare îţi seamănă, comentă Dora.

— Da, aşa este. O cheamă Carly. Are zece ani.

— Am şi eu un nepot care tocmai a împlinit zece ani. E-n clasa a cincea.

— Şi Carly este tot într-a cincea. La *Beşter Elementary* din Lansdowne.

— Şi Missy este la *Bester*. Sub privirea lui Jed, fostul lui partener şi proprietăreasa lui îşi zâmbeau unul altuia. Pun pariu că-se cunosc între ei, zise ea.

— Nu cumva o fi Missy Bradshaw? Are un frate mai mic pe nume Richie care este o adevărată…

— Pacoste, da, aşa este.

— Fetiţa a fost la noi acasă de multe câi. Locuieşte la numai o stradă distanţă. Părinţii lui Missy folosesc aceeaşi parcare cu noi.

— Voi doi aţi vrea cumva să rămâneţi singuri? întrebă Jed.

Amândoi îi aruncară lui Jed o privire plină de subînţeles.

— Spune-mi, Brent, întotdeauna este atât de acru?

— Aproape. El îşi închise portmoneul şi se ridică. Cămaşa îi era albită de firimituri, iar ochejarif aveau urme de degete. Dora îl găsea fermecător. Însă a fost cel mai bun poliţist cu care am lucrat, continuă el; aşa că dumneata poţi să te simţi în siguranţă avându-l ca vecin.

— Mulţumesc. Mă duc să-ţi aduc prăjiturelele. Ignorându-l intenţionat pe Jed, ea intră în bucătărie.

— Grozavă proprietăreasă, comentă Brent mişcându-şi sprâncenele.

— Fii atent. Cât de repede crezi că vei avea informaţii despre gloanţele pe care le-ai scos din tencuială?

— Iisuse, Jed, este Crăciunul. Dă-le şi băieţilor de la laborator câteva zile. Vom verifica şi amprentele, dar e pierdere de vreme.

— Dacă a fost destul de profesionist ca să aibă amortizor, atunci este destul de profesionist ca să poarte mănuşi.

— Ai înţeles.

— Ce părere ai... Jed-se întrerupse când Dora se întoarse, aducând un carton învelit în poleială.

— Mulţumesc, domnişoară Conroy.

— Doră. O să mă anunţi dacă aflaţi ceva?

— Fii fără grijă. Linişteşte-te. Jed va fi cu ochii în patru.

— Ei bine... Ea îi aruncă lui Jed o privire lungă şi rece: O să dorm mai uşurată acum.

— Aşa. Crăciun fericit.

— Te conduc până jos. Jed înclină capul spre Dora. Am să mă întorc, îi zise el.

În timp ce se deplasau prin hol, Brent mai şterpeli o prăjitură de sub folia de poleială.

— Eşti aici de când, de o săptămână?

— Aproape.

— Şi cum de ai reuşit să o şi enervezi?

— E un talent. Ascultă, de ce crezi că un profesionist ar sparge un magazin de vechituri şi ar cotrobăi prin hârţoage?

— Asta este întrebarea de şaizeci şi patru de mii de dolari. Brent ieşi pe uşa din spate, rafalele de vânt înăbuşindu-i respiraţia. Sunt o serie de chestii valoroase aici, continuă el.

— Însă el n-a luat chestiile astea valoroase, nu-i aşa?

— N-a avut timp. L-ai întrerupt.

— Vede luminile de la etaj, taie firele de la telefon.

Decuplează sistemul de alarmă. Însă nu pune mâna pe *Daum Nancy*.

— Pe ce?

— N-are importanţă, rosti Jed răspicat, supărat pe el însuşi. Se duce direct la dosare.

— Deoarece căuta ceva.

— Da. Jed scoase o ţigară. Dar a găsit? Şi ce ar putea să caute cineva prin dosarele unui magazin de vechituri?

— Chitanţe? sugeră Brent deschizând portiera.

— Liste de inventar „nume, adrese.

— Poţi să-l scoţi pe băiat din rândtjrile poliţiei, dar nu poţi să scoţi poliţia din el.

— Eu capăt un interes personal, când cineva trage asupra mea.

— Nu te învinui pentru asta. Îţi simţim lipsa ta, secţie, căpitane.

Ceva, ce ar fi putut să fie durere; licări în ochii lui Jed, însă dispăru repede.

— Oraşul pare să şchioapele fără mine.

— Ascultă, Jed…

— Las-o baltă. Nu avea chef de predici, de cuvinte de îmbărbătare sau de un periplu prin sentimentele de culpabilitate. Anunţă-mă când aflaţi ceva.

— Vei fi primul. Brent urcă în maşină şi coborî geamul. Oh, şi fereşte-ţi fundul, amice. Doamna asta e în stare să ţi-l lovească.

Jed răspunse printr-un fornăit. Se întoarse înăuntru. Voia să se asigure că Dora încuiase uşa, înainte de a coborî în depozit ca să mai arunce o privire. Ca un simplu civil interesat, îşi zise el.

— Au plecat toţi, rosti el pătrunzând pe uşa ei deschisă. Poţi să te bazezi pe Brent. Este bun la detalii.

— Grozav. Staj jos.

— Am treabă. Încuie-ţi uşa.

— Stai jos, repetă ea şi arătă spre un scaun. Am să-ţi şterg tăietura.

— Pot s-o fac şi singur.

— Nu ştii chiar nimic, Schimmerhorn? Când eşti rănit apărând o femeie, onoarea ei o obligă să facă rost de antiseptic. Dacă aş fi purtat jupon, ar fi trebuit să-l sfâşii în bandaje.

Jed mai aruncă o privire peste salopeta ei lucitoare.

— Ce porţi pe sub asta?

— O excelentă armonie a muşchilor. Deoarece era nerăbdătoare, Dora îl târî pe scaun. Acum tu ar-trebui să spui: Ptiu, doamnă, e doar o zgârietură.

— Aşa este. El zâmbi uşor. Însă putea să fie şi mai rău.

— Neîndoielnic. Cu o şoaptă a mătăsii, ea îngenunche lângă scaun şi tamponă tăietura cu o bucăţică de vată pe care o avea pregătită. Sora mea ar fi spus că puteai să-ţi scoţi ochiul. La ea, orice este un posibil obiect de scos ochii. A moştenit de la mama noastră genele îngrijorării. Dora înmuie un alt tampon de vată şi zise senină. S-ar putea să ustuie puţin.

Când din superficiala zgârietură ţâşni foc, Jed o apucă de încheietură.

— Dumnezeule, ce-i asta?

— Alcool. Ea clipi des din pleoape. Va curăţa orice urmă de praf.

— Până la os, mormăi Jed.

— Nu fi copil, Schimmerhorn. Stai liniştit.

El se schimonosi când ea tamponă din nou.

— Mi-ai spus pe nume când ţopăiai pe scări, urlând isteric.

— N-am urlat niciodată isteric, rosti ea.

— De data asta ai urlat. El zâmbi urâcios. Jed! Jed! Oh, Jed!”

Dora aruncă tamponul de vată într-un castronel emailat, puţin adânc.

— Pe atunci credeam că vei fi omorât. Din nefericire, m-am înşelat. Ea îi atinse bărbia cu degetul mare şi-i împinse capul într-o parte. Vrei un plasture?

— Nu. Ochii lui licăriră. * Nu o pupi?

— Nu. Ea se ridică şi dădu să-şi ia castronul, însă îl lăsă la loc. Ascultă, trebuie să te întreb. Ştiu ce vei spune. Vei spufne să nu-mi fac griji, că este unul din acele lucruri nebuneşti care se întâmplă. Dar oricum eu trebuie să te întreb. Crezi cg se va întoarce?

Jed îi cercetă chipul. În ochii ei exista o încordare care fusese foarte bine pscunsă până acum. Era însă prea puţin ceea ce putea să facă el ca să i-o aline.

— Nu ştiu, zise el categoric.

— Grozav. Dora închise ochii şi inspiră adânc. Ar fi trebuit să-mi dau seama şi să nu mai întreb. Dacă de la început nu ai dedus ce căuta aici, cum să ppţi să spui dacă va mai reveni?

— Ceva de genul ăsta.

Ar fi putut să mintă, îşi zise Jed în sinea lui, nelinişţit că obrajii ei păliseră din nou. N-ar fi fost greu să-i ofere p falsă asigurare cp re să-i facă noaptea lină. Ochii ei, când se deschiseră, erau foarte întunecaţi şi obosiţi.

— Ascultă! El se ridică şi îşi băgă mâinile în buzunare, după ce cu un gest care îi surprinse pe amândoi îi dădu Dorei părul după urechi. Ascultă, zise el din nou. Nu cred că ai de ce să te îngrijorezi în seara aceasta. Nu trebuie decât să te culci şi să te odihneşti. Lasă-i pe poliţişti să: şi xfacă treaba.

— Da. Îi stătu pe vârful limbii să-l roage să nu plece, frica de a rămâne singură fiind doar o parte a motivului. Ea scuturǎ capul, îşi frecă mâinile de-a lungul braţelor ca să şi le încălzească. Mâine nu voi fi acasă, voi fi la sora mea. Îţi las numărul în eventualitatea că... Pentru orice eventualitate, termină ea.

— Bine. Închide în urma mea. Te simţi bine?

— Mai încape vorbă? Era cu mâna pe clanţă când el păşi pe hol. Şi tu să faci la fel. Să încui, vreau să spun.

— Sigur. El aşteptă ca ea să închidă uşa şi să răsucească zăvoarele. Buzele lui se strânseră când auzi inconfundabilul zgomot al scaunului tras pe podea şi zornăitul clanţei atunci când îl aşează sub aceasta. Foarte bine, Conroy, conchise el şi coborî să mai arunce o privire prin depozit.

Într-o frumoasă reşedinţă de oraş umbrită de stejari impunători, o distinsă doamnă înstărită savura un pahar cu sherry şi urmărea pe marele ecran al televizorului filmul *Crăciun alb* cu Bing Crosby.

Auzind zgomotul paşilor uşori din spatele ei, doamna Lyle zâmbi şi îşi ridică o mână.

— Vino şi priveşte, Murriel, se adresă ea menajerei aflată de multă vreme în serviciul ei. Aceasta este secvenţa mea preferată.

Ea nu ţipă când se produse pocnetul. Cristalul delicat se făcu ţăndări lovindu-se de colţul măsuţei de cafea, împroşcând covorul *Aubusson* cu sherry-ul sângerju.

De undeva, prin ceaţa durerii care o paralizase, ea auzi cioburile paharului şi o voce furioasă de bărbat care întreba întruna: *Unde*. *Este câinele*? *Unde este nenorocitul ăla de câine*?

Apoi nu mai auzi nimic.

Era miezul nopţii când DiCarlo luă liftul până la apartamentul lui din Manhattan. Braţele îi erau încărcate de cutiile pe care le luase din spatele unui magazin de băuturi alcoolice.

Avusese noroc că găsise chitanţa de pe prostia aia de

câine, îşi zise el şi se întrebă în treacăt dacă gloanţele pe care le trăsese pe treptele magazinului de antichităţi atinseseră ceva. Sau pe cineva.

Nu avea de ce să se teamă, se gândi el. Arma era indetectabilă. În plus, făcea progrese.

Ieşind din lift el îşi mută mai confortabil cutiile. Avea vulturul de bronz, Statuia Libertăţii din ipsos şi câinele din porţelan.

Şi o potârniche într-un par, se gândi el şi chicoti în sinea lui.

— Cum îţi spuneam… Dora muşcă cu zgomot dintr-un morcov crud în timp ce Lea se uită în cuptor la gâsca de Crăciun. Jed o ia la goană după tip, agitându-şi arma, în timp ce eu stau acolo ca o tipică eroină de Hollywood, cu mâinile încrucişate la piept. Ai şi tu vreun sos pentru cruditățile astea?

— Uită-te în frigider. Slavă Cerului că nu ai fost rănită.

Neliniştită din pricina numărului mare de oale care fierbeau pe aragaz, din pricina zgomotului pe care îl făceau copiii jucindu-se în camera de zi şi din pricina posibilei apariţii a mamei ei în orice clipă în bucătărie, Lea se cutremură. Ani de zile m-a tot îngrijorat ideea spargerii magazinului. Eu am fost cea care te-a convins să pui sistem de alarmă, îţi mai aminteşti?

— Şi mi-a* făcut mult bine. Dora înmuie o bucăţică de *broccoli* în smântâna cu sos de arpagic şi muşcând din ea se aplecă peste bufetul din lemn de cireş al Leei. Jed a zis că era depăşit.

— Ei bine. Lea se opri indignată din agitaţia ei. Ned, vărul lui John, a zis că era în starea specifică artei.

— Ned, vărul lui John, este un ticălos. Sosul este grozav. Ea îl încercă şi cu conopidă. Oricum, a venit poliţia, şi-a făcut treaba – tatii i-ar fi plăcut reprezentaţia

— Şi a pus tot felul de întrebări. Dora nu aminti intenţionat de partea cu gloanţele. Nu i se păru o conversaţie adecvată de Crăciun. Am aflat astfel că fostul

partener al lui Jed este vecin cu voi, continuă ea.

— Oh? Lea îşi supse degetele după ce stropi cu grăsime cartofii.

— Tatăl lui Carly Chapman. Fetiţa merge la şcoală cu Missy.

— Carly? Trecând în revistă prietenele fiicei sale, Lea ridică un capac şi mirosi. Oh, da. Brent şi Mary Pat. Folosim şi aceeaşi parcare.

— Am auzit. Dora se servi cu un pahar din vinul pe care Lea îl desfăcuse pe bufet. Acum urmează partea cea mai tare. Îl vor interoga pe Andrew.

— Glumeşti? Pe Andrew?

— Contabilul părăsit căuta răzbunare distrugând dosarele cu acte ale femeii. Dora ridică din umeri şi-şi servi sora cu un pahar de vin. Nu ere niciun sens, cum de altfel nimic nu are. Când e gata masa?

— Peste douăzeci de minute. Ce-ar fi să ducem în sufragerie ce-ai mai lăsat din cruditățile mele? Dacă am putea să-i găsim mamei o preocupare pentru… Se întrerupse şi înjură printre dinţi când Trixie Conroy îşi făcu apariţia.

Trixie îşi făcea întotdeauna o intrare impresionantă, fie că apărea pe scenă, fie că apărea în piaţa din colţ. Se îmbrăcase pentru masa simplă de familie într-un caftan curgător, strident colorat, cu mâneci bogate şi cu o terminaţie de volane care măturau pământul. Materialul se unduia exagerat în jurul siluetei ei mlădioase. Părul ei, tuns scurt, era de un roşu aprins. Tenul, alb ca laptele şi neridat, graţie minuţioasei îngrijiri şi a unei discrete operaţii estetice era frapant. Ochii blânzi, albaştri, pe care Lea îi moştenise erau umbriţi de gene dese, iar gura plină, senzuală, era deosebit de roşie. Intră în bucătărie, târându-şi pe jos mătăsurtle şi lăsând o urmă din parfumul ei care amintea de miresmele pădurii.

— Dragilor! Glasul îi era la fel de teatral ca întreaga ei alură, o şoaptă tulburătoare care putea fi uşor purtată până la ultimul rând al oricărui teatru. Este atât de plăcut

să-mi văd cele două fete împreună. Ea trase puternic aer în piept. Oh, şi aromele acestea apetisante. Sper că nu mi-ai încălzit prea tare chifteluţele, Ophelia.

— Ah… Lea g aruncă Dorei o privire disperată care îi fu întâmpinată de o ridicare din umeri. Nu, bineînţeles că nu, răspunse ea. Lea nu le încălzise deloc, cele aruncase sub chiuvetă, cu intenţia de a le da mai târziu câinelui. Mamă, ştiai… că sunt verzi.

— Evident. Trixie zumzăi în jurul aragazului, zornăind capacele. Poate că ar trebui să le punem pe masă acum, ca apetitive.

— Nu. Eu cred că ar trebui… Deoarece nu-i veni în minte nicio. Idee, Lea îşi sacrifică sora. Mamă, ştiai că cineva i-a spart magazinul Dorei?

— La naiba, Lea.

Lea nu luă în seamă înjurătura mormăită şi continuă:

— Noaptea trecută.

— Oh, puişorul meu. Oh, mieluşelul meu. Trixie traversă grăbită bucătăria şi cuprinse cu mâinile ei împovărate de inele chipul Dorei. Eşti: rănită?

— Sigur că nu.

— De ce nu te duci cu mama în camera cealaltă, Dora? Aşezaţi-vă şi povesteşte-i tot.

— Da, da, neapărat. Trixie o apucă pe Dora de mână şi o trase spre uşă. Ar fi trebuit să mă chemi în clipa în care s-a întâmplat. Aş fi venit acolo într-un minut. Biata mea fetiţă. Quentin! Quentin, fiica noastră a fost jefuită.

Dora avu timp să arunce o privire rapidă peste umăr înainte de a fi aruncată în vacarm.

Sufrageria familiei Bradshaw era în Haos. Jucăriile împrăştiate peste tot făceau ca traversarea covorului galben-deschis să devină o adevărată cursă cu obstacole. Ţipete şi scKelălăieli vibrau asurzitor în timp ce o maşină de poliţie teleghidată de Michael îl teroriza pe Mutsy, câinele familiei. Will, având un aer newyorkez dat de cămaşa închisă la culoare şi… De cravata colorată o amuza pe Missy cântându-i la pian câteva piese deocheate. John şi

Richie erau concentraţi deasupra jocului *Nintendo*, iar Quentin, bine ameţit cu *eggnog*, chibiţa pe mahgine.

— Quentin: Glasul scenic al lui Trixie îi îngheţă pe toţi. Copilul nostru a fost ameninţat.

Nerezistând tentaţiei, Will începu să cânte la pian un refren dramatic. Dora strâmbă din nas spre el.

— N-am fost ameninţată, mamă. Ea îşi bătu uşor pe umăr mama, încercând să o liniştească, o ajută să se aşeze pe un scaun şi-i oferi un pahar cu vin. Magazinul a fost spart, explică ea. Însă, sincer, faptul în sine nu a însemnat prea mult. N-a apucat să ia nimic, căci Jed l-a pus pe fugă.

— Am avut eu o presimţire legată de el. Quentin îşi bătu uşor, cu vârful degetului, nasul. Al şaselea simţ, dacă vreţi. Au fost şi bătăi?

— Nu, Jed a fugit după tip.

— Eu l-aş fi împuşcat mortal. Richie sări pe canapea şi începu să tragă dintr-o armă imaginară automată. Ţi-am zis eu.

— Aşa este.

— Richie, nu sta în picioare pe mobilă, îi porunci John autoritar. Dora, ai anunţat poliţia?

— Da. Şi acum cazul se află în cele mai bune mâini din Philadelphia. Ea îl luă pe Richie în braţe. Iar ofiţerul care se ocupă de investigaţie este tatăl unei bune prietene de-a ta, broscoiule. Jody Chapman.

— Jody Chapman! Richie simulă nişte gemete înăbuşite şi-şi prinse gâtul.

— Îţi trimite dragostea ei.

Dora clipi des din pleoape şi-şi ţuguie buzele într-un sărut zgomotos. Larma de vaiete şi ţipete care urmă o convinse că criza, trecu se.

— Willowby! Trixie întrerupse vacarmul cu un singur cuvânt şi o mână ridicată. În noaptea asta vei sta la Isadora. N-am să fiu liniştită dacă n-am să ştiu că este acolo un bărbat.

— Mamă! Sugestia o determină pe Dora să-i ia

paharul din mână. Mie, ca reprezentantă a feministelor, îmi este ruşine cu tine.

— Idealurile sociale şi politice pălesc când este vorba de bunăstarea copilului meu. Trixie îşi înclină capul într-un gest măreţ. Will, vei sta cu sora ta.

— Nicio problemă.

— Ei bine, eu am o problemă, interveni Dora. Will lăsă întotdeauna de la bărbierit urme în chiuvetă şi dă telefoane interminabile, presărate, cu obscenităţi, femeilor lui din New York.

— Am să-mi folosesc cartela telefonică, zise Will zâmbind urâcios. Şi n-ai fi ştiut de obscenităţi dacă nu ascultai.

— Mama ta ştie ce este cel mai bine. Quentin se ridică pentru a se mai servi cu *eggnog*. În seara aceasta arăta pedant cu gambeta şi gulerul lui scrobit… Se aplecă şi sărută mâna soţiei lui.

— Mâine am să trec şi eu pe la magazin ca să evaluez situaţia. Nu-ţi mai îngrijora căpşorul drăguţ, iubita mea.

— Apropo de obscenităţi, mormăi Will, după care zâmbi larg. Ce-i cu giugiuleala asta?

— Gata masa, anunţă Lea, legănându-se în pragul bucătăriei. Ea zâmbi neîndurătoare spre maică-sa: îmi pare rău, dragă, cred că am ars chifteluţele tale.

La distanţă de numai o stradă, Jed încercă să se îndrepte spre uşă. Îi plăcuse masa de Crăciun de la familia Chapman, mai mult decât îşi închipuise. Era greu să nu te laşi impresionat de copiii încă entuziasmaţi de darurile de Crăciun. Era imposibil să nu te relaxezi în mireasma de conifer, în aroma de curcan şi de plăcintă cu mere care îndulceau aerul. În plus mai era simplul fapt că îi plăcea pe Brent şi pe Mary Pat ca oameni; ca pereche.

Cu cât stătea mai mult în casa lor confortabilă cu atât se simţea mai straniu. Nu putea în niciun chip să nu compare calda scenă de familie, un foc trosnind în vatră, copiii jucându-se pe Covor, cu amintirea groaznicelor sărbători din copilărie.

Ţipetele de rigoare. Sau şi mai rău, mult mai rău, liniştea glacială, înăbuşitoare. Anul în care mama lui spărsese tot porţelanul de peretele sufrageriei. Anul în care tatăl lui trăsese în ţurţurii de cristal ai candelabrului din hol cu arma lui de calibru 25.

Apoi a urmat Crăciunul în care Claine nu a mai venit deloc acasă, pentru ca două zile mai târziu să apară cu buza spartă şi ochiul învineţit. Fusese acela anul în care fusese arestat pentru că furase din magazinul *Wanamaker*? Nu, îşi amiritr Jed. Asta fusese un an mai târziu, cmd avea paisprezece ani.

Acelea fuseseră zilele bune.

— Cel puţin ia o parte din mâncare, acasă, insistă Mary Pat. Nu ştiu ce-am să mă fac cu atâta.

— Nu fi rău, interveni Brent, bătându-şi uşor soţia pe spate când trecu pe lângă ea ca să-şi deschidă o bere. Dacă nu o iei, am să mănânc surpriză de curcan o Tună de zile. Vrei una?

Jed scutură capul, refuzând berea.

— Nu, sunt la volan.

— Nu trebuie să pleci chiar atât de devreme, se plânse Mary Pat.

— Am stat aici toată ziua, îi reaminti el, şi deoarece ea era una din persoanele în compania cărora se simţea relaxat o sărută pe obraz. Acum mă duc acasă să văd dacă am să răzbesc piureul ăsta de cartofi şi friptura.

— Nu pui niciodată un gram pe tine. Mi se face rău. Ea răsturnă într-o cutie câteva porţii de mâncare. De ce nu-mi spui mai multe despre nemaipomenita ta proprietăreasă?

— Nu este nemaipomenită. Este acceptabilă.

— Brent a zis că este nemaipomenită. Mary Pat îi aruncă soţului o privire încruntată, iar acesta ridică pur şi simplu din umeri. Şi sexy, completă ea.

— Asta pentru că l-a servit cu prăjituri.

— Dacă este sora Leei Bradshaw atunci este mai mult decât acceptabilă. Mary Pat mai umplu o cutie cu câteva

bucăţi de plăcintă. Lea este uimitoare… chiar şi dimineaţa la prima oră, când are maşina plină de copii gălăgioşi. Părinţii sunt actori, ştii? De teatru, adăugă Mary Pat, dând cuvântului o intonaţie dramatică. Am văzut-o şi pe maică-sa. Îşi dădu ochii peste cap. Aş vrea să arăt aşa când voi fi mare. E

— Arăţi bine, iubito, o asigură Brent.

— Bine. Scuturându-şi capul, Mary Pat închise cutiile. L-ai auzit zicând nemaipomenită? Sau sexy?

— Am să spun eu.

— Mulţumesc, Jed. Ce-ar fi să treci într-o zi pe aici cu proprietăreasa? La masă sau la o cafea.

— Îi plătesc chiria, nu ies cu ea în lume.

— Ai. Urmărit un răufăcător pentru ea, sublinie Mary Pat.

— Reflexul. A trebuit. El luă cutiile pe care ea i le oferi. Mulţumesc pentru masă.

Ţinându-l de talie pe Brent, Mary Pat îşi agită mâna luându-şi rămas-bun de la farurile din spate ale maşinii lui Jed.

— Ştii* ceva, s-ar putea să-mi fac drum până ia acel magazin.

— Adică vrei să spui să te duci să iscodeşti puţin, nu-i aşa?

— Zi-i cum vrei. Îşi sprijini capul de umărul lui. Vreau să-i arunc o privire proprietăresei ăsteia a lui, nemaipomenită, singură şi sexy.

— Lui n-o să-i placă treaba asta.

— Vom vedea. Are şi el nevoie de cineva în viaţă.

— Are nevoie să se întoarcă la muncă.

— Aşa că îl vom lua din ambele părţi. Ea se răsuci, înălţându-şi gura pentru un sărut. Nu va avea nicio şansă.

În Los Angeles, Finley se delecta cu raţă şi cu ouă de prepeliţă. Îi ţinea companie în sufrageria lui imensă o blondă cu ochi verzi şi constituţie zveltă. Vorbea trei limbi străine şi avea o excelentă cultură în domeniul literaturii şi

artei. În afară de frumuseţe şi inteligenţă, era aproape la fel de bogată ca Finley. Orgoliul lui cerea ca toate aceste trei atribute să fie întrunite de o persoană.

În timp ce ea îşi sorbea şampania el deschise cutiuţa elegant ambalată pe care ea o adusese.

— Ce gest atent, din partea ta, dragă. El deschise capacul şi se opri bănuitor.

— Ştiu că îţi fac plăcere lucrurile frumoase, Edmund.

— Aşa este. El o mângâie cu o privire caldă înainte de a despături hârtia de mătase. Scoase la iveală o mică figurină de fildeş, pe care o strânse delicat în palmă. Oftatul lui profund şi apreciativ pluti în aer.

— Ai admirat-o de câte ori ai cinat la mine, aşa că m-am gândit că ar fi darul perfect de Crăciun. Mulţumită de reacţia lui, ea îi atinse mâna. Mi s-a părut, mai personal să-ţi ofer ceva din colecţia mea proprie.

— Este minunat. Ochii lui străluceau studiind obiectul. Şi după cum mi-ai spus, nu sunt două la fel.

— De fapt se pare că m-am înşelat în această privinţă. Ea luă din nou paharul şi nu sesiză spasmul degetelor lui. Am reuşit să-i obţin geamănul acum câteva săptămâni. Ea râse amuzatar. Să nu mă întrebncum, căci venea de la un muzeu.

— Nu este unică. Plăcerea lui dispăru ca fumul, locul fiindu-i luat de focul amar al dezamăgirii. De ce ţi-ai imaginat că aş vrea ceva banal?

Schimbarea din tonul lui o făcu să clipească surprinsă.

— Edmund, este totuşi, ceea ce este. Un obiect frumos de a remarcabilă fineţe. Şi extrem de valoros.

— Valoafea este relativă, draga mea. În timp ce ochii lui o priveau reci, degetele i se încleştară în jurul delicatei sculpturi. Mai tare, tot mai tare, până ce figurina plesni făcând un Zgqmot asemănător pocnetului de armă. Când ea ţipă îndurerată, el zâmbi din nou şi continuă: Se pare că a suferit stricăciuni. Ce păcat! Ruse deoparte bucăţile sparte şi ridică paharul cu vin. Desigur, dacă îmi vei da

piesa din colecţia ta, aş preţui-o cu adevărat. În definitiv, nu sunt două la fel.

Capitolul S

Când Jed bătu la uşa Dorei puţin după ora nouă a doua zi de Crăciun, ultimul lucru la care se aştepta era să audă o voce de bărbat care să-i spună să aştepte naibii un minut.

Urmă o bufnitură, o înjurătură.

Will, cu un cearceaf înflorat înfăşurat ca o togă în jurul siluetei zvelte şi ţinându-se de degetul zdrobit de măsuţa *Pembroke*, deschise uşa surâzând dispreţuitor.

— Dacă ai ceva de vânzare, zise el, atunci sper să fie cafea.

Dar şi-i alegea pe cinste, se gândi Jed răutăcios. Mai întâi un contabil în dunguliţe, cu glande supraexcitate, acum un puşti slăbănog abia ieşit de pe băncile şcolii.

— Isadora, spuse Jed, arătându-şi dinţii.

— Sigur. Atent la cearceaful care îi atârna pe jos, Will se dădu în spate pentru ca Jed să poată intra înăuntru. Unde naiba este? mormăi el. Dora! Glasul lui răsună lovindu-se de pereţi şi de tavan.

Băiatul avea plămâni, conchise Jed, după care observă, intrigat, încâlceala de perne şi cearceafuri de pe canapea.

— Nu intri aici până nu îmi usuc părul. Dora ieşi din baie, îmbrăcată într-un halat din prosop şi înarmată cu un uscător de păr. N-ai decât să… Oh. Zărindu-l pe Jed, ea se întrerupse. Bună dimineaţa.

— Trebuie să vorbesc un minut cu tine.

— În regulă. Ea îşi trecu degetele prin părul ud. Ai făcut cunoştinţă cu fratele meu?

Frate, îşi zise Jed, supărat că dintr-odată se simţi deosebit de uşurat.

— Nu.

— Tipul în cearceaf este Will. Will, tipul care trebuie să se bărbierească este Jed, vecinul de vizavi.

— Fostul poliţist care l-a pus pe fugă pe spărgător. Privirea adormită a lui Will se limpezi. Îmi pare bine să te cunosc. Am jucat când va un rol de traficant de droguri într-un film cu Sly Stallone. Am fost ucis din prima secvenţă, însă a fost o mare experienţă.

— Nu mă îndoiesc.

— Poftim. Dora îi dădu lui Will uscătorul de păr. Poţi să foloseşti duşul. Eu voi face cafeaua, dar tu va trebui să pregăteşti micul dejun.

— S-a făcut. El se depărta târfndu-şi, cearceaful înflorat.

— Mama s-a gândit că trebuie să existe un bărbat în casă după spargere, îi explică Dora. Will era singurul disponibil. Putem discuta în bucătărie…

Era aceeaşi încăpere eficientă, aranjată. Identic ca a lui, dar evident mult mai folosită şi cu siguranţă mult mai ordonată. Ea luă ceea ce Jed recunoscu acum ca fiind o cutie pentru biscuiţi şi scoase nişte boabe de cafea pe care înainte de a vorbi din nou le puse într-o râşniţă.

— Cum ai petrecut de Crăciun?

— Bine. Am chemat un tip astăzi în jurul prânzului pentru a instala un nou sistem de alarmă. Unul care să meargă.

Dora se opri. Mireasma de cafea râşnită şi prospeţimea ei umplură camera, făcându-l pe Jed să saliveze.

— Poftim?

— Este un prieten de-al meu. Ştie meserie.

— Un prieten, Repetă ea, întorcându-se la râşniţa ei. În primul rând, trebuie să-ţi spun că sunt uluită că ai unul. Iar în al doilea rând, presupun că te aşteptai să-ţi fiu recunoscătoare pentru tupeul tău incredibil. *

— Locuiesc şi eu aici. Nu-mi place să fiu ţinta nimănui.

— Ai.fi putut să discuţi cu mine.

— Nu erai aici. El aşteptă până ce ea puse apa la

fiert. Ai nevoie de câteva încuietori zdravene la uşi. Aş putea să le dumpăr eu.

Strângându-şi gânditoare buzele, Dora măsură cafeaua în pâlnia filtrului.

— Nu ştiu dacă să fiu amuzată, supărată sau impresionată.

— Am să-ţi trimit chitanţele pentru încuietori.

Acest lucru o făcu să se decidă. Buzele i se răsfrânseră într-un surâs, care pieri apoi transformându-se într-un hohotde râs.

— În regulă, Schimmerhorn. Dă-i drumul şi fă ca mica noastră lume să fie teafără şi nevătămată. Altceva?

— M-am gândit că aş putea să iau măsuri pentru rafturile pe care le voiai;

Ea îşi plimbă limba în jurul dinţilor şi se apropie de el pentru a lua coşul din nuiele plin cu portocale.

— Te-ai plictisit de inactivitate? Văzând că el nu răspunse, ea luă un cuţit primejdios la vedere şi tăie o portocală, Am să-ţi arăt după masă ce vreau eu. Întâmplător, astăzi nu deschidem decât abia la prânz. După ce tăie şase portocale, ea le puse într-un storcător care părea destul de rablagit. De ce nu aşezi masa? zise ea.

— Pentru ce?

— Pentru micul dejun. Will face nişte clătite grozave. Până ca el să apuce să-i răspundă, ibricul şuiera. Dora turnă apa fiartă peste cafea. Aroma fu decisivă.

4Jnde ţii farfuriile?

— În primul dulap.

— Un lucru însă, zise el, deschizând uşa bufetului. Poate vrei să pui ceva pe tine. El schiţă un zâmbet care o amuţi. Imaginea trupului tău ud, pe jumătate dezbrăcat, s-ar putea să-mi stârnească o frepezie sexuală fără margini.

Nu o. Amuză deloc faptul că propriile cuvinte îi fuseseră aruncate în faţă. Dora îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se retrase.

— Miroase plăcut, conchise Will, revenind în

bucătărie îmbrăcat cu o pereche de blugi negri şi un tricou. Părul lui, o idee mai deschis decât al Dorei, fusese uscat într-o artistică ciufuleală. Arăta ca într-o reclamă pentru Ralph

Laureen. Dora face o cafea grozavă, continuă el. Hei, vrei te rog să dai drumul la televizor? Pe CNN. N-am mai auzit ce se întâmplă în lume de câteva zile. Înainte de a-şi sufleca mânecile, Will umplu câte o ceaşcă pentru el şi Jed.

— Să te ia naiba, Will.

Vocea Dorei îl făcu pe fratele ei să tresară, iar mai apoi să zâmbească răutăcios.

— Am uitat să spăl chiuveta, îi explică el lui Jed. Nu-i place deloc s-o găsească pătată de cremă de ras.

— Am să ţin minte treaba asta dacă va deveni vreodată subiect de discuţie.

— Ea în schimb are voie să-şi arunce lenjeria peste tot: Will îşi ridică vocea ca să poată fi auzit până la baie, adăugând un dram de sarcasm pentru picanterie. Crescând alături de două surori, niciodată nu am ajuns în baie, până nu mi-am croit drum prin jungla de chiloţi.

În timp ce vorbea, Will măsură ingredientele şi le amestecă cu o delicateţe indolentă: Surprinse privirea lui Jed şi zâmbi din nou larg.

— Noi toţi suntem mari bucătari, zise el. Lea, Dora şi eu. A fost sistemul de autoapărare împotriva anilor de semipreparate. În legătură cu spargerea asta, continuă Wilh fără să schimbe ritmul, crezi că este ceva de care să ne îngrijorăm?

— Eu întotdeauna mă îngrijorez când cineva trage asupra mea.

— Să tragă? Mâinile lui Will şovăiră puţin pe marginea castronului, oul pe care tocmai îl spărsese scurgându-se în interior. Cum adică să tragă?

— Armă. Gloanţe. Jed sorbi din cafea. Pac-pac, continuă el.

— T Iisuse, Iisuse. Nu ne-a zis nimic despre împuşcături. Cu cojile de ou în mână, el năvăli în

sufragerie, trecu în viteză prin holul mic şi cu o smucitură împinse larg uşa de la baie.

Dora aproape că-şi băgă creionul dermatograf în ochi.

— La naiba, Will.

— Nu ne-ai zis nimic despre împuşcături. Doamne, Dory, ne-ai dat senzaţia că a fost o glumă.

Ea oftă, lovi uşor creionul dermatograf de marginea chiuvetei cu piedestal şi-i aruncă lui Jed o privire dură, peste umărul lui Will Ar fi trebuit să fie caraghioasă doar cu un ochi conturat. Însă era posacă, sexy şi aprinsă.

— Mulţumesc, Schimmerhorn.

— Oricând, cu multă plăcere, Conroy.

— Nu-l învinui pe el. Înfuriat, Will o prinse de umeri şi o scutură., Vreau să ştiu exact ce s-a întâmplat. Şi vreau să ştiu acum.

— Atunci întreabă-l pe poliţistul cu nas fin. Dora îl îmbrânci pe Will. Sunt ocupată, zise ea şi trânti uşa de la baie, răsucind zăvorul.

— Isadora», vreau răspunsuri, spuse Will bătând în uşă. Altfel o sun pe mama.

— Sun-o numai şi-am să-i spun despre sfârşitul de săptămână pe care l-ai petrecut în Long Island cu stripteusa.

— Artista, mormăi el şi se întoarse spre Jed. Tu, zise el, pune-mă la curent până termin de pregătit micul dejun.

— Nu-i mare lucru de povestit. Jed simţi o senzaţie groaznică în suflet. Nu i-o stârnise faptul că depănase evenimentele din Ajunul Crăciunului, în prezenţa lui Will care bătea clătite, l-o stârnise fratele şi sora priviţi ca un tot, faptul că văzuse pe chipul lui Will îngrijorarea şi furia, emoţii declanşate de o dragoste adânc înrădăcinată, nu doar din loialitate familială.

— Şi asta este tot? întrebă Will.

— Ce anume? Jed se forţă să revină în prezent.

— Asta este tot? Un individ pătrunde cu forţa.

Cotrobăie prin acte, trage câteva focuri la întâmplare asupra ta şi fuge.

— Mai mult sau mai puţin.

— De ce?

— Pentru a afla acest lucru este plătită poliţia. Jed îşi turnă încă o ceaşcă de cafea. Uite, în după-amiaza aceasta se va instala un nou sistem de alarmă. Şi broaşte noi. Dora va fi în siguranţa.

— Ce fel de poliţist ai fost? întrebă Will. De la departamentul vagabondaj? De la narcotice?

— Este irelevant, acum, că nu mai sunt poliţist, nu-i aşa?

— Da, dar… Will îşi alungă gândurile, încruntându-se la clătitele pe care le aşează pe un platou albastru. Schimmerhorn? Parcă aşa ţi-a zis ea, nu-i aşa? Genul de nume care ţi se fixează în minte. Îmi amintesc ceva de acum câteva luni. Eu sunt nebun după ştiri senzaţionale. Will căută în memorie de parcă ar fi încercat să-şi aminţească replici demult învăţate. Căpitan, corect? Căpitanul Jedidiah Schimmerhorn. Tu eşti cel care l-a spulberat pe Donny Speck, lordul drogurilor. Poliţistul milionar într-o răfuială cu baronul drogurilor, îşi aminti Will. Ai dat titlul multor articole de ziar.

— Iar ziarele sfârşesc la coşul de gunoi.

Will ar fi insistat, însă îşi aminti mai mult. Asasinarea surorii căpitanului Schimmerhorn cu o maşină-capcană.

— Cred că cine l-a eliminat pe mafiotul de înaltă clasă este în stare să o păzească pe sora mea cea mare.

— Ea poate să se păzească şi singură, anunţă Dora. Cu o cană de siâc în mână, ea răspunse la telefonul din bucătărie care sună. Alo? Da, Will este aici… O clipă. Dora clipi repede de mai multe ori. Marlene, zise ea.

Will îşi puse două clătite în farfurie şi-şi luă furculiţa.

— S-ar putea să dureze puţin. După ce luă receptorul din mâna surorii lui, Will se rezemă de perete. Bună, splendoare, zise el. Glasul lui îşi schimbă intonaţia; devenind dulce ca mierea. Iubito, ştii ce dor mi-a fost de

tine? Nu m-am gândit la nimic altceva. Diseară, când am să mă întorc, o să-ţi arăt cât de mult mi-ai lipsit.

— E bolnav, mormăi Dora.

— De ce nu i-ai spus toată povestea?

Dora ridică din umeri şi zise în şoaptă:

— N-am văzut niciun motiv ca să-mi îngrijorez familia. Ei au tendinţa să fie dramatici chiar şi-n împrejurările cele mai bune. Dacă mama află că am un virus la stomac, imediat pune diagnosticul de înalarie şi începe să sune pe la toţi doctorii. Îţi imaginezi ce ar fi făcut dacă i-aş fi spus că cineva mi-a găurit pereţii cu pistolul?

Jed scutură negativ din cap, savurând clătitele.

— Ar fi sunat la CIA, ar fi angajat două gărzi de corp mătăhăloase, pe nume Bubba şi Frank. Şi aşa m-a potcovit cu Will. *

— E un tip de treabă, zise Jed, exact în clipa în care Will, după ce îşi transmise sărutările prin telefon, închise. Până să apuce să facă doi paşi, telefonul sună din nou.

— Alo. Ochii lui Will străluciră. Heather, dragă. Sigur că mi-a fost dor de tine, iubito. N-am fost în stare să mă gândesc la nimic altceva. Până mâine seară rezolv tot şi-am să-ţi arăt cât de mult mi-ai lipsit.

— Impresionant, zise Jed şi zâmbi în cafeaua fui.

— Aşa ai crede. Deoarece este ocupat acum să facă dragoste prin telefon, eu am să închid televizorul. Ea se ridică şi când să apese pe buton o ştire o opri.

/Vu s-a descoperit încă nimic în legătură cu tragedia din Society Hill, anunţă reporterul. Proeminenta personalitate Alice Lyle se află de azi-dimineaţă în comă ca urmare a unui atac, survenit în timpul spargerii domiciliului victimei în data de 24 decembrie. Doamna Lyle a fost găsită fără cunoştinţă. Murriel Doyle, menajera doamnei Lyle, a fost declarată moartă la locul faptei. Atât doamna Lyle cât şi menajera au fost descoperite în dimineaţa de Crăciun, de nepoata doamnei Lyle. Alice Lyle, văduva lui Harold T. Lyle, fostul proprietar al

întreprinderilor Lyle, rămâne în stare critică. Un purtă (or de cuvânt al poliţiei din Philadelphia a declarat că a fost declanşată o anchetă completă

— Oh, Dumnezeule. Îmbrăţişându-şi coatele, Dora se întoarse cu faţa spre Jed. O cunosc. A trecut pe la magazin înainte de Crăciun şi a cumpărat un cadou pentru nepoată.

— Este un cartier select, zise Jed prevăzător. Lyle este un nume proeminent. Spargerile se pot transforma în lucruri urâte…

— A cumpărat două opritori pentru uşi, îşi aminti ea.

Şi mi-a povestit că nepoata ei aşteaptă un copil. Dora se cutremură. Ce groaznic, continuă ea.

— Nu trebuie să te copleşească aceste lucruri. Jed se ridică şi stinse el televizorul.

— Asta vă învaţă pe voi la şcoala de poliţie? rosti ea pe un ton răspicat, după care scutură din cap. Îmi pare rău. De aceea nu ascult niciodată buletinul de ştiri. Singurele lucruri pe care le citesc în ziare sunt rubricile de umor şi de cazuri clasate. Ea îşi dădu părul pe spate şi încercă din răsputeri să-şi alunge indispoziţia. Cred că am să cobor să deschid mai devreme şi am să-l pun pe Will să strângă toată vasele de aici, înainte de a pleca la New York.

De astă dată el nu reuşi să reziste tentaţiei de a nu-i mângâia conturul feţei cu dosul degetelor. Pielea îi era catifelată ca petalele de trandafir.

— Este greu când nu sunt străini.

— Este greu şi când sunt. Ea ridică mâna şi-i atinse încheietura. Acesta este motivul pentru care ai demisionat?

El îşi retrase mâna.

— Nu. Eu am să mă duc să cumpăr încuietori. Mulţumesc pentru masă.

Dora oftă pur şi simplu când uşa se închise în urma lui.

— Will, după ce termini cu telefoanele tale obscene, să strângi vasele. Eu mă duc jos la magazin.

— Am terminat. Ieşi din bucătărie şi puse mâna pe paharul cu suc. Eşti plină de secrete, nu-i aşa. Dory? Cum de nu mi-ai spus că noul tău chiriaş este marele şi răul poliţist care i-a venit de hac lui Donny Speck?

— Cine este Donny Speck?

— Iisuse, dar tu pe ce lume trăieşti? Curăţând masa el ciuguli firimiturile de clătite. Speck conducea unul dintre cele mai mari carteluri de droguri de pe Coasta de Est, probabil cel mai mare. În plus era şi nebun, îi plăcea să-i arunce în aer pe cei care îi încurcau treburile. Întotdeauna aceeaşi manieră, o bombă declanşată la pornirea motorului.

— Jed I-a arestat?

— L-a arestat pe naiba. L-a ciuruit într-un adevărat duci de modă veche.

— 1, – a omorât? întrebă Dora cu buzele uscate. Acesta… acesta este motivul pentru care a demisionat din poliţie?

— Prostii, cred că a primit. Şi o medalie pentru treaba asta. Vara trecută numai despre asta s-a vorbit la buletinele de ştiri. Iar faptul că este nepotul lui 1.7 *Bester, încorporeted* i-a adus multă publicitate.

— *Bester*, *Inc*? Cu marile acumulări de bani?

— Nimeni altul. O adevărată moştenire, Dora. Străzi comerciale. Philadelphia nu are prea mulţi poliţişti înstăriţi.

— Este ridicol. Dacă este bogat, atunci” de ce a. Mai închiriat un apartament cu un dormitor, deasupra unui magazin de antichităţi?

Will scutură din cap.

— Tu care eşti o Conroy, tu pui sub semnul-întrebării, o extravaganţă?

— O clipă, mi-am pierdut capul.

— Oricum, zise Will umplând chiuveta cu detergent şi apă caldă. După scenariul pe care îl văd eu aici, cred că eroul nostru, bogatul căpitan de poliţie, s-a retras deocamdată. Vara trecută a fost destul de chinuitoare.

Investigarea cazului Speck l-a ţinut luni de zile în centrul atenţiei, apoi, când sora lui a fost omorâtă de maşina care a explodat…

— Stai. Ea îi strânse braţul lui WiU. Sora lui?

— În opinia lor se pare că a fost Speck, dar nu cred că au putut dovedi ceva.

— Oh, este oribil. Palidă, ea îşi lipi mâna de stomacul fremătător. Oribil, repetă ea.

— Mai rău, el a fost de faţă. Titlurile spuneau: Căpitanul de poliţfa priveşte înfiorătoarea moarte a surorii sale. Destul de greu.

— Bietul Jed, murmură Dora.

— Revistele de scandal au scris mult în legătură cu acest subiect. Nu-mi amintesc tot, dar au existat multe aluzii la scandalul din clanul Schimmerhorn-Bester. Sora lui a divorţat de trei sau de patru ori. Părinţii lui obişnuiau să se certe în public. Cred că au existat aluzii şi la nişte probleme pe care Jed le-ar fi avut în adolescenţă. Ştii cum îi place lumii să citească despre suferinţele familiilor avute.

— Nu-i de mirare că vrea să fie lăsat în pace. Dar, continuă ea după o clipă, nu acesta este răspunsul. Aplecândq-se, Dora îl sărută pe Will. Să încuicând pleci. Ne vedem de Anul Nou?

— Cum să pierd aşa ceva. Dora?

— Hmmm?

— Să faci ce-ţi spune. Îmi place să te am prin preajmă.

— Şi mie îmi place să fiu prin preajmă. Ea luă cheile şi se îndreptă spre magazin.

Clientela puţin numeroasă din cursul zilei îi oferi Dorei timp de meditaţie. Ceea ce nu ştia ea despre Jed Schimmerhorn ar fi putut să umple un stadion de fotbal. Fascinantele picanterii pe care Will i le strecurase nu făcură decât ca lipsa ei de cunoaştere să pară mai acută.

— Bună dimineaţa, Izzy, draga mea fetiţă. Quentin intră în magazin cu apărătoarele de urechi din blană de

nurcă trecute pe deasupra bogatului păr argintiu. Purta un palton până la glezne, cadoul de Crăciun din partea soţiei.

— Tată, eşti exact bărbatul pe care voiam să-l văd.

— Este deosebit de plăcut să fii dorit de copiii tăi. Dovedeşte că un bărbat este valoros când se află între două vârste. Ah, Terri, întotdeauna o desfătare. Se îndreptă cu paşi mari spre tânăra roşcată, îi luă mâna şi se aplecă teatral asupra ei. O onoare pentru *Liberty Players*, pentru umilul director al trupei, dar şi pentru *Salonul Dorei*. Cum, astăzi nu sunt clienţi?

— Câţiva privitori, o persoană care a venit să schimbe o marfă cumpărată şi o mică vânzare de douăzeci de dolari a unui mâner de ciocănit în uşă, de Jorma unui hipopotam cu gura deschisă, raportă Dora. Îmi închipui că sunt împachetate ciocănelele de crochet. Terri, te descurci singură, nu-i aşa?

— Şi dacă aş fi legată de mâini şi de picioare.

— Tată. Dora îşi luă tatăl de braţ şi-l trase din încăperea principală a magazinului într-una mai mjcă. Ce ştii despre Jed Schimmerhorn?

— Ce ştiu? Pentru a câştiga timp, Quentin scoase din buzunar un pacheţel de dulciuri mentolate. Să vedem. Aş zice că are un metru optzeci. Vreo optzeci de kilograme, statură atletică. În jur de treizeci şi cinci de ani. Tipul anglo-saxon după pigment.

— Termină. Te cunosc eu, Quentin D. Conroy. Lea o fi crezând că ai închiriat apartamentul unui motociclist plin de lanţuri, având pe piept tatuat *Născut pentru orgii*, dar la mine nu ţine.

Quentin clipi, evident şocat.

— A spus Lea aşa ceva? O adevărată viperă, Dumnezeule. El îşi pocni pumnul de palmă.

— Nu schimba subiectul. Indiferent ce este de ştiut despre Schimmerhorn, tu ştii, căci altfel el nu ar sta aici. Aşa că dă-i drumul, cei chestia asta că ar proveni dintr-o familie bogată?

— Din clanul Bester-Skimmerhorn, confirmă Quentin.

Plictisit, el îşi dezbrăcă paltonul şi-l aşează frumos pe spătarul bombat al unui scaun. Majoritatea banilor provin dinspre mamă, deşi nici cei din ramura Schimmerhorn nu sunt chiar nişte săraci. Jed este moştenitorul, dacă vrei, căci din arborele familie? nu au mai rămas decât el şi câţiva veri îndepărtaţi.

— Deci într-adevăr este rentier, murmură Dora. Să fiu a naibii.

— Independenţa se pare că a fost mult mâi importantă. Quentin tuşi uşor ducându-şi mâna la gură. Obrajii i se îmbujorară. Ştii că nu-mi place să repet bârfele, Izzy.

— Nu trebuie decât să le spui o dată.

El chicoti şi o mângâie pe Dora pe obraz.

— Fiica mea e perspicace. Foarte perspicace. Ei bine, circula zvonul că tânărul Jed a intrat în rândurile poliţiei împotriva voinţei familiei lui. Aceasta a dezaprobat cariera aleasă de el şi l-a ameninţat cu dezmoştenirea. Glasul lui căpătă inflexiunile specifice naraţiunii, ritmate şi pătrunzătoare. În orice caz, părinţii lui aveau o reputaţie proastă. O reputaţie proastă, fără nicio exagerare. Se dădeau în spectacol în public. Nu era niciun secret că se detestau, dar niciunul nu voia să divorţeze din pricina încâlcitei legături financiare dintre Bester şi Schimmerhorn.

— Înduioşător, murmură Dora.

— Oh, într-adevăr. Jed şi-a făcut un nume în rândurile poliţiei. Şi-a dobândit reputaţia de a fi atât copoi, cât şi terrier. Mirosind urmele şi tnfigându-şi dinţii în cazuri. Quentin zâmbi, amuzându-se de propria comparaţie. Cu mai mult de un an în urmă a fost făcut căpitan, o poziţie pe care mulţi o considerau o trambulină spre postul de şef al poliţiei! apoi a apărut Donny SpecK.

— Will mi-a povestit. Speck a omorât-o pe sora lui Jed.

— Asta este bănuiala generală. În privinţa motivului pentru care Jed şi. – a părăsit postul, nu pot decât să fac

speculaţii. Îţi sugerez să-l întrebi personal.

— Nu mi-ar spune.

— Interesul tău este personal sau profesional?

Ea se gândi câteva clipe şi acceptă bomboana mentolată pe care tatăl ei o scosese din pacheţel.

— Nu m-am hotărât încă. Mulţumesc pentru detalii. Ea îl sărută pe obraz.

— Mi-a făcut plăcere.

— Jed s-a întors în depozit. Poţi să te duci să-i baţi la cap cât timp schimbă broaştele.

— Va fi o plăcere. El îşi luă haina şi şi-o puse pe braţ.

— Poţi s-o laşi aici.

— Aici… ah, nu, nu. Evitând privirea Dorei, ei mângâie afectuos paltonul. Am să-l iau cu mine. S-ar putea să-mi fie frig.

S-ar putea să ai nevoie de sticla din buzunar, se gândi Dora ducându-se înapoi la muncă.

Întors în depozit, Jed puse din nou în lucru burghiul lui Brent. Aproape terminase de instalat un lacăt solid când Quentin intră mişcându-se greoi.

— O fericită zi a cadourilor. Se pare că tu eşti omul zilei. Permite-mi să-mi exprim profunda şi sincera mea gratitudine.

— Domnule Conroy.

— Quentin, te rog. În definitiv, după spusele lui Will, mi-ai protejat fata cu riscul vieţii. Quentin se aşează pe un scaun cu spătar din scândurele. Spune-mi, ai ceva indicii?

— Sună la cartierul general şi cere-l pe locotenentul Brent Chapman. El se ocupă de caz.

— Dar, dragul meu băiat, tu ai fost la locul faptei, cu arma scoasă. Unde sunt găurile gloanţelor? Will mi-a spus că au fost şchimburi de focuri.

— În tencuiala de lângă scară. Amuzat, Jed îl privi pe Quentin ducându-se să cerceteze peretele. N-ar fi fost surprins dacă bătrânul ar fi scos din buzunar o lupă şi o şapcă la Sherlock Holmes.

— Straniu, nu-i aşa?. Ştii, când va l-am jucat pe Poirot într-o mică transpunere scenică a *Crimei din Orient Expres*.

— Iar Will a jucat alături de Stallone rolul traficantului de droguri. O familie perfectă.

— Pentru împlinirea artistică trebuie să joci atât rolul răufăcătorului cât şi pe cel al eroului pozitiv. Ştii, noi avem teatrul în sânge. Cu toate că Izzy pare să încline mai mult spre stâlpii de susţinere ai scenei. El se întoarse şi se aşeză din nou. Îşi întinse spatele, îşi încrucişă picioarele şi-şi împreună mâinile peste pântecul bine proporţional. Ştii cât e ora?

Jed îşi răsuci încheietura mâinii ca să vadă cât e ceasul.

— Puţin trecut de prânz.

— Atunci e perfect. Mulţumit, Quentin îşi căută sticla în palton.

— Să nu te apropii cu aia de mine.

Quentin zâmbi jovial.

— Mâi te i că data trecută am umplut-o cu ceea ce am putea numi testul meu maxim. Astăzi avem o cifră octanică mult mai mică.

— N-are importanţă.

— Ei bine, atunci* pentru toate fetele pe care le-am iubit. Quentin sorbi încet o înghiţitură, oftă şi puse la loc sticla. Dora putea să intre în orice clipă. Am avut şi un alt motiv pentru care am trecut pe aici în dimineaţa asta. Aş vrea să reînnoiesc invitaţia pentru petrecerea anuală de revelion, de la teatru. Soţia mea ar vrea să-ţi mulţumească personal pentru că ai apărat-o pe Izzy *a* noastră.

— Nu mă prea dau în vânt după petreceri.

— Aş considera-o o favoare personală dacă măcar ai trece pe acolo. După această întâmplare, mă cam tem ca Izzy să circule singură. Având momeala aruncată, Quentin mai strecură o nadă înainte de a-şi face ieşirea.

Dată fiind afluenţa mică de clienţi, Dora o lăsă pe Terri să răspundă de magazin, iar ea petrecu mai toată

după-amiaza reorganizându-şi dosarele. Aproape că se înserase când Jed coborî şi fără să-i adreseze niciun cuvânt se apucă să măsoare peretele pe care îi spusese să pună rafturile.

Dora îl ignoră şi ea timp de aproape cinci minute.

— Sistemul ăsta de alarmă cu care m-ai încălţat este la fel de complicat ca pentru fort knox.

Jed mâzgăli nişte cifre pe carneţel.

— Tot ce trebuie să faci este să introduci un cod de şase cifre.

— Şi dacă uit codul, clopoţeii şi bâzâitorile dau ortul popii, luminile se aprind brusc şi un individ cu un gigafon îmi urlă să ies afară cu mâinile sus.

— Aşa că nu uita codul.

— Nu sunt prea bună la cifre. De aceea am şi contabil.

— Ai avut contabil. Apropo, tipul este curat.

— Curat? Andrew? Bineînţeles că este. Mama lui îl controlează în fiecare seară să vadă dacă s-a spălat după urechi.

Rulâta lui Jed se strânse cu zgomot.

— De ce naiba ai ieşit cu el?

— Vorbea despre paragraful 25 din noua lege a impozitelor. Eram îngrozită să nu mă-duc. Ea zâmbi, pentru că măcar purtau o conversaţie. De fapt, simt un fel de milă pentru el. Maică-sa este într-adevăr o cotoroanţă sufocantă.

— În noaptea cu pricina, Andrew era cu cotoroanţa sufocantă şi cu vreo încă alte douăzeci şi cinci de persoane la petrecerea de Crăciun de la *Dawd, Dawd and Goldstein*. Alibiul lui 6ste de neclintit până la zece şi jumătate.

— Oricum, eu nu m-am gândit o clipă că ar fi el. Dora mai petrecu câteva minute separând chitanţe de facturi. Am sunat la spital, continuă ea.

— Poftim?

— Doamna Lyle, de la ştirile de azi-dimineaţă. N-am

putut să mi-o scot din minte. Dora arhivă o chitanţă de la administraţia financiară. Este încă în comă. L-am trimis flori. Cred că a fost o prostie.

— Da. Iisuse, de ce o lăsa el să i se strecoare în suflet? Oamenii de regulă apreciază gesturile prosteşti, zise el.

— Eu le apreciez. Dora oftă lung şi se ridică de la biroul ei. Schimmerhorn, vrei să ieşi afară?

— Mai am puţin de măsurat şi pe urmă n-am să-ţi mai stau în cale.

— Nu, voiam să spun *pe* afară. Neobosită, ea îşi trecu mâna prin păr. Vrei să mergi la o pizza, la un film? Eu nu am chef să mă apuc de hârţogăraia asta acym.

— Este cam devreme pentru un film.

— Nu va fi, după o pizza. Ea apela la tonul cel mai convingător. Haide, Schimmerhorn. Mai rău decât să mergi singur la film este să mergi singur la un cinema în aer liber.

El ştia că n-ar trebui. După ceea ce se întâmplase între ei cu două seri în urmă, el ar trebui să o evite.

— Care este codul pentru sistemul de alarmă?

— De ce?

— Pentru că va trebui să închid dacă ieşim în oraş.

Încordarea dispăru din privirea ei.

— 241292. Ajunul Crăciunului din 1992. Ea zâmbi şi-şi luă paltonul. Mi-am zis că este o cifră care îmi va rămâne în minte.

— Bine gândit. Jed ridică din umeri. După o scurtă ezitare apucă mâna pe care ea i-o întinse. Să controlăm încuietorile, zise el.

Capitolul 9

Mary Pat era adepta apropierii pe cale directă. Maniera cea mai potrivită de a-şi satisface curiozitatea în legătură cu proprietăreasa lui Jed era să facă nişte mici cumpărături. Intră în *Salonul Dorei*, plăcut impresionată de ambianţă, dar şi de faptul că îşi zări vecina de parcare.

— Lea, bună.

— Oh, bună. Lea puse la loc o scuipătoare din sticlă manuală pe care o ştergea. Ce te aduce în această parte a oraşului?

— Ziua mamei mele. Nu conta că era abia peste trei luni. Mi-a-plăcut cutia pentru biscuiţi pe care Jed mi-a cum rărat-o de aici şi m-am* gândit că poate am să găsesc vreun unicat.

— Unicate şi avem. Ce fac copiii?

— Oh, ne înnebunesc. Număr zilele până la începerea şcolii.

— Cine nu numără? Mintea Leei lucra repede. Mary Pat era o sursă excelentă de la care putea afla informaţii despre Jed. Deci, voi şi Jed sunteţi prieteni, continuă ea*.

— De ani de zile. Mary Pat privi cu grenţie colecţia de porţelan de Goss căutând motiv să o întrebe întâmplător pe Lea despre sora ei. El şi Brent au fost colegi înainte ca Jed să fie avansat căpitan. Au fost în aceeaşi echipă timp de şase ani. Sora ta are aici un loc încântător. De când este în afaceri?

— Din clasa întâi, rosti sec Lea. Jntotdeauna i-a p ăcut să conducă şi să comercializeze. Însă oficial cam de trei ani.

O femeie de afaceri dură? se întrebă Mary Pat în sinea ei. Vreuna care nu urmărea decât profit?

— Are însă nişte lucruri frumoase. Ea îşi aruncă privirea asupra etichetai unui agitator de cocktail *Deco* şi scăpă un fluierat fără sunet. Cred că nu a mai avut alte necazuri de la spargere.

— Nu, slavă Cerului. Lea se îndreptă spre serviciul de cafea din argint şi umplu două ceşti. Frişcă, da? Fără zahăr?

— Îhî. Mulţumesc.

— Suntem foarte recunoscători că Jed a fost aici. Este liniştitor să ştii că Dora are chiar vizavi un poliţist.

— Şi unul dintre cei mai buni. Brent crede, în cazul în care Jed se smulge din starea asta şi se reîntoarce la

slujbă, că peste zece ani ar putea ajunge şeful poliţiei.

— Zău? Gândindu-se cu vinovăţie la dietă, Lea adăugă o jumătate rasă de linguriţă de zahăr în propria-i ceaşcă.

Mary Pat reluă subiectul discuţiei.

— Am fost surprinsă când s-a mutat aici. Sora ta este o adevărată antreprenoare, patroană de magazin, proprietăreasă.

— Oh, Dorei îi place să conducă.

Înfiptă, conchise Mary. Arogantă. Era bucuroasă, pentru binele lui Jed, că venise să iscodească. Auzind voci dinspre uşă se întoarse.

— Cred că ştiu unde să găsesc ceea ce căutaţi, doamrră Hendershot. Dora conducea prin magazin o femeie în vârstă care se sprijinea anevoios într-un baston din lemn de mesteacăn.

— Să mă suni, ceru ea pe un ton care răsună şocant de puternic din trupul fragil. Cununia stră-strănepoatei mele este peste două săptămâni. Tinerii mereu se grăbesc.

— Nu vă faceţi griji. Cât parcurseră drumul spre uşă, Dora ţinu braţul femeii şi o conduse până la clasicul *DeSoto* care o aştepta parcat la bordură. Îi vom găsi darul perfect, adăugă ea.

— Să nu mă dezamăgeşti. Doamna Hendershot îşi rezemă bastonul de scaunul alăturat şi se aşeză la volan. Intră înăuntru, fetiţo, c-o să te îmbolnăveşti de moarte.

— Da, doamnă. Dora se urcă pe bordură înainte ca doamna Hendershot să intre în trafic scrâşnind din cauciucuri. Dacă ar pleca din *pole position* într-o cursă de maşini n-ar mai învinge-o nimeni, zise ea intrând grăbită în magazin, frecându-şi mâinile îngheţate.

— O femeie la vârsta ei n-ar trebui să conducă, declară Lea, turnându-i surorii ei o ceaşcă de cafea.

— De ce nu? Manevrează vechitura aia de camionetă ca o profesionistă. Bună ziua, zise ea către Mary Pat. Vă serveşte Lea?

Mary Pat avu timp suficient să o studieze pe toate

părţile. Aprobă, cu un dram de invidie, modernismul jachetei cu flori a Dorei şi fusta strâmtă de culoarea piersicii. Ca femeie care stătea ore în şir în picioare ea se minună că Dora alesese pantofii cu tocuri înalte şi se mai întrebă dacă ciorchinii de safire de la urechi erau veritabili sau falsuri.

— Am venit aici căutând un cadou pentru aniversarea unei zile de naştere. Eu şi Lea suntem vecine.

— Ea este Mary Pat Chapman, îi spuse Lea.

Toate părerile lui Mary Pat, păreri dinainte formate se destrămară când Qora zâmbi şi-i strânse mâna. Deodată simţi o senzaţie de căldură, de prietenie sinceră.

— Sărit atât de bucuroasă că ai trecut pe aici. Speram să se ivească o ocazie să te cunosc. Brent a fost nemaipomenit noaptea trecută, în încercarea de a mă linişti. Apropo, ţi-a plăcut cutia pentru biscuiţi?

— Da. Mary Pat se relaxă. De fapt! mi-a plăcut atât de mult, încât am trecut pe aici să caut un cadou pentru mama mea. Ezită un moment, după care aşează ceaşca pe masă. Acesta este doar parţial motivul pentru care am intrat aici. Mai mult, am venit aici ca să-mi fac o părere despre tine.

Ochii Dorei râdeau deasupra marginii ceşcuţei…

— Cine ar putea să te învinovăţească? Ei bine, cât îţi formezi părerea despre mine ce-ar fi să-i căutăm mamei tale un cadou? Te-ai gândit la ceva anume?

R La absoluţ nimic. Ai fost vreodată căsătorită?

Dorei aproape că-i veni să râdă de interogatoriu.

— Nu. Cândva am fost ca şi logodită. Ţi-l mai aduci aminte pe Scot, Lea?

— Din păcate.

— El s-a mutat la Los Angeles, iar povestea noastră de dragoste s-a stins treptat. Ce ai zice de o sticlă de parfum? Avem numeroase pâesev drăguţe din cristal, porţelan „sticlă lucrată manual.

— Poate. Are într-adevăr o masă de toaletă. Oh, aceasta, este minunată. Ea ridică sticluţa în formă de

inimă încrustată în faţă şi în spate cu flori. Consideri că magazinul tău este un succes? Financiar, mă refer.

Dora afişă un zâmbet larg:

— Nu mă interesează contul bancar al vreunui bărbat, nici măcar unul atât de frumos căptuşit ca al lui Jed. Mă interesează mai mult trupul lui. Sticla aceea se ridică la şaptezeci şi cinci de dolari, dar dacă îţi place, îţi fac rabat zece la sută. Special, că ne-am cunoscut.

— Vândut. Mary Pat îi întoarse zâmbetul. El are privirea agitată, nu-i aşa?

— Foarte. Vrei să-l ambalez mai deosebit?

— Da. Mary Pat o urmă pe Dora la tejghea. De obicei nu sunt aşa agresivă, însă Jed îmi este ca o rudă, zise ea.

— Înţeleg. Dacă n-aş fi înţeles, ţi-aş fi răspuns şi & u cu aceeaşi agresivitate.

Mai mult decât mulţumită de rezultatele vizitei ei, Mqry Pat pufni în râs.

— Bine. Ştii, Dora, Jed nu are nevoie decât de... Ea se întrerupse când bărbatul în discuţie apăru pe uşa dinspre depdzit.

— Conroy, vrei ca... El se opri şi-şi încruntă privirea. M.P., zise Jed.

— Hei/Zâmbetul el fu rapid şi puţin forţat. Ce drăguţ să te întâlnesc aici.

El o cunoştea bine, chiar prea bine. Îşi agăţă cele două degete mari de buzunare cu o nepăsare forţaţă.

— Ce faci?

— Cumpăr un cadou. Îşi scoase cartea de credit ca să demonstreze. Pentru mama mea, zise ea.

— Sper sincer să-i placă. Aflată cu spatele la Jed, Dora îi făcu un semn uşor din ochi lui Mary Pat. Se întoarse apoi către Jed. Voiai ceva?

Lui i se încleştă gura de supărare.

— Vrei ca rafturile alea blestemate să fie fixate sau detaşabile?

— Poţi să le faci detaşabile? Grozav. Jed ne-a fost de

mare ajutor. Surâzând, Dora se întoarse spre Mary Pat. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el.

— Nimic nu este ca atunci când ai un bărbat prin preajmă, consimţi Mary Pat. Jed l-a ajutat anul trecut pe Brent să finiseze camera de zi. Trebuie s-o. Vezi, este nemaipomenită.

— Eşti la fel de subtilă ca deşeurile nucleare. Jed le privi furios pe amândouă şi trânti uşa de la depozit în urma lui.

— Este genul de individ prietenos şi rezervat.

— De aceea îl iubim noi.

Câteva minute mai târziu Mary Pat plecă, satisfăcută de cercetarea ei.

Femeia o căuta cu lumânarea, se gândi Jed neînduplecat, străpungând scândura cu fierăstrăul electric. Îşi închipuia că se putea descurca singură. Era tentat să-i demonstreze contrariul. Şi i-ar fi dovedit, conchise el, dacă ea în seara trecută nu s-ar fi apropiat atât de mult de adevăr într-o anumită privinţă.

Dora îl acuzase că se temea de ea. Nu se temea. Să fie al naibii dacă se temea. Însă… puse fierăstrăul deoparte şi scoase o ţigară. Fără doar şi poate ea îi crea o senzaţie de nervozitate.

Îi plăcea să-i audă râsul. Simţise chiar un entuziasm straniu faţă de felul în care ea comentase scehele de pe ecran, noaptea trecută, în sala întunecată. Ea nu avea niciun fel de probleme cu conversaţia, se gândi el.

Ar fi tâmpit să nu recunoască faptul că îi plăcea cum arăta Dora. Ochi mari şi fuste scurte. Nu era o adversară t slabă, care să se piardă cu firea. Admirase felul cum îl înfruntase pe contabil, cu pumnii ridicaţi şi cu foc, în privire.

Jed se pomeni zâmbind şi strivind ţigara sub gheată. Nu avea de gând să o lase pe Dora să i se strecoare în inimă. Nu dorea complicaţii. Nu ţinea să devină sclavul hormonilor lui. Poate că petrecuse multă vreme, prea multă vreme, imaginându-se dezbrăcând-o pe Isadora

Conroy de acele taioare cochete pe care le purta.

În definitiv, se gândi el, fusese crescut în neîntrecută tradiţie Schimmerhorn, să fie bănuitor, cinic şi distant. Anii petrecuţi în rândurile poliţiei nu făcuseră decât să-i accentueze această tendinţă. Atâta vreme cât nu avea încredere în femeie, putea să-şi ţină mâinile acasă.

Cele zece minute petrecute în frig îi răcoriseră sângele. Jed adună bucăţile de lemn şi intră înăuntru.

Ea era încă acolo, la birou. Până să apuce să rostească un comentariu sarcastic adecvat, el îi văzu chipul. Obrajii ei erau albi ca varul, ochii întunecaţi şi strălucitori.

— Veşti proaste? zise el îndepărtându-şi atent din glas curiozitatea. Văzând că ea nu răspunde puse deoparte scândurile. Dora? Jed veni în faţa biroului şi-i mai rosti o dată numele.

Ea îşi ridică ochii. Una din lacrimile care îi scăldau ochii căzu şi i se rostogoli pe obraz. Văzuse sute de femei plângând, unele cu o atitudine teatrală împietrită, altele cu deznădejdea cumplitei dureri. Nu-şi amintea însă să fi existat vreuna care să-l fi afectat mai mult decât acea lacrimă solitară şi tăcută.

Ea clipi, vărsând încă una şi cu un sunet sugrumat se ridică de la masă. Raţiunea îi spunea să o lase să plece, însă din doi paşi el o ajunse. O apucă ferm şi o răsuci întorcând-o cu faţa spre el.

— Ce este? Este vorba de tatăl tău?

Luptându-se din răsputeri să-şi menţină stăpânirea de sine, ea scutură din cap. Voia să-şi reazeme capul pe umărul lui Jed. Probabil pentru că el i-l oferise, ea refuză.

— Aşază-te. Cu toate că ea se ţinea băţoasă, el o conduse înapoi la locul ei. Vrei să o chem pe sora ta?

— Nu. Doră îşi strânse puternic buzele şi respiră adânc. Du-te de aici.

Jed s-ar fi simţit liniştit să o îndatoreze, dar ddfa purta prea multă vină pe umeri. Se duse în micuţa cameră de baie învecinată şi turnă un pahar cu apă nu prea rece

într-o ceaşcă.

— Poftim. Bea asta. Pe urmă stai rezemată, închide ochii şi inspiră de câteva ori adânc.

— Ce-i asta? Leacul Schimmerhorn bun la toate?

Tulburat de impulsul de a mângâia şi afina, el îşi afundă mâinile în buzunare.

— Cam aşa ceva.

Deoarece îşi simţea gâtul ars de sete, ea bău apă.

Văzând-o cum stătea cu ochii închişi, lui Jed i se păru fragilă, nesemănând deloc cu femeia vitală care de curând îi stârnise libidoul. Se aşeză pe marginea biroului ei şi aştepta.

— În regulă, zise ea după o clipă. Merge. Oftă şi-şi deschise din nou ochii. Mulţumesc.

— Ce te-a răscolit?

— Telefonul. Ea îşi trase nasul, după care începu să scotocească printr-un şertar după un pacheţel de şerveţele. L-am cunoscut pe acest comerciant în călătoria de aprovizionare pe care am făcut-o înainte de Crăciun. Am sunat la el ca să văd dacă are obiectul pe care ultimul meu client l-a solicitat. Ea trebui să inspire din nou adânc. A murit. A fost omorât săptămâna trecută în timpul unei spargeri.

— Îmi pare rău. Erau trei cuvinte pe care Jed le ura pentru că întotdeauna păreau inutile.

— Nu l-am văzut decât o dată. Am licitat peste oferta lui la câteva loturi. După licitaţie am fost cu Lea la magazinul lui, iar el ne-a făcut ciocolată caldă. Vocea ei se stinse şi făcu o pauză ca să-i schimbe timbrul. Am VQrbit la telefon cu fiul lui. Bătrânul a fost ucis în seara următoare.

— L-au prins pe făptaş?

— Nu. Ea” se uită spre Jed. Amândoi erau uşuraţi acum că ochii ei deveniseră din nou uscaţi. Nu ştiu niciun fel de detalii. N-am vrut să întreb. Tu cum de suporţi? îl întrebă ea, strângând mâna lui Jed cu o putere care îi surprinse pe amândoi. Cum de suporţi să fii toată ziua în

preajma lucrurilor urâte?

— Când eşti în misiune nu priveşti lucrurile prin ochii civilului. Nu poţi.

— Ai plecat* pentru că ai încetat să priveşti lucrurile prin prisma poliţistului?

— Parţial. El îşi retrase mâna şi se depărtă.

— Eu nu cred că a fost un motiv bun.

— Eu am crezut.

— Interesantă alegere, Schimmerhorn. Ea se ridică, dorindu-şi ca stomacul să nu-i mai freamete atât. Ar fi trebuit să spui: Eu cred. Dacă bineînţeles nu te-ai răzgândit, continuă ea. Am putea să aprofundăm discuţia, dar acum nu mă simjt în stare să polemizez. Trebuie să mă duc să vorbesc cu Lea.

Gregg şi Rene Demosky se întorseseră la ora şase fix la locuinţa lor din Baltimore. Ca de obicei se contraziceau. Se ciondăniseră unul cu celălalt timp de douăzeci de minute cât durase drumul de la cabinetul stomatologic al lui Gregg, unde Renee era igienista lui. Îşi continuară cearta în garaj, unde el parcă *BMW*-ul metalic alături de strălucitoarea *Toyota Supră* şi mai apoi în faţa uşii de la casă.

— Am fi putut să mergem să cinăm în oraş, zise Rene deschizând cu putere uşa locuinţei. Era o blondă cu o siluetă statuară, care începuse să se îngroaşe la mijloc. Din când în când îmi place să văd oameni care nu stau cu gura larg deschisă, se plânse ea. Ne-am plafonat, Gregg.

— Îmi place să fiu plafonat, murmură el. Haide, Rene, linişteşte-te. Tot ce vreau este să mă relaxez în propria mea casă. Cer prea mult?

— Iar eu vreau să petrec o seară frumoasă în oraş, poată la *Inner Harbour*. Rene deschise larg frigiderul şi luă o casoletă cu ton. Dar nu, eu vin acasă, şi după ce stau toată ziua în picioare gâdilând dinţii altora, trebuie să pregătesc masa.

Gregg se duse direct în camera de zi după scotch.

— Nu pleca când îţi „vorbesc. Rene împinse casoleta

în cuptor şi îl urmă grăbită.

Se opri, întocmai cum procedase şi soţul ei, ca să privească înmărmuriţi la camera lor devastată. Ceea ce nu lipsea era spart său aruncat în mijlocul camerei unde fusese covorul lor persan. Colţul de destindere aflat în faţa canapelei era deprimant, golit de televizorul lor stereo cu diagonala de cincizeci de centimetri, de video şi de casetofonul cu CD-uri.

— Oh, Gregg! Resentimentele fuseseră uitate şi Rene îşi apucă soţul de braţ. Am fost prădaţi.

— Nu plârige, iubito. Mă voi ocupa eu de tot. Du-te în bucătărie şi cheamă poliţia.

— Toate lucrurile noastre. Toate lucrurile noastre drăguţe.

— Doar nişte lucruri. El o strânse. Puternic în braţe şi o sărută pe creştet. Vom avea altele. Ne mai aveni încă unul pe celălalt.

— Oh. Rene clipi, dându-şi drumul lacrimilor şi uitându-se spre el. Vorbeşti serios?

— Sigur că da. El îşi trecu mâna tremurândă pe deasupra capului ei. Şi după ce vin poliţiştii şi înţelegem şi noi ce naiba s-a întâmplat aici, ieşim în oraş. Doar tu şi cu mine.

DiCarlo fluiera împreună cu Tina Turner care cânta la casetofonul din maşină. Avea suporturile de carte în formă de sirene şi în plus şase sute de dolari pe care familia Demosky îi ascunsese în congelator, un superb inel cu rubine şi diamante pe care Rene îl lăsase neglijentă pe toaletă şi banii pe care avea să-i obţină vânzând aparatura electronică unei vechi cunoştinţe de-a lui din Columbia, Maryland.

Punând una peste alta, considera că avusese o zi bună. Faptul că făcuse ca totul să pară o spargere întâmplătoare îl ajută să-şi plătească deplasarea. După ce avea să recupereze şi papagalul din Virginia avea să se onoreze cu un hotel de lux.

Nu-i mai rămânea astfel decât o călătorie scurtă la

Philadelphia pentru tablou.

Într-o zi-două, Finley avea să admită cât de destoinic şi cât de inventiv putea să fie Anthony DiCarlo. Iar el, se gândi DiCarlo, era la un pas de o recompensă substanţială pentru serviciile aduse.

Capitolul 10

Un foc bine întreţinut ardea în vatra căminului stil Adam, aruncând drăguţe umbre jucăuşe pe covorul oriental şi pe pereţii îmbrăcaţi în tapet de mătase. Un vermut fin captase lumina delicată şi strălucea în paharul din sticlă de Baccara, greu, tăiat în multe faţete. Van Cliburn interpreta o compoziţie de Chopin. Apetisante *hors d oeuvres* fuseseră aşezate pe un platou georgian din argint de bătrânul şi discretul majordom.

Era exact genul de încăpere, cu bibelouri minuţios aranjate, şoptind despre bani vechi, prin care Jed se ascunsese în copilărie. Aici însă exista o subtilă deosebire. În această cameră, în această casă, cunoscuse o fericire vremelnică. În această încăpere nu fusese ameninţat, mustrat sau ignorat.

Cu toate acestea camera încă îi mai trezea amintirea dureroasă a băiatului de odinioară.

Jed se ridică de pe îngrozitor de inconfortabilul scaun *Louis XIV* şi începu să se plimbe prin salonul bunicii.

În haine de seară, avea alura moştenitorului familiei Besterăkimmerhorn. Dar ochii erau cei care, în timp ce privea pierdut la focul jucăuş, oglindeau celelalte drumuri pe care el le alesese, lupta lăuntrică de a-şi găsi adevăratul loc.

Nu-l deranja să-şi viziteze bunica. Dintre toate rudele lui, Honoria era singura pentru care avea sentimente încă din copilărie. După cum voise soarta, ea era singura rudă care îi mai rămăsese. Însă recitalul ordinelor luase sfârşit.

Refuzase de două ori, direct şi concis, să o însoţească pe Honoria la Balul de iarnă. Ea pur şi simply ignorase refuzul lui şi, folosind un amestec de viclenie, culpabilitate şi tenacitate, îl făcuse să îmbrace haina de seară.

— Ei, Jedidiah, eşti încă punctual.

Honoria. Stătea în pragul salonului. Avea pometi proeminenţi, specifici oamenilor din New England, şi ochi albaştri care aproape că nu pierdeau nimic din vederp. Părul ei alb ca zăpada era uşor coafat în jurul feţei mici. Buzele, încă pline şi deosebit de senzuale, erau arcuite. Elegantă, Honoria ştja când era câştigătoarea unei partide, fie că era vorba de un palpitant joc de bridge, fie de o luptă a dorinţelor.

— Bunico. Deoarece aşa se cerea şi deoarece lui îi făcea plăcere, Jed se apropie de îi luă mâna şi i-o ridică la gură. Arăţi superb.

Era adevărat şi ea ştia. Rochia ei *Adolpho*, de culoare albastru imperial i se potrivea atât cu ochii cât şi cu fizionomia grandioasă. Diamante îi străluceau la gât, la urechi şi la mână. Îi plăceau pietrele scumpe deoarece le agonisise şi deoarece, în orgoliul ei, ştia că aveau să întoarcă multe capete.

— Toarnă-mi ceva de băut, porunci ea pe un ton care mai păstra încă accentul din Boston. Vei avea astfel timp să-mi povesteşti ce mai faci.

— Nu ne trebuie mult timp pentru asta. Supus, el se îndreptă spre bar.

Îşi aminti cum ea îl prinsese în urmă cu aproape douăzeci de ani şterpelind din acelaşi bar. Cum insistase să bea din carafa de whisky şi cum băuse sub privirea ei de oţel. Iar după aceea, când îi fusese teribil de rău, ea fusese cea care îi ţinuse capul.

— Când vei fi destul de mare ca să bei ca un bărbat, Jedidiah, noi doi vom lua un cocktail civilizat. Până atunci, nu lua ceea ce nu pop stăpâni.

— Sherry, bunico? întrebă el, surâzând.

— Ei bine, de ce aş vrea o băutură de băbuţe, când în casă există whisky? Foşnindu-şi mătăsurile, ea se aşeză lângă foc. Când îmi vei arăta coşmelia în care te-ai mutat?

— Oricând vrei şi să ştii că nu este coşmelie.

Ea râse zgomotos şi sorbi din whisky-ul pus într-un

pahar gros.

— Un apartament expus curentului, situat deasupra unei prăvălioare degradate.

— N-am remarcat niciun curent.

— Aveai o casă perfectă.

— Aveam un mausoleu cu douăzeci de camere pe care îl uram. El ştia că avea să urmeze această discuţie, în definitiv, de la ea moştenise tenacitatea care îl făquse un bun poliţist. Jed preferă să se sprijine de cămin ca să nu fie obligat să stea din nou faţă în faţă cu ea. Întotdeauna am urât acea casă, continuă el.

— Este din lemn şi cărămizi, zise ea respingându-i motivaţia. E 6 pierdere prostească de energie să urăşti un lucru neînsufleţit. În orice caz, ai fi fost binevenit aici. Cum de altfel mereu eşti.

Ştiu. Mai discutaseră înainte subiectul. Dar deoarece el voia să alunge îngrijorarea din ochii ei, zâmbi. Însă nu am vrut să-ţi stânjenesc viaţa amoroasă.

Ea îi replică imediat.

— Din aria estică n-ai fi avut cum să faci aşa ceva. Oricum, eu ţi-am respectat întotdeauna independenţa. Deoarece faţa de ultima dată când făcuse oferta ea simţi în el o mică schimbare, abandonă subiectul. Când intenţionezi să te întorci la insigna şi la munca ta?

El ezită o clipă.

— N-am nicio intenţie să mă întorc.

— Mă dezamăgeşti, Jedidiah. Şi cred că te dezamăgeşti şi pe tine. Ea se ridică maiestuos. Adu-mi paltonul. E timpul să plecăm.

Dorei îi plăceau petrecerile. Una din căile preferate de a se recompensa după o zi grea era să se îmbrace, să se aranjeze şi să petreacă o seară în mulţime. Atâta vreme cât era multă lume, cât exista şampanie rece, muzică şi mâncare apetisantă, nu conta dacă nu cunoştea pe nimeni.

Din întâmplare cunoştea multe din persoanele care luau parte ia Balul de iarnă. Unii erau prieteni, alţii clienţi, alţii spectatori ai teatrului familiei ei. Era capabilă să se

distreze amestecându-se printre oameni, mutându-se de la un grup la altul, schimbând sărutări date în fugă pe obraz şi bârfe de ultima oră. Deşi riscase când îmbrăcase rochia albă fără bretele, aglomeraţia de trupuri încălzise încăperea, făcând-o să se simtă bine.

— Dora dragă, arăţi superb. Ashley Draper, tipul de femeie care nu urmărea decât ascensiunea socială şi care de cu rând se despărţise de cel de al doilea soţ, se năpusti asupra Dorei învăluind-o într-un nor de parfum *Opium*.

Deoarece Ashley alunecă uşor dincolo de graniţele prieteniei, Dora se amuză de sărutul rapid dat în aer.

— Eşti strălucitoare, Ashley.

— Eşti drăguţă că spui asta, deşi ştiu că sunt puţin obosită. Imediat după Anul Nou, am să petrec o săptămână la locuinţa Green Door de la ţară. Sărbătorile sunt atât de obositoare, nu-i aşa?

— Dumnezeu ştie cum de putem să le facem faţă. Dora luă în gură o măslină umplută. Credeam că eşti la Aspen, continuă ea.

— Săptămâna viitoare. Ashley îşi legănă mâna cu unghii ciclamen spre un cuplu alăturat. Ce rochie oribilă, murmură ea printre buzele surâzătoare. O face să arate ca o pătlăgică umplută.

Deoarece era o comparaţie ucigător de exactă, Dora râse şi-şi aminti de ce o suporta pe Ashley.

— Eşti singură aici?

— Ferească Dumnezeu. Ashley îşi roti privirea prin mulţime. Însoţitorul meu este tipul acela musculos cu bucle la Samson.

Încă o dată descrierea lui Ashley se dovedi precisă. Dora. Îl localiză imediat.

Dumnezeule…

— Un artist, completă calmă Ashley. M-am decis să devin ocrotitoare a artei. Apropo de bărbaţii din viaţa noastră, am auzit că Andrew a rupt relaţia contractuală cu firma ta.

m

— Aşa? Pe Dora o amuză faptul că Andrew, sau mai degrab. A mama lui, răstălmăcise faptele. Hai să spunem că sunt în căutarea unei persoane mult mai ferme care să se interpună între mine şi Garda financiară.

— Şi cum îţi merge magazinaşul?

— Oh, reuşim şi noi să vindem când şi când câte un mărunţiş.

— Mmm, da. Chestiunile financiare nu o interesau pe Ashley atâta vreme cât cecurile cu pensia alimentară soseau la timp. Nu te-am văzut aseară la familia Bergman, în seara de Ajun.

— Ceva neaşteptat… m-a reţinut.

— Sper că tipul a meritat, remarcă sarcastic Ashley, apucând mâna Dorei într-o încleştare zdrobitoare. Uite, zise ea, coborându-şi vocea pe un ton confidenţial. A venit *la grande dame* în persoană. Rareori îşi face apariţia aici.

Cine? Incitată de curiozitate, Dora îşi întinse gâtul. Pierdu tot restul explicaţiilor şuierate printre dinţi de Ashley în clipa în care îl văzu pe Jed.

— Ce surpriză, ce surpriză, murmură ea. Scuză-mă.

Ashley, trebuie să mă duc să-l văd pe bărbatul în smoching. *

Într-adevăr îi stătea bine îmbrăcat astfel, se gândi Dora în timp ce ocolea încăperea pentru a veni pe la spatele lui. Aşteptă ca el să ia două pahare de şampanie.

— Ştiu, zise ea de lângă umărul lui. Te-ai întors înapoi la poliţie şi acum te-ai deghizat pentru că te afli în misiune. Ea auzi înjurătura uşor rostită de el în timp ce se răsucea. Despre ce este vorba, despre un hoţ internaţional de bijuterii? Un cerc de spărgători vicleni?

— Conroy. Chiar trebuie să fii peste tot?

— Am primit invitaţie. Ea îşi bătu uşor geanta de seară din mărgele. Dar tu, poliţistule?

— Iisuse. Este şi aşa destul de rău că a trebuit să fiu aici fără…

— Jedidiah! Glasul autoritar al Honoriei stăvili orice

plângere. Ţi-ai pierdut şi puţinele maniere cu care am reuşit să te deprind? Prezint-o pe prietena ta bunicii tale.

— Bunica? Cu, un râs vioi, Dora apucă mâna mică şi osoasă a Honoriei. Chiar aşa? Sunt încântată să vă cunosc, doamnă Schimmerhorn, chiar dacă astfel mi se năruie teoria conform căreia Jed a ieşit dintr-o găoace cu coaja foarte tare şi alterată.

— Lui îi cam lipseşte gentileţea. Honoria o studie pe Dora cu viu interes. Iar eu, draga mea, sunt doamna Rodgers. Am fost căsătorită pentru scurt timp cu Walter Schimmerhorn, dar am rectificat chestiunea cât de curând posibil.

— Eu sunt Dora Conroy, proprietăreasa lui Jed.

— Ah. Acea singură silabă exprimă o lume de noţiuni. Şi cum ţi se pare nepotul meu în postura de chiriaş?

— Temperamentul lui este puţin nestatornic. Dora îl fulgeră cu o privire pe Jed, fiind mulţumită de focul pe care îl* zări în ochii lui. Pare să fie destul de ordonat, şi cu siguranţă nu este zgomotos.

Sunt liniştită să aud aşa ceva. Erau timpuri, ştii, în adolescenţa lui, când mă temeam că proprietăreasa lui va fi ogardiană.

— Înseamnă atunci că sunteţi mulţumită că a ales partea care trebuia a legii.

— Sunt foarte mândră de el. Este primul şi singurul Schimmerhorn care a dobândit ceva.

— Bunico. Precaut, Jed o luă de braţ. Să-ţi aduc nişte *hors d oeuvres*.

— Sunt în stare să mă servesc singură. La fel de precaută, ea îşi scutură braţul, îndepărtându-l pe Jed. În plus, sunt o serie de oameni cu care trebuie să stau de vorbă, adăugă ea. Dansează cu fata, Jedidiah.

— Da, Jedidiah. Dansează cu fata, zise Dora când Honoria se depărtă.

— Du-te şi caută pe altcineva ca să-i scoţi sufletul, sugeră el şi se întoarse spre bar. Avea nevoie de ceva mai-tare decât şampania.

— Bunica ta ne urmăreşte, amice. Dora se prinse xie mâneca lui. Mai mult că sigur c-o să-ţi ţină o predică dacă n-o să mă conduci pe ringul de dans şi n-o să răspândeşti puţin farmec.

Punându-şi deoparte şampania, Jed o apucă de braţ. Dacă degetele lui se afundau puţin mai tare, ea era hotărâtă să nu se strâmbe.

— N-ai şi tu vreun băiat pe aici?

— Eu nu mă întâlnesc cu băieţi, zise Dora, recunoscătoare când Jed îşi modifică încleştarea într-o poziţie de dans. Dacă însă ai vrut să întrebi dacă am un însoţitor, atunci află că nu am. De obicei nu-mi place să aduc la o petrecere un însoţitor.

— De ce?

— Pentru că trebuie să-mi fac tot felul de griji dacă se simte bine sau nu, «când de fapt ceea ce prefer eu să fac este să mă distrez. Orchestra interpreta o versiune lentă a melodiei *Twilight Time*. Eşti un dansator bun, Schimmerhorn. Mai bun decât Andrew.

— Mulţumesc mult.

— Bineînţeles, impresia ar fi şi mai bună dacă te-ai uita la mine, în loc să priveşti la ceilalţi dansatori. Când privirea lui coborî, ea îşi înclină capul şi surâse. Dar tu ce faci? Te distrezi?

— Urăsc astfel de lucruri. Era o ruşine, o blestemată ruşine, se gândi el, că ea se simţea atât de bine în braţele lui. Tu probabil le adori, adăugă Jed.

— Oh, da. Ţi-ar plăcea şi ţie mai mult dacă le-ai accepta pentru ceea ce sunt.

— Adică?

— O şansă de etalare. Ea îşi ridică un deget de pe umărul lui şi începu să-i mângâie părul. Eu sunt grozavă la acest capitol.

— Mi-am dat deja seama.

— Puteri deductive uluitoare. Ţi se trag probabil de la faptul că eşti căpitan de poliţie.

El rătăci cu mâna p. E spatele ei şi dădu de pielea goală.

— Ieşi vreodată noaptea în ceva ce nu străluceşte?

— Dacă nu pot să mă abţin, nu. Nu-ţi place rochia?

— Adică ce a mai rămas din ea. Cântecul se sfârşi şi un altul începu, dar el uită că nu voia să danseze cu ea. Honoria trecu uşor pe lângă ei în braţele unui distins bărbat cu mustaţă argintie. Arăţi bine, Conroy, zise el.

— Vai. Ea îşi deschise larg ochii. Uite cum îmi bate inima.

— Dacă îţi voi simţi inima cum bate, atunci avn s-o fac în intimitate.

— Răspândeşti farmec de dragul bunicii tale?

El îşi coborî din nou privirea spre ea. Ceva din zâmbetul ei îl încurajă să surâdă.

— Te-a plăcut.

— Sunt o persoână plăcută.

— Nu, nu eşti. Eşti o durere în fund. El îşi plimbă mâna de-a lungul spatelui ei gol acolo unde mătasea rochiei cedase locul pielii catifelate. O durere în fund foarte sexy, completă el.

— Încep să te îndrăgesc, Jed. Rătăcind cu degetele pe gâtul lui, inima ei începu să bată puţin mai tare.

— Poate. Percepând cele două senzaţii, el îşi plecă uşor capul şi-i atinse gura.

— Categoric, corectă ea. Ea simţi accelerându-i-se freamătul din stomac. Ignoră capetele curioase care se întorseseră în direcţia ldrşi-şi ţinu buzele la un centimetru distanţă de ale lui. În noaptea asta am putea să mergem acasă, să ne sfâşiem hainele de pe noi, să sărim în pat şi să ne uşurăm de o. Parte din această încordare.

— Un tablou interesant, Conroy, însă am senzaţia că urmează un „ori”

— Ori, zise ea încercând să zâmbească, am putea să încercăm să devenim mai întâi prieteni.

— Cine spune că eu vreau să fiu prietenul tău?

— N-ai să fii în stare să te abţii. Ea îi atinse cu mâna obrazul, atât de milă cât şi din plăcere. Pot să fiu o prietenă destul de bună, zise Dora. Şi îmi dau seama că ai nevoie de una.

Ea mişcă ceva în el, indiferent cât de mult se străduia Jed să nu accepte.

— De unde îţi dai seama?

— Pentru că toată lumea are. Pentru că este greu să fii singur într-o încăpere plină de oameni, deşi tu eşti.

După o violentă luptă lăuntrică, el îşi rezemă fruntea de fruntea ei.

— La naiba, Dora. Nu vreau să ţin la tine. Nu vreau să ţin la…

— … nimeni? sfârşi ea propoziţia în locul lui. Când îl privi însă în ochi, inima ei se frânse. N-ai murit, murmură ea.

— Sunt destul de aproape. El îşi reveni din starea în care era. Vreau să beau.

Dora îl însoţi la bar şi comandă o şampanie în timp ce el se opri la un scotch.

— Să-ţi spun cum facem. Vocea ei era din nou veselă. Vom încerca ceva nou. N-am să-ţi fac zile grele şi viceversa. N-am să fac comentarii insinuante sau remarci usturătoare.

Amestecând zgomotos gheaţa în pahar, el o studia.

— Ce-a mai rămas atunci?

— Vom fi amândoi agreabili şi ne vom distra. Când el ridică sprânceana ea râse şi-l apucă de braţ. În regulă, eu mă voi distra, iar tu vei asigura atmosfera. Eşti flămând?

— Aş putea să fiu.

— Hai să mergem să inspectăm bufetul. Dacă ai o farfurie în mână niciuna din femeile care îţi fac ochi dulci nu va pretinde să dansezi.

— Nimeni nu-mi face ochi dulci. El însă o urmă.

— Sigur că îţi fac. Şi eu ţi-aş face ochi dulci dacă nu te-aş cunoaşte. Dora oscilă între somon în aspic şi ciuperci

umplute, stabilindu-se la amândouă. Nu cred că te-am mai văzut până acum la Balul de iarnă şi în ultimii trei ani am participat la toate.

Întotdeauna reuşise să-şi folosească munca drept scuză, îşi aminti Jed. Luă un cubuleţ de brânză de pe farfuria ei şi nu spuse nimic.

— Nu-ţi prea place conversaţia, nu-i aşa? Ea îşi păstră zâmbetul pe buze şi după ce îşi umplu farfuria cu mâncare i-o întinse ca s-o împartă cu el. Îţi. Dau o mână de ajutor. Eu spun ceva, apoi, în funcţie de conţinut, tu râzi, te arăţi uluit, plictisit, intrigat şi replici într-un fel. Eşti gata?

— Ai o gură îngrozitor de pişcătoare, Conroy.

— Bine. Început bun. Ea gustă din foitajul cu spanac de dimensiunea unui deget. Spune-mi, bunica ta este acea Honoria Rodgers care a achiziţionat de la *Christie's* acum câteva luni sfeşnicul în formă de elefant în cloisone emailat din perioada dinastiei Qing?

— Nu ştiu despre elefanţi, dar da e singura Honoria Rodgers pe care o cunosc.

— Un obiect nemaipomenit, cel puţin în catalog arăta superb. N-am putut să ajung până la New York, dar în timpul licitaţiei am făcut şi eu câteva oferte telefonice. Nu pentru Qing. Este peste posibilităţile mele. Mi-ar plăcea să-l văd o dată.

— Dacă vrei să agăţi o invitaţie, atunci mai bine ai vorbi cu ea.

— Pur şi simplu trăncăneam, Schimmerhorn. Încearcă-le pe acestea, îl invită ea cu gura plină, luând un alt foitaj. Incredibile.

Până ca el să aibă timp să refuze sau să accepte, ea i-l băgă în gură.

— Grozave, eh?

— Mie nu-mi place spanacul. Strâmbându-se, el îl înghiţi cu scotch.

— Şi eu eram la fel, însă tata m-a atras citându-mi *Popey marinarul*. Aveam douăzeci de ani, zise ea sinceră. Şi eram naivă. Când buzele lui se bosumflară, ea îşi ridică

paharul ca să toasteze. Să nu plângi. Arăţi atât de bine când zâmbeşti.

— Dora, dragă. Trăgându-l după şine pe tânărul artist, Ashley se îndreptă uşor spre bufet. Cum de reuşeşti să mănânci atât şi să rămâi aşa de subţire?

— Am un mic pact încheiat cu Satana.

Ashley râse zgomotos şi-i aruncă lui Jed o privire lungă, atotcuprinzătoare, pe care Dora ar fi caracterizat-o fără ezitare drept ochi dulci.

— Isadora Conroy, Heathcliff. Ea îşi prezentă partenerul de parcă ar fi fost armăsarul preţios al unei herghelii cu cai de rasă. L-am descoperit în minunata galerie de pe strada South.

— Oh? Dora nu se deranjă să-i amintească lui Ashley că magazinul ei se găsea pe strada South. Întotdeauna mi-am dorit să descopăr ceva, ca Cristofor Columb. Sau Indiana Jones. Văzând cât de năucit era Heathcliff, Dorei i se făcu milă de el. După ce îi dădu farfuria lui Jed, ea îi întinse mâna tânărului. Ashley mi-a spus că eşti artist.

— Sunt. Eu…

— Face cele mai senzuale studii de viaţă. Ashley mângâie braţul lui Heathcliff în stilul în care o femeie ar fi dezmierdat un odor preferat. Trebuie să le vezi într-o zi.

— Neapărat.

— Nu cred că ne-ai prezentat însoţitorului tău.

— Nu am unul. Este un termen straniu, nu ţi se pare? Sună de parcă ai avea nevoie de cineva care să te conducă pentru că nu poţi să găseşti locul spre care te îndreptai. Eu personal, ani un excelent simţ al direcţiei.

— Dora. Ashley pufni din nou într-un hohot de râs colorat. Eşti atât de spirituală.

— Şi asta încă nu-i nimic, zise Jed în şoaptă.

Dora îi aruncă cea mai blândă privire.

— Jed Schimmerhorn, Ashley Draper şi Heathcliff.

— Oh, l-am recunoscut pe căpitanul Schimmerhorn. Ashley îi întinse mâna, aşteptând până ce Jed îi dădu

înapoi Dorei farfuria. Ar trebui să spun neseriosul căpitan Schimmerhorn. Degetele ei alunecară peste ale lui. Atât de rar reuşim să te atragem în micile noastre aventuri.

— Nu găsesc tentante micile aventuri.

De astă dată râsul lui Ashley fu surd şi înăbuşit.

— Eu le prefer pe cele lungi şi înfierbântate. Dar de unde vă" cunoaşteţi voi doi?

Dora preluă pasa aruncată ca să o scutească pe Ashley de comentariile ursuze ale lui Jed.

— Jed şi cu mine avem o pasiune comună, zise ea şi luă intenţionat o înghiţitură lungă de şajmpanie. Pentru perniţe de ace.

Ochii avizi ai lui Ashley rămaseră inexpresivi.

— Pentru…

— Jed are o colecţie incredibilă. Ne-am întâlnit într-un talcioc, când amândoi ne-am aruncat la o perniţă cu ace din epoca victoriană confecţionată din satin albastru şi dantelă. Ea eliberă un oftat romantic, emoţionat.

— Colecţionezi… perniţe de ace? îl întrebă Ashley pe Jed.

— De când eram copil. Este o obşesie.

— În plus este atât de nesuferit. Dora îi aruncă lui Jed o privire tainică pe deasupra marginii paharului ei. Tot leagăria sub nasul meu perniţa în formă de potcoavă cu ornamente aurii. Şi ştie perfect că aş face orice, absolut orice, ca s-o ani.

— Negocierile… El coborî cu vârful degetului pe linia gâtului ei. Sunt deschise.

— Ce fascinant, murmură Ashley.

— Oh, este, confirmă Dora. Oh, uite-i pe Magda şi Cari. Ne scuzaţi, nu-i aşa? Trebuie neapărat să-i prind.

— Perniţe de ace? îi mormăi Jed la ureche în timp ce se pierdeau prin mulţime.

— M-am gândit să-i spun de platouri pentru sardine, dar mi S-au părut prea pretenţioase.

— Ai fi putut să-i spui adevărul.

— De ce?

El se gândi puţin.

— Pentru simplitate.

— Ar fi fost prea plictisitor. În plus, dacă ar şti că locuieşti vizavi de apartamentul meu ar începe să roiască pe”. la mine, sperând să te seducă. Şi noi nu vrem asta, nu-i aşa?

Cumpănind cu buzele strânse, Jed privi peste umăr ca să o studieze mai amănunţit pe Ashley.

— Ei bine…

— Se va folosi de tine şi pe urmă te va arunca, îl asigură Dora. O văd acolo pe bunica ta. N-ar trebui să te duci la ea?

— Nu, dacă o să te apuci să o descoşi despre sfeşnice.

Nu aceasta fusese intenţia ei.

— Îţi este pur şi simplu teamă că te va pune să dansezi din nou cu mine. Uite cum facem, eu trebuie într-adevăr să mă duc să vorbesc cu Magda şi cu care, far mai târziu dacă vrei ne putem întâlni.

El o apucă de braţ, se încruntă la propria lui mână şi apoi şi-o retrase.

— Stai prin preajmă.

— Ce invitaţie încântătoare. De ce?

— Pentru că dacă tot am să fiu sechestrata ici timp de câteva ore, măcar să fiu cu tine.

— Poezie, pură poezie. Cum să rezist la aşa ceva? Haide să vedem dacă bunica ta nu vrea să guste ceva. Promit să nu aduc vorba despre sfeşnice dacă nu este momentul potrivit.

— Jed.

O mână se încleştă pe umărul lui. Jed se încordă şi apoi se răsuci.

— Domnule comisar, zise el.» Atât chipul cât şi glasul îi erau indiferente.

— Ce bine îmi pare că te văd. Comisarul de poliţie

James Riker îl cercetă rapid dar minuţios pe Jed. Ceea ce constată îl mulţumi în mod evident, căci faţa lui îngustă şi brună se lărgi într-un surâs. Văd că te menţii în formă.

— Da, domnule.

— Ei bine, Dumnezeu ştie că nu-ţi mai luaseşi demujt o vacanţă. Cum ai petrecut Crăciunul?

— Bine. Deoarece nu putu să ignore privirea tăioasă îndreptată spre Dora, Jed îşi făcu datoria. Domnul comisar Riker, Dora Conroy.

— Bună. Fiindcă ambele mâini îi erau ocupate, Dora îi adresă un surâs în loc să-i dea. Mâna. Deci, dumneavoastră răspundeţi de aplicarea legii şi ordinii în Philadelphia.

— Eu răspund de păstrarea în serviciu a oamenilor de genul lui Jed.

Dacă Riker nu putea să perceapă tensiunea ce se dezlănţui în Jed, ea putea. Nevoia de protejare licări. Cu tact, Dora schimbă cursul discuţiei.

— Bănuiesc că în mare parte munca dumneavoastră este acum de natură administrativă.

— Da, este.

— Vă lipseşte acţiunea? Ea zâmbi şi-i întinse lui Jed paharul ei gol. În romane, poliţiştilor mereu le lipseşte acţiunea.

— De fapt, din când în când, îmi lipseşte.

— A trebuit să întreb. Am un nepot sângeros care va vrea să ştie. Aţi fost vreodată împuşcat?

Dacă întrebarea îl surprinsese pe Riker, atunci reuşi să pareze bine.

— Nu. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Am să mint.

— Sper că mă veţi ierta, domnişoară Conroy, dar trebuie să-l răpesc pe Jed pentru un minut… Primarul vrea să-i vorbească.

Dora cedă elegant.

— Îmi pare bină că v-am întâlnit”, domnule comisar

Riker.

— Plăcerea a fost de partea mea. N-am să-l reţin pe Jed decât un minut.

Prins în plasă, Jed îi dădu Dorei înapoi paharul ei gol.

— Scuză-mă.

Oh, el chiar ura chestia aceasta, se gândi ea, văzându-l cum se îndepărta. Nu arăta, nici pe chip, nici în privire, însă era evident că o ura. Un bărbat ar înfrunta o echipă de poliţie cu mult *mai* mult entuziasm.

La întoarcere, el fie avea să fiarbă He mânie, fie sentimentul culpabilităţii avea să-i întristeze chipul, fie pur şi simplu avea să fie nefericit. Pentru că ţinea la el, Dora se întrebă dacă putea găsi *o cale ca* să-l distragă, ca să-i îndepărteze sentimentele pe care comisarul şi primarul era posibil să i le trezească.

Să glumească cu el ca să-i schimbe dispoziţia? se întrebă ea în timp ce se ducea să-şi umple din nou paharul de Şampanie. Poate dacă l-ar enerva ar fi mai uşor. Nici măcar nu ar necesita attta efort.

— Ai crede că ei acordă mai multă atenţie celor care se ocupă de aceste chestiuni.

Glasul grav fu recunoscut: mediat. Dora se întoarse cu un zâmbet vesel pe cLip.

— Doamna Dawd, Andrew. Ce… interesant.

Doamna Dawd trase puternic aer în piept.

— Andrew, adu-mi paharul meu cu sifon.

— Da, mamă. Doamna Dawd, cu statura ei voluminoasă, înveşmântată în satin negru, se aplecă suficient de aproape, permiţându-i Dorei să observe cele câteva fire de păr din bărbie pe care penseta le scăpase.

— Ştiu ce eşti, domnişoară Conroy. L-am prevenit pe Andrew, bineînţeles, dar el s-a lăsat atras ca orice bărbat, de şiretlicurile unei femei.

— Eu mi-am îndepărtat prin operaţie toate şiretlicurile. Pot să vă arăt cicatricile.

Femeia nu o luă în seamă.

— Dar la ce să te aştepţi din partea dumitale, dacă vii dintr-o familie de actori?

Dora inspiră prudent şi apoi, cju grijă, sorbi din pahar. Sub nicio formă, absolut sub nicio formă, ea nu avea de gând să o lase pe femeia asta nătângă să o facă să-şi piardă cumpătul.

— Ce-ţi este şi cu familiile astea de actori, zise Dora veselă. Fonda, Redgrave, Bridges. Dumnezeu ştie cum de le este permis să pângărească societatea.

— Te crezi deşteapfă?

— Mamă, poftim paharul.

Doamna Dawd îl refuză pe Andrew cu un gest violent.

— Te crezi deşteaptă, repetă ea, ridicându-şi glasul suficient cât să atragă murmurul multor privitori. Însă micile dumitale şmecherii n-au ţinut.

— Mamă…

— Stai liniştit, Andrew. Ochii ei aruncau acum flăcări. Era ursoaica ce îşi apăra puiul.

— Da, Andrew, fii cuminte. Surâsul Dorei era crâncen. Mama Dawd, continuă ea, tocmai îmi spunea despre micile mele şiretlicuri… Vă referiţi cumva la cel prin care i-am spus fiului dumneavoastră slăbănog să-şi ia mâinile de sub fusta mea?

Femeia şuieră de nervi.

— L-ai ademenit în apartamentul dumitale şi când seducţia patetică ţi-a dat greş, l-ai atacat. Şi asta pentru că el şi-a dat seama de ceea ce eşti dumneata de fapt.

— Adică?

— O târfă, şuieră ea printre dinţi. O târâtură… o stricată.

Dora puse jos paharul ca să-şi elibereze mâna. Îşi încleştă pumnul şi se gândi înainte de a-l folosi. Se hotărî să-şi răstoarne farfuria peste părul vopsit al doamnei Dawd.

Ţipătul strident care urma ar fi putut să spargă cristalele. Doamna Dawd urla cu aspicul de somon

curgându-i pe faţă. Dora se încordă pregătindu-se de atac şi în clipa în care trase un chiot se simţi smulsă de cineva din spate.

— Iisuse, Conroy, mormăi Jed în timp ce o trăgea spre uşă. Nu pot să te las singură cinci minute?

— Dă-mi drumul! Era posibil ca ea să se repeadă la el, aşa că Jed îi imobiliză mâinile. Şi-a căutat-o cu lumânarea, zise ea.

— N-am chef să plătesc cauţiunea ca să te scot din închisoare.

Cu paşi mari, el se îndreptă spre locul unde erau amplasate scaune comode şi plante în ghivece. Auzi orchestra începând melodia *Stormy Weather*.

— Stai jos. Jed îşi întări ordinul cu un brânci care o prăvăli pe Dora în scaun. Adună-te, îi porunci el.

— Ascultă, Schimmerhorn, aia era treaba mea personală.

— Vrei să-l pun pe comisar să te bage la răcoare pentru tulburarea liniştii publice? o întrebă el blând. Câteva ore în celulă te vor linişti.

Şi pe tine la fel, se gândi ea cu răutate. Dora era mânioasă, bătea din picior şi-şi încrucişă braţele.

— Dă-mi o…

El avea deja ţigara aprinsă şi i-o întinse.

— Mulţumesc. Dora se cufundă în tăcere.

El îi ştia obiceiul. Avea să tragă rapid trei sau patru fumuri şi pe urmă avea să-şi dea drumul.

Unu, numără el. Doi. Ea îl fulgeră cu o privire furioasă. Treix

— Nu eu am fost cea care a început. Buzele ei se îmbufnară când strivi ţigara.

Jed hotărî că era mai bine să se aşeze.

— N-am spus că tu ai început.

— Dar n-ai ameninţat că o s-o arestezi pe ea.

— Mi-am imaginat că va avea şi aşa destule probleme cu culesul cuişoarelor din păr. Vrei să bei ceva?

— Nu. Prefera să stea îmbufnată. Uite ce este, Schimmerhorn, m-a insultat, mi-a insultat familia, a insultat femeile în general. Şi am răbdat, zise ea pe bună dreptate. Am răbdat chiar şi când m-a făcut târâtură, târfă.

Mare parte din amuzamentul lui pieri.

— Ţi-a zis aşa ceva?

— Şi am răbdat, repetă ea, pentru că îmi tot spuneam că e doar o bătrână nebuna. Nu aveam de gând să provoc o scenă. Nu aveam de gând să mă cobor la nivelul ei. Însă a mers prea departe, a făcut un pas în plus.

— Ce a făcut?

— M-a făcut… stricată.

— Cum ţi-a zis?

— Stricată, repetă ea, bătând cu pumnul în scaun.

— Hai să mergem să o batem.

Bărbia Dorei se ridică, privirea i se încruntă.

— Să nu îndrăzneşti să râzi.

— Nu râd. Cine râde?

— La naiba, tu. Îţi muşti limba ca să nu pufneşti în râs.

— Nu este adevărat.

— Ba da. Bolboroseşti cuvintele.

— E de vină scotch-ul.

— Pe dracu’. Ea îşi întoarse capul, însă Jed îi observă tremurul buzelor. Când îi răsuci faţa spre el, zâmbeau prosteşte unul la altul.

— Ai făcut o seară de pomină, Conroy.

— Ei bine. Supărarea îi trecuse. Chicoti, iar mai apoi îşi rezemă capul de umărul lui. Încercam să mă gândesc la ceva care să te distragă, ca să nu fii supărat din cauza primarului şi a comisarului.

— De ce să fiu supărat?

— Au făcut presiuni asupra ta, nu-i aşa? Deşi el nu se clinti, ea simţi că o parte din el se mişcă. Norocul meu că a venit doamna Dawd, zise ea, aşa că n-a mai trebuit să inventez nimic.

— Deci i-ai răsturnat mâncarea pe cap ca să-mi ridici mie moralul.

— Nu, a fost un act pur egoist, dar a avut şi o parte benefică. Ea îşi întoarse capul. Vrei să-mi dai un sărut?

— De ce?

— Pentru că mi-ar plăcea unul. Unul prietenesc.

El îşi puse degetul sub bărbia ei ca să i-o ridice, după care îi atinse buzele.

— A fost destul de prietenesc?

— Da, mulţumesc…

Ea începu să zâmbească, dar el îşi schimbă poziţia mâinii şi îi4cuprinse gâtul. Ţinând ochii deschişi îşi coborî din nou gura peste buzele ei, i le tachină despărţindu-i-le cu limba, după care savura excitaţia primei ei respiraţii tremurate.

Era ca apa, ca dulcea apă pură după o sete chinuitoare. O sorbi încet.

Dora simţi năvala dorinţei, valul puternic şi tăios al acesteia care o lăsă neputincioasă. El nu o trase mai aproape şi nici nu-şi aprofundă sărutul, 1 – 1 dărui lent, distant şi extraordinar de controlat.

Când Jed se retrase, ea rămase cu ochii închişi, absorbind valul de senzaţii.

— Dumnezeule, fu tot ce reuşi ea să rostească.

— Vreo problemă?

— Cred că da. Ea îşi uni buzele. Putea să jure că-i 9foraih Cred… cred că voi pleca. Genunchii îi tremurară când se ridică. Este foarte dificil, se gândi ea, să fii stăpân pe situaţie când genunchii îţi tremură. Îşi lipi mâna de stomac acolo unde puternica minge a nevoii sălăşluia înfierbântată. Dumnezeule, zise ea din nou şi se îndepărta.

Capitolul 11

Noul sistem de securitate de la locuinţa Dorei îi făcu pe DiCarlo să se enerveze foarte tare. Timpul suplimentar pe care îl pierdu cu evitarea acestuia şi cu deschiderea închizătorilor zdravene îi dădu complet peste cap

programul. Sperase ca până la miezul nopţii să apuce să intre şi să şi iasă din Depozit. Era sigur că dacă această individă Conroy cumpărase tabloul blestemat, atunci tabloul blestemat se afla înăuntru, indiferent ce-i spusese idioata aia de vânzătoare roşcată în Ajunul Crăciunului.

Acum, se considera norocos să poată pătrunde înăuntru până la miezul nopţii. Pe deasupra mai începu să cadă şi o zloată nenorocita. Mănuşile lui chirurgicale nu erau protecţia adecvată contra frigului.

Bine cel puţin că nu era lună, se gândi el în timp ce lucra şi tremura. În plus nu erau nici maşini în parcarea cu pietriş, ceea ce însemna că nu era nimeni aqasă. În ciuda complicaţiilor ivite, el avea încă timp să ajungă la New York până a doua zi dimineaţă. Urma să doarnaa toată ziua, iar apoi avea să ia o cursă aeriană târzie spre cealaltă coastă. De îndată ce avea să-i predea lui Finley jucăriile, să primească mulţumirile şi o primă generoasă, avea să se întoarcă la New York pentru a petrece revelionul.

Pe QiCarlo îl cuprinsese tremuratul pe măsură ce tentaculele reci ale gerului i se strecurară sub guler.

Când ultimul zăvor cedă, el Scăpă un mârâit de satisfacţie.

În mai puţin de cinci minute se convinse că tabloul nu era în depozit. Apelând la autocontrol, el îşi înfrânse impulsul de a răvăşi tot. Dacă tabloul avea să constituie o problemă, atunci ar fi mai bine ca nimeni să nu ştie că avusese loc o spargere.

Mai făcu un tur al magazinului, sustrăgând automat câteva mărunţişuri din mers; între care figurina chinezească de jad pe care Terri încercase să i-o vândă.

Resemnat, DiCarlo se îndreptă spre scări. Înjură, dar fără prea multă înverşunare, atunci când dădu peste închizătoarea de la uşa din capătul scărilor. Aceasta era una obişnuită, aşa că trecu repede de ea.

Ascultă, dar nu auzi nimic. Nu radio, nu televizor, nu conversaţie. Cu toate acestea se deplasă tiptil pe hol, uitându-se pe fereastră ca să se convingă că parcarea era

încă goală.

Trei minute mai târziu, pătrunse în apartamentul lui Jed. Percheziţia locuinţei sfârşise aproape înainte de a începe. Nu existau tablouri pe pereţi, nu era ascuns nimic în (dulapuri. Sub pat, în afară de o broşură cu colţurile îndoite, a lui Shirley Jackson, *Nălucile din Hill House* şi de un ciorap făcut ghem, nu găsi nimic.

I se păru într-adevăr interesantă arma de calibrul 38 dinăuntrul noptierei, însă, după o scurtă examinare, o puse la loc. Până nu găsea tabloul nu-şi permitea să fure nimic care să atragă atenţia. În drum spre ieşire aruncă o privire rapidă aparatului de forţă şi greutăţilor.

În câteva secunde intră în apartamentul Dorei. Ea nu se deranjase să-l închidă.

Căutarea aici era o chestiune cu totul diferită. Dacă apartamentul lui Jed păstra minimum de mobilier, al Dorei era ticsit. Dezordinea de la Jed se datora neglijenţei. La Dora era un stil de viaţă.

Existau numeroase picturi. O natură moartă în acuarelă, două portrete ovale, unul înfăţişând un bărbat cu chip neînduplecat încadrat de un guler înalt şi apretat, celălalt o femeie cu o fizionomie la fel de aspră. Alte lucrări acopereau gama litografiilor originale* a afişelor pentru reclame, a gravurilor în peniţă şi tuş, a picturilor realizate cu degetul, multe dintre ele îngrămădite lângă frigider. Însă tabloul abstract nu era pe perete.

Intră în dormitor ca să caute prin debara.

Deoarece şi el, la rândul lui, nu încuiase uşa abia avu timp să reacţioneze când o auzi deschizându-se. În clipa în care uşa se trânti, DiCarlo era ascuns în debara, în spatele unor colorate toalete care miroseau erotic a femeie.

— Trebuie să fiu nebună, îşi zise Dora cu glas tare. Absolut nebună. Îşi dezbrăcă haina, o aşeză pe spătarul unui scaun şi căscă larg. Cum de îşi lăsase părinţii să o convingă? *De ce* îi lăsase să o convingă?

Mormăind încă pentru sine, ea se îndreptă direct

spre dormitor. Planurile pentru seară fuseseră atât de «simple, se gândi ea, O frumoasă masă solitară compusă din pui la grătar cu orez natur; o lungă baie înmiresmată petrecută în compania unui pahar de *Chardonnay*. Intenţionase să sfârşească seara cu o carte bună citită la gura focului din dormitor.

Dar nu, îşi spuse ea, aprinzând veioza *Tiffany* de lângă pat. Oh, nu, ea trebuise să cadă în vechea capcană familiei conform căreia spectacolul trebuie să meargă mai departe.

Era ea de vină că trei maşinişti fuseseră răpuşi de gripă? Era vina ei că-şi lăsase tatăl să o convingă să se înscrie în asociaţie?

Categoric nu, hotărî ea, trăgându-şi peste cap puloverul strâmt din caşmir. Nu de la mine s-au molipsit cu nenorocita aia de gripă. Nu trebuia să mă simt obligată să acopăr locul vacant doar pentru că am carnet de membru.

Oftând, ea se aplecă că să-şi desfacă şireturile ghetelor negre. În loc de o seară liniştită şi relaxantă acasă, răspunsese apelului frenetic al mamei ei şi îşi petrecuse ore în şir schimbând decorul şi recuzita.

Deşi nu voia să recunească, îi plăcuse să stea în spatele scenei şi să asculte ecoul vocilor, să iasă grăbită ca să schimbe decorul, la diminuarea luminilor, să simtă mândria provocată de chemarea actorilor la rampă.

În definitiv, îşi mai zise Dora căscând, ce naşte din pisică…

Prin crăpătura de câţiva centimetri din debara, DiCarlo avea o imagine excelentă. Cu cât vedea mai mult cu atât îi pierea enervarea că fusese întrerupt. Situaţia avea multe posibilităţi, unele neexplorate încă.

Femeia care se apleca şi se întindea la piciorul patului executase un striptease senzaţional, iar acum nu purta decât câteva bucăţele negre, foarte dantelate şi foarte subţiri. DiCarlo studie curba lină a spatelui ei când Dora se aplecă.

Era bine făcută şi zveltă. Iar după modul în care se

mişca părea să fie foarte, foarte vioaie.

Ea îi schimbase planurile, căci DiCarlo se mândrea cu imaginaţia lui creativă. Pur şi simplu avea să aştepte până ce foarte drăguţa şi foarte singura cuconiţă avea să se culce.

Dora se întoarse, iar el avu şansa să admire fermitatea sânilor acoperiţi de dantelă. Foarte frumos, se gândi el zâmbind în întuneric. Într-adevăr, foarte frumos.

DiCarlo îşi imagină că odată ce ea avea să fie în pat, urma să fie foarte simplu să o convingă, folosindu-şi farmecul personal şi automatul de calibru 22, să-i spună unde era tabloul.

Iar după afaceri, plăcerea. Poate că până la urmă nici nu avea să fie necesar să o omoare.

Dora îşi dădu părul pe spate şi îşi mişcă umerii. Parcă ar fi pozat, se gândi DiCarlo. Sângele lui se scurse spre coapse, vibrând energic. Cu ochii închişi şi cu un zâmbet firav pe chip ea îşi roti uşor Qapul.

Îşi ridică mâinile la închizătoarea din fată a sutienului.

Izbitura din uşă o făcu să tresară. În dulap respiraţia lui DiCarlo şuieră într-un amestec de furie şi frustrare.

— Aşteaptă! strigă Dora, luând un halat alb de prosop de pe marginea patului. Se lupta să se îmbrace cu el în timp ce bătăile în uşă continuau. Aprinzând luminile din mers, ea se îndreptă grăbită spre camera de zi. Ezită o clipă cu mâna pe clanţă. Jed? întrebă ea.

— Deschide, Conroy.

— M-ai speriat, zise ea deschizând uşa. Tocmai… Expresja de pe chipul lui o opri. Mai văzuse furie înainte, dar niciodată atât de intensă şi niciodată îndreptată atât de înspăimântător împotriva ei. Instinctiv, îşi ridică mâna pe gât şi făcu un pas în spate. Ce este? rosti Dora.

— Ce dracu’ crezi că faci?

— Ah… voiam să mă culc, spuse ea prudentă.

— Îţi închipui că dacă îţi plătesc chiria îţi poţi folosi cheia şi-mi poţi cotrobăi prin lucruri când ţi se năzâre?

Ea îşi coborî mâna şi strânse ferm clanţa.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Lasă teatrul. Jed o apucă de încheietura mâinii şi o trase pe hol. Eu ştiu când mi s-a umblat prin apartament

— Îmi faci rău. Încercarea de a se împotrivi durităţii lui eşuă. Se temea „de-a dreptul se temea că el putea să se dezlănţuie şi mai urât.

— Ţi-ai asumat acest risc când te-ai amestecat, n intimitatea mea. Înfuriat, el o împinse în peretele opus. Ţipătul ei înăbuşit nu făcu decât să-l întărite mai tare. Ce anume. Căutai? o întrebă el. Ce dracu' credeai că ai să găseşti?

— Dă-mi drumul. Ea se zbătu, fiind prea îngrozită ca să nege. Laţi mâinile de pe mine.

— Voiai să te uiţi prin lucrurile mele? Ochii lui o ardeau.

Fiara ieşise din cuşcă, era singurul lucru la care ea se putea gândi.

— Ţi-ai închipuit că dacă m-ai tulburat, îmi poţi scotoci prin sertare, prin dulap şi că eu voi trece cu vederea? O smulse de la perete şi împins de propria nebunie, o târî după el. Bine. Deschise uşa cu putere şi o îmbrânci înăuntru. Priveşte. Priveşte foarte atent.

Până aici buzele ei îşi pierduseră culoarea. Răsuflarea întretăiată îşi croia cu greu drum printre ele. Jed se afla între ea şi uşă. Nu era nicio speranţă ca ea să treacă de el şi să scape. Cu inima bătându-i puternic.

Dora îşi dădu seama observându-i chipul, că nu exista nicio şansă să se înţeleagă.

— Ţi-ai ieşit din minţi?

Niciunul din ei nu-l auzi pe DiCarlo furişându-se pe hol şi plecând. Stăteau amândoi la un metru distanţă unul de celălalt, Dora ţinându-şi cu o mână tremurândă halatul care îi căzuse de pe umeri.

— Credeai că n-am să observ? Apropiindu-se rapid de ea, el o apucă de reverele halatului şi o zgâlţâi puternic. Cusătura cedă plesnind cu repeziciune. Timp de

paisprezece ani am fost poliţist. Cunosc semnele.

— Încetează! Ea încercă să-l îndepărteze. Sunetul halatului care se sfâşia la umăr fu ca un ţipăt. Lacrimile de groază şi mânie îi împăienjeniră ochii, înecându-i şi înceţoşându-i privirea. N-am… n-am fost aici. N-am atins nimic.

— Nu mă minţi. Însă în furia lui încolţi prima sâmânţă de îndoială.

— Dă-mi drumul. Ea se ejiberă, dezechilibrându-se şi lovindu-se tare de o masă. Încet, ca o femeie care aşteaptă ca tigrul să sară din nou, se retrase. N-am intrat aici. Abia am ajuns acum zece minute. Pentru Dumnezeu, du-te şi pune mâna pe capota mea. Probabil că încă e caldă. Glasul ei îşi schimbă tonalitatea căpătând accentele inimii. Toată noaptea am fost la teatru, rosti ea incoerent. Poţi să suni ca să verifici.

El nu spuse nimic, o urmări doar retrăgându-se spre uşă. Halatul i se deschisese. Îi vedea acum muşchii încordaţi şi strălucirea transpiraţiei provocată de panică. Plângând, tiu suspine repezi şi sugrumate, ea bâjbâi după clanţă.

Jed rămase neclintit, aşteptând ca bătăile inimii să i se liniştească, aşteptând să-şi recapete controlul.

Nu se înşelase. La naiba, nu se înşelase. Cineva fusese înăuntru. Ştia asta. Cărţile îi fuseseră mutate, i se umblase printre haine, arma îi fusese examinată.

Însă nu fusese Doña.

Scârbit, îşi lipi podurile palmelor de ochi. Se descărcase. Nu era de mirare, se gândi el, lăsându-şi mâinile să cadă. De luni de zile aştepta să se descarce. Nu acesta fusese motivul pentru care depusese insigna?

Venise «acasă după o zi nenorocită de discuţii cu avocaţi, contabili, bancheri şi plesnise ca o nuia.

Şi parcă n-ar fi fost destul, mai terorizase şi o femeie. De ce o alesese tocmai pe ea? Pentru că i se strecurase în suflet. I se băgase pe sub piele, iar el găsise calea cea mai potrivită ca s-o facă să plătească. Frumoasă lucrătură,

Schimmerhorn, se ocărî el şi se îndreptă spre bucătărie. Şi spre whisky.

Se opri înainte de a-şi turna primul pahar. Aceasta era calea cea mai uşoară. Îşi trecu mâna prin păr, inspiră adânc şi se îndreptă spre uşa Dorei pentru a înfrunta calea cea grea. *

Auzând bătaia, ea încetă să se mai legene pe braţul scaunului. Inima îi tresări. Se ridică nesigură în picioare.

— Dora. Îmi pare rău. De partea cealaltă a uşii, Jed închise ochii. La naiba, şopti el şi bătu din nou. Mă laşi să intru un minut, te rog? Vreau să fiu sigur că te simţi bine. Tăcerea persista, iar pieptul lui se încordă. Un minut doar, insistă el. Jur că n-am să te ating. Vreau doar să văd dacă eşti bine.

Frustrat el apăsă pe clanţă.

Văzând-o cum se mişcă ochii ei se măriră îngroziţi. Oh, Dumnezeule, Dumnezeule, se gândi ea speriată, nu îi icuiase. Îşi pierdu glasul şi se năpusti spre uşă în clipa în care Jed o deschise.

Dora îngheţă, iar el văzu pe chipul ei o teamă cumplită, ceva ce văzuse pe prea multe chipuri de-a lungul prea multor ani. Spera. Să-şi aminţească modul cum să alunge teama* cu aceeaşi pricepere cu care îşi amintise cum să o stârnească. Foarte încet, el îşi ridică mâinile, desfăcându-şi palmele.

— Rămân aici. N-am să mă apropii mai mult. Ea tremura ca o frunză. N-am să te ating, Dora. Vreau să-mi cer iertare.

— Lasă-mă în pace.

Obrajii eh erau încă umezi, însă ochii îi erau uscaţi, uscaţi şi îngroziţi. El nu putea să plece până nu-i alunga acea teamă.

Te-am rănit? Jed înjură, dându-şi seama de stupiditatea întrebării. Deja se puteau vedea vânătăile. Bineînţeles că te-am ’rănit, continuă el. Felul în care ea ţipase când o izbise de perete îi răsună în rtiinte, provocându-i o strângere în abdomen.

— De ce ai făcut-o?

Faptul că ea întrebase îl surprinse pe Jed.

— Are vreo importanţă? Nu am nicio scuză. Chiar şi o justificare este inutilă după ceea ce am făcut. Aş vrea să… El făcu un pas în faţă, oprindu-se când ea tresări. Ar fi preferat un pumn în stomac. Aş vrea să pot să spun că gestul meu a fost justificat, dar nu a fost.

— Vreau să ştiu de ce'. Mâna ei se încleştă. Şi se descleştă pe gulerul halatului. Îmi eşti dator cu o explicaţie.

Un nod de foc i se puse în gât. Jed nu ştia ce era mai dureros, să-l ţină acolo sau să-l dea afară. Însă ea avusese dreptate. Îi era dator cu o explicaţie.

— Speck mira răvăşit casa la o săptămână după ce mi-a ucis sora. Nici faţa lui, nici vocea lui nu trădară cât îl costase să spună acest lucru. Mi-a lăsat pe toaletă nişte fotografii de-ale ei şi câteva tăieturi din ziare despre explozie. Greaţa îl învălui, aproape la fel de violent ca în lunile trecute. Pălind, luptă din răsputeri să şi-o stăpânească. Voia doar, continuă el, „ca eu să ştiu că oricând putea să ajungă şi la mine. Voia să fie sigur că am înţeles cine era responsabil de moartea lui Claine. Când m-am întors în seara asta şi am crezut că tu mi-ai umblat printre lucruri, mi s-au trezit acele amintiri.

Dora avea o faţă deosebit de expresivă. El putea citi perfect orice emoţie de pe că Teama şi mânia născută că să-i ţină piept acesteia, se şterseseră. În locul lor se aşternură umbre de amărăciune, compătimire şi compasiune, adevărată sare pentru rănile lui.

— Nu mă privi aşa. Tonul lui fu tăios şi oarecum protector, se gândi ea. Nu schimbă cu nimic ce-am făcut, sau faptul că am fost capabil să fac rău.

Ea îşi plecă pleoapele.

— Ai dreptate. Nu schimbă. Noaptea trecută când m-ai sărutat, am crezut că între noi se întâmplă ceva. Ceva adevărat. Dora îşi ridică din nou privirea, dar ochii îi erau reci. Dar nu poate fi nimic, căci altfel nu s-ar fi întâmplat

acest lucru. Deoarece ai fi avut încredere în mine. Şi asta doare, Jed, dar este greşeala mea.

El ştia cum era să te simţi neajutorat, dar nu-şi închipuise niciodată să i se întârriple din cauza ei.

— Pot să mă mut dacă vrei, spuse el cu răceală. Pot să plec în seara asta, iar lucrurile am să mi le iau mai târziu.

— Nu este necesar, dar faci cum vrei.

Înclinând din cap, el ieşi în hol.

— Te vei simţi bine?

În loc de răspuns ea se apropie de uşă, o închise încet şi răsuci cheia.

A doua zi dimineaţă ea găsi flori pe birou. Margarete, puţin cam ofilite şi mirosind a îndepărtata primăvară, erau îngrămădite într-un vas *Minton*. Uluită, Dora îşi înăbuşi primul impuls de plăcere şi le ignoră.

Jed nu se mutase. Cel puţin judecând după monotonele bufnituri ale greutăţilor lovite de podea pe care ea le auzise când trecuse pe lângă uşa lui.

Nu avea să se lase plăcut impresionată de acest gest. În ceea ce o privea, Jed Schimmerhorn era acum un simplu chiriaş. Nimic mai mult. Nimeni nu avea să o mai sperie, să o ameninţe, să-i mai zdrobească inima, iar apoi să o recâştige cu un buchet de margarete. Avea să-i încaseze lunar cecul, să-i dea din cap politicos dacă avea să-l întâlneaşcă pe hol şi avea să-şi vadă mai departe de viaţă.

Era o chestiune de mândrie.

Deoarece Terri şi Lea se ocupau de magazin, îşi scoase facturile, deschise cartoteca firmei şi se pregăti de lucru.

Câteva clipe mai târziu aruncă pe furiş o privire margaretelor şi zâmbi. Zgomotul ghetelor care coborau scările o făcu să-şi strângă buzele şi să-şi fixeze privirea pe factura de electricitate.

Jed şovăi în capul scărilor, gândindu-se să spună ceva înţelept. Ar fi putut să jure că temperatura scăzuse cu zece grade faţă de când intrase el în depozit. Nu că ar fi

învinuit-o pe ea că-i dădea fiori, conchise el. Însă îl făcea să se simtă şi mai. Prost pentru că-i cumpărase flori când se întorsese de la sala de gimnastică.

— Dacă vei lucra, atunci am să aranjez rafturile alea mai târziu.

— Câteva ore mă voi ocupa de acte, zise ea, fără să-şi ridice privirea.

— Eu am nişte treabă în centru. Aşteptă un răspuns, dar neprimind niciunul continuă: Ai nevoie de ceva cât lipsesc?

— Nu.

— Bine. Perfect. El dădu să urce scările înapoi. Atunci am să le termin în după-amiaza asta. După ce-mi voi cumpăra din oraş un tricou.

Dora îşi ridică o sprânceană când auzi trântindu-se uşa din capătul de sus al scărilor.

Probabil a crezut că am să mă arunc în braţele lui pentru că mi-a cumpărat flori. Nemernicul. Ea îşi întoarse privirea spre Terri care tocmai intrase.

— Dora ai dus. Sus câinele din jad? Figurina chinezească? Ştiu căţi place să mai faci schimbări pe-aici.

— Câinele chinezesc? Ţinându-şi buzele strânse, Dora bătu uşor cu stiloul în masă. Nu. De la Crăciun n-am mai mutat nimic. De ce?

Terri oftă dezamăgită, surâzând trist.

— Nu-l găsesc. Nu-l găsesc nicăieri.

— Poate că a fost mutat. L-o fi pus Lea…

— Am întrebat-o, o întrerupse Terri. Glasul ei era stins. L-am arătat unui client zilele trecute. Acum nu mai este.

„— Nu intra în panică. Dora se ridică de la birou. Stai să mă uit şi eu. Poate i-am schimbat locul.

Dar ştia că nu făcuse acest lucru. *Salonul Dorei* arăta el ca un îmbietor talmeş-balmeş în care comorile şi vechiturile erau neglijent aşezate unele lângă altele. Însă întotdeauna existase o metodă de dispunere, metoda

Dorei.

Ea îşi cunoştea lucrurile şi spaţiul până la ultima felicitare de mătase.

Lea era ocupată cu un client, căruia îi arăta cutii de tutun şi nu avu timp decât să-i arunce surorii ei o privire rapidă, plină de îngrijorare.

— Era în această vitrină, zise Terri încet. L-am arătat în Ajunul Crăciunului, înainte de închidere. Şi sunt abs olut sigură că l-am văzut acolo ieri când am vândut. Figurina *Doulton*. Erau una lângă alta, aş fi observat atunci dacă lipsea.

— În regulă. Dora o bătu pe Terri uşor pe umăr. Hai să ne uităm prin jur.

Până şi prima privire se dovedi alarmantă. Dora avea un talisman din lemn exotic. Ea avu grijă să-şi păstreze glasul calm şi tonul sdăzut.

— Terri, ai vândut ceva în dimineaţa asta?

— Un serviciu de ceai *Messen*, şi câteva perechi de cărţi de joc. Lea a vândut leagănul de mahon şi două sfeşnice din alamă.

— N-ai mai vândut nimic altceva?

— Nu. Obrajii deja palizi ai lui Terri se albiră mai mult. Ce este? A mai dispărut ceva?

— Cutiuţa emailată care era acolo. Dora îşi stăpâni o înjurătură. Şi călimara de lângă ea.

— Cana cositorită? Terri se întoarse spre talisman şi gemu. Oh, Dumnezeule, Dora.

Dora scutură din cap pentru a stăvili orice comentariu şi dădu rapid un tur magazinului.

— Press-papiers-ul *Chelton*, zise ea câteva clipe mai târziu. Sticluţa de *Baccara* pentru parfum, sigiliul de birou *Faberg*, acesta din urmă evaluat la cinci mii două sute de dolari. Era greu de suportat. Şi caseta din bacheljtă pentru ţigări, adăugă ea. Care, deşi valora aproximativ trei dolari, o înfurie la fel de tare ca *Faberg*-ul. Toate suficient de mici să încapă într-o geantă sau într-un buzunar.

— Toată dimineaţa n-am avut mai mult de opt-nouă persoane, începu Terri. Nu văd cum… Oh, Dora, ar fi trebuit să fiu mai atentă.

— Nu este vina ta.

— Dar…

— Nu este. Cu toate că simţea că-i vine rău de furie, Dora o cuprinse pe Terri de ialie. Nu putem trata pe oricine ne trece pragul ca pe un pungaş. Vom ajunge să montăm acele oglinzi blestemate de securitate şi. Să ne expunem toate lucrurile în spatele vitrinelor încuiate. E prima dată când am fost lovite atât de tare.

Hora, Faberg-ul.

— Ştiu. Am să înaintez un raport către compania de asigurări. În definitiv pentru asta există. Terri, vreau să-ţi iei pauza de masă acum.

— N-aş putea să mănânc.

— Atunci fă o plimbare. Du-te şi cumpără-ţi o rochie, te… Vei simţi mai bine după aceea*.

Terri îşi suflă nasul.

— Nu eşti supărată?

— Supărată? Sunt furioasă. Ochii ei se strânseră şi licăriră. Sper să se întoarcă şi să încerce să şterpelească altceva, încât să le pot rupe degetele lipicioase. Acum du-te, limpezeşte-ţi mintea.

— În regulă. Terri îşi suflă din nou nasul şi o lăsă pe Dora singură în încăperea mică a magazinului.

— Rău? întrebă Lea băgând capul pe uşă.

— Destul

— Dragă, îmi pare rău.

— Cum, niciun: „Ţi-am spus eu să tii marfa încuiată?”

Lea oftă.

— Îmi imaginez că asta ar trebui să demonstreze că am ayut dreptate, însă după ce am văzut ce a fost aici în ultimele săptămâni, înţeleg de ce nu le ţii sub cheie. Ar strica atmosfera.

— Da. Înfrântă, Dora îşi frecă locul dintre sprâncene,

unde simţea începuturile unei dureri de cap. Cu zece mii poţi să cumperi o ditamai atmosfera.

— Zece mii, repetă Lea. Ochii i se măriră uimiţi. Zece mii de dolari? Oh, Dumnezeule, Dora!

— Nu te îngrijora, sunt asigurată. La naiba! Pune pe uşă plăcuţa cu *închis pentru o oră*. Vreau să mă duc în spate, să mă dezlănţui, şi aş vrea să fiu singură.

— Eşti sigură? Lea observă dintr-o privire licărul din ochii surorii ei. Eşti sigură, continuă ea. Am să închid.

— Mulţumesc.

*

Capitolul 12

Jed se întreba dacă vizita lui la secţia de poliţie, prima dată după demisie, nu era o altă cale de a se pedepsi. Ar fi putut stabili o întâlnire cu Brent în altă parte şi ar fi putut evita astfel crudul adevăr că acum era civil.

El însă intră în vechiul lui teritoriu, locul în care petrecuse opt din cei paisprezece ani din poliţie, deoarece ştia că trebuia să înfrunte această situaţie. După felul cum îşi pierduse cumpătul în seara trecută, îşi dădu seama că erau multe lucruri cărora trebuia să le facă faţă.

Totul era neschimbat. Aerul mirosea încă a cafea vărsată, a trupuri transpirate, a fum, amestecate parcă cu un iz mai persistent de dezinfectant. Pereţii fuseseră zugrăviţi, de curând, iar culoarea era acelaşi bej al instituţiilor publice. Sunetele, toate obişnuite. Telefoane care sunau, tastaturi butonate, voci ridicate.

Faptul *să* intrase de astă dată fără greutatea armei prinsă într-o parte, îl făcu să se simtă mai mult decât stângaci. Se simţea dezgolit.

Era cât pe ce să se întoarcă, când doi poliţişti în uniformă se îndreptară spre uşă pentru a pleca în patrulare. Cel din stânga, Snyder, îşi aminti Jed, dădu „atenţiune”

— Domnule căpitan.

Din an în an erau tot mai tineri, se gândi Jed. Acesta abia dacă începuse să se bărbierească. Singurul drum era

drept înainte. Jed îi salută din cap pe amândoi, trecând pe lângă ei.

— Domnilor ofiţeri.

Se opri la ghişeu şi aşteptă până când sergentul cu umeri de taur se întoarse.

— Ryan. Bărbatul avea el umerii laţi ca un taur, însă avea fizionomia unui ursuleţ. Când îl zări pe Jed, acel chip se răsfrânse într-un zârhbet atât de larg, încât ochii aproape că dispăruseră între cutele moi ale pielii roşcate, tipic irlandeză.

— Domnule căpitan. Să fiu al naibii. Se întinse peste ghişeu şi îi strânse mâna lui Jed, precum menghina fierul. Îmi pare bine să vă văd. Foarte bine.

— Cum merge treaba?

— Oh, ştiţi. Ca şi până acum. El se aplecă prieteneşte peste ghişeul care îi despărţea. Lorenzo a încasat-o săptămâna trecută la spargerea unui magazin de băuturi alcoolice.

— Am auzit. Cum se simte?

— Se drege, zise Ryan făcându-i cu ochiul. S-a întâmplat că un tip a tras, el nu s-a lăsat impresionat de sânge şi a ieşit în stradă.

— După ce şi-a scos glonţul cu dinţii.

— Exadt. Cineva îl strigă pe Ryan, iar el la rândul lui îi strigă să aştepte. Vă simţim lipsa, domnule căpitan, zise el sprijinindu-se din nou de ghişeu. Goldman joacă bine în roluLde căpitan. Vreau să spun că învârteşte bine hârtiile, dar să fim serioşi. Tipul e un tâmpit.

— O să-i veniţi voi de hac.

— Nu, domnule. Ryan scutură din cap. Unora le vii, altora nu. Oamenii ştiau că puteau vorbi deschis cu dumneavoastră. Ştiau că pe cât de des stăteaţi la birou pe atât de des vă găseau şi pe stradă. Ca să ajungi la Goldman trebuie să urci scara ierarhică, să te strecori printre reguli şi proceduri. Chipul lui binevoitor se ridă într-un surâs batjocoritor. N-o ’să-l vezi ieşind pe uşă, decât dacă apare vreo cameră de luat vederi cu vreo trei reporteri de o

parte şi de alta.

Jed păstră pentru sine senzaţia provocată de fluxul de informaţii pe care Ryan i le furniza cu atâta uşurinţă.

— Bine că presa nu face niciun rău departamentului. Locotenentul Chapman este aici? Trebuie să vorbesc cu el.

— Sigur, cred că este la el în birou. Dacă nu, îi daţi dumneavoastră de urmă.

Jed aşteptă, după care îşi ridică o sprânceană.

— Dă-mi un ecuson de vizitator.

Ryan se înroşi de jenă.

— Ce naiba, domnule căpitan?

— Îmi trebuie un ecuson de vizitator, sergent.

— Mi se face scârbă, mormăi Ryan şi scoase unul. Trebuie să vă spun că mi se face scârbă.

— Mi-ai spus. Jed îşi prinse ecusonul de cămaşă.

Ca să ajungă la Brent, trebuia să treacă prin sala rezervată personalului. Ar fi preferat mai degrabă un vals lent pe cărbuni încinşi. Stomacul i se strânse de câte ori îşi auzi numele, de câte ori fu obligat să se oprească şi să schimbe un cuvânt. De fiecare dată lupta din răsputeri să-şi ignore reflexele, întrebările ndrostite.

Când ajunse la uşa lui Brent, pulsul îi vibra la baza gâtului ca un ciocan.

Bătu o dată şi împinse uşa. Brent şedea la biroul lui ticsit, cu receptopul la ureche.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu, îşi ridică privirea. Instantaneu supărarea din ochii lui dispăru. Dă, da, şi când eşti gata să loveşti direct, ne tocmim. Am să te caut. Închise şi se lăsă în spătarul scaunului. Mi s-a părut că larma de afară a mai încălzit atmosfera. Erai prin zonă şi te-ai gândit să treci pe aici, corect?

— Nu. Jed se aşează şi-şi scoase o ţigară.

— Ştiu, aveai nevoie de un intermediar pentru o cafea poliţistă.

— Când voi ajunge atât de rău, am să mă sinucid. Jed aprinse un chibrit. Nu voia să întrebe, nu voia. Să se

implice. Dar trebuia. Goldman este aşa de tâmpit precum susţine Ryan?

Schimonosindu-se, Brent se ridică să umple două ceşti de cafea.

— Ei bine, nu poate fienumit chiar domnul Popularitate. L-am prins pe Thomâs în vestiar înfigând ace într-o păpuşă de vrăjit ce-l întruchipa pe Goldman. Mi-am dat seama că era vorba despre el, deoarece păpuşa avea ochi mici, rotunzi, şi dinţi mari.

Jed luă cafeaua.

— Ce ai făcut în legătură cu păpuşa?

— Am înfipt şi eu câteva ace în ea. Până acum, peste Goldman nu pare să fi dat Vreo nenorocire.

Jed surâse. Prima înghiţitură de cafea îi şterse zâmbetul de pe faţă.

— Ştii, aş putea să-i pomenesc şefului numele tău. Îmi închipui că-mi va asculta recomandarea.

— Nu mă interesează. Brent îşi scoase ochelarii ca să-i şteargă. Nu mă pricep deloc să ţin locul cuiva. Thomas ar putea să ajungă să înfigă ace într-o incredibil de frumoasă păpuşă de vrăjit cu ochelari cu ramă din baga. Sprijinindu-se de marginea biroului, el continuă: întoarce-te, Jed.

Jed îşi plecă ochii în cafea, iar apoi şi-i ridică încet.

— Nu pot. Iisuse, Brent, sunt complet răvăşit. Dă-mi acum o insignă şi n-aş şti ce să fac sau cine va plăti pentru ea. Seara trecută… Trebui să se oprească. Trase lung din ţigară… Cineva mi-a umblat prin apartament, printre lucruri.

— Aţi mai avut acolo încă o spargere?

— De data asta a fost discret. Câteva lucruri deranjate de la locul lor, un sertar închis, pe care eu îl lăsasem întredeschis, treburi de genul ăsta. Am fost plecat mai toată ziua, pentru moştenirea lui Claine, pentru a reglementa problema cu casa ei. Plictisii, el îşi masă ceafa. După toate astea, continuă Jed, m-am dus să beau ceva, am fost la un film. Am ajuns pe urmă acasă, am aruncat o

privire prin jur şi m-am dus la Dora.

Sorbi din nou din cafea. Nu avea un gust mâi amar decât cel pe care îl simţea deja în gât.

— Vreau să spun, Brent, că m-am dus după ea. Am văzut crima, am făcut arestul. Dezgustat, el îşi zdrobi ţigara şi se ridică. Am bruscat-o.

— Iisuse, Jed. Înmărmurit Brent îl urmărea pe Jed plimbându-se prin birou. Nu cumva… nu cumva ai lovit-o?

— Nu. Cum putea oare să se simtă ofensat de întrebare? se gândi Jed. Dar am speriat-o de moarte. După ce m-am calmat m-am speriat şi eu. Nu m-am gândit. Nu am aşteptat să mă liniştesc. Pur şi simplu am explodat. Nu vreau să risc să fac aşa ceva având acoperirea unei insigne, Brent. Jed se întoarse cu spatele. Insigna asta a însemnat ceva pentru mine.

— Te cunosc de aproape zece ani. Nu te-am văzut niciodată folosind-o greşit.

— Şi nici nu intenţionez. Oricum, nu acesta este motivul pentru care mă aflu aici. Nu Dora a intrat în apartamentul meu. Atunci cine?

— O fi revenit cel care a mai spart, căutând ceva de şterpelit.

— Nu am prea multe la mine, însă în sertar erau vreo câteva sute de dolari. Pistolul meu calibrul 38. Un *Walkman Sony*. Apartamentul ticsit al Dorei.

— Dar sistemul de alarmă?

— L-am cercetat, dar n-am observat nimic. Tipul ăsta, Brent, e bun. Este profesionist. Ar putea să fie vreun om de legătură de-al lui Speck, cineva care vrea să se răzbune.

— Speck nu era genul cave să inspire loialitate după moarte. Dar, ca şi Jed, Brent nu voia să elimine această posibilitate. Voi face nişte verificări. Ce-ar fi să pun o pereche de ochi să supravegheze clădirea?

În mod normal gândul protecţiei l-ar fi umilit pe Jed. Acum, însă, el încuviinţă simplu din cap.

— Ţi-aş fi recunoscător. Dacă cineva mă vrea pe mine, n-aş vrea ca Dora să fie prinsă la mijloc.

— Consideră problema rezolvată, ia spune-mi, cum te vei descurca cu Dora?

— Mi-am cerut scuze. Răsuflă anevoios şi se răsuci ca să cerceteze afişul lui Brent cu *Eastwood's Dirty Harry*. Mare scofală. M-am oferit să mă mut, dar se pare că ei nu-i pasă nici dacă plec, nici dacă rămân. Mormăi ceva în şoaptă. Însă urechile lui Brent erau fine.

— Ce anume? Ai zis ceva despre flori?

— L-am cumpărat nişte nenorocite de flori, rosti răspicat Jed. Nici măcar nu s-a uitat la ele. Mai mult ca sigur că nici la mine nu se va uita. Ceea ce ar fi perfect şi grozav, numai că…

— Numai că?

Expresia tristă de pe chipul lui Jed pieri.

— La naiba, Brent, m-a prins. Nu ştiu cum a făcut, dar m-a prins. Dacă n-o s-o am curând, o să încep să salivez.

— Semn rău, zise Brent, încuviinţând uşor din cap. Salivarea este un semn foarte rău.

— Te amuză chestia asta?

— Ei bine… da. Brent surâse şi-şi scoase ochelarii. De fapt, destul de tare. Vreau să spun că, după câte îmi amintesc, întotdeauna ţi-a mers uşor şi ai fost în avantaj

— Să nu-mi răstălmăceşti cuvintele – în relaţiile cu femeile. Întotdeauna mi-am închipuit că era vorba de educaţia ta rafinată. Acum însă stai aici cu cârligul în gură. Te prinde bine.

Jed pur şi simplu privi.

— Deci ea s-a supărat, continuă Brent. O vreme te va face să transpiri puţin, să implori puţin.

— Eu nu implor! La dracu' cu imploratul. Îşi afundă mâinile în buzunare. Aş prefera să o ştiu mai degrabă supărată decât înspăimântată. Nu, îşi dădu el seama, nu credea că putea să mai suporte privirea ei speriată. M-am gândit să-i mai cumpăr nişte flori în drum spre casă.

— Amice, mai bine te-ai gândi la nişte diamante. De

genul celor pe care ţi le pui în jurul gâtului.

— Bijuterii? N-am de gând să o mituiesc ca să mă ierte.

— Dar florile pentru ce sunt?

— Florile nu sunt mită. Uluit că un bărbat căsătorit cunoştea atât de puţin, Jed se îndreptă spre uşă. Florile exprimă sentimente. Bijuteriile exprimă interese.

— Da, şi nu este nimeni mai interesat decât o femeie supărată. Întreab-o pe soţia mea, strigă Brent văzând că Jed nu se opreşte. Hei, Schimmerhorn! Păstrăm legătura.

Chicotind în sinea lui, Brent se întoarse la biroul lui. Dădu câteva comenzi calculatorului şi apăru dosarul lui Speck.

Când ajunse acasă Jed fu surprins să o găsească pe Dora tot la birou. Fusese plecat mai mult de trei ore şi în scurta vreme de când o cunoştea, nu o văzuse ocupându-se de acte mai mult de jumătate din timpul care deja se scursese. Dorei părea să-i placă mai mult contactul cu clienţii sau poate că era vorba despre satisfacţia de a colecta bani.

Probabil că amândouă.

Nu-l surprinse faptul că ea îl ignora total la fel cum procedase şi de dimineaţă, însă de astă dată se simţea pregătit.

— Ţi-am adus ceva.

Jed-aşează cutia mare pe birou, în faţa ei. Când ea o privi, el avu fărâma de satisfacţie să zărească în ochii ei licărul de curiozitate.

— Este doar un halat. Ca să-l înlocuiască pe cel care s-a rupt aseară.

— Înţeleg.

Jed îşi mişcă cu neastâmpăr umerii. Reacţia ei nu fu cea aşteptată, deşi el făcuse mari eforturi. Faptul că se învârtise prin raionul de lenjerie de damă, urmărit de zâmbetele vânzătoarelor îl făcuse să se simtă ca un pervers. Bine cel puţin că reuşise să se hotărască la un halat din prosop.

— Cred că am nimerit măsura, dar poate vrei să-l probezi.

Ea îşi închise cu grijă registrul şi-şi încleştă degetele deasupra lui. Când îşi ridică privirea spre el, mânia fulgerătoare luase locul curiozităţii.

— Să lămurim lucrurile, Schimmerhorn. Îţi închipui că un buchet de flori patetice şi un halat sunt cele care îţi vor netezi drumul?

— Eu…

Ea nu-i dădu timp să vorbească.

— Ţi-ai imaginat că o mână de margarete o să mă preschimbe într-o femeie zâmbitoare? Asta ai crezut? Amice, nu ştiu cum ai mai jucat până acum, dar cu mine nu merge aşa. Ea se ridică de la birou, îşi plesni palmele de cutie şi se aplecă în faţă. Dacă ochii ei ar fi fost arme, el ar fi sângerat până acum. Comportamentul nejustificat nu poate fi iertat cu câteva cadouri mărunte şi cu o mină umilă.

Fiind pe punctul de a ţipa, ea se opri ca să-şi recapete cumpătul.

— Ar trebui să spui mai departe, zise încet Jed. Descarcă-te de tot.

— În regulă. Năvăleşti în apartamentul meu azvârlind cu acuzaţii. De ce? Pentru că am fost la îndemână şi pentru că nu ţi-a plăcut cum au evoluat lucrurile între noi. Nici măcar nu te-ai gândit că poate greşeşti, pur şi simplu ai atacat. M-ai speriat de m. Parte şi în plus… Ea îşi strânse buzele şi se întoarse. M-ai umilit, pentru simplul fapt că am acceptat aşa ceva. Pur şi simplu am stat acolo tremurând şi plângând. Nici măcar nu m-am opus. Acum că recunoscuse şi că se simţea mai calmă, avu din nou curajul să-l privească în faţă. Urăsc asta cel mai mult.

El înţelegea acest lucru mult prea bine.

— Ai fi fost nebună dacă m-ai fi înfruntat în starea în care eram.

— Nu asta este important.

— Ba este”. El sosimţi din nou cuprins de valul de

mânie îndreptat împotrivă lui. Pentru numele lui Dumnezeu, Dora, te aflai faţă în faţă cu un maniac care avea cu douăzeci de kilograme mai mult decât tine. Ce* puteai să faci, să mă trânteşti la pământ?

— Ştiu şi eu tehnici de autoapărare, rosti ea ridicându-şi bărbia. Puteam să fac ceva.

— Ai făcut. Jed îşi aminti cum lacrimile ei îngrozite îl impresionaseră. Eşti nebună dacă te jenezi pentru că ţi-a fost frică!

— Nu cred că insultele vor linişti apele, Schimmerhorn. Ea îşi ridică mâna ca să-şi dea părul pe spate. Nu era un gest obişnuit, remarcă Jed. Era un gest de oboseală. Uite ce este, am avut o zi grea…

Ea se întrerupse când Jed o luă de mână. Deşi se încordă, el îi ridică braţul. Dora avea mânecile jachetei suflecate ca pentru muncă. Pe antebraţul ei era o urmă palidă de vânătaie, semn despre care el ştia că se potrivea perfect cu forma degetelor lui.

— Nu pot să tot continui se spun că-mi pare rău. Privirea lui era elocventă. N-ar însemna aproape nimic. El o eliberă şi-şi afundă din nou mâinile în buzunare. Nu pot să-ţi spun că n-am mai făcut vânătăi unei femei până acum, căci nu ar fi adevărat. Dar întotdeauna la datorie, niciodată pe motive personale. Te-am rănit. Şi nu ştiu cum să mă revanşez faţă de tine.

Jed dădu să plece.

— Jed, zise ea oftând apoi. Aşteaptă un minut. Găgăuţă, conchise ea în gând şi deschise capacul cutiei. Halatul era identic cu al ei, mai puţin culoarea. Rătăci cu degetul pe gulerul verde-intens.*

— Nu aveau alb. Jed nu ştia dacă vreodată în viaţa lui se simţise mar stângaci. Porţi destule culori vii, aşa că…

— Este drăguţ. N-am spus că te iert.

— În regulă».

— Aş prefera doar să aducem situaţia la un nivel rezonabil. Nu mă simt bine să fiu în vrajba cu vecinii.

— Ai dreptul să stabileşti regulile.

Ea zâmbi.

— N-am fost niciodată în postura unui bărbat care să cumpere lenjerie de damă. Nu ştii nimic despre suferinţă. Voia să oatingă, dar ştia că nu era posibil. Îmi pare rău, Dora.

— Ştiu. Sincer, ştiu. Am fost aproape la fel de supărată pe mine cum am fost de dimineaţă pe tine. Până să apuc să mă liniştesc am avut o problemă la magazin. Aşa că acum, când te-ai întors, eram însetată de sânge.

— Ce fel de problemă?

— O sustragere. Ochii ei se înăspriră din nou. Azi de dimineaţă, la scurt timp după ce ai plecat la cumpărături.

El nu zâmbi.

— Eşti sigură că totul era la loc noaptea trecută când ai închis?

Ea îşi îrâcofdă spatele.

— Îmi. Cunosc marfa, Schimmerhorn.

— Ai spus că aseară ai ajuns cu câteva minute înaintea mea.

— Da, ce are…

— Erai supărată când am plecat de la tine. De dimineaţă erai încă supărată. Nu cred că ai observat.

— Ce să observ?

— Dadă lipsea ceva de sus. Hai să mergem să vedem acum.

— Despre ce vorbeşti?

— Noaptea trecută cineva a fost la mine în apartament. Dora prinse aluzia înainte să înceapă să vorbească, însă el văzu îndoiala de pe chipul ei. Nu spun asta ca să-mi scuz comportamentul, însă cineva a”-fost la mine, zise el, străduindu-se să-şi păstreze calmul din voce. Poliţiştii văd lucruri pe care civilii nu le sesizează. Mi-a trecut prin minte că poate au fost oamenii lui Speck, care vor să mă hărţuiască, dar ar fi putut să fie altcineva. Cineva care căuta mărunţişuri.

— Dar sistemul de alarmă? Aceste dovezi de spargeri

pe care le-ai instalat?

— Nimic nu este dovadă de spargere.

— Oh. Ea închise ochii puţin, timp în care el o luă de mână şi o trase pe scări. Ei bine, asta mă face să mă simt efectiv mult mai bine. Acum o clipă eram fericită că eram furioasă pe un pungaş. Acum ai reuşit să mă sperii că un spărgător mi-a colindat prin casă.

— Hai să verificăm. Ai cheile?

— Nu este încuiat. Privirea lui o făcu să se zbârlească. Uite ce este, expertule, uşa de afară este încuiată, iar eu eram jos. În plus… Ea deschise uşa. Nimeni nu a fost aici.

— Mmm-hmm. Jed se aplecă să cerceteze încuietoarea, dar nu văzu semne evidente de forţare. Ai lăsat-o deschisă şi când ai plecat ieri seară?

— Poate. Ea începu să se îmbufneze. Nu-mi amintesc.

— Ţii ceva bani în casă?

— Da. Se îndreptă spre măsuţa joasă şi trase un sertar. Sunt la locul lor. Şi la fel sunt toate celelalte.

— Nu te-ai uitat.

— Ştiu ce este aici, Jad.

El îşi roti privirea prin încăpere, atinse în treacăt şi identifică bibelourile, cu aceeaşi îndemânare cu care ar fi identificat figurile după fotografii.

— Ce s-a întâmplat cu tabloul? Cu cel de pe canapea?

— Cel abstract?. Mamei i s-a părut că-i place, aşa că l-am dus la ea pentru o vreme. Dora arătă spre cele două portrete care îi luaseră locul. M-am gândit că mi-ar plăcea ca acestea două să-mi ţină companie. Dar m-am înşelat. Sunt amândouă prea sobre şi respingătoare, însă nu am avut ocazia să le…

— Bijuterii?

— Sigur, am bijuterii. Bine, bine. Ea îşi dădu ochii peste cap şi se răsuci spre dormitor. Deschise o cutie din lemn de camfor şi abanos aflată, pe un scrin. Se pare că nu lipseşte nimic. Este mai greu de spus, pentru că eu şi Lea

ne împrumutăm bijuteriile una alteia şi… Ea luă o punguţă de catifea şi scoase din ea o pereche de cercei cu smaralde. Dacă cineva cotrobăia pe aici, atunci pe ăştia trebuia să-i ia. Sunt veritabili.

— Drăguţi, zise el după ce aruncă o privire fugitivă. Nu-l surprinsese faptql că ea avea suficiente bijuterii să împodobească o duzină de femei. Dorei îi plăcea abundenţa. Nici nu-l surprinsese că dormitorul ei era la fel de ticsit şi de primitor ca şi livingul. Sau că avea o discreţie feminină. – Ce pat, se minună el.

— Mie îmi place. Este o reproducere după un Louis XV. L-am cumpărat de la un hotel din San Francisco. N-am putut să rezist la tentaţia acelei tăblii.

Era înalt, acoperit cu brocart albastru, şi uşor bombat la mijloc. Ea *îi* mai adăugase o cuvertură subţire, matlasată, din satin, şi o armată de pernuţe înzorzonate.

— Îmi place să stau până târziu şi să citesc când arde focul. Ea închise caseta de bijuterii. Unul din lucrurile care m-a atras la această clădire a fost dimensiunea camerelor şi faptul că aveau un cămin în dormitor. Este, după cum spune tatăl meu, mieunatul pisicii. Dora zâmbi. Îmi pare rău, căpitane, nu cred că am de raportat vreo infracţiune.

El ar fi trebuit să se simtă uşurat, însă nu putea să ignore mâncărimea din ceafă.

— Ce-ar fi să-mi dai o listă a bunurilor furate? Am… Brent ar putea să pună nişte oameni să verifice casele de amanet.

— Deja le-am raportat.

— Lasă-mă să te ajut. De astă dată el se apropie cu intenţia de a o atinge, ca să vadă dacă se retrage. Însă atunci când el o mângâie pe braţ, ea pur şi simplu zâmbi.

Deci era iertat, se gândi el. Atât de simplu.

— În regulă. N-ar fi prea înţelept din partea mea să refuz serviciile unui căpitan de poliţe pentru un simplu furt. Să mă… Dora dădu să plece, însă el nu se mişcă din calea ei. Ea nu făcu decât să se apropie de Jed cu un pas. Inima începu să-i bată în piept cu o emoţie care nu avea

nimic de-a face cu teama. Absolut nimic/ Lista este jos, continuă ea.

— Cred că ar trebui să ştii că ai avut dreptate.

— Întotdeauna este bine de aflat aşa ceva. Cu ce am mai avut dreptate de data asta?

— Ceea ce se întâmplă între noi m-a pus în încurcătură.

— Oh! Ea scăpă o exclamaţie; nu reuşise să şi-o stăpânească. Ce se întâmplă între noi?

Ochii lui se întunecară, făcând-o pe Dora să se gândească la cobaltul expus în magazin.

— Te doream. Mă întrebam cum ar fi să te dezbrac, să te ating, să te simt şub mine. Mă întrebam dacă pielea ta are savoarea miresmei ei.

Ea îl privi fix în timp ce muşchii în stomac începură să-i freamăte.

— Asta se întâmplă?

— În capuhmeu. M-a făcut puţin nebun.

— Şi acum eşti mai bine?

El scutură din cap.

— Mai rău. Acum îmi imaginez că fac toate aceste lucruri în acel pat. Dacă vrei să mi-o plăteşti din plin pentru noaptea trecută spune-mi că nu eşti interesată.

Ea eliberă aerul pe care-l reţinuse în plămâni. Interesată nu eră exact cuvântul pe care ea l-ar fi ales.

— Cred… Cu un hohot slab de râs ea îşi trecu ambele mâini prin păr. Cred că am să spun că mă voi gândi cu atenţie la oferta ta şi că am să te caut cu un răspuns.

— Ştii unde mă găseşti.

— Da, ştiu.

El nu se aşteptase să o tulbure, dar îi plăcu acest lucru.

— Vrei să luăm cina împreună? Am putea… discuta condiţiile.

Bătăile rapide şi sălbatice ale inimii o făceau să se simtă foarte tânără şi copilăroasă.

— Nu pot. Am o întâlnire, cu nepotul meu. Ea ridică de pe birou peria argintie şi o aşează la loc. Este în perioada când detestă fetele, aşa că, din când în când, îl duc la filme sau la plimbare. Un fel de ieşire nocturnă a băieţilor.

— Dar tu eşti fată.

— Nu şi pentru Richie. Ea ridică din nou peria şi începu să-i răsucească mânerul în mâini. Nu mă deranjează să stau să mă uit nouăzeci de minute la *Jnspăimântătorii mercenari din iad*, asta îmi dă statut de băiat.

— Dacă spui tu. El aruncă o privire mâinilor ei nervoase şi zâmbi. Atunci noi vom încerca altă dată o ieşire nocturnă a băieţilor.

— Sigur. Poate mâine.

— Cred că o s-o pot trece în program. Încet, el luă peria din mâinile ei nervoase şi o puse deoparte. Ce-ar fi să mergem să luăm lista aceea?

Când trecură teferi de pragul dormitorului, Dora răsuflă uşurată. Sigur avea să se gândească la acest lucru, de îndată ce-i revenea sângele în cap.

— Ai cheile de jos? o întrebă Jed când ieşiră pe hol.

— Poftim… Oh, da.

— Bine. El deblocă yala înainte de a închide uşa.

DiCarlo ar fi putut să se bucure de apartamentul lui luxos de la Ritz-Cariton, cu pat moale, de format mare, de barul bine asortat, de serviciul excelent de cameră şi de maseuză la cerere.

Ar fi putut să se bucure de acestea, dacă ar fi fost în posesia tabloului.

În schimb el clocotea.

Fără apariţia inoportună a bărbatului în apartamentul numărul doi, DiCarlo era convins că ar fi avut tabloul sau că s-ar fi familiarizat cu locuinţa.

Ezită să-l sune pe Finley. Nu avea nimic de raportat pentru această seară, în afară de eşec, şi în plus mai avea timp până pe 2 ianuarie. O singură noapte venise cu

mâinile goale şi i se dăduse peste cap întregul program. În realitate, însă, nu era un dezastru, ci doar o întârziere.

Mestecă o altă alună şi o înghiţi cu o sorbitură din *Beaujolais*-ul rămas de la prânz. 11 uimise faptul că bărbatul sesizase faptul că i se umblase prin apartament. Lăsându-se pe spate, DiCarlo trecu în revistă fiecare pas al serii. Nu deranjase nimic. Rezistase până şi tentaţiei de a nu lua nimic din cele două apartamente. Ceea ce luase din magazinul de jos avea să fie atribuit unei simple sustrageri de marfă.

Din moment ce bărbatul băntiia că femeia de alături îi intrase în apartament, planurile lui rămâneau neschimbate. Nu trebuia decât să intre din nou înăuntru, hotărî DiCarlo. Urma să procedeze exact cum plănuise cu o seară înainte. Întocmai. Numai că de data aceasta avea să pătrundă înăuntru ştiind că la final urma să o ucidă pe femeie.

Capitolul 13

Temperatura scăzuse la minus zece grade, sub un cer de noapte întunecat, presărat cu stele de gheaţă şi brăzdat de cornul subţire al unei luni reci. Magazinele de pe strada South erau închise, iar circulaţia rară. Din când în când, câte o persoană ieşea dintr-un restaurant, se zgribulea într-o haină călduroasă şi făcea o cursă până la un taxi sau până la staţia de metrou. Strada se cufunda apoi din nou în linişte, fiind scăldată doar de lumina felinarelor care marcau drumul.

DiCarlo zări maşina patrulei de poliţie când dădu primul ocol al străzii. Mâinile lui se încordară pe volan şi coti pe artera ce însoţea cursul râului. Nu luase în calcul vreun obstacol neprevăzut. Poliţiştii erau de regulă mult prea ocupaţi ca să se proptească în dreptul unei clădiri din cauza unei spargeri şi a unei sustrageri minore.

Cucoana era încurcată probabil cu şeful poliţiei, se gândi DiCarlo. Sau poate nu era decât ghinion. În ambele cazuri, nu însemna decât un detaliu în plus. Şi un motiv în plus ca s-o elimine pe domnişoara Conroy după ce avea să

termine cu ea.

Ca să se calmeze, DiCarlo conduse la întâmplare zece minute, cu radioul închis, punând la cale în minte diverse scenarii. După ce dădu al doilea tur străzii South, avea deja planul stabilit. Opri lângă bordură, în faţa maşinii de poliţie. Scoase din compartimentul pentru mănuşi harta Philadelphiei şi coborî din maşină. DiCarlo ştia că poliţistul nu avea să vadă în el decât un bărbat bine îmbrăcat, având o maşmă închiriată, care evident se rătăcise.

— Vreo problemă, prietene? Ofiţerul coborî geamul de la fereastră. Aerul dinăuntru mirosea a cafea şi păstramă.

— Da. Interpretându-şi bine rolul, DiCarlo zâmbi timid. M-am bucurat să vă găsesc parcat aici, domnule ofiţer. Nu ştiu unde am întors greşit, dar am senzaţia că mă învârt în cerc.

— Mi s-a părut mie că v-am mai văzut o dată. Ia să vedem dacă vă pot îndruma corect. Unde încercaţi să ajungeţi?

— La intersecţia dintre Fifteenth şi Walnut. DiCarlo împinse harta pe fereastră. Am găsit-o aici. Dar cu maşina nu mă descurc.

— Nicio problemă. De aici va trebui să ajungeţi pe strada Fifth şi să faceţi la stânga. Veţi intra pe Walnut, în piaţa Independence şi mai faceţi o dată la stânga. Poliţistul se întinse să ia pixul. Să vă arăt.

— Vă mulţumesc, domnule ofiţer. Zâmbind, DiCarlo lipi amortizorul pistolului de pieptul bărbatului. Întâlnirea ochilor lor dură mai puţin decât bătaia unei inimi. Se auziră, două împuşcături înăbuşite. Trupul poliţistului tresări şi căzu brusc. Meticulos, cu mănuşi în mâini, DiCarlo îi verifică pulsul şi, când nu mai simţi nimic, deschise uşor portiera şi îndreptă corpul în scaun. Ridică geamul, încuie portiera şi apoi se întoarse la maşina lui.

Începu să înţeleagă de ce vărului său Guido îi plăcea atât de mult crimă.

Dora fu dezamăgită că Richie nu acceptase invitaţia

de a dormi la ea. Avea o ofertă mai bună, aşa că după film îl duse la locuinţa unui prieten de-al lui.

Şi-ar fi dorit să-i sune pe Lea şi pe John ca să i-i dea peste noapte pe ceilalţi copii. O drăguţă petrecere în pijamale i-ar fi calmat nervii. Adevărul eră că nu voia să fie singură.

Nu, se corectă ea, complicatul adevăr era că nu voia să fie singură şi la numai câţiva paşi de Jed Schimmerhorn. Indiferent cât de atrăgător şi de încântător fusese în acea după-amiază, ea nu putea să uite că era un bărbat care avea ieşiri sălbatice când îşi pierdea cumpătul.

Ea îi crezuse şi-i acceptase scuzele. Înţelesese chiar şi o parte din motivaţia lui. Asta însă nu schimba cu nimic faptul că el era o grămadă de dinamită cu fitilul foarte scurt. Ea nu voia să fie în calea răului când şi dacă avea să explodeze din nou.

Apoi avea şi ea nervii ei. Fitilul ei era probabil mai lung, dar pusă în balanţă, capacitatea ei explozivă cântărea aproape cât a lui.

Poate că exact de aşa ceva avea el nevoie, se gândi ea. O femeie care să reziste în faţa lui, care să-l înfrunte, care să câştige pe cât de des pierduse ea. Dacă Jed ar avea pe cineva care să-i înţeleagă nevoia de a lovi din când în când obiecte neînsufleţite, acest lucru l-ar ajuta poate să se deschidă. L-ar ajuta să stoarcă otrava rănilor care îl chinuiau. L-ar…

Opreşte-te, îşi impuse Dora. Ai luat-o razna. Nu el are nevoie de aşa ceva, tu ai. Nu avea însă nevoie să se încurce cu un individ cu mai multe probleme decât eroul unei piese de Eugene O’Neill, se gândi ea întorcând maşina în mica parcare cu pietriş din spatele magazinului. Indiferent cât de drăguţ era când zâmbea.

Thunderbird-ul nu era acolo. Dora se încruntă o clipă, apoi scutură din cap. Mai bine, îşi zise ea. Dacă nu era acasă, nu avea motiv să bată la uşa lui, invitând beleaua.

Ghetele ei scârţâiră pe pietriş, răsunară pe treptele din spate pe care de obicei ea le urca în fugă. După ce

introduse codul sistemului de securitate, descuie uşa, iar apoi conectă din nou alarma.

Nu avea de gând să ispitească soarta şi să aştepte ca Jed să se întoarcă, hotărî ea, însă avea să petreacă o noapte lungă. O oală cu ceai, un foc şi acea carte pe care încerca să o citească; remediul perfect pentru o minte tulburată. Cu puţin noroc, acestea aveau să şteargă şi efectele filmului de groază, *Ţipă, dacă îndrăzneşti*, pe care îl văzuse cu Richie în acea seară.

Intră în apartament şi aprinse luminiţele din pomul de Crăciun. Odihnitoarea strălucire viu colorată întotdeauna reuşea să o bucure. După ce dădu drumul încet la casetofon, se descălţă şi-şi dezbrăcă paltonul. Aşeză totul cu grijă în dulapul de pe hol, fredonând împreună cu Billie Holiday.

Doar în ciorapi, ea intră în bucătărie ca să pună ibricul la încălzit. Mâna ei tresări pe robinet când parchetul scârţâi în camera cealaltă. Inima îi sări în gât aşa că încremeni, apa picurând în chiuvetă, ascultând sunetul rapidelor bătăi ale propriei ei inimi.

— Nu te pierde cu firea, Conroy, şopti ea. Auzi, să lase un film prostesc să-i dea fiori. Nu exista niciun psihopat de doi metri în livingul ei, aşteptând-o cu un cuţit de măcelărie. Clădirea se aşeza, atâta tot.

Amuzată de ea, Dora puse ibricul la fiert şi potrivi focul. Se întoarse înapoi în living şi se opri ca trăsnită.

Era întuneric beznă, ca într-o grotă, unde nu pătrundea decât lumina slabă din bucătărie care contura siluetele mobilelor. Ceea ce, desigur, făcea întunericul şi mai groaznic.

Dar aprinsese luminţele de pom, nu-i aşa? Bineînţeles că le aprinsese, se asigură ea în timp ce mâna îi urcă pe gât ca să-i liniştească pulsul agitat. O pană de curent. Nu, nu, casetofonul încă mergea şi ambele erau în aceeaşi priză. Începu să se gândească, aşteptând ca ritmul inimii să i se liniştească. Probabil că luminiţele de pom se scurtcircuitaseră. Scuturându-şi capul într-un gest de

respingere a imaginaţiei ei bogate, dădu să se îndrepte spre colţul opus al camerei ca să le repare.

Dar lumina din bucătărie se stinse şi ea.

Respiraţia i se înecă într-un icnet pe care ea şi-l stăpâni cutremurându-se uşor. Tentaculele mici şi lunecoase ale spaimei i se strecurară pe piele. O clipă ea rămase nemişcată, ascultând fiecare zgomot. Nu îşi auzea decât bătăile inimii şi respiraţia uşoară. Ridicându-şi mâna la cap, râse. Sigur că nu era nimic. Se arsese un bec, atâta tot.

Imaginaţia creatoare era ucigătoare, se gândi ea. Tot ce trebuia să facă era…

O mână îi astupă gura, un braţ i se încolăci în jurul taliei. Până să apuce să opună rezistenţă, fu trasă cu o smucitură lângă un trup solid.

— Nu te deranjează întunericul, nu-i aşa, iubito? DiCarlo îşi păstră tonul jos, din motive practice, dar şi pentru a adăuga un element în plus la spaima ei. Acum vei sta perfect liniştită şi tăcută. Ştii ce este asta? El îşi slăbi încleştarea suficient cât să-i strecoare Dorei pistolul sub pulover şi să i-l plimbe pe trup până la piept. Este mare, la armă mă refer. Nu-i aşa că nu vrei să mă obligi să-l folosesc?

Ea scutură capul şi strânse tare din ochi atunci când el rătăci cu fierul rece pe pielea ei. Toată capacitatea ei de gândire dispăru.

— Să fii fetiţă cuminte. Acum am să-mi îndepărtez mâna. Dacă ai să ţipi va trebui să te omor.

Când el îşi luă mâna de pe gura ei, Dora îşi lipi buzele ca să le oprească din tremurat. Nu-l întrebă ce voia. Ştia doar că era înspăimântată.

— Te-am privit noaptea trecută în dormitor, când te-ai dezbrăcat. Furişându-şi mâna între picioarele ei, respiraţia lui DiCarlo se acceleră. Aveai pe tine lenjerie neagră. Din dantelă. Mi-a plăcut.

Ea gemu, întorcându-şi capul, când el începu să o maseze prin materialul pantalonilor. O privise. O privise,

era singurul lucru la care se putea gândi, dezgustată.

— Vei face din nou acel striptease pentru mine, de îndată ce punem punct micii noastre afaceri

— Am… am bani, reuşi ea să rostească. Îşi ţinea dinţii încleştaţi, ochii aţintiţi drept înainte, încercând să se distanţeze cu mintea de ceea ce făcea el trupului ei. Câteva sute. Ji-i dau.

— Îmi vei da tot felul de lucruri. Şi ăsta se deschide tot în faţă? El se juca cu sutienul ei în timp ce Dora suspina. Oh, da, este perfect. Ce culoare are? Văzând că ea nu răspunde, el îi lipi pistolul de inimă. Trebuie să-mi răspunzi atunci când îţi pun o întrebare.

— R… roşu.

C Şi chiloţii la fel?

Ruşinea îi îmbujoră pielea rece şi umedă.

— Da, da, sunt roşii.

— Şti dintre cele fierbinţi. El râse, constatând că îl excita extraordinar de mult ruga ei tremurătoare de a înceta. Era o recompensă la care nu se aşteptase.

— Ne vom distra de minune, iubito, şi niciunul nu va păţi nimic. Atâta vreme cât îmi vei da ce vreau. Spune că ai înţeles.

— Da.

— Da, ce?

Ea îşi înghiţi groaza.

— Da, am înţeles.

— Bine. Foarte bine. Mai întâi vreau să-mi spui unde se află şi apoi începem să petrecem.

Lacrimile străluceau în ochii ei, arzându-ri. Se crezuse speriată noaptea trecută cu Jed. Însă atunci fusese un moft, comparativ cu groaza care pusese stăpânire acum pe ea îngheţând-o.

În afară de faptul că suspinal, tremura şi aştepta să fie siluită nu făcea nimic altceva. Încerca să impună bărbiei tremurânde să se potolească. Nu era neajutorată, nu avea să fie neajutorată. Probabil că avea să o violeze,

însă nu avea să-i meargă uşor.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Ea nu trebuia să-şi improvizeze tremuratul şi spera ca el să o creadă complet înfrântă când avea să-i cadă vlăguită în braţe. Te rog, te rog, să nu-mi faci rău. Am să-ţi dau tot ce vrei dacă nu-mi faci rău.

— Nu vreau să fiu obligat. Dumnezeule, se simţea tare ca fierul. De câte ori îşi răsucea arma pe pielea ei, ea fremăta, iar sângele lui fierbea. Inimile acelea duioase care considerau violul un act de brutalitate greşeau enorm, îşi dădu el seama. Era vorba despre forţă. Numai despre forţă. Să cooperezi şi ne vom înţelege perfect. Strecură butoiaşul armei pe sub copca din faţă a sutienului ei şi începu să ridice şi să coboare uşor breteaua pe adâncitura dintre sâni. M-am uitat peste tot şi nu am putut să o găsesc. Spune-mi unde este poza, iar eu am să iau arma.

— Poza? Mintea ei începu să se învârtească frenetic. Cooperează, îi zisese el, şi avea să-şi ia pistolul. Aşa că avea să coopereze. Însă nu avea să fie slabă. Am să-ţi dau poza, pe oricare o vrei. Te rog, îndepărtează arma. Nu mă pot gândi când sunt aşa de speriată.

— În regulă, iubito. DiCarlo o muşcă uşor de ureche şi coborî arma. Este mai bine?

— Da.

— Nu mi-ai spus mulţumesc, zise el şi o necăji aducându-i din nou arma sus pe trup.

Ea închise ochii.

— Da, mulţumesc.

Satisfăcut că ea înţelesese cine conducea, el îndepărtă din nou arma.

— Este mult mai bine. Spune-mi doar unde este şi n-am să-ţi fac niciun rău.

— În regulă. Dora îşi încleştă pumnul stâng peste mâna dreaptă. Am să-ţi spun. Folosind forţa ambelor mâini, ea îşi înfipse cotul în stomacul lui. El gemu de durere şi se clătină, dezechilibrându-se. Dora auzi un zornăit în urma ei şi fugi spre uşă.

Picioarele ei erau însă amorţite de frică. Se îndreptă spre hol, mai-mai să alunece. Ajunse la uşa din spate şi când se chinuia să deschidă yalele, el o prinse. Ea ţipă atunci şi cu puţina prezenţă de spirit ce-i mai rămăsese, se întoarse ca să-l zgârie pe faţă.

Înjurând, DiCarlo îşi încolăci braţul în jurul gâtului ei.

— Acum nu vom mai reuşi să fim drăguţi, nu-i aşa? Intenţionat el îi împiedică respiraţia şi începu să o tragă înapoi spre apartamentul întunecat.

Amândoi auziră paşi răsunând pe trepte. Cu o lovitură disperată, DiCarlo zdrobi aplica din perete şi aşteptă în umbră.

Jed intră înăuntru, cu arma scoasă.

— Arunc-o, îi şuieră DiCarlo, încleştându-şi mai tare braţul ca s-o înăbuşe pe Dora. Am un pistol la spatele ei. O mişcare greşită şi nu va mai rămâne cu nicio vertebră.

Jed nu vedea nicio armă, în schimb vedea paloarea de pe chipul Dorei şi lupta ei disperată pentru aer.

— N-o mai strânge aşa tare. Cu ochii fixaţi pe DiCarlo, el se ghemui şi-şi aşeză pistolul pe podea. Nu-ţi va fi cine ştie ce scut dacă o strangulezi.

— Ridică-te, mâinile la ceafă. Împinge arma spre mine.

Jed îşi îndreptă spatele şi îşi împreună degetele la ceafă. Ştia că ochii Dorei erau aţintiţi pe el, însă el nu se uită la ea.

— Cât de departe crezi că vei putea merge?

— Destul de departe. Împinge arma încoace.

Jed o împinse la jumătatea distanţei între el şi Dora, ştiind că bărbatul care o ţinea trebuia să vină mai aproape ca s-o ia. Dacă venea destul de aproape, se gândi Jed, atunci mai aveau o şansă.

— Îmi pare rău* zise Jed. Se pare că n-am nimerit cum trebuie.

— Dă-te în spate. La perete, firrar a naibii de treabă. DiCarlo începuse să transpire. Lucrurile nu mergeau aşa

cum plănuise. O avea însă pe femeie. Şi dacă o avea pe femeie, atunci urma să obţină şi tabloul lui Finley.

Schimbându-şi poziţia, el începu să se deplaseze pe lângă peretele holului spre uşa deschisă, ţinând-o pe Dora între el şi Jed. Când ajunse lângă arma lui Jed, se aplecă să o ridice, trăgând-o pe Dora după el.

Întocmai cum Jed îşi pregătea mişcarea, ea trase aer în piept.

— Nu are nicio armă, rosti ea cu un ultim efort şi smucindu-se îşi trase corpul în spate.

Piciorul ei atinse pistolul făcându-l să atunci afară pe uşă. Jed o trase deoparte şi îşi adună forţele pentru atacul lui DiCarlo. Dar, în loc să atace, acesta fugi.

Jed se năpusti la uşă asupra lui. Se prinseră amândoi într-o încleştare violentă de braţe şi înjurături. Sub greutatea lor balustrada se frânse în două bucăţi, cu detunătura unui glonţ. În clipa în care ei ajunseră în stradă, Dora ieşi pe uşă şi coborî scările târându-se în căutarea armei.

O lovitură zdruncină rinichii lui Jed. O'alv. Îl atinse jos în abdomen. Jed îşi înfipse pumnul în figura celuilalt bărbat şi fu satisfăcut când văzu sângele ţâşnihd.

— Nu-l găsesc! strigă Dora.

— Pleacă naibii de aici. Jed blocă piciorul pe care

DiCarlo şi-l îndreptase ca să-l lovească în cap şi-şi împinse adversarul în spate.

În loc să plece, ea scoase un urlet înspăimântat când DiCarlo apucă una din bucăţile de balustradă şi rotind-o violent rată la mică distanţă faţa lui Jed. Cu dinţii încleştaţi, ea îşi luă avânt din trei paşi şi sări pe spinarea lui DiCarlo.

Îşi înfipse dinţii în gâtul lui şi-l muşcă până la sânge, înainte ca el să se descotorosească de ea, azvârlind-o.

Durerea explodă în capul ei când se lovi de marginea treptei. Dora se ridică, reuşi să-şi găsească echilibrul, însă imaginea i se dublă, i se triplă, iar când îi dispăru complet se prăbuşi la pământ.

Când deschise din nou ochii totul era neclar. Şi durea. Dora lăsă pleoapele să i se închidă din nou şi încercă să se întoarcă din nou în acel gol.

— Nu, n-ai voie. Haide, iubito, deschide-i. Jed lovi uşor cu dosul palmei obrajii Dorei, până când enervarea o făcu să geamă şi să deschidă din nou ochii.

— Termină. Ea îi împinse mâna la o parte şi dădu să se ridice. Camera se învârti ca un carusel.

— Nu aşa repede. Speriat că ochii ei aveau să se rotească uşor din nou peste cap, Jed o opri. Încearcă să stai trează, dar fă-o la orizontală.

— Capul meu. Ea îşi duse o mână nesigură la ceafă şi şuieră printre dinţi şocată. Ce m-a lovit?

— Tu ai fost cea care ai lovit. Relaxează-te. Câte degete? El ridică mâna în faţa ei.

— Două. Ne jucăm de-a doctorul?

Cel puţin vederea şi vorbirea îi erau limpezi.

— Cred că eşti în regulă. Vălul de uşurare fu instantaneu măturat de supărare. Nu că ai merita să te simţi mai bine după gestul tău prostesc. Ce făceai, Conroy? Călăreai purceluşul?

— Am încercat să te ajut, Totul îi reveni rapid în minte, mult prea repede, mult prea clar. Degetele ei îl strânseră tare, amintindu-i lui Jed că încă o mai ţinea de mână. Unde este? întrebă ea. De astă dată în ciuda durerii fulgerătoare, ea se forţă să se ridice. A scăpat?

— Da, a scăpat. La naiba. L-aş fi prins dacă tu…

Ochii ei se încruntară şi-l înfruntară.

— Dacă cu ce?

— Ai căzut ca un buştean. Am crezut că te-ai înşelat în legătură cu arma. Amintirea produse un val rapid şi scârbos de greaţă. Gândul că te-a împuşcat mi-a şters probabil din minte impulsul de a-i stâlci faţa. S-a dovedit însă că nu făcuseşi decât să-ţi spargi uluitor de tarele tău cap.

— Ei bine, de ce nu te-ai dus după el? Ea încercă să-

şi schimbe poziţia, dar constată că era înfăşurată într-o broboadă afgană croşetată, ca un fluture într-o gogoaşă.

— Cred că aş fi putut să te las. Acolo, să zaci fără cunoştinţă, îngheţând, sângerând…

— Sângerând? Cu mare băgare de seamă ea îşi atinse din nou capul. Mai sângerez?

— N-ai pierdut mult sânge. Diplomat, el începu să schimbe subiectul. Vrei să-mi spui despre ce a fost vorba? Bănuiesc că nu a fost vreo altă întâlnire de-a ta care n-a ieşit cum trebuie.

Ea îl fixă cu privirea după care întoarse capul.

— N-ar trebui să chemăm poliţia?

— L-am sunat. Brent este în drum spre noi.

— Oh. Ea privi prin apartament. La început a avut o armă. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea.

— Era sub masă. Am găsit-o eu.

Zâmbetul ei firav nu dură mult.

— Ţi-am dat de furcă.

— Ţi-a trebuit mult până să-ţi revii. Încă două minute şi-aş fi chemat salvarea.

— Norocul meu.

— Hai să nu ne mai pierdem vremea. El se aşeză lângă ea şi o luă din nou de mână, prea tandru ca ea să refuze contactul. Spune-mi ce s-a întâmplat. Exact ce s-a întâmplat.

— Cred că ai avut dreptate când ai spus că ieri a pătruns cineva cu forţa. Se pare că a fost şi aici. N-am observat să fie ceva mişcat sau luat, dar mi-a spus că m-a văzut dezbrăcându-mă. Ea şovăi. Şi din moment ce mi-a descris lenjeria, a trebuit să-l cred.

El recunoscu semnele, umilinţa învăluind teama, ruşinea trişând mânia.

— Dora, dacă îţi este mai uşor am să-l contactez pe Brent ca să trimită o femeie ofiţer.

— Nu. Ea trase adânc aer în piept. Probabil că a stat ascuns pe undeva prin dormitor. M-am dus direct în

bucătărie ca să-mi fac un ceai… am lăsat apa deschisă.

— Am avut eu grijă de ea.

— Oh, ce bine. Ţin mult la ibricul acela. Ea începu să se joace cu franjurile broboadei. Oricum, când am intrat aici, luminiţele de pom s-au stins. Tocmai le aprinsesem, aşa că mi-am închipuit că ştecherul a ieşit din priză sau ceva de genul ăsta. Am vrut să mă duc să văd ce s-a întâmplat, dar s-a stins şi lumina din bucătărie. M-a luat pe la spate.

Vocea începu să-i tremure.

— M-aş fi opus. Vreau să cred că m-aş fi opus, dar şi-a strecurat arma sub puloverul meu şi a început să mi-o plimbe pe piele. Scăpă un hohot slab de râs. Cred că unii indivizi, continuă ea, consideră pistolul ca pe un simbol al puterii creative masculine.

— Vino aici. O strânse la piept, apropiindu-i de umăr capul care îi zvâcnea de durere. În timp ce propria furie îl rodea pe dinăuntru, îi mângâie părul. Acum totul este în regulă.

— Ştiam că avea de gând să mă violeze. Ea închise ochii şi se ascunse în spatele lor. Anul trecut am urmat nişte cursuri de autoapărare, dar nu mi-am amintit nimic. Parcă bucăţica asta de gheaţă mi-ar fi acoperit creierul, iar eu nu reuşeam să trec de ea. M-a enervat foarte tare pentru că îmi tot zicea ce bine ne vom distra. Îmi saliva pe gât şi-mi spunea că nu trebuia decât să fiu cuminte şi cooperantă. M-am enervat tare căci credea că n-am să fac nimic ca să mă apăr. Cred că aş putea spune că am reuşit să sparg gheaţa, deoarece i-am înfipt un cot în stomac şi am fugit. Atunci ai apărut tu.

— În regulă. Jed nu voia să se gândească la ce s-ar fi putut întâmplă, dacă n-ar fi venit. Îl cunoşti?

— Nu cred. Nu i-am recunoscut vocea. Era prea întuneric aici ca să văd şi în plus a stat tot timpul în spatele meu. Cred că l-am văzut destul de bine afară, dar nu mi s-a părut cunoscut. Ea răsuflă epuizată. Balustrada ta nouă s-a făcut praf.

— Cred că va trebui să o repar din nou. Ai vreo aspirină?

— În dulăpiorul de medicamente din baie. Ea zâmbi când simţi buzele lui pe tâmplă. Ajută şi asta. Adu-mi vreo câteva, vrei, te rog?

Calmă, ea se rezemă pe spate când el se ridică. Milieul mototolit de pe măsuţa de cafea îi atrase atenţia. Era milieul ei brodat manual, satinat pe margine. Şi era îmbibat de sânge.

— La naiba, Schimmerhorn, chiar a trebuit să foloseşti lucrurile astea bune? Dezgustată, ea se aplecă în faţă ca să-l ridice. Şi pe deasupra mai este şi ud! Ştii cum acţionează lucrurile ude când sunt lăsate pe lemn?

— Eu nu mă gândeam la mobilă. El răvăşi zgomotos sticluţele din dulăpiorul de medicamente. Nu găsesc nicio aspirină.

— Lasă-mă pe mine. Fusese bucuroasă că se putuse ridica, până în clipa în care îşi văzu chipul în oglinda dulapului de deasupra chiuvetei. Oh, Dumnezeule, rosti ea.

— Ameţită? Căutând atent din privire semnele unui eventual leşin, el o apucă de braţ, pregătit să o susţină.

— Nu, revoltată. Ceea ce a mai rămas din machiajul meu s-a adunat în pete sub ochi. Parcă aş descinde direct din *Familia Addams*. Întinzându-se ea luă o mică sticluţă albastră farmaceutică de pe raftul de sus. Aspirina, preciză ea.

— De ce nu este în flaconul corespunzător?

— Deoarece flacoanele din plastic sunt urâte şi-mi insultă impecabilul meu simţ estetic. Ea scoase patru şi-i dădu sticluţa lui Jed.

— De uride ştii că nu sunt pastile antihistaminice?

— Pentru că antihistaminicele sunt în sticluţa chihlimbarie, iar aspirinele în cea albastră. Ea puse apă într-o ceaşcă de porţelan şi înghiţi deodată toate pastilele. Tresări când auzi bătaia uşă. Bunica tuturor durerilor de cap îşi stabilise reşedinţa chiar sub ţeasta ei. Este poliţia? întrebă ea.

— Aşa presupun. Stai aici.

Ea îl urmări, ochii mărindu-i-se când îi văzu arma la spatele blugilor. Luă pistolul în mână şi se lipi de peretele de lângă uşă.

— Da?

— Sunt eu, Brent.

— Era şi timpul. Deschise uşa şi o porţie din furia lui nedezlănţuită se revărsă asupra fostului partener: Ce fel de poliţişti puneţi în posturi în zilele de azi dacă un violator înarmat se plimbă în voie pe lângă ei şi pătrunde într-o locuinţă încuiată?

— Trainor a fost un om destoinic. Buzele lui Brent erau încordate şi îndârjite. El se uită peste umărul lui Jed spre uşa de la baie în pragul căreia stătea Dora. Ea se simte bine?

— Dar nu mulţumită elitei din Philadelphia. Dacă n-aş fi… El se întrerupse deoarece privirea din ochii lui Brent îi străpunse în fine mânia. Cum adică *a fost*?

— Este mort. Împuşcat de două ori în piept, de aproape. Atât de aproape, încât are arsuri pe cămaşă.

Dora încetini pasul văzând privirile pe care cei doi le schimbară.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

L-am rugat pe Brent să pună un om să supravegheze clădirea, în eventualitatea că s-ar întoarce spărgătorul. Jed scoase o ţigară. Spărgătorul s-a întors. Strivi chibritul. Iar poliţistul a murit.

— A murit? Culoarea care revenise în obrajii ei dispăru.

— Vreau ca tu să te aşezi, îi spuse Jed categoric. Şi să iei de la capăt povestirea, pas cu pas.

— Pe cine a ucis? Dar ea ştia deja. A fost împuşcat, nu-i aşa?

— Haide să ne aşezăm, Dora. Brent dădu să o apuce de braţ, dar ea îl îndepărtă scuturându-se şi se retrase în spate.

— Era căsătorit?

— Nu este…

— Să nu-mi spui că nu este treaba mea. Ea îl plesni pe Jed peste piept, înainte ca acesta să poată sfârşi propoziţia. Omul ăsta stătea afară, încercând să mă protejeze. Acum este mort. Vreau să ştiu dacă avea familie.

— Avea soţie, zise Brent încet în timp ce sentimentul de vinovăţie fi rodea pe dinăuntru cu dinţi mărunţi şi nemiloşi. Şi doi copii, ambii la colegiu.

Cuprinzându-se cu braţele, ea se întoarse.

— Dora. Jed încercă să se apropie de ea, să o atingă, dar îşi lăsă mâna să-i cadă la loc, pe lângă corp. Când un bărbat sau o femeie intră în rândurile poliţiei ştiu ce riscuri îşi asumă.

— Taci, Schimmerhorn. Taci. Mă duc să fac o cafea. Ea îşi aranjă spre spate părul răvăşit. O s-o luăm iarăşi de la capăt.

Câteva clipe mai târziu, şedeau cu toţii în jurul măsuţei din sufrageria Dorei, reluând punct cu punct declaraţia ei.

— Ciudat că s-a întors, trebuie să socotim toate cele trei daţi. Brent îşi verifică notiţele. Şi că a eliminat un poliţist ca să intre înăuntru. Nu se înscrie în tiparul violatorului obişnuit.

— N-am de unde să ştiu. Cu cât eram mai speriată, cu atât mai mult îi plăcea. Ea rostea frazele de parcă ar fi repetat o piesă. Aş putea spune că era excitat, că nu voia să termine prea repede. Pentru că vorbea întruna. Spunea… Dora deschise larg ochii. Am uitat. Spunea ceva de o poză.

— Voia poze? întrebă Brent.

— Eu… nu. Nu cred că asta voia. Voia o poză anume, voia ca eu să-i spun unde era. Nu-l prea ascultam atunci pentru că ştiam că trebuie să fac ceva căci altfel avea să mă violeze.

— Ce fel de poze ai?

— Cred că de tot felul. Fotografii de familie,

instantanee de vacanţă de la aniversări. Nimic ce ar putea să intereseze pe cineva.

— Când ai făcut ultima dată fotografii? întrebă Jed. Şi unde anume?

— Am făcut câteva de Crăciun, la Lea. Nici măcar nu le-am developat încă. Dar înainte de asta… Ea îşi trecu mâna prin păr, ţinându-şi-l departe de faţă înainte de a-l lăsa liber. Iisuse, nici măcar nu-mi mai amintesc. Poate sunt săptămâni sau luni de zile.

— Aş vrea să developăm acel film, dacă nu te deranjează. Brent zâmbi. Nu strică să verificăm.

— Mă duc să-l aduc.

— Nu se potriveşte, zise Jed când ea ieşi din cameră. Un tip nu ucide un poliţist, pentru a traversa strada ca să violeze o femeie şi să răsfoiască prin albumul ei cu fotografii.

— Trebuie să plecăm de undeva. Voia o poză, ne vom uita la fotografiile ei. Poate că a prins în cadru ceva ce nu trebuia.

— Poate. Însă nu găsea locul în care se potrivea bucăţica în careul enigmistic.

— L-ai privit îndeajuns ca să-i dai semnalmentele exacte?

— Un metru optzeci şi cinci. Păr negru, ochi negri, constituţie zveltă. Purta un palton de *Kamelhaar*, gri, costum de haine negru sau bleumarin şi cravată roşie. Ciudat ca un bărbat în costum şi cravată să violeze.

— Lumea este stranie.

— Lată filmul. Ea aşează cutiuţa pe masă. Mai rămăseseră câteva poziţii, dar nu cred că le voi mai folosi.

— Mulţumesc. Brent o puse în buzunar. Aş vrea ca tu şi Jed să lucraţi cu programul Denta-kit. Este o jucărioară pe care o folosim când întocmim un portret.

— Sigur. Spectacolul trebuia să continue, îşi zise ea tristă. Să-mi iau haina.

— Nu în seara asta. Brent îşi potrivi ochelarii şi se

ridică. Trebuie să te odihneşti. Mâine vei face o treabă mai bună. Dacă îţi mai aduci aminte ceva, poţi să mă suni la orice oră.

— Aşa voi face. Mulţumesc.

Când rămaseră singuri, Dora se apucă să strângă ceştile şi farfurioarele. Era încă greu să-l privească în ochi pe Jed.

— N-am găsit vreme să-ţi mulţumesc.

— N-ai pentru ce. El o cuprinse de mâini. Lasă-le. Ar trebui să te duc la spital. Să-ţi examineze capul ăsta tare ăl tău.

— Nu vreau să mă consulte doctorii. Ea îşi strânse buzele pentru a nu îngădui vocii să tremure. Nu vreau să mă analizeze nimeni. Aspirina îmi va lua durerea de cap.

— Nu are prea mare efect asupra unei comoţii.

— Nici altceva nu are. Ea îşi răsuci mâinile sub palmele lui şi le împreună într-un gest rugător de înţelegere. Nu insista, da?

— Cine insistă? El îi eliberă mâinile ca să-i pipăie capul la spate şi să-i examineze ochii. Ceea ce văzu nu era decât pură oboseală. Treci în pat, îi zise el.

— Nu sunt obosită. Cafeaua asta mă va ţine probabil trează toată… în seara asta eram pe punctul de a-l aduce pe Richie aici. Gândul i se zvârcoli în stomac. Dacă el… Acesta era singurul gând pe care nu-şi permitea să-l tolereze. Aici ar fi trebuit să fie un loc sigur.

— Va fi. Tandru, el îşi coborî mâinile pe umerii ei şi-i frecţionă muşchii încordaţi. Data viitoare când mă duc după lapte şi ţigări te iau cu mine.

— Acolo ai fost? Deoarece simţea că avea să se apropie de el şi mai mult, ea luă ceştile şi le duse în bucătărie. N-am văzut nicio plasă.

— Am lăsat-o în maşină când te-am auzit ţipând.

Ceştile zornăiră când Dora le aşeză pe bufet.

— Bine gândit. Întotdeauna porţi arma la tine când mergi la piaţă?

— În magazinele astea de cartier ăştia îţi fură şi laptele. El o mângâie pe păr când ea chicoti timid.

— Nu te teme, n-am să mă las intimidată.

— Nu mă tem. El însă ridică uşor mâna de pe părul ei. Vrei să o sun pe sora ta? Pe mama sau pe tatăl tău?

— Nu. Dora înfundă chiuveta şi dădu drumul la apă. Cred că va trebui să le spun mâine ceva şi va fi şi aşa destul de rău.

Jed ştia că ea nu-şi pierdea vremea cu vasele din vreun simţ al curăţeniei, ci pentru că amâna momentul de a rămâne singură. Cel puţin acesta era un lucru *ce* care el se putea ocupa.

— Să-ţi spun cum facem, ce-ar fi să mă înghesui eu pe canapea în seara asta? Promit să nu las în chiuveta de la baie resturile de la spuma de bărbierit.

Cu un oftat, ea închise robinetele şi se răsuci ca să-şi îngroape faţa la pieptul lui.

— Mulţumesc.

El şovăi o clipă, după care o cuprinse în braţe.

— Nu-mi mulţumi încă. S-ar putea să sforăi.

— Îmi asum riscul. Ea îşi atinse obrazul de faţa lui. Ţi-aş spune să împărţim patul, dar…

— … momentul ales este prost, sfârşi el fraza.

— Da. Foarte prost. Ea se depărtă. Am să-ţi aduc o pernă.

Capitolul 14

Era frumoasă. Foarte frumoasă. Jed nu petrecuse prea mult timp observând femei dormind şi cu siguranţă nu dacă nu împărţiseră patul cu el. Niciuna însă nu arătase ca Dora dimineaţa.

Dormise întinsă pe burtă; părul răvăşit din timpul nopţii era dat la o parte de pe obraz, lăsându-i faţa încadrată doar de breton. Era extraordinar de atrăgătoare.

Jed crezuse că faptul se datora acelor ochi mari, negri, şi a felului în care aceştia îi dominau expresia feţei. Ochii însă erau închişi acum, iar chipul i se odihnea.

Şi cu toate acestea ea era nemaipomenit de frumoasă.

Poate că era din cauza pielii. Pielea Dorei era ca o mătase, o mătase albă, fină, uşor rozalie.

El se scutură, jenat şi înspăimântat de şirul gândurilor. Când un bărbat începea să plăsmuiască cu mintea metafore pentru pielea unei femei, atunci însemna că era pierdut de-a binelea.

Jed se îndepărtă, îşi puse cana de cafea pe măsuţa din apropiere şi se aşează apoi pe marginea patului.

Simţea mireasma ei, acel neglijent parfum sexy care mereu ti usca gura. Când bărbatul cădea în plasa evidentului parfum se ivea altă problemă, conchise el.

— Isadora. El o atinse pe umăr prin pătura groasă şi o scutură uşor, aşa cum făcuse toată noaptea din două în două ore ca să fie sigur că era lucidă.

Dora dădu glas unui sunet aflat undeva între enervare şi plictiseală şi se întoarse pe partea cealaltă. Mişcarea făcu ca pledul să-i alunece peste umeri. Meditativ.

Jed studie cămaşa de noapte din flanel pe care ea o îmbrăcase. Părea la fel de groasă ca o armură şi era de un albastru izbitor. Două mici aplicaţii de broderie i se părură semănând cu nişte urechi de porc. Curios, ridică pledul. Destul de dar, un porcuşor gras şi roz rânjea spre el.

El bănui că Dora alesese cămaşa pentru că o considera călduroasă şi complet ne atractivă.

Avusese parţial dreptate, conchise el şi lăsă pătura să cadă.

— Isadora. El îi scutură din nou umărul, însă de astă dată i-l ţinu pentru a o împiedica să se mai răsucească. Izzy, îi şopti el la ureche. Trezeşte-te.

— Du-te de aici, tată.

Zâmbind, el se aplecă mai aproape şi-i prinse între dinţi lobul urechii. Gestul o făcu să-şi deschidă brusc ochii. În plus îi oferise o sferă de căldură în centrul trupului.

Clipi, încercând să-şi limpezească privirea, însă până

să se dezmeticească îşi simţi gura capturată în întregime. Ameţită, ridică mâna până pe umărul lui, degetele afundându-i-se în piele în timp ce sfera arunca văpăi de foc.

— Te-ai trezit acum? murmură Jed, făcându-şi plăcerea de a-i ciupi uşor buza de jos.

— Oh, da. De-a binelea. Ea îşi drese glasul, însă vocea păstra răguşeala somnoroasă.

— Cine sunt?

— Kevin Costner. Ea zâmbi şi-şi îndreptă umerii. Doar o mică fantezie nevinovată de-a mea, Schimmerhorn.

— Dar nu-i căsătorit?

— Nu şi în imaginaţia mea.

Puţin ofensat, Jed se retrase.

— Câte degete?

— Trei. Parcă stabilisem aseară că mă simt bine.

— Stabilim din nou şi în dimineaţa asta. Pleoapele ei erau grele… însă în acelaşi timp şi sexy, remarcă Jed. E Pupilele îi erau normale. Cum îţi mai simţi capul?

Ea rămase liniştită o clipă, apreciind. În afară de ţiuiala care nu înceta, apăruseră dureri. Mult prea multe.

— Doare. Mă jenează şi umărul.

— La astea.

Dora privi la aspirinele din palma lui.

— Două? Schimmerhorn, eu iau două când îmi rup o unghie.

— Nu mai fi atât de sclifosită. El ştia că aşa o punea la punct. Dora se încruntă, luă pastilele şi apoi cana de cafea oferită de el.

După prima sorbitură iritarea se preschimbă în surprindere.

— Destul de buna cafeaua. Aproape că seamănă cu a mea.

— Dar este a ta, adică boabele sunt ale tale. Te-am urmărit cum o făceai.

— Înveţi repede. Dorind să savureze din plin clipa,

Dora îşi puse o pernă la spate şi se afundă în ea. Ai dormit bine pe canapea?

— Nu, dar am dormit. Am folosit duşul. N-ai niciun săpun care să nu aibă formă de floare sau de lebădă?

— Am avut nişte clăluţi de mare, dar i-am consumat. Ea se aplecă în faţă şi jucându-se cu şuviţele lui blonde şi umede, ondulate pe guler, îşi mişcă nasul mirosindu-l. Mmmm. Gardenie.

Jed îi acoperi uşor faţa şi o împinse ia loc.

— Ştii ce? zise ea. Data viitoare când mă duc la cumpărături am să caut unele în formă de halterofil. Cu acea atrăgătoare mireasmă de ciorapi transpiraţi.

Strângând cana cu ambele mâini ea luă o nouă sorbitură şi oftă.

— Nu pot să-mi aduc aminte când mi s-a servit ultima dată cafeaua la pat. Zâmbind, ea închise puţin ochii şi începu să-l studieze. Cu părul ud după duş, cu bărbia umbrită de barba nerasă, cu ochii pe cât de supăraţi pe atât de frumoşi, el avea o alură foarte atrăgătoare.

— Eşti un tip greu de înţeles, Schimmerhorn. Noaptea trecută ai fi putut să fii aici cu mine. Ştiai ce buton să acţionezi şi cu toate acestea nu l-ai apăsat.

— Erai rănită şi obosită. Se gândise însă la acest lucru. Oh, da, se gândise. Nu sunt o brută.

— Oh, ba da, eşti. Eşti o brută mare, neliniştită şi nestăpânită… dar asta face parte din farmec. Ea rătăci cu degetele de-a lungul obrazului pe care el nu se deranjase să şi-i radă. Toţi aceşti muşchi ai tăi şi acest comportament dur sunt ceva cu totul irezistibil. Să ştii că pe cât eşti de capabil de infamie, pe atât eşti de înzestrat cu bunătate. Eu sunt înnebunită după băieţi răi cu inimi mari.

El cuprinse mâna pe care ea o aşezase pe obraz, intenţionând să o dea la o parte. Dora însă îşi împleti degetele printre ale lui şi se ridică să-l sărute. Foarte uşor, foarte dulce, astfel încât fiecare muşchi al trupului lui vibră a răspuns.

— Îţi forţezi norocul, Dora.

— Nu cred.

El ar fi putut să-i demonstreze contrariul şi ar fi făcut-o dacă n-ar fi observat atât de clar în ochii ei durerea de cap. Ar fi putut să o răstoarne pe pat ca să se elibereze de acea nevoie sălbatică pe care ea o zidise înăuntrul lui.

Nu putea însă să procedeze astfel, pentru că nu era chip să obţină ceea ce voia fără să nu o facă să sufere.

— Ascultă-mă. El rosti cuvintele apăsat, fixându-i ochii cu privirea. Nu mă cunoşti. Nu ştii de ce sunt sau nu în stare. Singurul lucru de care poţi să nu te îndoieşti este că te doresc şi când voi fi sigur de tine sută la sută te voi avea. N-am să cer.

— Nici nu mai este nevoie, din moment ce eu deja am răspuns afirmativ.

— N-am să fiu blând. Privi în jos la degetele lor înlănţuite şi cu greu le eliberă pe ale ei. Şi nu mă va interesa câtuşi de puţin dacă după aceea îţi va părea rău.

— Când fac o alegere, eu nu rină joc. Dar mai ştiu că de fapt tu nu pe mine mă ameninţi, ci pe tine.

El îşi lăsă mâna în jos şi se ridică.

— Avem alte lucruri de care trebuie să ne ocupăm astăzi. Ce vei face cu magazinul?

— Astăzi e închis.

— Bine. Trebuie să mergem până la secţie. Fă-ţi toaleta, iar eu voi pregăti micul dejun.

— Poţi?

— Torn lapte peste fulgi de cereale.

— Mmmm.

Dora dădu la o parte pledul, în timp ce Jed se îndreptă spre uşă.

— Oh, Conroy, zise el peste umăr. Îmi place porcuşorul tău.

În timp ce Jed şi Dora împărţeau cutia cu fulgi de porumb, DiCarlo se plimba de colo-colo prin apartamentul lui din New York. Nu dormise. Lunga noapte şi-o petrecuse în compania unei sticle de *Cutty Sark*, însă efectele

acesteia nu reuşiseră să-i potolească mintea înfierbântată şi nici nu-i redaseră liniştea sufletească.

Nu se putea întoarce în Philadelphia. Pe lângă un poliţist mort lăsase în urmă doi martori. Două persoane care fără îndoială îi văzuseră faţa suficient ca să-l identifice.

L-o făcuseră, se gândi DiCarlo cu răutate şi-şi mai turnă un pahar. Aveau să facă legătura între el şi poliţistul mort. Dacă exista vreun lucru pe care DiCarlo îl cunoştea despre poliţişti, atunci era faptul că aceştia erau neobosiţi în urmărirea aceluia care îl ucidea pe unul de-al lor.

Aşa că nu numai că nu putea să se întoarcă, dar trebuia să se dea şi la fund, cel puţin până se mai liniştea apele. Câteva luni, se gândi el. Cel mult şase. Asta nu era o problemă. Avea destule contracte, destui bani lichizi. Putea să petreacă o frumoasă iarnă călduroasă în Mexic, îmbuibându-se cu *Margarita*. De îndată ce poliţiştii aveau să termine cu urmărirea pistelor lor, el urma să se întoarcă.

Singurul obstacol era Edmund J. Finley.

DiCarlo studie mărfurile pe care le aşezase lângă perete, alături de pomul de Crăciun. Parcă erau nişte cadouri triste şi neglijate, neîmpachetate şi nedorite. Suporturile de cărţi, papagalul, vulturul, Doamna Libertate, câinele din porţelan. Punând la socoteală şi figurina pe care deja o returnase, recuperase şase obiecte din şapte. Oricine, mai puţin Finley, ar considera acest lucru un succes.

Mai era doar o pictură nenorocită. Dumnezeu îi era martor că-şi dăduse toată silinţa. Avea un ochi vânăt, o buză spartă şi rinichii vătămaţi. Paltonul de *Kamelhaar* era făcut praf. Făcuse mai mult decât trebuia ca să îndrepte o greşeală care din capul locului nu fusese a lui. De îndată ce avea să se elibereze, avea să i-o plătească lui Opal Johnson. Cu vârf şi îndesat.

Până atunci, trebuia să pună la punct planul cel mai bun ca să-l abordeze pe Finley. În definitiv, Finley era un

om de afaceri care trebuia să fie pregătit şi pentru pierderi, nu numai pentru profit. Aşa că urma să-l abordeze din această perspectivă. Ca de la om de afaceri la om de afaceri. Nu strica să-l binedispună mai întâi, prezentându-se personal cu cele cinci piese recuperate, iar apoi să-i stârnească compasiunea şi admiraţia intrând în amănunte.

Avea să-i explice şi despre poliţist. Cu siguranţă că un om ca Finley avea să înţeleagă imensul risc pe care şi-l asumase ucigând un om al legii.

Nu era suficient, admise DiCarlo şi ridică punga cu gheaţă ca să şi-o pună pe pomeţii contuzionaţi. Se apropie de oglinda din hol ca să se studieze. Era foarte bine că era ocupat şi că nu putea să petreacă Revelionul. Nu putea să apară în lume cu faţa lui care arăta de parcă trecuse prin maşina de tocat.

Avea să se întoarcă până la urmă la individa aceea Conroy şi la vecinul ei de palier. Peste o vreme. DiCarlo îşi pipăi uşor marginea umflată a ochiului şi tresări. Putea să aibă răbdare. Şase luni, un an. Până atunci ei aveau să-l uite. Nu însă şi el.

De astă dată nu urma să-şi mai facă planuri ca să o ucidă uşor. Nu, absolut deloc. Aceasta era o vendetă care avea să fie executată încet şi cu mare plăcere.

Ideea îl făcu să zâmbească, iar apoi să înjure deoarece gestul îi forţă buza spartă. DiCarlo şterse sângele cu dosul palmei, după care se dădu la o parte din Faţa oglinzii. Fără nicio îndoială ea avea să plătească. Însă primul pe ordinea de zi era Finley.

Ştia că putea să fugă de poliţişti, însă nu era sigur că putea să scape de patronul lui. Trebuia să-şi folosească raţiunea, spiritul practic, linguşeala şi… DiCarlo îşi lipi punga cu gheaţă de gură şi zâmbi doar cu ochii. Buna credinţă. Avea să se ofere să pună un alt om să termine treaba, pe cheltuiala lui.

Neîndoielnic aceasta era o ofertă care avea să-i surâdă spiritului afacerist al lui Finley. Şi lăcomiei lui.

Satisfăcut, DiCarlo, se duse la telefon. Cu cât termina mai repede treaba în California, cu atât putea ajunge mai repede pe plajele Mexicului.

— Vreau să rezerv un loc la clasa întâi, pe cursa New York-Los Angeles. Prima disponibilă. Nu mai devreme de şase şi un sfert. Bătând tactul din degete pe birou, calculând. Da, da, este perfect. Nu, numai dus. Mai vreau să fac o rezervare la o altă cursă de la Los Angeles la Cancun, pentru 1 ianuarie. Deschise sertarul mesei şi-şi scoase paşaportul. Da, sunt convins că vremea va fi minunată.

— Cred că faţa îi era puţin mai prelungă. Dora urmărea cum calculatorul genera modificarea de imagine de pe monitor, la rapida atingere pe care degetele operatorului o executau asupra tastaturii. Da, asta este. Puţin mai subţire. Nesigură, Dora scutură din cap şi privi spre Jed. Avea sprâncene mai stufoase? Cred că o să-l fac să semene cu Al Pacino.

— Te descurci bine. Termină de precizat toate impresiile şi apoi le voi adăuga şi eu pe ale mele.

— În regulă. Ea închise ochii şi lâsă imaginea întunecată să-i revină în minte, însă odată cu ea o cuprinse un fior de teamă, aşa că deschise din nou pleoapele. N-am aruncat decât o privire fugitivă. El… Se întinse după apa cu gheaţă pe care o ceruse. Cred că avea mai mult păr şi cred că puţin mai ondulat.

— În regulă. Operatorul încercă mai multe stiluri de păr. Ce ziceţi de asta?

— Se apropie. Poate că ochii erau mai somnoroşi, ştiţi, mai cu pleoapele căzute.

— Aşa?

— Da, cred… Ea oftă. Nu ştiu.

Jed veni în spatele scaunului, îşi sprijini mâinile de umerii ei şi automat începu să-i maseze încordarea.

— Mai subţiază buzele şi nasul, porunci el. Ochii erau mai adânciţi. Da, asta este. În privinţa sprâncenelor are dreptate, erau mai stufoase. Mai mult. Fă-i bărbia mai

proeminentă.

— Cum faci asta? şopti Dora.

— M-am uitat mai bine decât tine, atâta tof.

Nu, nu era tot, se gândi ea. Nici măcar pe aproape. Văzuse şi el ce văzuse ea, însă el percepuse şi memorase. Ea privea acum conturându-se pe ecran imaginea atacatorului ei.

— Acum accentuează-i trăsăturile, sugeră Jed, privind printre gene, concentrat. Bingo.

— Asta este. Tremurând, Dora întinse mâna spre Jed. Este *chiar* el. Este incredibil.

Ca un tată mândru, Brent bătu uşor monitorul.

— Este o sculă grozavă. Jed a trebuit să facă nişte jonglerii ca să o treacă în buget.

Dora zâmbi firav şi se forţă să privească în ochii de pe ecran.

— Mai bun decât un Nintendo.

— Scoate-ni-l la imprimantă, îi zise Brent operatorului. Vom vedea dacă putem să-l identificăm cu cineva.

— Aş vrea şi eu o copie. Uşurată că totul se terminase, Dora se ridică în picioare. Vreau s-o arăt Leei şi lui Terri ca să fiu sigură că nu l-au văzut dând târcoale magazinului.

— Îţi vom da. Brent încuviinţă spre operator. Ce-ar fi să mergem pentru câteva minute în biroul meu? El o luă de braţ şi o conduse prin sală afară, pe hol. Dora privi la una din uşi şi citi pe geamul acesteia: *Căpitan J.T Schimmerhorn*.

Senzaţia era că departamentul păstrase o lumină în geam.

Ea îşi ridică privirea spre Jed.

— T este de la testosteron?

— Eşti foarte spirituală, Conroy.

— Oh, am uitat să-ţi spun aseară. Brent deschise uşa biroului şi o pofti pe Dora înăuntru. Zilele trecute am

primit un telefon de la mama ta.

— De la mama mea? Dora îşi ridică o sprânceană şi se aşează pe un scaun.

— O invitaţie la Revelionul de la teatru.

— Oh. Mâine era, îşi aminti Dora. Uitase complet. Sper să puteţi veni.

— Abia aşteptăm. Petrecerea de Revelion de la tearul *Liberty* era renumită. Brent deschise un sertar şi scoase un plic. Fotografiile tale. Am păstrat şi noi nişte copii, dar nu pare să fie ceva neobişnuit la ele.

Ea le scoase din plic şi chicoti. Prima, luată de foarte aproape, îl surprinsese pe Richie cu gura larg deschisă. Autoportret, îşi zise Dora. Ar fi recunoscut oriunde acel canin încovoiat. Evident, ştrengarul pusese mâna pe aparatul ei.

— Dezgustătoare, dar nu neobişnuite. Puse plicul în geantă. Deci, de aici încotro ne îndreptăm?

— Tu, nicăieri, se răsti Jed. Poliţia însă, da.

— Oh, ţi-ai reluat postul de comandă, căpitane? Ea întâmpină cu un simplu zâmbet privirea ucigătoare pe care el i-o aruncă. Cine este de fapt şeful aici? îl întrebă ea pe Brent.

El îşi drese glasul şi-şi ridică ochelarii.

— Este cazul meu.

— Ei bine, atunci. Dora îşi împreună mâinile în poală şi aşteptă.

— Până îl vom prinde pe individul ăsta, începu Brent, privindu-l cu coada ochiului pe Jed care se plimba prin încăpere, vom pune pază în jurul clădirii.

Ea îşi aminti de poliţist, de soţia şi de copiii lui.

— Nu vreau să mai fie nimeni expus riscului.

— Dora, nu există niciun om din această secţie care să nu se ofere voluntar pentru misiune. Mai ales după păţania lui Trai nor. Tipul ăsta este un ucigaş de poliţişti. Brent privi spre Jed. Motiv pentru care mi-a fost mai uşor să-i zoresc pe cei de la balistică, continuă el. Glonţul pe

care l-au scos din Trainor este identic cu cel din pereţii clădirii.

— Surpriză, surpriză, mormăi Jed.

— Trebuie să reconsider cazul. Brent îşi scoase ochelarii ca să-i şteargă de cămaşa mototolită. Dacă îl prindem viu pe ticălosul ăsta vreau vrafuri de dovezi. Am să trimit raportul balistic la toate secţiile din oraş, din alte state. S-ar putea să iasă ceva la iveală.

Era un pas bun. Jed şi-ar fi dorit să nu se simtă atât de înverşunat pentru faptul că nu putea să-l coordoneze el.

— Unde e Goldman?

— La Vai!, zise Brent în şoaptă. La schi. Şi-a luat o săptămână vacanţă.

Dacă Jed n-ar fi fost atât de nervos, ar fi rămas stupefiat.

— Ticălosul. Are un poliţist mort la picioare, unul din oamenii lui. N-avea ce căuta în vacanţă în timpul sărbătorilor când oamenii lui lucrează în două schimburi.

— Trebuie să se întoarcă. Brent răspunse la telefonul care zbârnia. Sună mai târziu, răcni el şi trânti receptorul în furcă. Uite care-i treaba, sper să-şi rupă fundul. Poate că atunci ţi-l vei ridica tu pe al tău şi vei veni unde ţi-e locul. Am pierdut un poliţist, iar moralul pe aici e la pământ căci avem la comandă un ofiţer care se preocupă mai mult de concediu decât de oamenii lui. El îl împunse cu degetul pe Jed: Ce ai de gând să faci în legătură cu treaba asta?

Jed trase încet din ţigară, expiră fumul şi trase din nou. Nu rosti nimic, nu îndrăzni. Se răsuci în schimb pe călcâie şi ieşi afară.

— S-o bagi undeva. Făcând o grimasă, Brent o privi pe Dora, Iartă-mă.

— Nu-i nicio problemă. De fapt, întregul incident ei i se păru edificator. Crezi că a servit la ceva?

— Nu. Brent se jena să-şi iasă din fire în public. Întotdeauna se jena. O roşeaţă palidă îi coloră gâtul. Odată ce Jed ia o hotărâre, nu poţi să-l clinteşti nici cu focul. El se lăsă în scaun. Cu toate că pe mine ieşirea m-a făcut să

mă simt mai bine.

— Asta este ceva. Ar fi mai bine să mă duc după el.

— Eu nu m-aş duce.

Ea zâmbi şi-şi ridică paltonul.

— Ne vedem mâine seară.

Dora îl prinse din urmă la jumătatea străzii. Nu se deranjă să-l strige sau să-l roage să o aştepte. Era sigură că ar fi fost o irosire zadarnică de respiraţie. În schimb îl ajunse mergând cu paşi iuţi şi mărunţi, iar după aceea îşi potrivi mersul cu al lui.

— O zi frumoasă, zise ea convenţional. Cred că temperatura a crescut puţin.

— Ar fi mai înţelept să stai departe de mine acum.

— Da, ştiu. Ea îşi strecură mâna sub braţul lui. Îmi place să merg prin frig. Îmi pune sângele în mişcare. Dacă o cotim pe aici, ajungem în Chinatown. Au acolo nişte magazinaşe.

Intenţionat Jed o luă în partea opusă.

— Mmmm, perversule, comentă Dora. Ştii doar că nu eşti chiar supărat pe el.

— Nu-mi spune tu cum sunt. El încercă să scape de ea, scuturându-şi braţul, însă ea se agăţase ca un scai. Vrei să te faci pierduta, Conroy?

— Imposibil. Cunosc prea bine drumul prin cartierul ăsta. Ea îi studie profilul şi rezistă tentaţiei de a-i alunga încordarea maxilarului mângâindu-i-l. Poţi să vorbeşti cu mine dacă crezi că asta îţi face bine. De obicei metoda are efect când sunt supărată pe mine.

— Mă obligi să-i pun să te aresteze pentru hărţuială?

Ea clipi, bătând des din pleoape.

— Crezi că o să ţină, o fiinţă firavă ca mine mofestând un tip mare şi dur ca tine?

El îi aruncă o privire scurtă şi urâtă.

— Măcar taci.

— Mai degrabă te enervez. Ştii, dacă vei continua să ţii aşa de strâns maxilarul, îţi vei sparge un dinte. Lea

obişnuia să scrâşnească din dinţi noaptea şi acum înainte de culcare trebuie să-şi pună în gură un aparat de plastic. Este stresant. Lea întotdeauna şi-a făcut griji. Eu nu. Când mă culc, îmi şterg totul din minte. Vreau să spun că de fapt acesta este scopul somnului, nu-i aşa?

Până să apuce să dea următorul colţ, Jed se opri şi se răsuci spre ea.

— N-ai de gând să încetezi, aşa-i?

— Nu. Pot s-o ţin aşa la infinit. Întinzându-se, ea îşi ridică fermoarul jachetei, după care îşi aranjă gulerul. Este supărat pentru că ţine la tine. Este greu, pentru că te încarci cu toate responsabilităţile. Îmi închipui că ai un sac de responsabilităţi. Trebuie să fie o uşurare să-l mai laşi jos din când în când.

Era greu să: şi ţină firea faţă de cineva care înţelegea atât de perfect. Însă dacă îşi alunga mânia, se putea trezi învăluit de disperare.

— Am avut motive ca să demisionez. Care mai sunt încă valabile.

— De ce nu mi le spui şi mie?

— Sunt motivele mele.

— În regulă. Vrei să cunoşti motivele pentru care am părăsit eu scena?

— Nu.

— Bine, am să ţi le spun. Ea începu din nou să meargă, conducându-l înapoi spre locul unde el parcase maşina. Îmi plăcea să joc. Nici nu este surprinzător, date fiind genele supratalentate care roiesc în sângele meu. Eram şi bună. La un moment dat am trecut de rolurile de copii şi am fost distribuită în piese de genul *Oraşul nostru* şi *Menajeria de stic/a*. Cronicile au fost excelente. Dar… Ea îşi ridică pleoapele şi privi printre gene. Ţi s-a stârnit curiozitatea?

— Nu.

— Dar, continuă ea, neluându-l în seamă, nu era exact ceea ce voiam eu. Apoi, acum vreo cinci ani, am primit o moştenire de la naşa mea, Anna Logan. Ai auzit de

ea? A făcut multă senzaţie în filmele de categorie B ale anilor ’30 şi *40, însă-ulterior s-a retras în activitatea de impresariat.

— N-am auzit niciodată de ea.

— Ei bine, era bogată. O maşină trecu pe lângă ei, atât de repede, încât produse în aer o adiere care răvăşi părul Dorei. Acesta. Îi mai flutura încă atunci când ea se întoarse spre Jed şi-i zâmbi: Ţineam la ea. A trăit vreo sută de ani şi a avut o viaţă grozavă. Oricum, eu am luat banii şi am urmat câteva cursuri de conducere a unei afaceri. Nu că aş fi avut nevoie de aşa ceva, de cursuri, vreau să spun. Unele lucruri sunt înnăscute.

— Are vreun rost toată chestia asta, Conroy?

— Ajung imediat şi la rost. Când le-am spus celor din familie ce aveam de gând să fac, s-au supărat, l-a durut sincer faptul că eu nu aveam de gând să folosesc talentul cu care considerau ei că fusesem înzestrată şi că nu aveam de gând să continui tradiţia Conroy. Mă iubeau, dar voiau să fiu ceva ce nu puteam să fiu. N-aş fi fost fericită în teatru. Îmi doream propriul meu magazin, propria mea afacere. Aşa că, deşi i-am dezamăgit, am mers mai departe şi am făcut ce era bine pentru mine. Mi-a trebuit mult timp ca să mă pot obişnui cu povara dragostei şi temerilor pe care ceilalţi le aveau pentru mine.

O clipă el nu zise nimic. Era surprins că nu se mai simţea furios. Pe undeva, în timpul monologului ei, mânia lui se risipise, se împrăştiase ca o furtună, împinsă departe de stăruinţa vijelioasă a Dorei.

— Deci, morala poveştii tale incredibil de lungă şi de încâlcită este că, din moment ce eu nu vreau să fiu poliţist, nu trebuie să mă supăr că un prieten vrea să mă aducă înapoi în rândurile poliţiei, încercând să trezească în mine sentimentul de culpabilitate.

Oftând, Dora se aşeză în faţa lui Jed şi-şi puse uşor mâinile pe umerii lui.

— N-ai înţeles nimic. Ochii ei, foarte gravi şi compătimitori, îi ţintuiră pe ai lui. N-am fost croită să

devin actriţă, aşa că am făcut o alegere cu care familia mea nu a fost de acord, însă pe care eu înăuntrul meu o consideram justă. Tu eşti poliţist până în măduva oaselor.

Trebuie doar să aştepţi până vei recunoaşte că de la început ai făcut alegerea potrivită.

El o apucă de braţ înainte ca ea s-o pornească din nou.

— Ştii de ce am plecat? Ochii lui nu erau furioşi, ci întunecaţi şi inexpresivi, iar Dorei îi păreau înfricoşători, căci erau lipsiţi de orice emoţie. Nu era nevoie să-l omor pe Speck. Existau şi alte căi de a-l lichida, însă cu le-am ignorat. Am împins situaţia până la un punct în care ştiam că unul din noi avea să moară. Soarta a vrut să fie el acela. Pentru asta am fost elogiat, deşi aş fi putut să-l prind fără să trag un singur foc. Dacă ar fi să o mai fac o dată, aş proceda exact la fel.

— Ai făcut o alegere, zise ea precaută. Îmi închipui că majoritatea oamenilor ar considera-o justă, superiorii tăi cel puţin aşa au considerat-o.

Nervozitatea debordă din el.

— Părerea mea este cea care contează. Mi-am folosit insigna pentru o răzbunare personală. Nu pentru lege, nu pentru dreptate. Pentru mine.

— O slăbiciune omenească, murmură ea. Pun pariu că ai petrecut o groază de timp obişnuindu-te cu gândul că nu eşti perfect. Acum, că ai înţeles acest lucru, vei fi probabil un poliţist mult mai bun când îţi vei pune din nou insigna.

El îşi încordă încleştarea pe braţul ei şi o împinse puţin mai în faţă. Când bărbia ei se ridică, el îşi slăbi strânsoarea, însă nu de tot.

— De ce faci asta?

Ea răspunse în modul cel mai simplu posibil. Îşi înfipse mâna în părul lui şi-i coborî gura peste a ei. Savură nervozitatea din sărut, însă îngemănată cu ea mai exista ceva. Acel ceva era nevoia, profundă şi umană.

— De asta, zise ea după o clipă. Şi cred că trebuie să-

ţi spun, în ciuda bunului simţ cu care m-am considerat înzestrată, că şi eu ţin l-ai tine. Ea îl privi cum deschide gura şi apoi cum o închide din nou. Asumă-ţi această responsabilitate, Schimmerhorn.

Întorcându-se, ea făcu câţiva paşi spre maşină, după e; iio scoase cheile.

— Conduc eu.

El aşteptă ca ea să deschidă portiera de la locul pasagerului şi aruncă o privire fulgerătoare spre volan.

— Conroy?

— Da.

— Şi eu la fel.

Ea îşi strânse buzele şi ambreie motorul.

— Asta-i bine. Ce zici, Schimmerhorn? Haide să facem o plimbare.

Capitolul 15

Locuinţa lui Finley era un muzeu al ambiţiilor lui, mai mari sau mai mici. Clădirea, construită iniţial de un regizor al filmelor de acţiune, a cărui dragoste pentru lucrul minuţios realizat îmbinase în timp foarte scurt utilul cu plăcutul, era aşezată pe colinele din vecinătatea Los Angeles-ului.

Finley o achiziţionase de pe piaţă şi se apucase imediat să instaleze un sistem de securitate mai sofisticat, să construiască o piscină acoperită pentru rarele zile ploioase şi un zid înalt de piatră care să împrejmuiască domeniul, precum şanţul vechile castele.

El era un împătimit al excitaţiei provocate de privit, însă nu concepea să fie urmărit.

La etajul trei al fortăreţei, reamenajase splendida cameră de proiecţie a regizorului, îmbogăţind-o cu un rând de monitoare de televiziune şi cu un telescop de mare acurateţe. Deseori îşi petrecea timpul aici, în vreme ce pe ecrane se derulau casete video.

Evident, angajase decoratori. Schimbase trei companii în timpul celor şase luni care îi fuseseră necesare

ca să aranjeze casa pe gustul lui.

Pereţii din toate încăperile erau albi. Unii erau zugrăviţi, alţii vopsiţi în ulei, alţii erau decoraţi cu tapet, toţi însă aveau nuanţa pură şi neprihănită a aibului, cum de altfel o aveau şi covorul, şi plăcuţele de ceramică, şi lemnul podelei. Toată culoarea provenea din comorile lui

— Figurinele, sculpturile, mărunţişurile pe care le achiziţionase.

Camerele, socotite la un loc, însumau acri de sticlă în ferestre, oglinzi, vitrine, etajere şi kilometri de mătase în draperii, tapiserii, perne şi tapet.

Fiecare masă, fiecare raft, fiecare nişă păstra o capodoperă după care tânjise. Când una începea să-l plictisească, aşa cum se întâmplă cu toate până în final, le muta într-un loc mai ferit şi se pregătea de noi achiziţii.

Niciodată nu era mulţumit.

În garderoba lui atârnau şiruri de costume de haine. Lână şi mătase, olandă şi gabardină. Toate aveau croiala clasică; toate aveau culori închise, bleumarin, negru, gri şi doar câteva nuanţe mai frivole de albastru-deschis. Nu existau haine de stradă, sacouri sport sau cămăşi cu mici jucători de polo brodaţi pe piept.

Cincizeci de perechi de pantofi din piele neagră, toţi lustruiţi, aşteptau pe rafturile din sticlă să fie aleşi. Exista doar o singură pereche de pantofi de sport *Nike* care se asorta cu costumaţia sport. Una din atribuţiile majordomului era ca din două în două săptămâni să arunce perechea de tenişi şi să cânlocuiască cu o alta nouă şi albă.

Cravatele lui erau aranjate minuţios în funcţie de nuanţă, negrul dând prioritate griului, griul albastrului.

Hainele erau păstrate într-un uluitor şifonier *roccoco*.

În sertarele scrinului erau îngrijit împăturite stive de cămăşi albe, apretate, cu monograme la manşete, ciorapi negri, chiloţi albi de mătase şi batiste irlandeze din olandă. Toate erau „discret înmiresmate cu levănţică din săculeţul pe care menajera lui î) punea săptămânal între rufe.

Apartamentul principal cuprindea o debara în care

doi pereţi erau acoperiţi cu oglinzi din podea până în tavan. Acolo era amenajat şi un mic bar în eventualitatea că pregătindu-se pentru o seară în oraş domnului i s-ar fi făcut sete. Mai existau un scaun cu spătarul curbat şi o măsuţă cu decoraţiuni aurii pe care se afla o veioză *Tiffany*, pentru cazul în care domnul ar fi dorit să stea jos şi să-şi admire hainele alese.

În dreapta debaralei se afla dormitorul principal. Picturi de Pissarro. Morisot şi Manet împodobeau pereţii îmbrăcaţi în mătase albă, fieua e vu propria luminozitate complementară. Mobilierul de aici era bogat ornamentat, de la biroul *Louis XVI* cu încrustaţii, la noptierele cu decoraţiuni zoomorfe şi la canapeaua cu lemnărie aurie flancată de sfeşnicele din sticlă neagră veneţiană. Deasupra, un candelabru *Waterford* cu trei braţe răspândea lumină.

Patul însă era mândria şi bucuria lui. Era o piesă masivă, creată în secolul al şaisprezecelea de Vredeman de Vries. Era un pat cu baluachin, căruia nu-i lipsea niciun element, nici baldachinul, nici tăbliile de la capete, construit din lemn de stejar şi sculptat şi pictat cu capete de îngeraşi, flori şi fructe.

Vanitatea îl ispitise să monteze o oglindă în baldachin, însă pierderea autenticităţii îl trezise la realitate.

Ascunsese în schimb, într-o încrustaţie din apropierea tavanului o cameră de luat vederi îndreptată direct spre pat, operabilă cu o telecomandă ţinută într-un sertar al noptierei. O acţionă deschizând monitorul.

În bucătărie se pregătea prânzul, salata de fazan pe care o comandase. Le urmări pe bucătăreasă şi pe ajutoarea ei cum lucrau în încăperea însorită, albă, lipsită de prezenţa inoxului.

Finley comută imaginea de pe monitor în salon. Îl privi pe DiCarlo sorbind din paharul cu sifon şi suc de chitră, zornăind gheaţa şi aranjându-şi cravata.

Era bine. Tipul eră agitat. Încrederea multjDrea mare

îl indispunea pe Finley. Eficienţa era vitală. Încrederea mult prea mare ducea la greşeli. Finley consideră că sosise vremea să scoată laţul din jurul gâtului bietului băiat. În definitiv îi adusese marfa cu două zile înainte de termen.

Iniţiativa trebuia răsplătită într-un fel. Probabil că nu avea să-i mai rupă braţele băiatului.

DiCarlo îşi aranja din nou cravata. Nu putea să-şi alunge senzaţia că era urmărit. Avusese acelaşi sentiment şi atunci când îşi îndreptase frizura, costumul, reverul.

Luă o nouă înghiţitură şi zâmbi în sinea lui. Oricine ar avea senzaţia că este urmărit, conchise el, dacă s-ar afla într-o cameră înconjurată de o sută de statui şi tablouri. Toţi acei ochi. Ochi pictaţi, ochi de sticlă, ochi de marmură. Nu ştia cum de îi suporta Finley.

Avea probabil o armată de servitori care să şteargă toate vechiturile astea, se gândi DiCarlo. Punându-şi deoparte paharul, el se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Ştia bine că nu trebuia să se atingă de nimic. Cunoscând cât de fanatic era Finley în privinţa achiziţiilor lui, DiCarlo îşi ţinu braţele şi mâinile pe lângă corp.

Era un semn bun, concluzionă el, că Finley îl invitase acasă şi nu-l chemase la birou. Astfel atmosfera era mai prietenoasă, mai intimă. La telefon, vocea lui Finley avusese un ton plăcut şi mulţumit.

Cu suficient farmec, DiCarlo îşi închipuia că putea să treacă uşor peste tabloul dispărut, convingându-l pe Finley că nu era decât o chestiune de timp. Luând totul în calcul, DiCarlo era sigur că aveau să se despartă prieteneşte şi că se va întoarce la hotelul *Beverly Hills* unde putea să găsească o femeie dispusă să toasteze cu el în noaptea Anului Nou.

Iar mâine, gândi el surâzând, Mexicul.

— Domnule DiCarlo, nădăjduiesc că nu te-am făcut să aştepţi prea mult.

— Nu, domnule. V-am admirat locuinţa.

— Ah. Finley se îndreptă spre un bufet oriental cu băuturi. Am să fac cu dumneata marele tur după prânz.

Vrei puţin vin roşu? El ridică o carafă victoriană de forma unui papagal cacadu. Am un excelent *Château Latour*.

— Mulţumesc. Siguranţa lui DiCarlo începu să pălească.

— Vai de mine. Finley îşi ridică o sprânceană şi trecu cu privirea peste chipul vătămat al lui DiCarlo. Ai avut vreun accident?

— Da. DiCarlo îşi atinse bandajul de la ceafă. Amintirea dinţilor Dorei îl făcu să clocotească din nou. Nimic serios, completă el.

— Mă bucur să aud asta. Ar fi păcat să rămână cicatrici. Termină de turnat vinul. Sper că această călătorie nu ţi-a încurcat planurile dumitale de vacanţă. Nu te aşteptam decât abia peste două zile.

— Am vrut să vă aduc rezultatele cât mai curând posibil.

— Îmi plac oamenii cu simţul răspunderii. Noroc. Satisfăcut, el ciocni paharul cu cel al lui DiCarlo. Zâmbi când clopoţelul de la uşă răsună până pe hol. Ah, acesta trebuie să fie domnul Winesap. El ne va însoţi la inspectarea mărfii. După cum ştii, domnul Winesap are o listă foarte exactă. Când Winesap intră în cameră, Finley anunţă: Sper că amândoi mă veţi ierta, dar eu nu-mi mai pot stăpâni nerăbdarea. Trebuie să-mi văd comorile. Bănuiesc că au fost duse în bibliotecă. Arătă spre uşă. Domnilor?

Holul era pardosit cu marmură albă şi era suficient de lat ca să adăpostească o banchetă imensă, un cuier şi să permită şi trecerea celor trei persoane.

Biblioteca mirosea a piele, lămâie şi trandafiri. Aceştia din urmă erau aranjaţi pe cămin în vaze înalte din porţelan de Dresda. Sute de cărţi, poate mii, nu se aflau pe rafturi încastrate în perete ci în vitrine şi etajere deschise sau protejate de geamuri. Existau de asemenea o încântătoare bibliotecă mobilă cu patru rânduri de rafturi din perioada de regenţă şi o miniatură edwardiană al cărei furt dintr-un castefdin Devon fusese aranjat de Finley.

Voise ca încăperea să dea senzaţia unei biblioteci de nobil, şi-i reuşise pe deplin acest lucru completând-o cu scaune adânci de piele, cu o colecţie veche de pipe şi cu un tablou de vânătoare pictat de Gainsborough.

În ton cu nota odihnitoare, nelipsitele monitoare erau ascunse în spatele unei iluzorii tăblii de bibliotecă.

— Iată-ne ajunşi aici. Cu paşi vjoi, Finley se îndreptă spre măsuţa bibliotecii şi ridică suporturile pentru cărţi.

După cum fusese instruit, majordomul lăsase un ciocănel, un cuţit şi un coş mare de gunoi. Finley luă ciocanul şi decapită sirena cu ochi albaştri.

— Nu trebuie să loveşti prea iute, zise el încet şi continuă să cioplească delicat ipsosul ieftin.

— Acesta a fost făcut în Taiwan, le spuse el musafirilor lui. La o activă fabricuţă în care am făcut nişte investiţii. Expediem mărfuri îndeosebi în America de Nord şi de Sud, de unde obţinem un profit considerabil. Acestea sunt ceea ce noi numim raritäţi. Unele sunt reproduceri excelente ale unor antichităţi de valoare şi sunt atât de bine realizate, încât îl pot înşela chiar şi pe un expert.

Scoase dinăuntru un mic pacheţel învelit în plastic şi, după ce aruncă restul suportului, luă cuţitul şi-l tăie. Înăuntrul plasticului era o bucăţică de piele de căprioară, iar în interiorul acesteia o figurină *netsuke* foarte mică şi foarte veche.

O examină minuţios, cu mare încântare. Reprezenta o femeie sprijinită pe palme şi pe genunchi, având în spate un bărbat cu abdomen proeminent, ale cărui mâini erau posesiv încleştate pe sânii ei. Capul ei ivoriu întors către umărul stâng era uşor ridicat, astfel încât dădea senzaţia că încerca să vadă chipul celui care se pregătea să o pătrundă din spate.

— Excelent, excelent. O puse deoparte şi cu mare atenţie distruse şi al doilea suport.

Următoarea piesă, continund tema, reprezenta o femeie care, ţinându-şi capul dat pe spate şi având faţa scăldată de zâmbet stătea îngenuncheată la picioarele unui

bărbat, strângându-i în palme penisul în erecţie.

— Ce măiestrie! Vocea lui Finley tremură de emoţie. Au trecut peste două sute de ani şi nicio tehnologie nu a putut aduce nicio îmbunătăţire. Japonezii au înţeles şi au apreciat erotismul în arta în timp ce europenii îşi acopereau picioarele şi pretindeau că pruncii se plămădesc într-o căpăţână de varză.

El luă cuţitul şi evisceră papagalul.

— Şi acesta, zise el deschizând o punguţă de catifea. Ah, acesta. Un fior uşor îl trecu când luă în palma nerăbdătoare broşa cu safir.

Safirul, montat într-un întortocheat filigran de aur împodobit cu diamante, era o piatră de mai mult de opt carate, de un albastru intens, tăiată cu măiestrie în formă pătrată.

— A fost purtat de Maria, regina Scoţiei. Finley mângâie piatra, montura şi întoarse bijuteria ca s-o admire pe spate. În timp ce punea la cale uneltirile şi clandestinele ei aventuri amoroase, continuă el. A fost o parte din prada care i-a revenit reginei Bess după ce şi-a executat frumoasa verişoară. Nu simţea pe pietre decât mirosul sângelui şi al trădării. Şi îi făcea mare plăcere. Oh, şi cât am pătimit şi cât am cheltuit ca să achiziţionez această jucărioară. Va trebui să aibă un loc de onoare, zise el şi o puse uşor deoparte.

Ca un copil răsfăţat în dimineaţa de Crăciun, voia mai mult.

Vaza *Gali* încrustată din pântecul Statuii Libertăţii îl tulbură. Pentru o clipă el uită de musafirii lui şi, minunându-se cu glas tare, îi mângâie faţetele lungi, admirând mlădioasele forme feminine care onorau sticla artei moderniste.

Ochii lui căpătară un licăr sticlos făcându-l pe Winesap să-şi întoarcă privirea evident jenat.

Din scobitura de la baza vulturului de bronz, Finley scoase o cutie înfăşurată într-un material moale. Sfâşiind materialul, gura începu să-i saliveze. Cutia în sine era un

obiect din lemn de trandafir, lăcuit şi lustruit. Însă capacul era comoara, încrustaţia unui mozaic miniatural a cărui execuţie fusese comandată în Rusia imperială special pentru Ecaterina cea Mare – probabil de către şmecherul ei iubit Orlov, după ce-l omorâse pe soţul acesteia şi o ridicase pe tron.

Din nou sânge, cugetă Finley. Din nou trădare.

Purtând semnătura artistului, mozaicul era o minunată reproducere în sticlă a palatului imperial.

— Aţi văzut ceva mai încântător vreodată? Mândria ţarilor, *a* împăraţilor şi a regilor. Odată acesta era în spatele unei vitrine într-un muzeu unde puteau să intre şi să caşte gura toţi nespălaţii. Acum este al meu. Numai al meu.

— E într-adevăr o frumuseţe. Lui DiCarlo nu-i plăcea să-l întrerupă, însă era timpul să arunce zarurile. Cunoaşteţi valoarea artei, domnule Finley. Ce sens are să deţii ceva de mare preţ dacă orice nenorocit poate intra de pe stradă să-l vadă?

— Exact, exact. Arta adevărată trebuie posedată, tezaurizată. Muzeele cumpără pentru posteritate. Bogătaşii fără suflet pentru investiţie. Ambele procedee mi se par dezgustătoare. Ochii lui deveniseră acum mai verzi, mai strălcitori şi puţin nebuni. A poseda, domnule DiCarlo, înseamnă totul.

— Vă înţeleg şi mă bucur că am jucat un rol în recu perarea mărfurilor dumneavoastră. Desigur, au fost dificultăţi

— Sunt sigur. Finley îi făcu semn să tacă pentru a nu-l indispune. Trebuie însă să terminăm aici înainte de a discuta necazurile şi chinurile dumitale. El folosi ciocănelul asupra câinelui, sfărâmându-i pântecul. Câinele dădu naştere unei pisici de aur. Este destul de compact* explică Finley desfăcând ambalajul tare. O piesă frumoasă, bineînţeles, însă mult mai valoroasă datorită trecutului ei. Se spune că a fost un dar oferit de Cezar Cleopatrei. Este imposibil de dovedit veridicitatea acestui fapt, deşi figurina

a fost datată corect. Totuşi, se pare că mitul este suficient, rosti el încet, încântat. Suficient.

Mâinile îi tremurară de emoţie când aşeză obiectul pe masă.

— Şi acum pictura.

— Ah… Lui DiCarlo i se păru momentul potrivit să se ridice. Cu tabloul, domnule Finley, a fost un mic necaz.

— Un necaz? Zâmbetul lui Finley îi rămase întipărit pe chip. Îşi roti ochii prin încăpere şi. Nu zări nici urmă din ultima lui posesiune. Nu mi s-a părut să te aud menţionând de vreun necaz, domnule DiCarlo.

— Am vrut să vă aduc marfa fără vreo altă întârziere. Aceste obiecte reprezintă o mare parte din timpul şi banii dumneavoastră şi ştiam că vreţi să le aveţi cât mai curând posibil.

— Noi vorbim acum despre tablou. Şi acum tabloul era singurul lucru care conta pentru Finley. Cleopatra, Ecaterina şi Maria a Scoţiei erau toate uitate. Nu-l văd aici. Probabil că privirea îmi este înceţoşată. Sau poate este vorba despre o iluzie optică.

Sarcasmul aduse pe obrajii lui DiCarlo o roşeaţă stupidă.

— N-am reuşit să vi-l aduc în această călătorie, domnule Finley. După cum începusem să vă spun, a fost o problemă.

— O problemă? El continuă să zâmbească, plăcut, deşi acizii din stomac începuseră să roadă. De ce natura?

Încurajat, DiCarlo îşi reluă locul. Povesti pe scurt despre cele trei spargeri, amintindu-i lui Finley că prima avusese ca efect recuperarea câinelui de porţelan. Făcu astfel, încât să sublinieze faptul că recuperarea tabloului îl expusese unui mare risc.

— Aşa că sunt sigur, domnule, că veţi fi de acord cu mine, concluzionă el, de parcă ar fi pus punct unei întruniri de afaceri, că ar fi destul de periculos pentru noi toţi ca eu să mă întorc acum la Philadelphia. Am o legătură pe care aş putea să o folosesc în această chestiune, bineînţeles pe

cheltuiala mea. Deoarece v-aţi recuperat şase din cele şapte obiecte sunt sigur că veţi putea aştepta. Nu văd niciun motiv pentru care tabloul să nu fie în posesia dumneavoastră, să zicem, peste şase săptămâni.

— Şase săptămâni. Finley înclină aprobator din cap şi-şi bătu arătătorul peste buze. Ai spus că ai împuşcat un poliţist?

— A fost necesar. Supraveghea clădirea.

— Mmm. Şi de ce crezi că făcea acest lucru?

— Nu ştiu sigur. Sincer până în măduva oaselor, DiCarlo se aplecă în faţă. N-am lăsat nicio urmă că aş fi pătruns cu forţa. Am surprins o discuţie între individa pe nume Conroy şi chiriaşul ei. El a fost violent. Este posibil ca ea să fi cerut protecţia poliţiei.

— Interesant că nu l-a evacuat pur şi simplu, comentă Finley zâmbind. Ai spus, nu-i aşa, că chiriaşul a fost cel care ţi-a zdrobit faţa?

Rănit în mândria lui, DiCarlo se încordă.

— A fost probabil o ceartă între îndrăgostiţi. Cred că ea îi oferea tipului mai mult decât un simplu acoperiş deasupra capului.

— Aşa? Finley nu se lăsă pradă sarcasmului remarcii. Va trebui să continuăm discuţia, domnule DiCarlo. Poate, după prânz.

— Sigur. Uşurat DiCarlo se lăsă în spătarul scaunului. Am să vă povestesc toate amănuntele.

— Perfect. Mâncăm, domnilor?

Mâncară salată de fazan şi *Pouil/y Fum* rece în sufrageria mobilată cu piese victoriene şi cu vedere spre grădina scăldată de soare. Pe durata mesei, Finley nu abordă subiectul afacerilor. Avea repercusiuni asupra apetitului, îi explică el lui DiCarlo. Petrecură o oră, făcâr d pe gazda jovială, umplând personal, generos, paharul lui DiCarlo.

Când se termină ultima picătură de vin şi ultima firimitură de mâncare, Finley se ridică de la masă.

— Sper că ai să ne scuzi, Abel, dar ori cât aş regreta,

eu şi domnul DiCarlo trebuie să ajungem la un final cu afacerea noastră. Poate că ar trebui să facem o pl bare prin grădină, îi zise el lui DiCarlo.

Binedispus de vin, de mâncarea abundentă şi de succes, DiCarlo îşi bătu uşor abdomenul.

— Mi-ar prinde bine puţină mişcare după atâta mâncare.

— Bine. Eu sunt puţin cam fanatic după mişcare. Îmi place să am companie'. N-o să întârziem mult, Abel.

Finley îl conduse pe DiCarlo într-o seră desăvârşită, cu palmieri în ghivece şi cu fântână melodios susurătoare, din care, trecând printr-un culoar ieşiră în grădină.

— Vreau să vă spun, domnule Finley, cât de mult vă admir, începu DiCarlo. Să conduceţi o asemenea afacere, să aveţi o astfel de casă. Fără îndoială că v-aţi clădit un drum vast.

— Îmi place să cred că aşa este. Pantofii lui Finley scârţâiră uşor pe pietricelele albe ale potecii din grădină. Te pricepi la flori, domnule DiCarlo?

— Numai la cele pe care le admiră femeile.

Râzând înţelegător, îşi conduse oaspetele prin grădină, oprindu-se în cele din urmă să admire priveliştea.

Finley rămase în contemplarea Los Angeles-ului care se afla în vale, inspirând profund mireasma din jur: flori – trandafiri timpurii şi iasomie, amestec de pământ reavăn şi de iarbă cosită.

— Planurile dumitale, domnule DiCarlo? zise Finley brusc.

— Poftim? Oh. Sunt simple. Îmi pun omul la treabă. El se va ocupa de individa Conroy. Credeţi-mă, după ce va face cunoştinţă cu el, îi va spune tot. El îşi strânse o clipă buzele, gândiridu-se cu răutate că nu avea să guste din plăcerea de a-i smulge el informaţia privitoare la locul tabloului. Aşa cum am mai spus, ar fi bine ca el să mai aştepte o săptămână, două, până se mai liniştesc lucrurile. Însă va pune mâna pe ea şi o va ţine sub tensiune până îl va conduce la pictură.

— Şi după aceea?

— O va omorî, fiţi fără grijă. DiCarlo surâse uşor, ca de la profesionist la profesionist. Nu va lăsa nimic neterminat.

— Ah, da, lucrurile neterminate. Sunt deosebit de neconvenabile. Şi dumneata?

— Eu m-am gândit să mă retrag câteva luni în Mexic. Există neşansa ca ei să mă fi văzut. A fost întuneric, bineînţeles, dar nu vreau să-mi asum niciun fel de risc. Dacă vor reuşi să mă identifice ar fi mai bine să fiu dincolo de graniţă.

— Înţelept. Finley se aplecă deasupra unui boschet de trandafiri şi mirosi delicat bobocul roz care începuse să-şi desfacă gingaşele petale. Mie mi se pare, domnule DiCarlo, că dacă te identifică pe dumneata, s-ar putea să mă implice şi pe mine – indirect vorbind.

— Nici pomeneală. Nu se poate. Staţi liniştit, domnule Finley, nu vor face niciodată legătura între o persoană ca dumneavoastră şi câteva spargeri la un magazin de vechituri din Philadelphia.

— Lucrurile neterminate, zise Finley oftând. Când se ridică, ţinea în mână un revolver cu mâner de culoarea perlei. Şi zâmbi din nou încântător. E bine să le stârpim, completă el.

Apăsă pe trăgaci, ţintind cu puţin deasupra cataramei de la cureaua lui DiCarlo. Sunetul răsună peste coline, ridicând în cer păsările care ţipară îngrozite.

Ochii lui DiCarlo se măriră surprinşi, pentru ca apoi să sclipească de durere. Incredibilul foc de durere. Privi prosteşte în jos la pântecul lui, apăsându-şi mâna pe pata care se mărea, înainte ca picioarele să i se înmoaie.

— M-ai dezamăgit, domnule DiCarlo. Finley nu ridică tonul, ci se aplecă pentru ca vorbele să-i fie bine auzite. M-ai luat drept prost? Ai avut atât de multă încredere în dumneata încât ţi-ai imaginat că am să accept pateticele dumitale scuze şi am să-ţi urez *bon voyage*?

Se ridică şi, în timp ce DiCarlo se zvârcolea de

durerea provocată de rana din pântec, Finley îl lovi cu răutate între coaste.

— Ai dat greş! strigă el şi lovi, iarăşi şi iarăşi, acoperind cu ţipete rugile de îndurare gemute de DiCarlo. Îmi vreau tabloul. Vreau ce-mi aparţine. Este vina ta, vina ta că nu îl am.

Saliva curgea din gura lui Finley atunci când trase în rotula stângă a lui DiCarlo şi apoi în cea dreaptă. Ţipătul firav al lui DiCarlo se stinse într-un schelălăit animalic.

— Te-aş fi omorât mai repede dacă nu mi-ai fi insultat inteligenţa. Acum s-ar putea să ai nevoie de ore, de ore de agonie. Şi tot nu este de ajuns.

Cu un efort el îşi puse la loc în buzunar revolverul. Îşi scoase o batistă şi-şi tamponă uşor transpiraţia de pe sprâncene.

— Nu-i de ajuns, repetă el. Se aplecă din nou, lipindu-şi faţa de chipul lui DiCarlo. Ai avut ordine clare. Ai uitat cine era şeful?

— Vă rog, gemu DiCarlo, mult prea şocat ca să-şi dea seama că rugile lui erau zadarnice şi că era deja mort. Ajutaţi-mă. Vă rog.

Cu un gest nervos, Finley îşi puse batista la loc în buzunarul de la piept.

— Ţi-am dat timp destul, mai mult decât suficient ca să-ţi răscumperi greşeala. Mă gândisem chiar să-ţi iert păcatele. Pot să fiu un om generos, dar dumneata, dumneata m-ai înşelat. Înşelăciunea, domnule DiCarlo, este ne neiertat.

Tremurând încă de mânie, el se ridică din nou. Ştia că mă să aibă nevoie de cel puţin o oră de reculegere ca a-şi recapete stăpânirea de sine şi ca să se poată preîti pentru întâlnirea protocolară la care trebuia să parcipe în acea seară.

Stupiditate, se gândi el clocotind. Ineficienta anga. Ţilor Scuturându-şi praful de pe mâneci se întoarse în eră. Intolerabil.

— Winesap! răcni el.

Domnule. Winesap intră pe vârfuri, ţinându-şi împreunate mâinile agitate. Auzise împuşcăturile şi se tenea foarte tare de ceea ce avea să urmeze.

— Descotoroseşte-te de domnul DiCarlo.

Umerii lui Winesap căzură brusc.

— Desigur Tinule Finley. Imediat.

— Nu ac;, i. Finley scoase un pieptene din baga veritabilă şi-şi aranja părul răvăşit de vânt. Lasă-l mai întâi să-şi dea duhul.

Winesap privi prin peretele de sticlă spre locul unde DiCarlo stătea întins pe spate, bolborosind jalnic spre cer.

— Să aştept aici?

— Sigur. Cum altfel să-ţi dai seama dacă a murit? Finley oftă şi-şi puse la loc pieptenele. Îmi dau seama că mâine este sărbătoare, Abel, şi nu vreau să-ţi stric în niciun fel eventualele planuri pe care le ai. Aşa că am să te rog ca poimâine să-ţi canalizezi efortul spre dobândirea tuturor informaţiilor referitoare la Isadora Conory din Philadelphia. El îşi mirosi mâna şi strâmbă din nas simţind unda de miros de praf de puşcă. Mă tem că va trebui să mă ocup personal de această chestiune.

Capitolul 16

— Un An Nou fericit!

Jed fu întâmpinat în holul de la intrarea în *Teatrul Liberty* de un bărbat chel şi slăbănog, îmbrăcat într-un combinezon roşu din piele, presărat cu steluţe argintii. Luat prin surprindere Jed se pomeni îmbrăţişat şi bătut pe spate.

Noul lui prieten mirosea puternic a vin şi Giorgio.

— Eu sunt Indigo.

Deoarece pielea bărbatului aproxima culoarea, Jed încuviinţă din cap.

— Văd asta.

— O petrecere extraordinară. Indigo scoase o ţigară subţire şi neagră, îi introduse un capăt într-un port-ţigaret auriu şi punându-şi o mână pe şoldul îngust luă un aer

teatral. Orchestra este încălzită, şampania rece, iar femei... îşi mişcă sprâncenele iute în sus şi-n jos şi continuă: Sunt la discreţie.

— Mulţumesc pentru punerea la curent.

Prudent, Jed dădu se plece, însă Indigo era genul prietenos aşa că-şi ancoră braţul de umărul lui.

— Vrei să te prezint cuiva? Cunosc pe toată lumea.

— Pe mine nu mă cunoşti

— Dar mor de curiozitate. Îl conduse pe Jed prin holul plin de lume spre bar, unde băuturile erau turnate de doi barmani experimentaţi. Lasă-mă să ghicesc, continuă el. Se dădu în spate câţiva paşi, îşi înclină capul într-o parte şi trase o dată din ţigara europeană. Eşti dansator?

— Nu.

— Nu? Faţa mobilă a lui Indigo se cuta gânditoare. Ei bine, cu trupul ăsta, ar trebui să fii. Ştii, Gene Kelly a avut constituţia atletică cea mai încântătoare. Şampanie aici. Gesticulă cu ţigara spre barman. Şi una pentru prietenul meu.

— Scotch, îl corectă Jed. Cu gheaţă.

— Scotch cu gheaţă? Ochii migdalaţi ai lui Indigo licăriră. Bineînţeles, ar fi trebuit să-mi dau seama imediat. Un actor – interpret de roluri dramatice, evident – din New York.

Jed îşi luă paharul şi scoase un dolar pentru bacşiş. Uneori, conchise el, era pur şi simplu mai bine să cooperezi.

— Da. Sunt în pauză de roluri, zise el şi evadă cu băutura lui.

Holul *Teatrului Liberty* era construit în stil gotic, cu metri de ornamente în ipsos, kilograme de spirale şi de spiriduşi decorând mulura aurie. Deasupra uşilor care se deschideau către teatrul propriu-zis se aflau măştile de bronz ale Comediei şi Tragediei.

În seara aceasta, zona era ticsită de oameni care păreau cu toţii hotărâţi să se audă deasupra vacarmului. Spaţiul mirosea a parfumuri, fum şi floricele care explodau

vesele într-un aparat din vecinătatea barului.

Dora i-ar fi spus lui Jed că pur şi simplu mirosea a teatru.

Oaspeţii se învârteau de colo-colo, veşmintele lor acoperind toată gama posibilă, de la cravate albe la blugi tociţi. Un grup de trei persoane îmbrăcate în negru şedeau nemişcate pe podea, într-un colţ şi citeau cu glas tare dintr-un volum al lui Emily Dickinson. Prin uşile deschise se auzea orchestra care abordase furtunos o prelucrare a piesei *Brown Sugar* a celor de la Stones.

Nu era ca la Balul de lamă, se gândi Jed.

Luminile erau aprinse. Putea vedea lumea adunată pe culoare, dansând sau stând, vorbind sau mâncând, în timp ce pe scenă orchestra bombarda cu muzică rock.

În locurile din lojă, de la mezanin şi de sus, de la al doilea balcon se aflau alţi invitaţi a căror atitudine zgomotoasă era împinsă la limita suportabilului datorită excelentei acustici a *Teatrului Liberty*.

Înainte de a porni în căutarea Dorei printre cei ce păreau să formeze întreaga populaţie a Philadelphiei, Jed asocie instinctiv vacarmul cu un aparat de radio dat la maximum dar şi cu zarva produsă de incendii.

Contactul cu oamenii nu fusese niciodată punctul lui forte. Existaseră în copilăria lui prea multe întruniri mondene impuse şi prea multe afişări umilitoare în public ale părinţilor lui. Ar fi preferat o seară liniştită, acasă, dar din moment ce reuşise să se târască până aici, cel puţin era bine să nu o găsească pe Dora ocupată.

Dacă ea n-ar fi plecat de acasă atât de devreme, sub pretextul că trebuia să ajute la aranjat şi să vegheze ca mama ei să nu se amestece peste organizatori, el ar fi venit împreună cu ea şi ar fi urmărit-o pas cu pas.

Nu-i surâdea ideea ca ea să fie singură când atacatorul ei se afla încă în libertate. Cu toate că nu o putea considera ca atare într-o adunare de asemenea amploare, el simţea totuşi o oarecare nelinişte. Altfel nici n-ar fi fost aici.

Două petreceri într-o săptămână. Jed sorbi scotch-ul şi-şi croi drum spre partea din faţă a teatrului. Depăşise numărul pe care şi-l propusese pentru un an.

Se strecură printre două femei, i se oferi un coif pe care îl refuză şi se gândi serios să se întoarcă şi să plece.

Atunci o văzu pe Dora şi se întrebă cum de îi scăpase. Stătea pe marginea scenei, în ceea ce trebuia să fie o avalanşă de sunete, susţinând ceea ce părea să fie o discuţie intimă cu alte două femei.

Îşi făcuse ceva la păr, observă Jed. Şi-l ridicase, într-o încâlceală de bucle negre şi rebele care păreau să fie la limita controlului. Şi ochii, se gândi el, urmărind-o apucând şi strângând mâna uneia din însoţitoare. Şi-i machiase astfel încât să pară mai mari, mai profunzi şi mai arzători, că ai unei ţigănci. Buzele ei, care continuau să se curbeze modelând cuvinte pe care el nu le auzea, erau de un roşu provocator.

Purta o salopetă din mătase pe nuanţe de negru şi argintiu, cu guler înalt, mâneci lungi şi pantaloni strâmţi care se mulau ca un al doilea strat de piele. Paietele argintii răspândite peste tot captau lumina scenei ori de câte ori se mişca, licărind ca nişte fulgere. Neîndoielnic că le ştiuse efectul, îşi spuse el. Părăsise ea scena, dar mai ştia încă cum să ademenească lumina reflectoarelor.

Jed voia să-şi pună mâinile pe ea. Pentru o clipă acel gând şi o dorinţă neaşteptată stăvili totul în preajmă.

Lăsându-şi paharul pe braţul unui scaun, el îşi croi drum prin marea de oameni.

— În definitiv e un actor metodic, zise Dora, zâmbind maliţios. Evident, dacă va începe să lucreze la spectacol, se va molipsi. Ce vreau eu să ştiu este ce se va întâmpla cu el după ce… Se întrerupse când simţi nişte mâini cuprinzând-o de subsuori şi ridicând-o de pe scenă…

Înainte ca buzele să-i fie acaparate, ea avu răgazul va zărească o frântură din chipul lui Jed. Dorinţa aprigă, flămândă, nestăpânită, palpită în ea, pulsându-i din pântec până în piept, astfel că atunci când el o eliberă inima îi

bătea năvalnic.

— Bună. Clătinându-se ea se sprijini de umărul lui ca să-şi recapete echilibrul. În cizmele cu tocuri înalte pe care le purta, îi venea lui Jed aproape până la nivelul ochilor, iar intensitatea privirii lui făcea ca fiecare părticică din ea să vibreze în ritmul orchestrei. Mă bucur că ai putut să vii. Ah… el este…

Ea se întoarse spre prietenele ei şi păli.

— Scuzaţi-ne. Jed se îndepărtă cu ea până găsi un colţişor. Nu putea să-l denumească liniştit, dar cel puţin nu era necesar să ţipe unul la celălalt. Cum se numeşte lucrul ăsta pe care îl porţi?

— Ăsta? Ea privi în jos lucitorul costum provocator şi apoi îşi ridică ochii spre el. Sexy. Îţi place?

— Am să-ţi spun de îndată ce am să-mi pot răsuci înapoi limba în gură.

— Ai un asemenea fel de a te exprima, Schimmerhorn. Vrei să bei ceva, să mănânci?

— Am băut. Am fost primit la uşă de un negru de vreo doi metri îmbrăcat în piele roşie. M-a îmbrăţişat.

— Indigo. Ochii ei străluciră. Este un tip foarte sociabil.

— M-a categorisit drept actor şomer din New York. El atinse cu vârful degetului una din buclele Dorei şi se întrebă ce ar trebui să facă pentru ca acestea să-i se reverse pe umeri.

— Indigo are un limbaj cam bombastic, însă este un regizor excelent şi are un ochi foarte bun. Ai făcut bine că nu i-ai spus că eşti poliţist. Apucă mâna lui Jed şi-l conduse în culise unde era aranjat un alt bar şi un bufet. Nu-i simpatizează pe poliţişti.

— Dar eu nu sunt poliţist. El vru să comande un nou scotch, dar optă pentru sifon, în timp ce Dora alese şampanie. De ce nu-i simpatizează?

— Oh, a fost angajat cu jumătate de normă ca om de ordine la un club de noapte – ca să-i înlăture pe zurbagii La un raid, poliţia a dat peste jocuri de noroc într-o cameră

din spate şi l-a săltat şi pe el. Ea îşi înclină capul, îşi schimbă poziţia umerilor şi începu să-l imite perfect pe Indigo. Dragă, a fost o experienţă înfricoşătoare. Ai idee ce fel de oameni pun în celulele alea?

— Da. Criminali.

— Să nu-i spui lui asta. Eu sunt cea care i-am plătit cauţiunea şi vreau să-ţi spun că tipul a fost distrus. Cu un gest automat, ea îndreptă gulerul cămăşii lui Jed. Îmi închipui că-ţi este greu să înţelegi, din moment ce întotdeauna te-ai aflat de partea cealaltă a gratiilor.

— L-am văzut din ambele părţi.

— Oh, atunci este bine. Cu o mişcare vioaie ea îi îndepărtă de pe frunte şuviţa răvăşită de vânt. Va trebui să-mi povesteşti şi mie o dată despre asta.

— Poate că am s-o fac. M-ai terminat de dichisit?

— Da. Arăţi foarte bine în negru – poate puţin cam rebel. Un fel de James Dean.

— Dar este mort.

— Da, desigur. Vreau să spun dacă ar fi trăit ca să apuce treizeci de ani. Ea afişa un zâmbet gânditor şi amuzat. Toţi poliţiştii sunt atât de raţionali în adevăratul sens al cuvântului sau doar tu eşti?

— Este o chestiune de realitate şi fantezie. Eu mă simt mult mai bine în realitate.

— Păcat. Eu mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţă afundată în fantezie. S-ar putea spune chiar trudind pentru ea. Dora luă o ridichе de pe masă şi începu să o ronţăie. O prefer realităţii crude.

— Când erai actriţă.

Hohotul ei de râs explodă tumultuos ca spuma unui vin.

— Trebuie să-ţi amintesc că eu sunt o Conroy. Nu mai joc acum, dar sunt încă actriţă. Apropiindu-se de el, ea îl ciupi îndrăzneţ de lobul urechii. Dacă te hotărâşti vreodată să încerci să urci pe scenă s-ar putea să fiu tentată să revin în lumea teatrului.

Un val de căldură îl săgetă în centrul trupului.

— Ce-ar fi să rămânem ceea ce suntem?

— Lumea nu va şti niciodată ce a pierdut. Ea privi în jos la paharul lui. Să ştii că nu trebuie să faci pe şoferul de serviciu. Putem lua un taxi la întoarcere.

— Rămân la asta. El se întinse şi o cuprinse de bărbie. Vreau să am capul foarte limpede când voi face dragoste cu tine în noaptea asta.

— Oh! Ea îşi ridică propriul pahar cu o mână nesigură. Ei bine…

El zâmbi răutăcios.

— Ai rămas fără replică, Conroy?

— Ah…

— Isadora!

Jed zări silueta statuară a unei roşcate care îşi făcu apariţia într-un veşmânt verde strălucitor ce îi aluneca pe trupul de vis, revărsându-se în pliseuri de la genunchi la glezne. Se îndreptă spre ei, răspândind un aer exotic ca de sirenă sălbatică.

Binecuvântând întreruperea lui Trixie, Dora răsuflă uşurată şi se întoarse către mama ei.

— Vreo problemă?

— Organizatorul ăsta este o bestie. Dumnezeu ştie de ce îl tot angajează. Ea aruncă o privire peste umăr care ar fi putut să topească oţelul. A refuzat, absolut a refuzat să mă asculte în privinţa pastei de anşoa.

Deoarece fusese rândul lui Will să vegheze că mama lor să nu se amestece peste organizator, Dora aruncă o privire rapidă în jur. Frăţiorul ei era, conchise ea, un om mort.

— Unde este Will?

— Oh, s-a dus cu fătuca pe care a adus-o de la New York. Trixie îşi aruncă mâinile în sus. Gestul provocă mişcarea mărgelelor colorate care îi atârnau la urechi. Enervarea la care o supusese organizatorul o făcuse să nu-şi aminţească numele. Manechina, adăugă ea.

— Miss Ianuarie, zise Dora în şoaptă.

— Acum, în legătură cu pasta de aqşoa, începu Trixie. Ea inspiră adânc, pregătindu-se să se lanseze într-un discurs indignat.

— Mamă, nu l-ai cunoscut pe Jed.

— Jed? Distrasă, Trixie îşi aranjă părul. Faţa i se transformă când îşi luă aerul ei impresionant. Subtil, îşi înclină bărbia, îşi plecă genele dese şi-l privi pe Jed printre ele. Flirtul, în opinia lui Trixie, era o artă. Sunt măgulită să te cunosc.

Jed înţelesese ce se aştepta din partea lui când luă mâna oferită. O sărută pe degete.

— Plăcerea este de partea mea, doamnă Conroy.

— Oh, Trixie, te rog. Îşi rosti numele ca pe un tril. Altfel m-aş simţi bătrână şi serioasă.

— Sunt convins că acest lucru ar fi imposibil. V-am văzut în *Hello*, *Dolly*! anul trecut. Aţi fost încântătoare.

Obrajii catifelaţi ai lui Trixie se îmbujorară de plăcere.

— Oh, ce amabil eşti! O ador într-adevăr pe Dolly Levy, un personaj atât de complex, de bine construit.

— L-aţi surprins perfect.

— Da! Ea oftă amintindu-şi. Îmi place de el, Dora. Spune-mi, Jed – vai, ai mâini foarte mari, nu-i aşa?

— Mamă. Deoarece se purtase atât de drăguţ, Dorei i se făcu milă de el. Jed este chiriaşul pe care mi l-a găsit tata.

— Chiriaşul! Chiriaşul! Instantaneu, instinctele materne depăşiră plăcerea de a cocheta. Oh, vai, dragul meu băiat! Copleşită de recunoştinţă, Trixie îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Jed. Avea o putere de luptător. Îţi sunt îndatorată până peste cap.

Dora pur şi simplu îşi roti limba în jurul dinţilor când Jed îi aruncă o privire neajutorată.

— A fost o nimica toată, zise el, bătând-o stângaci pe Trixie pe Spate. Nu am făcut decât să răspund unei cereri.

— Mi-ai salvat-o pe biata Isadora de acel spărgător înfiorător. Mişcându-se ritmic în faţă şi în spate, Trixie îl sărută pe ambii obraji. Nu vom fi niciodată capabili să te răsplătim pentru că l-ai alungat şi nu l-ai lăsat s-o jefuiască pe fetiţa noastră.

El îşi încruntă ochii peste umerii greoi ai mamei ei. Dora îşi schimbă privirea.

— Sunt cu ochii pe ea, zise Jed serios. Să nu vă faceţi griji.

— Îngrijorarea, dragule, face parte din zestrea unei mame. Cu un zâmbet trist, Trixie oftă.

— Aici erai, floare a suferinţei. Cu frac şi cravată albă, Quentin se plimba ţanţoş, ţinându-se încă bine pe picioare după ce ameţise doi barmani. Îi dădu soţiei un lung şi persistent sărut, care îl făcu pe Jed să ridice dintr-o sprânceană. Am venit să cer miresei mele un dans.

— Sigur, dragule. Trixie îşi strecură mâinile în jurul lui şi începură să alunece în paşi de tango.

— L-ai cunoscut pe tânărul pe care l-am selecţionat pentru Izzy?

— Da, chiar acum. La o piruetă, Trixie îşi dădu capul pe spate şi-i zâmbi Lui Jed. Acesta n-ar fi fost surprins dacă un trandafir ar fi apărut subit între dinţii ei. Ai un gust excelent.

— Izzy, arată-i lui Jed teatrul. Umilul nostru stabiliment nu cuprinde doar o scenă. Quentin îi făcu cu ochiul, îşi strânse bine soţia şi se depărtă cu ea în ritm de tango.

— Floarea suferinţei? întrebă Jed după o clipă.

— Lor li se potriveşte.

— Evident. El nu-şi amintea să-şi fi văzut vreodată părinţii schimbând o îmbrăţişare mai mult decât formală, şi cu atât mai puţin un sărut pătimaş. Singura pasiune pe care o împărtăşiseră de faţă cu el fuseseră insultele şi porţelanurile aruncate.

— Nu mi-ai spus c-ai mai fost pe aici.

— Poftim?

— La teatru, zise ea, captându-i din nou atenţia. *Hello*, *Dolly*!

— N-ai întrebat. El o conduse pe Dora departe de lume, în apropierea barului. Nu i-ai spus, nu-i aşa?

— N-am vrut să o supăr. Nu te uita aşa la mine, se răsti ea. Ai văzut cum se comportă numai când se gândeşte la spargere. Îţi închipui ce s-ar întâmpla dacă i-aş spune că un maniac m-a ameninţat cu arma? Văzând că el nu răspunde, ea începu să bâtă uşor din picior. Am să-i spun, când am să cred eu de cuviinţă.

— Treaba ta, zise Jed şi-şi scoase o ţigară. Însă dacă va afla ceva din altă parte va fi şi mai rău.

— Nu vreau să mă gândesc acum la chestia asta. Ea îi smulse lui Jed ţigara, şi după ce pufăi o dată din ea, i-o dădu înapoi. Hai să-ţi arăt teatrul. Clădirea a fost construită la mijlocul secolului al nouăsprezecelea. La început a fost o vestită sală de varieteu. Ea se îndepărtă de scenă şi o apucă pe unul din holurile strâmte. A încetat să mai funcţioneze după decăderea vodevilului, şi a scăpat ca prin urechile acului de cupa buldozerului. Dora deschise uşa unei cabine. Punându-şi mâinile în şolduri, ea îl privi pe Will dezlipindu-se dintr-o îmbrăţişare înfocată. Dezertarea, zise ea, este un delict care se pedepseşte prin spânzurătoare.

Will zâmbi şi-şi încolăci braţul în jurul unei femei mlădioase, îmbrăcată într-o rochie roşie subţire.

— Lorraine mă ajută să-mi învăţ rolul. Mă pregătesc pentru o reclamă de apă de gură.

— Erai de serviciu, Will. Eu mi-am făcut schimbul, iar Lea nu vine decât după miezul nopţii.

— Bine. Bine. Trăgându-şi după el partenera, Will se strecură pe uşă. Ne vedem mai târziu.

Jed nu se deranjă câtuşi de puţin să-şi mascheze admiraţia pentru şoldurile lui Lorraine care se legănau ca un pendul.

— Bagă-ţi ochii înapoi în cap, Schimmerhorn, îl avertiză Dora. S-ar putea să calce cineva pe ei.

— Într-o clipă. Se întoarse spre Dora când Lorraine dispăru din imagine. Schimbul lui la ce? întrebă Jed.

— La a o ţine pe mama departe de organizator. Haide, am să te duc sus la zei. De acolo panorama scenei este grozavă.

Pe măsură ce noaptea se scurgea, Jed nu mai puse la îndoială faptul că se distra. Deşi nu-i plăceau aglomeraţiile şi nu vedea rostul petrecerilor şi al conversaţiilor cu străini, nu simţea nicio dorinţă să plece mai devreme. Când îi întâlni pe Chapmapi la primul balcon, concluzionă că şi aceştia se distrau.

— Hei, Jed. Un An Nou fericit. Mary Pat îl sărută, după care se aplecă din nou peste balustradă ca să privească la forfota de jos. Ce petrecere! N-am văzut niciodată ceva asemănător.

Jed examină şi el priveliştea. Un furnicar de oameni, şuvoaie de culori, rafale de zgomote.

— Familia Conroy este unică.

— Mie îmi spui. L-am cunoscut pe tatăl Leei. Am dansat jitterbug. Faţa ei se îmbujoră scăldată de un hohot de râs. N-am ştiu că pot să dansez şi jitterbug.

— N-a trebuit decât să se ţină strâns de el, comentă Brent. Bărbatul se mişca bine.

— Probabil că şi-a făcut plinul. Jed îl zări jos pe Quentin, care purta pe cap un coif nostim înclinat.

— Unde este Dora? întrebă Brent. N-am văzut-o deloc de când am ajuns.

— Se învârteşte pe-aici. Indigo a vrut să danseze cu ea.

— Indigo? Mary Pat se aplecă şi mai mult ca să răspundă semnelor din mână ale străinilor şi ca să arunce cu confetti.

— Imposibil să nu-l fi văzut. E un negrotei uriaş şi chel îmbrăcat în haine din piele roşie.

— Oh! Oh, repetă ea după ce îl localiză. Dumnezeule, ce mi-aş dori şi eu să pot dansa aşa. Îşi propti coatele pe balustradă şi începu să-şi mişte şoldurile uşor în ritmul

muzicii.

— S-a mai descoperit ceva? îl întrebă Jed pe Brent.

— Este încă devreme. Brent sorbea tacticos dintr-o bere. Suntem în stadiul de distribuire a portretului. Dacă are cazier, vom afla ceva după sărbători. Eu am făcut nişte cercetări, căutând asemănări cu agresorii sexuali cunoscuţi. Însă până acum nimic. Brent privi în jos la paharul lui gol. Hai, să mergem să ne luăm o bere.

— Oh nu, nu te duci nicăieri. Mary Pat se răsuci şi-l apucă pe Brent de braţ. Vei dansa cu mine, domnule locotenent. Se apropie miezul nopţii.

— N-am putea să stăm aici şi să ne sărutăm? Brent îşi târa picioarele în timp ce soţia îl trăgea după ea. Uite, va dansa Jed cu tine.

— Eu mă duc după femeia mea.

Când cei trei reuşiseră ca dând din coate şi strecurându-se să ajungă jos, la nivelul orchestrei, solistul ţipă în microfon, cerând cu mâinile ridicate linişte.

— Haide, toată lumea să facă linişte! mai avem doar un minut până la ora zero, aşa că găsiţi-vă partenerul sau o pereche de buze disponibile şi pregătiţi-vă să vă ţuguiaţi gura pentru Anul Nou.

Jed ignoră larma şi cele câteva propuneri interesante ale unor femei singure şi-şi croi drum prin mulţime.

O zări pe scenă, în dreapta, râzând cu fratele ei în timp ce turnau şampanie în zeci de pahare.

Ea aşeză jos un pahar gol şi luând un altul se răsuci ca să se asigure că membrii formaţiei aveau suficiente pahare. Atunci îl văzu şi ea.

— Will. Neluându-şi ochii de la Jed, ea îi întinse sticla fratelui ei. Rămâi singur.

— O să fie debandadă! strigă el, însă ea deja era în drum spre colţul scenei.

— Fiţi gata, oameni buni! Vocea solistului răsună în întreg teatrul. Număraţi cu mine. Zece, nouă…

Dora avea senzaţia că se mişcă cu încetinitorul, prin

apă, prin apa caldă şi mătăsoasă. Inima îi bătea puternic în piept.

— Opt, şapte…

Se aplecă, îşi puse mâinile pe umerii lui Jed. El o cuprinse de mijloc.

— Şase, cinci…

Pereţii se cutremurară. Dora păşi în aer, în colorata ploaie de confetti şi simţi muşchii lui încordându-se atunci când îi trecu cu mâna prin păr şi-şi încolăci picioarele în jurul lui.

— Patru, trei…

Milimetru cu milimetru ea lunecă pe corpul lui, ţintuindu-l cu privirea şi respirând accelerat.

— Doi, unu…

Gura ei fierbinte şi flămândă se deschise primind-o pe a lui. Explozia de ura le acoperi sunetele lor de plăcere îngemănate. Pe fundalul unui murmur incoerent ea schimbă unghiul sărutului şi se afundă mai adânc, încleştându-şi mâinile amândouă în părul lui.

El continua să o coboare de pe scenă pe podea, sigur că avea să explodeze ceva din el: cap, inimă, coapse. Chiar şi atunci când ea atinse pământul, trupul îi rămase modelat pe al lui, făcându-l să conştientizeze chinuitor toate contururile ei.

Savoarea ei era mai periculoasă decât whisky-ul, mai efervescentă decât şampania. El înţelegea acum că era posibil ca un bărbat să se îmbete dacă se lăsa prins în mrejele unei femei.

El îşi dezlipi buzele de gura ei, însă continuă să o ţină strâns la piept. Ochii ei erau pe jumătate închişi, buzele uşor despărţite. În timp ce o privea, ea îşi trecu limba uşor pe deasupra buzelor, de parcă ar fi vrut să absoarbă savoarea lui persistentă.

— Mai dă-mi unul, murmură ea.

Însă până ca el să apuce, Quentin apăru între ei, cuprinzându-i cu câte un braţ pe fiecare.

— La mulţi ani, *mes enfants*. Înclinându-şi capul, îşi drese glasul, dându-i fluiditatea vinului care stropea mulţimea.

Sunaţi alungind vechiul, sunaţi întâmpinând noul.

Sunaţi, clopote vesele, peste omăt:

Anul pleacă, lăsaţi-l să se ducă;

Sunaţi alungind minciuna, sunap întâmpinând adevărul.

— Tennyson, murmură Jed, impresionat, iar Quentin îi zâmbi v

— Întocmai. Cu acelaşi entuziasm o sărută mai întâi pe Dora şi apoi pe Jed. Până ca Jed să apuce să-şi revină din şoc, Trixie coborî la ei. /

— Ador sărbătorile. Urmară alte sărutări, date cu dărnicie. Will, vino aici şi sărută-ţi mama.

Supunându-se, Will sări afectuos de pe scenă şi-şi cuprinse mama într-o îmbrăţişare teatrală. Îşi sărută tatăl şi apoi se întoarse spre Jed. Ued se ţinu tare pe poziţie.

— Nu vreau să fiu obligat’s ţi dau un pumn.

— Îmi pare rău, suntem un cian demonstrativ. În ciuda avertismentului, el îi îmbrăţişă puternic pe Jed. Uite-i pe Lea şi pe John.

Cu gândul la supravieţuire, Jed făcu un pas în spate, dar se pomeni blocat pe scenă. Renunţă şi resemnat primi sărutul Leei şi îmbrăţişarea lui John, pe care nu-l cunoscuse până atunci.

Urmărind totul şi studiind variatele reacţii de pe chipul, lui, Dora pufni în râs şi apucă un pahar plin de şampanie.

În sănătatea ta, Schimmerhorn, îşi zise în sinea ei. Încă n-ai văzut nimic.

Până să-şi dea sfârşitul, DiCarlo agoniză vreme îndelungată. Winesap aştepta rădător, făcând toate eforturile ca să ignore firavele strigăte de ajutor, rugile delirante şi suspinele bolborosite.

Nu-şi dădea seama cum se descurcase Finley cu

servitorii. Nici nu voia să ştie. Însă îşi dorise, de nenumărate ori pe parcursul celor trei ore de interminabilă aşteptare ca DiCarlo să facă singurul lucru cuviincios posibil şi anume să moară.

Apoi, când întunericul începu să se lase şi sunetele din afara serei încetară, Winesap îşi dori ca lui DiCarlo să-i fi trebuit mai multă vreme.

Nu-i făcea nicio plăcere sarcina primită.

Oftând, ieşi din casă, trecu pe lângă trupul întins şi traversă pajiştea îndreptându-se spre sculăria cu pereţi de piatră. Întrebase cu sfială dacă găsea pe undeva vreo bucată de pânză sau de plastic.

Urmând instrucţiunile lui Finley, Winesap dădu peste o pânză mare stropită cu alb. El reveni în grădină şi la sarcina lui neplăcută, cocoşat de greutatea balotului, purtat pe umeri.

Fu uşor să-şi stăvilească aversiunea din minte. Nu trebui decât să-şi imagineze că era el cel care stătea întins, cu privirea ţintuită în înaltul cerului, că întreaga situaţie nu-l mai deranjă deloc.

Aşternu pânza peste pietrişul alb. Acesta era mânjit cu sânge, lipicios chiar din cauza lui. Şi muştele… Ei bine, se gândi Winesap, totul era înfiorător.

Aplecându-se, respirând şuierător printre dinţi, Winesap răsuci trupul lipsit de vlagă al lui DiCarlo până şi aduse pe mijlocul pânzei.

Adună apoi restul. Munca fizică îl făcea întotdeauna să asude masiv. Despături o batistă şi-şi tamponă faţa şi gâtul transpirat. Strâmbând din nas, aruncă batista şi o înghesui sub cadavru.

Se aplecă din nou, evitând atent la urmele de sânge şi scoase portmoneul lui DiCarlo ca să se asigure că îndepărtase orice posibilitate. De identificare.

În surdină, de la fereastra etajului al doilea, el auzi acordurile unei opere italiene. Finley se pregătea pentru ieşirea în oraş, se gândi Winesap. În definitiv, a doua zi era sărbătoare.

Capitolul 17

Noaptea ca de cristal făcea ca aerul să pară fragil. Un strat subţire de gheaţă aşternut ca o pânză de păianjen pe geamul lateral al *Thunderbird-ului* străluci în lumina străzii. Înăuntru, radiatorul bâzâia eficient, adăugând tonul lui de bas melodiei *Blue Monday* interpretată la radio de cei de la Fats Domino.

Căldura, muzica lentă, drumul lin ar fi îndemnat-o pe Dora la somn – dacă nervii nu i-ar fi fost atât de încordaţi. Ca să-şi domolească încordarea ea menţinu neîncetat o conversaţie despre petrecere, despre invitaţi, despre muzică, comentariu care nu solicita o participare prea activă din partea lui Jed.

Când parcară maşina în spatele casei, gâtul ei era aproape uscat.

— Este în ordine, nu-i aşa? întrebă ea.

— Ce să fie în ordine?

Degetele ei se încleştară pe geanta de seară.

— Paza pe care a pus-o Brent.

— Din cauza asta ai fost atât de agitată?

Ea studie clădirea, razele de la lumina uşii din spate, strălucirea din fereastră, dată de lampa pe care o lăsase aprinsă.

— Am făcut un lucru bun că le-am lăsat arzând toată noaptea.

— Totul este în ordine. Aplecându-se, el îi desfăcu centura de siguranţă. Amjndoi au fost aici.

— Bine. Asta-i bine. Însă încordarea ei nu dispăru. Coborâră în tăcere fiecare pe partea lui, se îndreptară spre trepte şi începură să le urce.

Nu-i plăcea să fie agitată, se gândi ea în timp ce Jed descuia uşa de afară. Starea ei de acum nu avea însă nicio legătură cu intruşii sau cu paznicii. Avea legătură cu ceea ce urma să se întâmple de îndată ce ei aveau să pătrundă înăuntru şi să rămână singuri.

Ceea ce era absolut un nonsens, conchise ea. Păşi n

hol şi în drum spre uşă îşi căută cheile. Îl dorea, dorea foarte mult să sfârşească ceea ce începuse între ei.

Şi totuşi…

Jed îi luă cheile din mâna rigidă şi descuie uşa.

Era o chestiune de stăpânire de sine, îşi dădu ea seama în timp ce-şi dezbrăca haina şi şi-o aşeza pe caun. Înainte, întotdeauna se asigura că că era cea care deţinea cârma într-o legătură, că ea era cea care o dirija în direcţia dorită.

În relaţia cu Jed, ea nu se mai afla însă pe locul pilotului şi amândoi ştiau asta.

Auzi uşa închizându-se în urma ei şi cheia răsucindu-se în broască. Noi tentacule de încordare puseră stăpânire pe gâtul ei.

— Vrei să bei ceva? Fără să se întoarcă ea se îndreptă spre locul unde ţinea brandy-ul.

— Nu.

— Nu? Degetele ei zăboviră o clipă pe sticlă, după care se retraseră. Nici eu nu vreau. Se îndreptă atunci spre combina muzicală şi o deschise comutând-o pe CD fără să aibă habar ce fel de muzică lăsase înăuntru. Bessie Smith luă locul celor de la Fats.

— Peste câteva zile va trebui să scot pomul afară. Ea se întinse şi atinse o creangă. În a douăsprezecea noapte. Am să strâng totul, am să ard câteva rămurele de brad în cămin. Întotdeauna mă întristează momentul. Ea tresări când Jed o cuprinse de umeri.

— Eşti agitată.

— Eu? Ea râse şi-şi dori să-şi fi pregătit ceva de băut, ceva care să-i fi potolit arsura din gât.

— Îmi place.

Copilăreşte, ea se întoarse şi zâmbi delicat.

— Te cred. Te face să te simţi superior.

— Este adevărat. El îşi aplecă uşor capul şi o sărută pe colţul gurii. Însă îmi dă siguranţa că îţi vei aminti multă vreme aceste clipe. Vino cu mine!

Ţinând-o de mână, el parcurse cu ea scurtul drum spre dormitor.

Voia să se mişte uşor, să o descopere milimetru cu milimetru, să savureze acea nervozitate chiar dacă ar fi însemnat să o exploateze. Până când ea i-ar fi cedat neputincioasă şi-ar fi devenit a lui.

Aprinse veioza şi în lumina acesteia o privi pe Dora.

Respiraţia ei tremură când el îşi atinse buzele de ale ei. Tandreţea era ultimul lucru pe care îl aştepta de la Jed şi în acelaşi timp cel mai devastator dar pe care el i-l putea oferi. Buzele ei se depărtară, primindu-l, deşi inima i se strânse.

Capul ei se înclină pe spate, gestul de capitulare provocând zvârcolirea puterincă a dorinţei lui lăuntrice. El însă continuă să se joace delicat cu buzele ei, prelungind clipa la infinit.

— Tremuri, murmură el, conturând cu buzele linia obrazului ei, lunecând cu limba pe pielea caldă şi catifelată, cufundându-se în savoarea carnală.

— Tu eşti de vină.

— S-ar putea să ai dreptate. El îi acoperi din nou gura, aprofundându-şi sărutul, până ce plăcerea începu să se rotească ameţitor în capul ei. Gemete, murmure, gâfâieli, bătăile puternice ale inimilor precipitate, deveniseră acum perceptibile.

— Lasă-mă să fac patul, şopti ea. Însă când se întoarse, el o trase înapoi şi îi atinse uşor ceafa cu buzele.

— Poate să mai aştepte.

Mâinile lui se aşezară pe talia ei acolo unde încordarea şedea încolăcită ca un şarpe cu clopoţei.

— Nu cred că pot.

— Nu se va întâmplă repede. El rătăci cu mâinile de-a lungul trupului ei. Şi nici uşor nu va fi.

— Jed. Numele lui se sfârşi cu un suspin. Mâinile lui ajunseseră acum pe sâni, degetele dezmierdând, atingând uşor, rotindu-se pe sfârcuri în timp ce limba luneca după ureche în gesturi greu de suportat. Cu ochii închişi, ea

abandonă orice formă de controh şi se arcui spre el.

El începu să-şi folosească dinţii, satisfăcându-şi propria nevoie primitivă pentru gustul carnal pe măsură ce desfăcea micuţii nasturi care se înşirau de la gât până la locul de împreunare al coapselor. Respiraţia ei se încetini, se aprofundă, devenind asemănătoare cu a unei femei în transă. Degetul lui abia îi atingea pielea coborând cu o lene chinuitoare de ia un nasture la altul.

— Am avut la dispoziţie toată noaptea ca să-mi pun întrebări. El vorbi încet, aproape de urechea ei, luptându-se din răsputeri ca mâinile să nu-i devină prea lacome. Toată noaptea, ca să-mi imaginez ce se ascunde aici., încet, el desfăcu materialul şi-şi coborî degetele spre centrul ei. Nu era nimic altceva decât feminitate.

— Dumnezeule! El îşi îngropă faţa în părul ei, în timp ce dorinţa îl învăluia. Pielea ei era fierbinte şi moale, muşchii tremurând neputincioşi sub mâinile lui. Stând unul lângă celălalt în lumina veiozei fiecare fior al ei se propagă în el.

Jed nu ştiuse că nevoia putea să fie atât de cumplită sau că dorinţa de a da ş r de e primi putea să fie atât de pătrunzătoare, ca o lamă ascuţită. Nu ştia decât că voia fiecare milimetru din că şi satisfacţia de a fi făcut-o să dorească cu aceeaşi ardoare ca a lui.

Ca într-un vis, Dora îşi ridică braţul şi şi-l încolăci în jurul gâtului lui. Parcă plutea, se gândi ea. Aerul strălucea precum argintul. El însă avea să o atingă din neu şi atunci acel aer liniştit şi strălucitor avea să capteze focul, asemeni săbiei răsucită în soare.

Cu ochii pe jumătate închişi, ea se sprijini de el, percepând satisfacţia şi miracolul pe care mâinile lui i le trezeau rătăcindu-i pe piele. Îşi întoarse capul ca să-i găsească din nou gura. Buzele ei umede şi flămândese contopiră cu ale lui, silindu-l să ia mai mult. Ea nu maj era în stare să precizeze focarul plăcerii. Prea multe erau senzaţiile care o săgetau. Gura lui, da, exista plăcere în ea apăsarea fermă a buzelor lui, scrâşnetul dinţilor, împletirea

limbilor.

Plăcere mai mare însă îi stârnea percepţia trupului lui tare ca stânca, a fiorilor firavi care şopteau despre o violenţă ţinută aspru sub control. Căldura emanată în jurul lui vorbea despre dorinţe întunecate şi disperate.

Şi mai erau mâinile. Dumnezeule, mâinile lui care mângâiau, conturau şi posedau, aproape cu duritate, făcând-o să se teamă că pierzându-şi controlul va implora pentru mai mult

Respiraţia ei lua forma suspinelor, a gemetelor joase răguşite, iar trupul i se lipi puternic de al lui, legănându-se într-un ritm insistent. Ca să o satisfacă, el îşi coborî mâna spre centrul ei până i-l cuprinse în palmă. Asudată, ea era deja stârnită. Doar din degete el o aruncă la limita suportabilului. Trupul ei deveni rigid şi se arcui spre el. Ţipă când orgasmul puternic şi rapid o zgudui. Când picioarele ei cedară, el pătrunse adânc în ea, geamătul lui împletindu-se cu suspinul ei de vădită încântare.

— Mai vrei?

Capul ei se roti. Ca să-şi păstreze echilibrul, ea se prinse şi cu celălalt braţ de el.

— Da.

El o ridică din nou, pornirea crescându-i ori de câte ori ea îi rostea gemut numele. El înţelese atunci că un bărbat se putea îmbăta şi putea să-şi piardă stăpânirea de şine fără să pună picătură de alcool în gură. Înţelese că o femeie i se putea strecura în sânge ca un drog. Devenind tot mai lacom, el o răsuci ca să-i tragă frumosul materialul de pe umeri.

Chipul lui avea întipărită o sălbăticie, ochii o brutalitate care ar fi trebuit s-o înspăimânte pe Dora. Deşi inima ei tresări, motivul nu avea nimic de a face cu teama.

— Te doresc. Vocea ei era joasă şi sugrumată, ca o miere turnată peste flacără. Mâinile care îi traseră lui cămaşa peste cap nu erau nici pe departe răbdătoare. Ochii ei însă, aflaţi aproape la acelaşi nivel cu ai lui, erau puternici şi siguri! Ea îi desfăcu blugii şi dându-şi capul pe

spate se lipi de el. Te vreau înăuntrul meu. Acum.

Ca răspuns el o prinse de şolduri şi se rostogoli cu ea pe pat.

Se răsuciră de două ori, trăgându-şi nerăbdători hainele unul altuia, până ce pielea umedă se lipi de piele umedă. Însă când ea era pe punctul de a se strânge în jurul lui ca să-l primească, el începu să coboare de-a lungul truplui ei. În timp ce ea se zvârcol. Ea şi gemea sub el, Jed se, desfăta, sorbind din sânii ei, făcându-i de nesuportat contracţiile din josul abdomenului.

Respirând cu greutate, ea îşi încleştă mâinile în părul lui, trupul arcuindu-i-se primitor.

— Acum! Pentru numele lui Dumnezeu, acum.

El îi prinse sfârcul între dinţi, strângându-l până ce unghiile ei i se afundară în umeri.

— De astă dată vreau mai mult.

Însă de ce lua mai mult, de aceea avea nevoie de mai mult. Ea i se oferi complet, abandonându-se în şuvoiul de senzaţii. Şi totuşi nu era de ajuns.

Aşa cum îşi promisese, el explora fiecare milimetru din ea, gustând, atingând, posedând. Orice cerea, ea îi oferea. Orice îi oferea el, lua:

O putea privi. Lumina bătea pe pielea ei umedă, făcând-o să strălucească ca una din figurinele ei din porţelan. Însă ea era vie, mâinile îi erau la fel de curioase ca ale lui, gura la fel de avidă.

Sub ei cuvertura era la fel de lunecoasă şi de calmă ca apa. Muzica plutea în aer, numai saxofoane jelitoare şi başi vibratori.

Când o pătrunse, suspinul trecu de pe buzşle ei pe ale lui. Încet, savurând totul, el lunecă mai adânc în ea, tot mai adânc, preluându-i gemetele frenetice, incitând altele noi prin jocul pe care limba lui îl conducea.

El se încordă şi se ridică deasupra ei ca să-i vadă chipul, ca să-i urrqărească acele licăriri de plăcere. Ea veni din nou spre el, strângându-se convulsionată în jurul lui, furtuna de senzaţii înăbuşindu-i lui Jed respiraţia.

Ochii ei strălucitori şi mari se deschiseră, fixându-se pe chipul lui. Buzele îi tremurară când încercă să vorbească, însă nu reuşi să articuleze decât un alt geamăt. El era singurul lucru pe care îl vedea, pe care îl percepea, pe care îl dorea. Fiecare mângâiere lentă o cutremura transformându-i trupul într-un morman de vibraţii scânteietoare şi de dorinţe chinuitoare. El le aprinse iarăşi şi iarăşi, până ce ea, cedând definitiv, se lipi de ei, lăsându-l să o poarte unde şi cum dorea

Ea ţipă din nou. Jed îşi îngropă faţa în părul ei şi-şi îngădui să continue.

Muzica se schimbase. Elton John îşi cânta elegia dedicată lui Marlyn. Dora şedea întinsă de-a curmezişul patului, trupul ei vlăguit neconştientizând greutatea lui Jed. Îi simţea buzele apăsându-se uşor pe sâni şi bătăile inimii încă precipitate. Găsi putere să-şi ridice mâna, să-i rătăcească cu ea prin păr şi să şi-o coboare apoi pe umărul lui.

Atingerea ei, pe cât de maternă pe atât de amoroasă, îl stârni. El avea senzaţia că, fără schiuri, se rostogolise de pe un munte foarte ănalt şi că poposise într-un izvor cald şi adânc. Urmându-şi impulsul, el îi sărută rotunjimea sânului şi privi surâsul ei.

— Te simţi bine? o întrebă-el.

— Nu. Nu văd nimic.

Era rândul lui să zâmbească.

— Pentru că ai ochii închişi.

— Oh! Ea îi deschise şi oftă. Slavă Cerului! Am crezut că am orbit. Întorcându-şi capul pe cuverturaânototolită, ea îl privi. Nu cred că am să te întreb cum te simţi. Pari mult prea satisfăcut de tine.

Sprijinindu-se pe coaie el se ridică să o sărute. Aşa cum îşi imaginase, părul ei se desfăcuse, bogăţia de bucle încadrându-i faţa. Buzele îi erau umflate, iar ochii somnoroşi.

El simţi ceva zvâcnind – nu dorinţa reaprinsă la care se aşteptase, ci cu totul altceva. Ceva ce nu recunoştea

săierrulţumire.

— Întreabă oricum.

— În regulă. Ea îi dădu la o parte părul de pe frunte. Cum merge, Schimmerhorn?

— Merge bine.

— Talentul tău la cuvinte mă uluieşte.

El râse, o sărută din nou, după care se răsuci şi o strânse aproape de el.

— Ce păcat că nu-mi pot aminti nimic de Tennyson.

Gândul de a-l vedea pe el recitând versuri o făcu să zâmbească. Delicat.

— Ce-Bi zice de Shelly?

M-am întrupat din visuri/e tale în primul dulce somn al noppi.

Când lin adie vântul.

Şi-aprinse stele strălucesc.

Ea îl uimi.

— Frumos. El îi ridică faţa dându-i un sărut dulce, tulburător. Foarte frumos.

Mulţumită, ea se ghemui lângă Jed.

— Fiind membră a familiei Conroy am crescut printre barzi şi scriitori.

— Au făcut un lucru frumos pentru tine. Ea zâmbi în timp ce el continuă să o studieze, ţinându-i mâna sub bărbie şi plimbându-şi ochii negri şi îndrăzneţi pe chipul ei. Te vreau din nou.

— Speram.

— Dora, arăţi groaznic.

— Lea ce rh-aş face eu dacă n-ai fi tu să-mi ridici moralul.

Neamuzată, Lea îşi puse mâinile în şolduri şi începu să studieze atentă chipul palid şi ochii umbriţi ai surorii ei.

— Poate te pocneşte ceva? Ştii, epidemia de gripă încă nu a trecut. Cred că ar trebui să închizi magazinul măcar pentru o zi.

Dora ocoli tejgheaua ca să întâmpine clienta care

tocmai intra.

— Acest mod de gândire este motivul pentru care tu eşti angajată şi eu patroană. Arboră un zâmbet senin. Bună dimineaţa. Vă pot ajuta cu ceva?

— Sunteţi Dora Conroy?

— Întocmai. Dora întinse mâna. Ştia că era palidă şi istovită din lipsă de somn, însă femeia care îi strângea mâna era în pragul prăbuşirii. Doriţi o cafea? Un ceai?

— Îhî… Femeia închise ochii şi-şi scoase fesul de pe cap. Mi-ar plăcea o cafea însă nu am voie. Ea îşi lăsă mâna pe pântecul uşor rotunjit. Un ceai ar fi binevenit.

— Frişcă? Lămâie?

— Un ceai negru simplu.

— De ce nu luaţi loc? Dora b conduse pe femeie spre un scaun. Cu toţii am început ziua puţin cam lent. Oboseala de după sărbători. În clipa în care un tânăr cuplu îşi făcu apariţia1, Dora gesticulă spre Lea să se ocupe de ei. Pregăti apoi două ceşti cu ceai.

— Mulţumesc. Eu sunt Sharon Rohman, îi zise ea Dorei acceptându-i ceaşca cu ceai.

— Mă tem că astăzi nu stau prea bine la capitolul detalii. Oh! Dintr-odată îşi dădu seama. Imediat se aşează pe scaun şi atinse mâna femeii. Eşti nepoată doamnei Lyle. Îmi pare atât de rău de ceea ce s-a întâmplat. Ultima dată când am sunat la spital mi s-a spus că este tot în comă.

— Din noaptea trecută nu mai este.

— Oh, mă bucur nespus.

— Starea ei rămâne însă critică. Sharon ridică ceaşca şi fără să se atingă de ea o aşează cu zgomot pe farfurioară. Doctorii nu pot să precizeze când şi dacă îşi va mai reveni. Este… este foarte plăpândă.

— Treci printr-o perioadă grea. Nu cred că poate fi ceva mai rău decât aşteptatul.

— Nu nu este. Compasiunea sinceră, nepretenţioasă o ajută să se relateze. Noi am fost întotdeauna apropiate. Ca nişte prietene. Prima persoană, după soţul meu, căreia

i-am spus despre copil a fost mătuşa mea.

— Arăţi. Atât de obosită, zise Doracu blândeţe. Ce-ar fi sq urci la nine în apartament. Poţi să te întinzi câteva clipe în linişte.

Bunătatea Dorei îi umezi ochii lui Sharon.*

— Nu p-ot să stau. Trebuie să mă întorc la spital.

— Sharon, starea asta de încordare poate fi dăunătoare şi pentru tine şi pentru copil.e

*Mă străduiesc să fiu cât mai atentă. Îşi şterse lacrimile cG dosul palmei. Credeţi-mă, fac tot ce-mi spun doctorii. Inspiră adânc, după care mult mai relaxată continuă: Domnişoară Conroy…

— Dora.

— Dora. Sharon trase liniştit aer în piept. Am venit astăzi aici ca să-ţi mulţumesc pentru florile pe care le-ai trimis la spital. Au. Fost superbe. Mătuşii Alice îi plac florile. Grădina ei este o minunăţie. Surorile mi-au spus că ai sunat de mai multe ori ca să te interesezi de starea mătuşii mele.

— M-am mai liniştit acum că am auzit că se îmbunătăţeşte.

— Mulţumesc. Vezi, eu am crezut că îi cunosc toţi prietenii. Nu ştiu în ce relaţie erai cu ea.

— Adevărul este că ne-am cunoscut de curând. Aici. A venit la magazin chiar înainte de Crăciun.

Sharon îşi înclină capul într-un gest enigmatic.

— A cumpărat ceva?

— Câteva lucruri. Dora nu avu puterea să-i spună că erau daruri pentru ea şi pentru copil. A specificat că a venit la noi pentru că tu ai cumpărat de aici de câteva ori.

— Da. Năucită, Sharon zâmbi în timp ce Dora îi umplu din nou ceaşca. Întotdeauna aveţi aici lucruri atât de interesante. Sper să nu te simţi ofensată, dar mi se pare puţin ciudat că te interesează o femeie pe care nu ai întâlnit-o decât o dată şi atunci în calitate de clientă.

— Mi-a plăcut de ea, zise Dora simplu. Şi m-a afectat

mult faptul că a fost rănită la scurt timp după ce a fost pe aici.

— Îmi cumpăra mie ceva, nu-i aşa?

— Ţine foarte mult la tine.

— Da. Făcând un efort Sharon reuşi să se stăpânească. Ştia că trebuia să fie tare, pentru binele copilaşului şi al mătuşii ei. Cel care a omorât-o pe Muriel şi a rănit-o pe mătuşa mea a distrus multe din lucrurile ei. Totul pare atât de lipsit de sens.

— Poliţia a descoperit ceva?

— Nu. Sharon oftă neputincioasă. Nimic. Au fost cumsecade, încă de la început. Când au venit eram ca o isterică. În dimineaţa Crăciunului am găsit-o întinsă acolo, şi… şi pe biata Muriel. Am fost foarte calmă când am chemat salvarea şi poliţia. Însă după aceea am clacat. Faptul că am vorbit cu acei oameni m-a ajutat. Poliţia poate fi atât de detaşată şi atât de analitică.

Dora se gândi la Jed.

— Ştiu. După o clipă de ezitare, Dora se decise. Vrei să ştii ce ţi-a cumpărat?

— Da, aş vrea tare mult.

— Spunea că te ocupi de cusut. Ţi-a cumpărat un opritor victorian pentru uşă ca să ai mereu uşa deschisă şi să auzi copilul când plânge.

— Un opritor? Un zâmbet uşor pluti delicat pe gura lui Sharon. Un elefant din fontă, un fel de Jumbo?

— Exact.

— L-am găsit în colţul livingului. Lacrimile ameninţară din nou, Jnsă de astă dată nu păreau să mai fie atât de fierbinţi şi de disperate. Exact genut de obiect pe care mi l-aş fi cumpărat.

— A luat şi un opritor pentru uşa de la camera sugarului. Un câine din porţelan, ghemuit în poziţie de somn.

— Oht pe acesta nu l-am văzut. Probabil că a fost spart. Tipul a distrus aproape toate cadourile împachetate

şi mare parte din lucrurile ei personale. Sharon îşi încleştă degetele peste mână Dorei. Totul acolo dădea senzaţia că individul înnebunise. Bănuiesc că era nebun, nu-i aşa, dacă a ucis el o femeie bătrână şi a lăsat-o pe alta să moară? Ea clătină însă din cap încercând să-şi alunge gândurile. Aş vrea să-i cumpăr ceva pentru azi când mă voi duce s-o văd. Ai putea să mă ajuţi să aleg ceva?

— Aş fi încântată.

Douăzeci de minute mai târziu, Dora o urmărea cu privirea pe Sharon urcându-se în maşină şi îndepărtându-se în grabă.

— Despre ce-a fost vorba? întrebă Lea. Biata fată părea atât de nefericită.

— Era nepoata doamnei Lyle – femeia care a fost atacată în Ajunul Crăciunului.

— Din Society Hill? Este în comă, nu-i aşa?

— Nu mai este.

Lea scutură din cap.

— Este îngrozitor când te gândeşti că cineva, poate pătrunde aşa în casa ta.

Un fior rece o străbătu pe Dora pe şira spinării când îşi aminti propria experienţă.

— Îngrozitor, confirmă ea. Sper să-l găsească pe individ.

— Până atunci, Lea se întoarse fermă spre Dora, să ne întoarcem la tine. De ce arăţi atât de istovită când ai avut zi liberă.

— Habar n-am. Am petrecut toată ziua în pat. Mustăcind, Dora se depărtă ca să rearanjeze colecţia de cutii muzicale.

— Stai puţin. Cu privirea ei pătrunzătoare, Lea se apropie de sora ei ca să-i studieze mai bine chipul. Oh, rosti ea, pronunţânfI cuvântul în trei silabe cu tonalităţi ascendente. Acum m-am luminat. Jed.

— Ce-i cu el?

— Cu mine nu-ţi merge, Isadora. În al cui pat ţi-ai

petrecut ziua?

— În al meu. Zâmbi maliţios şi închise cutia. Şi a fost incredibil.

— Serios? Lea era numai urechi. În regulă, dă-i drumul.

— Ei bine, tipul este… nu pot, constată ea, năucită. Este deosebit.

— Oh-oh, zise Lea zâmbind cu gura până la urechi. Îţi. Mai aminteşti ce-am făcut eu când m-a sărutat prima dată John?

— Ai venit acasă, te-ai aruncat pe pat şi ai plâns vreo oră.

— Exact. Pentru că eram speriată, tulburată şi absolut sigură că întâlnisem bărbatul cu care aveam să-mi petrec tot restul vieţii. Amintirea o făcu să surâdă dulce. Delicat.

— Aveai optsprezece ani, sublinie Dora. Erai virgină şi exagerat de dramatică.

— Iar tu ai douăzeci şi nouă de ani, eşti exagerat de dramatică şi nu ai fost niciodată îndrăgostită.

Dora oftă profund.

— Bineînţeles că am fost.

— Nu, n-ai fost.

Dora aruncă cârpa de praf pe jos.

— N-am spus că sunt îndrăgostită de Jed.

— Şi eşti?

— Nu ştiu.

— Vezi, zise Lea triumfătoare. Intuiţia mea se confirmă. Dacă n-ai fi fost ai fi spus că nu eşti. De vreme ce eşti, eşti confuză. Apropo, el unde este?

— Prin oraş. Deoarece se simţea manipulată, Dora îi aruncă o privire mânioasă. Nu-l ţin în lesă.

— Ţâfna, rosti Lea înclinându-şi capul cu un aer înţelept. Un alt semn concludent.

— Uite ce este, îmi voi analiza propriile sentimente când voi avea timp. Dora apucă cu o sumcitură cârpa de

praf şi începu să şteargă tejgheaua, de altfel fără pată. De când a venit el aici, lucrurile s-au întors pe dos. Magazinul a fost spart, apartamentul percheziţionat. N-a lipsit mult să fiu violată şi tu…

— Poftim? Lea ocoli tejgheaua în doi paşi şi o apucă strâns pe Dora de mâini. Ce ai spus?…

— La naiba! Deşi încercă să se elibereze, Dora ştia că deja mersese prea departe. N-a fost chiar aşa d3 rău. Am exagerat pentru că m-ai enervat.

— Stai puţin. Lea se îndreptă cu paşi mari spre uşă, puse în geam plăcuţa cu „ÎNCHIS” şi încuie. – Imediat, Dory, ai să-mi povesteşti tot.

— Bine. Resemnată, Dora îşi frecă mâinile de faţă. Machine te-ai aşeza.

Îi trebui ceva vreme, date fiind întreruperile Leei, însă până la urmă reuşi să spună povestea de la cap la coadă.

— Vreau să-mi promiţi că n-o să-i spui mamei şi tatii până ce n-o voi face eu.

— Du-te sus şi apucă-te de împachetat. Lea sări în picioare. O privi pe Dora cu ochii albaştri strălucitori ca un înger blond şi zvelt gata să azvârle harpa şi aura. Te vei muta la mine.

— Nu. Scumpa mea, sunt în perfectă siguranţă aici.

— Oh, perfectă, i-o întoarse Lea.

— Da. Poliţia îl caută pe făptaş, a pus chiar şi pază în jurul clădirii. Ea pufni atunci în râs, spre încântarea Leei. Ce naiba, scumpo, doar mă culc cu un poliţist.

Acest lucru o mai linişti puţin pe Lea.

— Nu vreau să rămâi singura. Nici măcar cinci minute.

— Pentru Dumnezeu…

— Vorbesc serios. Strălucirea din ochii Leei nu lăsă loc de comentarii. Dacă nu-mi promiţi., îl voi aduce pe John şi te vom lua cu forţa. Vreau să stau de vorbă şi cu Jed.

— Poftim. Dora îşi ridică mâinile în semn de

capitulare. Era imposibil să faci pe sora mai mare cu o femeie care era autoritara mamă a trei copii. Nu-ţi va spune nimic în plus. Sunt în perfectă siguranţă. Garantat.

Amândouă tresăriră când uşa zornăi.

— Hei! strigă Terri bătând în geam. De ce avem închis în mijlocul zilei?

— Niciun cuvânt, mormăi Dora şi se îndreptă spre uşă ca să deschidă. Îmi pare rău, ne luasem o pauză.

Terri îşi ţuguie buzele şi le privi atentă pe cele două femei. În atmosferă plutea izul scandalului de familie.

— Se pare că vă trebuie la amândouă. Aţi avut o dimineaţă încărcată?

— Se poate spune şi aşa. Auzi, a sosit o livrare nouă în spate. Ce-ar fi să o despachetezi? Am să stabilesc preţurile după ce termini.

— Sigur. Supunându-se, Terri îşi dădu jos paltonul şi se îndreptă cu paşi mari spre magazie. Întotdeauna putea să asculte pe la uşi dacă lucrurile deveneau interesante.

— N-am terminat încă, Isadora.

— Deocamdată am terminat, Ophelia. Dora o sărută pe Lea pe obraz. Poţi să-l descoşi şi pe Jed când vine.

— Aşa intenţionez.

— Şi să-l baţi şi la cap, da? Vreau săxvăd cum reacţionează.

Lea oftă indignată.

— Eu nu bat la cap.

— Eşti campioană mondială a probei, mormăi Dora pe tonul cel mai diafan.

— Dacă îţi închipui că ai făcut o glumă bună, te…

— Hei, Dora. Terri scoase capul pe uşa ce la magazie. Pe faţă avea un zâmbet enigmatic, iar în mână portretul-robot al lui DiCarlo. De ce ai portretul tipului care a venit în Anjunul Crăciunului?

— Poftim? Dora încercă din răsputeri să nu ridice tonul. Îl cunoşti?

— A fost ultimul client din Ajun. L-am vândut

Staffordshire-ul… căţeaua cu pui. Ea privi la desen, mişcând din sprâncene. Zău, dacă nu arăta mai bine în realitate. E vreun prieten de-al vostru?

— Nu chiar. Inima Dorei începu să se agite. Terri, a plătit cu bani gheaţă?

— Pentru *Staffordshire*? Puţin probabil. Prin cont.

Bucuria o inundă, însă Dora era o actriţă prea bună ca să-şi trădeze emoţia prin glas.

— Vrei te rog să-mi cauţi chitanţa?

— Sigur. Faţa lui Terri se descompuse. Să nu-mi spui că tipul e un escroc. Am primit confirmarea cărţii de credit.

— Nu. Sunt convinsă că totul este în ordine. Am doar nevoie de chitanţă.

— Este în regulă. Avea un nume italian, adăugă ea. Delano, Demarco sau ceva de genul ăsta. Ridicând din umeri, Terri închise uşa în urma ei.

— DiCarlo, rosti*Brent; întjnzându-i lui Jed un dosar. Anthony DiCarlo, New York. În special chestii neînsemnate: furturi mărunte, înşelăciuni, câteva spargeri. O mică încercare de extorcare, însă în ultimii şase ani a fost curat ca lacrima.

— Faptul că nu eşti prins nu înseamnă că eşti curat, murmură Jed.

— Departamentul de poliţie din New York ne-a trimis un fax în dimineaţa asta. Vom colabora cu un detectiv de acolo care va face nişte cercetări pentru mine. N-o să fie prea greu să aflăm dacă băieţaşul nostru are vreun alibi pentru nopţile trecute.

— Dacă are unul, atunci visează. El este. Jed aruncă dosarul cu fotografii pe biroul lui Brent.

— Poate ar trebui să fac o călătorie până la New York.

— Poate ar trebui să le dai răgaz băieţilor din metropolă să facă nişte investigaţii.

— Am să mă mai gândesc.

— Pari destul de relaxat pentru un bărbat care vrea să facă pe duru).

Buzele lui Jed se ţuguiară.

— Serios?

— Da. Lăsându-se în spătarul scaunului, Brent încuviinţă din cap. Mary Pat l-ar fi lăudat pentru radarul lui romantic. Aşa am gândit eu, murmură el şi zâmbi: Dora este o femeie grozavă, Plăcută la înfăţişare, căpitane.

— Taci, Chapman, zise Jed cu blândeţe, ieşind. Să mă ţii la curent, da?

— Sigur. Brent aşteptă până ce uşa se închise şi apoi ridică receptorul ca să-i dea raportul lui Mary Pat

Capitolul 18

Jed, într-adevăr, se mai gândi. Ştia că Dora era jos la magazin, aşa că urcă în apartamentul lui. Se schimbă în şortul şi tricoul pentru gimnastică şi se aşeză la aparatul de forţă. Lucrurile urmau să i se prezinte mai clar după ce avea să transpire puţin.

Trebuia să hotărască cât anume să-i spună. Dora avea dreptul să cunpască tot – dar aici era hu numai o chestiune de drepturi, ci şi o chestiune de ce era mai bine pentru ea. După cum o ştia el pe Dora, şi începuse să creadă că o cunoştea foarte bine, ea nu avea să stea cu mâinile încrucişate. Una din marile bătăi de cap ale poliţiştilor era provocată de amestecul civililor.

Nu că era el poliţist, îşi zise Jed în sine, ridicând în ritm susţinut greutăţile. Însă când un om petrecuse aproape jurpătate din viaţă în poliţie nu mai putea fi considerat civil.

Poliţia din New York se putea descurca. Însă cei de acolo nu aveau un motiv întemeiat. Jed nu trebuia decât să lase imaginea* chipului palid şi vlăguit al Dorei să-i plutească prin minte, că imediat îşi amintea motivaţia interesului lui.

O călătorie la New York, câteva iscodeli pe ici pe colo n-ar încurca prea mult investigaţia oficială. Dacă ar putea realiza. Ceva tangibil, ceva real, nu s-ar mai simţi atât de…

Se opri cu haltera ’extinsă la maximum şi privi cu mânie în tavan. Cum nu s-ar mai simţi? Dând cu putere aerul afară din piept, el începu să coboare şi să urce din nou haltera.

Inutil, conchise el. Nestatornic. Nerealizat.

Nimic în viaţa lui nu se finalizase vreodată, deoarece nu fusese nimic de la început. Fusese mai uşor să ţină totul închis în el, să se izoleze. Fusese, pe dracu’, uşor, se gândi Jed. Fusese necesar pentru supravieţuire.

Atunci de ce intrase în poliţie? Conştientizase probabil nevoia proprie pentru ordine, disciplină şi da, chiar pentru familie. Slujba i le oferise pe toate. Ba chiar mai mult. Îi oferise un scop, o satisfacţie, o rrffndrie.

Donny Speck îl costase tot ce dobândise, însă acum nu era vorba despre Speck, îşi preciză el. Nici despre Claine. Acum era vorba de protejarea unei femei pentru care începuse să aibă anumite sentimente.

Asta însă era o cu totul altă chestiune.

El nu se opri din mişcare atunci când auzi ciocănitul în uşă, însă colţurile buzelor i se arcuiră în jos când o auzi pe Dora strigându-i numele.

— Haide, Schimmerhorn, ştiu că Eşti acolo. Trebuie să-ţi vorbesc.

— Este deschis.

— Cum se face că pe mine mă pui să încui? întrebă ea. Dora intră, având, în taiorul verde, alura unei femei de afaceri şi mirosul păcatului. Oh, rosti ea. Ridicându-şi sprâncenele îşi plimbă privirea peste trupul lui încordat pe aparatul de forţă, peste muşchii proeminenţi, scăldaţi de sudoare. Inima îi. Tresări, Iartă-mă că ţi-am întrerupt ritualul masculin. N-ar trebui să se audă pe fundal ceva ritmuri de tobe sau incantaţii păgâne?

— Vrei ceva, Conroy?

— Vreau multe. O pereche de pantofi roşii din antilopă, câteva săptămâni de vacanţă în Jamaica, ceainicul *Bdtter* pe care l-am văzut la *Antique Row*. Ea se apropie ca să sărute colţurile întoarse ale buzelor lui, cu

gust sărat. În cât timp termini? S-ar putea ca stând şi privindu-te asudând să mi se trezească cine ştie ce porniri.

— Se pare că astăzi am terminat. Jed aşează cu zgomot haltera în lăcaşul ei.

— N-o să mai fi atât de supărat după ce am să-ţi spun ce am aflat. Ea făcu o pauză, încercând să confere suspans momentului. Terri a recunoscut portretul.

— Ce portret? Jed se ridică de pe bancheta aparatului şi. Se întinse după prosop.

— Portretul. Splendidul portret pe care l-am făcut împreună pe calculator. Jed, tipul a fost în magazin în Ajunul Crăciunului. Emoţia o făcu să se plimbe gesticulând prin cameră „tocurile răsunându-i ritmic pe parchetul gol. Numele lui este…

— DiCarlo, Anthony, o întrerupse Jed, amuzându-se de felul în care căzu maxilarul Dorei. Ultima adresă cunoscută, strada East Eighty-Third, New York.

— Dar de unde… La naiba. Morocănoasă, ea îndesa chitanţa la loc în buzunar. Ai fi putut cel puţin să te prefaci impresionat de talentul meu de detectiv.

— Eşti o adevărată Nancy Drew, Conroy. El se duse în bucătărie, luă un suc din frigider şi începu să-l bea direct din sticlă. Când luă sticla de la gură ea se afla în prag, în ochi licărindu-i o privire periculoasă. Te-ai descurcat bine, adăugă el. Poliţiştii au lucrat însă mai rapid, l-ai sunat să le spui şi lor?

— Nu. Buzele ei se îmbufnară. Am vrut să-ţi spun ţie.

— Brent răspunde de investigaţie, îi reaminti Jed. Întinse mâna şi-şi plimbă un deget pe buza ei supărată. Nu mai fi bosumflată.

— Nu sunt. Niciodată nu mă bosumflu.

— Cu gura asta; iubito, eşti campioană mondială. Ce a spus Terri despre DiCarlo?

— Brent răspunde de caz, zise ea strâmbând din nas. Am să mă întorc la mine în apartament şi am să-l sun. S-ar putea să-mi mulţumească pentru asta.

Jed îi prinse faţa în mână şi i-o strânse puţin.

— Dă-i drumul.

— Ei bine, de vreme ce pui problema aşa… Mi-a spus că a fost foarte calm şi politicos. Ocolindu-l pe Jed, ea deschise frigiderul şi scoase un involuntar şi feminin sunet de dezugst. Doamne, Schimmerhorn, ce este chestia aia din castron?

— Cina, Ce altceva a mai spus?

— Nu se poate să mănânci aşa ceva. Am să-ţi pregătesc eu ceva.

— DiCarlo, zise Jed categoric şi o apucă de umeri înainte ca ea să-şi bage nasul în dulapurile lui de bucătărie.

— Ha zis că avea o mătuşă căreia voia să-i cumpere un cadou desoebit. Terri mi-a spus că i-a arătat câinele chinezesc – pe care sunt convinsă că l-a şterpelit când a dat spargerea. Dora se încruntă o clipă. Mi-a mai zis că era elegant îmbrăcat şi că şofa un *Porsche*.

El voia să ştie mai mult.

— Terri mai este jos?

— Nu, astăzi nu mai este. Am închis.

— Vreau să vorbesc cu ea.

— Acum?

— Acum.

— Ei bine, îmi pare rău, dar nu ştiu unde se află acum. Avea o întâlnire în oraş cu noul ei prieten. Dora oftă mâpioasă când Jed ieşi din bucătărie. Dacă este important, o poţi prinde mai târziu la teatru. Cortina se ridică la opt. Îi vom răpi câteva minute în culise între acte.

— Bine.

— Dar nu văd sensul. Dora îl urmă spre dormitor. Am vorbit eu deja cu ea şi în plus avem numele şi adresa.

— Tu nu ştii ce întrebări să pui. După ce îşi dezbrăcă tricoul, Jed şi-l aruncă într-un colţ. Poate că a zis ceva. Cu cât ştim mai mult, cu atât va fi mai uşor să-l desfiinţăm la interogatoriu. Mai avem câteva ore dacă chiar, vrei să găteşti.

Ea însă nu-l mai asculta. Întorcându-şi capul, Jed o văzu stând foarte liniştită, cu mâna la inimă şi cu o expresie şocată pe chip.

— Ce este? Instinctul îl făcu să se răsucească şi să-şi rotească privirea încruntată prin încăpere.

— Patul, reuşi ea să rostească. Oh…

Muşchii lui încordaţi se relaxară. Uşoara senzaţie de jenă îl enervă grozav. Este anul liber al cameristei. Mai întâi îi criticase mâncarea, acum ordinea. El privi încruntat la aşternuturile şi păturile mototolite. Nu înţeleg rostul de a le aranja dacă tot am să le şifonez.

— Patul, repetă ea, cu respect. Artă modernâstă franceză, de pe la 1900. Oh, uită-te la intarsii. Ea îngenunche lângă ramă şi începu să-şi plimbe vârfurile degetelor peste conturul unei femei mlădioase, îmbrăcată într-un veşmânt curgător, care ducea un ulcior. Sunetul pe care îl scoase Dora. Era cel al unei femei aflată în culmea extazului. Este lemn de cireş, zise ea şi oftă.

Uluit, Jed o privi urcându-se pe pat şi examinând ghemuită tăblia acestuia.

— Oh, ce măiestrie este aici, murmură ea. Uită-te la aceste încrustaţii. Încântată, ea mângâie curbele. Cât rafinament!

— Cred că avem pe aici o lupă, zise Jed când ea numai că nu-şi lipise nasul de lemn.

— Nici măcar râu ştii ce ai aici, nu-i aşa?

— Ştiu că erau unul din puţinele obiecte care mi-au plăcut din mausoleul în care ’am crescut. Majoritatea celorlalte se află în magazie.

— În magazie! Ea închise ochii şi se cutremură gândindu-se. Trebuie să mă laşi să mă uit prin lucrurile tale. Se aşează pe călcâie şi-şi împreună mâinile într-un gest de rugă. Am să-ţi ofer preţul de pe piaţă pentru ceea ce îmi voi putea permite. Atât doar să-mi promiţi, să-mi juri că nu vei lua legătura cu un alt agent comercial până n-am să-ţi fac eu o ofertă.

— Vino-ţi în fire, Conroy.

— Te rog. Clătinându-se, ea ajunse la marginea patului. Vorbesc serios. Nu mă aştept la favoruri din cauza unei legături personale. Numai dacă sunt lucruri pe care nu le vrei. Ea privi înapoi la tăblie şi-şi dădu ochii peste cap. Dumnezeule, nu pot să suport! Vino aici.

— Uh-uh. Buzele lui se răsfrânseră într-un surâs răutăcios. Vrei să încerci să mă seduci ca să mai scad din preţ.

— Să te seduc, pe naiba. Respirândaccelerat ea îşi descheie jacheta de la taior şi scoţându-şi-o rămase într-o bluză subţire în acelaşi ton verde. Îţi voi dărui călătoria vieţii tale, amice.

— Ah… el nu ştia care emoţie era mai puternică. Şocul sau excitaţia. Asta da ofertă, Conroy.

— Nu este o ofertă, amice, este realitate. Ea se ridică în genunchi ca să-şi desfacă fermoarul de la fustă şi cu mişcări unduite şi-o dădu jos. Când termină, rămasă doar în bluză, jartiere asortate, ciorapi negri şi pantofi cu toc, îngehunche lângă pat. Dacă nu te voi avea pe acest pat, am să mor.

— Nu vreau să fiu răspunzător de asta. Dumnezeule, genunchii îi slăbiseră. Conroy, sunt plin de transpiraţie.

Ea zâmbi.

— Ştiu. Cu o smucitură îi apucă de elasticul şortului. El nu opuse prea mare rezistenţă. Şi vei transpira şi mai mult.

Îl împinse violent. Jed se lăsă culcat. Când ea se răsuci deasupra lui, Jed o prinse de mâini.

— Să fii blândă cu mine.

Ea râse.

— N-ai nicio şansă.

Ea îşi zdrobi gura de a lui şi ciupindu-i buzele i le despărţi într-un sărut care şterse orice urmă de gând raţional din mintea lui. Chiar şi atunci când el îi eliberă mâinile ca s-o îmbrăţişeze, ea se lipi de el, contopind nemilos ardorile lor.

Jed inspiră profund, aerul fixându-i-se ca o gheară în

piept.

— Dora, lasă-mă pe mine.

— De data asta nu. Înfigându-şi mâinile în părul lui, ea îi devastă gura.

Era sălbatică, neînduplecată, cutezătoare. Îl chinui aducându-l în pragul nebuniei, făcându-l să nu mai ştie dacă să o blesteme sau să implore. Senzaţiile, unele mai ameţitoare decât celelalte îl învăluiau, tul burându-l şi făcându-l să-şi dorească mai mult. Mâinile lui se strecurară sub bluza ei, torturându-l cu fermitatea sânilor rotunzi. *

Ea se arcui sub atingerea lui. Buzele ei murmurară un aprobator sunet stins, de felină, când îşi scoase bluza. Ţinându-şi capul pe spate, ea acoperi cu palmele mâinile lui Jed şi începu să i le dirijeze pe-desupra torsului, pe deasupra pântecului neted. Degetele i se încordară peste ale lui atunci când el o conduse pe deasupra proeminenţei generatoare de fiori. Însă când el încercă să o răsucească, ea îşi încolăci strâns picioarele în jurul lui, râzând răguşit de înjurătura lui Jed.

Dora lunecă dedesubt, înfigându-şi dinţii în umărul lui. Avea gust de sare, de transpiraţie, de bărbat cu sânge clocotitor. Combinaţia se roti în capul ei ca o vijelie ameţitoare. Era un tip solid. Muşchii lui erau ca de oţel sub mâinile ei insistente. Dar cu toate acestea dansul degetelor ei reuşi să-i smulgă lui Jed un geamăt vulnerabil. Sub buze ea îi simţea puternicele bătăj ale inimii.

El prinse pielea de deasupra jartierelor, mult prea înnebunit ca să se mai gândească la contuzii. Acum, în sfârşit, ea îl lăsă să o ridice. Imaginea ei deveni neclară când începu să lunece pe el, atrăgând oţelul tot mai adânc în catifea. Tulburat, el privi trupul ei arcuindu-se spre spate, ochii închizându-i-se, iar mâinile rătăcindu-i pe propriul trup asudat într-o dezmierdare neinhibată pe măsură ce se strângea puternic în jurul lui.

Atunci Dora începu să se mişte, la început încet, cufundată în plăcere, absorbind una după alta delirantele şenzaţii. Iar apoi din ce în ce mai repede, muşchii

coapselor încordându-i-se la maximum, şoldurile leganându-i-se ca nişte pistoane. Ori de câte ori trupul ei se încorda, forţa acestuia se propaga în el ca o săgeată cu vârf de foc.

Jed îşi ridică gura căutându-i şânul, umărul, buzele, înnebunit, el îi trase capul pe spate devastându-i gâtul, făcându-i cu glas răguşit promisiuni pe care niciunul dintre ei nu le înţelegea. Singurul lucru pe care el îl înţelegea în acel moment era că ar fi murit pentru ea. Cu siguranţă ar fi ucis pentru ea.

Culmea extazului îl doborî, o zvâcnire violentă îi fură răsuflarea şi-l lăsă vlăguit. Jed îşi uni mâinile în jurul ei, îşi plecă faţa între sâni şi se lăsă zdrobit.

— Dora. El îi întoarse capul astfel ca buzele lui să poată rătăci în voie pe pielea ei. Din nou: Dora. O ţinu strâns până ce trupul ei încetă să mai tremure. Când se lăsă pe spate, ochii lui se încruntară. O lacrimă umezi vârful degetului pe care el îl ridicase pe obrazul Dorei. Ce înseamnă asta?

Ea nu reuşi decât să-şi scuture capul şi să se ghemuiască lângă el. Rămase cu obrazul lipit de părul lui.

— După întâmplarea de ieri nu am crezut că poate să existe ceva mai bun. Că nu se putea.

Tremurul din glasul ei îl îngrijoră.

— Dacă aş fi ştiut că un pat vechi te transformă într-o maniacă te-aş fi adus aici mai demult.

Ea zâmbi, însă ochii îi erau încă neliniştiţi.

— Este un pat grozav.

— Mai am încă şase în magazie.

Ea râse.

— O să ne omorâm.

— Îmi asum riscul.

Şi eu, îşi spuse Dora. Şi eu. Lea avusese perfectă dreptate. Era îndrăgostită de el.

Două ore mai târziu ajunseră la *Teatrul Liberty* la timp pentru a o auzi pe sora Nellie prezentând modul în

care îşi scosese un bărbat din viaţă. După ce pătrunseră în teatru prin intrarea actorilor, Dora şi Jed o apucară spre culise. Tatăl ei se afla acolo, bolborosind replicile şi mimând mişcările.

— Hei! Dora îl ciupi de obraz. Unde este mama?

— La garderobă. O mică problemă cu sarongul Mariei Sângeroasa. Jed, băiatul meu. El îi scutură mâna lui Jed supraveghind atent scena. Mă bucur că ai venit. În seara aceasta avem un public numeros, aproape că nu există loc neocupat. Semnalul luminii, murmură el, după care zâmbi atunci când apăru strălucirea reflectorului. Un semnal lin este la fel de antrenant ca un vals.

— Am trecut să vedem cum merg treburile, zise Dora aruncându-i lui Jed o privire ameninţătoare. Şi pentru că trebuie să stau puţin de vorbă cu Terri, între acte. Chestiuni de magazin.

— Nu vreau să mi-o scoţi din pielea personajului.

— Nu-ţi face griji. Ea îşi furişă braţul pe după umerii lui şi, în ciuda faptului că văzuse piesa de nenumărate ori, deveni curând la fel de absorbită de jocul scenic ca şi el.

Jed se trase în spate, intrigat mai mult de Dora şi de Quentin decât de dialoguri. Sprijinindu-şi capetele unul de celălalt ei discutau detaliile minore care fuseseră adăugate montajului. Quentin îşi ridică braţul şi o cuprinse de talie; trupul Dorei se apropie de el.

Jed percepu o senzaţie care îl şoca mai mult decât dacă ar fi primit o lovitură. Era invidios.

Simţise vreodată acea afecţiune, acea simplă manifestare de prietenie la tatăl lui? se întrebă el. Răspunsul era foarte rece şi foarte dur. Nu. Niciodată. Nu-şi putea aminti o discuţie care să nu fi fost încărcată de tensiune, deziluzie, resentimente. Acum, chiar dacă ar fi vrut, era prea târziu ca să mai facă pace. Era cu siguranţă inutil să mai încerce să înţeleagă de ce.

Când vechea amărăciune ameninţă să-l învăluie, el se îndreptă tăcut spre cabinele actorilor. Urma să-şi aprindă o ţigară şi s-o aştepte pe Terri.

Dora privi peste umăr. Zâmbetul îi pieri când văzu că el nu mai era acolo.

— Tată?

— Şi muzica, şopti el. Bine, bine, hmmm?

— Sunt îndrăgostită de Jed.

— Da, draga mea, ştiu.

— Nu, tată. Sunt îndrăgostită de-adevăratelea de Jed.

— Ştiu. Pentru nimeni altcineva el nu şi-ar fi distras atenţia. Se întoarse spre Dora cu un zâmbet răutăcios. Doar eu ţi l-am ales, nu-i aşa?

— Nu cred că el o să fie de acord să mă îndrăgostesc de el. Uneori am senzaţia că văd înăuntrul lui locul care sângerează.

— Cu timpul, vei aranja tu şi asta. „Ce rană oare vindecatu-s-a deodat?”

— *Othelio*. Ea strâmbă din nas. Nu ţin la finalul acestei piesev

— Îţi vei scrie propriul sfârşit. Cei din familia Conroy sunt excelenţi la improvizări. Un gând încolţi în mintea lui QUentin, făcându-i Ochii să licărească. Poate vrei să mă duc eu la el să-l îmboldesc puţin. Aş putea aranja o discuţie liniştită ca de la bărbat la bărbat, cu unele infuzii speciale de-ale mele.

— Nu. Ea îl bătu uşor cu degetul pe nas. Nu, repetă ea. De problema asta mă ocup singură. Coborându-şi mâna, ea şi-o lipi de stomacul fremătător. Mi-e teamă, mărturisi ea. Totul se întâmplă atât de repede.

— Este în sângele nostru, zise Quentin povăţuitor. În clipă în care am văzut-o pe mama ta, m-au cuprins transpiraţiile. Foarte jenant. Mi-au trebuit aproape două săptămâni ca să capăt curajul să o cer de soţie. Încurcam repâicHe.

— În viaţa ta tu n-ai greşit o replică. Îl sărută când aplauzele se porniră. Te iubesc.

— Exact asta ar trebui să-i spui şi lui. El îşi îmbrăţişă fiica. Ascultă, Izzy, se va dărâma sala.

Răspunzând aplauzelor şi neaşteptatului haos dih spatele scenei, Jed se întoarse chiar în clipa în care Dora o întâlni pe Terri.

— Hei, lucrezi la recuzită în seara asta?

— Nu. Dora o apucă puternic pe Terri de braţ. Trebuie să vorbesc cu tine un minut.

— Sigur. Ce zici de numărul de dans? Lecţiile pe care le-am luat n-au fost zadarnice.

— Ai fost grozavă. Înclinând aprobator din cap, Dora o conduse pe Terri prin mulţimea de maşinişti şi tehnicieni. Ne va fi suficient un colţ din cabină.

Multe alte figurante erau deja înăuntru, refăcându-şi coafura şi machiajul. Cu toate că unele erau îmbrăcate sumar, pregătindu-se să îmbrace alte costume, niciuna nu-i acorda lui Jed mai mult de o privire scurtă.

— Pot să-l împrumut? întrebă Dora rechiziţionând un scaun înainte să apuce cineva să refuze. Stai jos, Terri, odihneşte-te.

— Nu vă daţi seama ce bine este. Ea se întoarse spre oglinzi şi luă un burete ca să-şi cureţe fardul gras, umezit de transpiraţie.

— Despre DiCarlo, începu Dora.

— Cine? Terri încetă să mai repete rolul în gând. Oh, tipul din noaptea de Ajun. Zâmbi spre Jed. Dora a fost de-a dreptul misterioasă în privinţa lui.

— Ce a cumpărat, întrebă Jed!

— Oh, o figurină *Staffordshire*. Nici măcar n-a clipit când a văzut preţul. A dat senzaţia că şi-l permitea fără nicio problemă. Era pentru mătuşa lui, Pentru mătuşa lui preferată. Mi-a zis că, de fapt4 aceasta l-a crescut şi că acum îmbătrânise foarte tare. Ştiţi, mulţi oameni nu cred că bătrânilor le place să primească lucruri drăguţe, însă dacă te uitai la el puteai spune că-şi iubea mătuşa.

Jed o lăsă să povestească tot.

— A arătat vreun interes deosebit faţă de altceva?

— S-a uitat prin jur, fără să se grăbească. Am crezut

că o să se oprească la câinele chinezesc deoarece căuta un animal.

— Un animal? Ochii lui Jed se înăspriră, dar vocea îi rămase rece şi clară.

— Eh, statueta unui animal. Mătuşa lui colecţionează statuete. Câini, adăugă ea, conturându-şi ochii cu mişcări rapide. Vedeţi, ea a avut un câine care a murit, şi…

— A fost explicit? întrerupse el.

— Uh… Terri îşi încreţi buzele şi încercă să-şi aminţească. Mie mi s-a părut că voia cu tot dinadinsul un câine, ca acela pe care îl avusese mătuşa lui. Mi-a zis că nu reuşise să găsească exact ce căuta. Ea îşi împrospătă rujul şi-i verifică efectul. M-am gândit că figurina de porţelan pe care o avusesem ar fi fost perfectă. Câinele mort parcă fusese modelul acesteia. Cât fusese viu, bineînţeles. Luă o perie ca să-şi tapeze părul. Ştii despre care vorbesc, Dora, despre cel pe care l-ai adus de la licitaţie. Dar deja îl vândusem.

Dora simţi cum sângele i se scurge din vene.

— Doamnei Lyle.

— Nu ştiu. Cred că tu te-ai ocupat de vânzarea aceea.

— Da. Luminându-se, Dora îşi împreună degetele. Da. Eu m-am ocupat.

— Hei! Alarmată, Terri se răsuci pe scaun. Te simţi bine?

— Da. Ea se forţă să zâmbească. Voia să iasă afară, avea nevoie de aer. Mulţumesc, Terri.

» *9*

— Pentru puţin. Rămâneţi în continuare la spectacol?

— În seara asta nu. Simţindu-se rău, Dora se îndreptă cu paşi nesiguri spre uşă. Ne vedem mâine.

— Poate ar trebui să te duci după ea, îi zise Terri lui Jed. Pare puţin slăbită.

— L-ai spus şi lui despre piesa de porţelan?

— Da, cred că da. Năucită, Terri se ridică de pe scaun şi se duse la uşă să vadă dacă Dora era pe culoar. Ştii,

păruse o coincidenţă extraordinară, i-am spus că avusesem ceva, dar că se vânduse. Mă duc să văd ce are Dora.

— Lasă că mă duc eu.

El o ajunse pe Dora la uşa de la intrarea actorilor, chiar în clipa în care ieşise afară şi începuse să tragă profund aer în piept.

— Nu te mai gândi la asta, Conroy. El o ţinea pe după umeri la distanţă de un braţ. Se temea că dacă făcea un gest în plus ea s-ar fi frânt ca o rămurică.

— Eu i-am vândut statueta. Când ea încercă să se scuture de strânsoarea lui, el îşi încordă mâna mai tare. Pentru numele lui Dumnezeu, Jed, eu i-am vândut-o. Nu ştiu de ce o voia el, de ce ar fi omorât pentru ea, însă cu i-am vândut-o şi a doua zi el a aflat.

— Am zis să nu te mai gândeşti. El nu făcu decât să o ridice în braţe apropiindu-şi faţa de obrazul ei. Tu vinzi multe lucruri – asta este meseria ta. Nu eşti răspunzătoare pentru ceea ce se întâmplă oamenilor care cumpără de la tine.

— Nu pot să fiu aşa, strigă ea la el, desprinzându-i-se din îmbrăţişare. Nu pot să mă izolez astfel. Ăsta este trucul tău, Schimmerhorn. Îţi spui că nu-ţi pasă nici cât negru sub unghie, îţi impui să nu te laşi impresionat de nimic, cu toate că de fapt ţi se trezesc şi ţie nişte sentimente. Ăsta eşti tu. Nu eu.

Cuvintele ei îl antinseseră în inimă. *

— Vrei să te învinuieşti singură, bine. Strângând-o de braţ, el o trase din uşă. Am să te duc acasă şi acolo o să ai timp toată noaptea să te dai cu capul de pereţi.

— Nu trebuie să mă scuz pentru că am sentimente. Şi pot să mă duc şi singură acasă.

— N-ai apuca să faci doi paşi că inima ta îndurerată s-ar întinde pe trotuar.

Ţiuitul din ureche fu primul semnal. Întotdeauna se întâmpla aşa când îşi pierdea cumpătul. Rapidă ca un şarpe se răsuci spre el cu pumnul stâng ridicat. El reuşi să-l evite pe acesta, însă bucuria nu dură mult. Dreapta ei

furişată îl izbi în maxilar, dându-i capul pe spate.

— Ticălosule! El văzu stele verzi. Mai târziu probabil că avea să se bucure că nu-i trăsese un şut în fund. Însă acum, cu ochii fulgerând de mânie, el îşi încleştă pumnii. Ea îşi ridică bărbia pregătindu-se de luptă.

— Încearcă, îl invită ea. Numai să încerci.

Ar fi fost amuzant – dacă în ochii ei ar fi. Fost doar supărare. Dacă dincolo de cutezanţă nu s-ar fi ascuns Vălul de lacrimi. La naiba, mormăi el. Strecurându-se printre pumnii ei încleştaţi, o prinse de talie şi o ridică peste umăr.

Ea se dezlănţui într-un torent de înjurături, umilită şi furioasă că trebuia să penduleze la spatele lui.

— Pune-mă jos, laş ticălos ce eşti. Vrei bătaie?

— În viaţa mea n-am pus la pământ o feitieie, Conroy, dar ai putea să fii prima.

— Ptine-mă jos şi încearcă. Te vor râdâi de pe caldarâmv când voi terminate vor aduna cu penseta. Te vor… îşi vărsase tot focul, rapid şi complet, aşa cum făcea întotdeauna. Vlăguită, închise ochii, Iartă-mă.

El era încă supărat.

— Taci. Îşi scoase cheile şi le băgă în broasca portierei. Cu o mişcare uşoară, el o coborî şi portejându-i capul cu mâna o aşeză în maşină.

Ea continuă să stea cu ochii închişi, ascultându-i paşii care ocoliră maşina, deschizând portierea şi trântind-o. A – îmi pare foarte rău, Jed. Iartă-mă că te-am lovit. Te doare?

El îşi mişcă maxilarul care pulsa.

— Nu. N-ar fi recunoscut nici dacă i l-ar fi spart. Loveşti ca o fată.

— Pe dracu'". Insultată, ea se mişcă neaşteptat pe scaun. Privirea rece din ochii lui o făcu să revină la loc. Nu eram supărată pe tine, murmură ea în timp ce el părăsi parcarea. Trebuia să-mi vărs mânia pe cineva, iar tu ai fost la îndemână.

— Mă bucur că am putut fi de folos.

Dacă el încerca să o pedepsească cu tonul acela rece,

se gândi ea, atungi reuşea cu brio.

— Ai tot dreptul să fii furios. Ea continuă să-şi ţină ochii plecaţi.

— Las-o baltă. Conroy? Să nu spui nimănui că ai trecut de garda mea.

Ea se întoarse şi, văzând că răul trectise, zâmbi.

— Am Ssă iau secretul cu mine în Mormânt. Dacă te consolează cu ceva, cred că mi-am rupt câteva degete.

— Nu mă consolează. El îi luă mâna şi i-o ridică până în dreptul buzelor. Expresia uimită de pe chipul ei îl făcu s-o privească din nou mânios. Ce mai este acum?

Dora îi puse pe obraz mâna pe care el o eliberase.

— Pentru o clipă m-ai tulburat, atâta doar. Nu te-ai arătat prea tandru până acum cu mine.

— Nu mă face să regret.

— Probabil că n-ar fi trebuit să-ţi spun, însă chestii din astea – sărutat de mâini şi gesturi romantice similare – mă fac praf.

— Defineşte gesturile romantice, similare.

— Oh, de exemplu florile, privirile languroase. Dacă stau să mă gândesc bine, la capitolul. Priviri lungi şi înfocate, te-ai descurcat destul de bine. Ar mai fi apoi gestul suprem. Să mă iei în braţe şi să mă urci pe o scară în spirală.

— Dar tu nu ai o scară în spirală.

— Pot să-mi imaginez că am. Cedând impulsului, ea se aplecă şi-l sărută pe obraz. Sunt bucuroasă că nu mai eşti supărat pe mine.

— Cine spune că nu mai sunt? Nu vreau să mă cert când sunt la volan. El tăcu o clipă. În legătură cu doamna Lyle, începu el. Va trebui să aflu cum se simte. Dacă depăşeşte starea de criză, poate îmi va lămuri nişte lucruri.

— Adică *nouă* ne va lămuri nişte lucruri, îl corectă încet Dora. A ieşit din comă… Nepoata ei a trecut pe la magazin de dimineaţă. Ea îşi împleti din nou degetele,

puternic, concentrându-se să-şi păstreze tonul calm. Mi-a zis că doamna Lyle a depăşit criza, dar că doctorii nu s-au pronunţat în legătură cu şansele de recuperare.

— Este prea târziu să mergem să o vedem acum, rosti Jed după o clipă. Mâine am să trag probabil nişte sfori.

— Nu cred că va fi nevoie. Nu va trebui decât să o rog pe Sharon, nepoata. Dora continuă să privească drept înainte şi încercă să nu se simtă ofensată de absenţa emoţiei din vocea lui. Am s-o rog însă numai dacă am să fiu sigură că doâmna Lyle este de acord. N-am să permit ca ea să fie interogată după toate câte le-a suferit.

Cauciucurile scrâşniră pe pietriş atunci când ei viră în parcare.

— Arăt eu ca de la Gestapo, Conroy? îţi închipui că am să-i pun o lumină în ochi şi am să încerc prin orice metodă să o fac să vorbească?

Fără să spună nimic, ea apăsă pe mânerul portierei şi coborî. El făcu câţiva paşi înaintea ei şi-i blocă calea.

— Dora. Căutând răgaz, el îi cuprinse mâinile. Erau reci şi ţepene. Ştiu ce fac şi nu am obiceiul să bat la cap bătrâne spitalizate ca să le smulg informaţii. El privi în jos la chipul ei. Tyu-i plăcea să întrebe. Nu-i plăcea să aibă nevoie. Dar se trezi în postura de a nu avea încotro: Ai încredere în mine?

— Am. Privindu-i faţa, ea îşi împleti degetele cu ale lui. Povestea asta m-a cam întors, atâta doar. Am să iau legătura cu Sharon, mâine la prima oră.

— Bine. Puţin tulburat, el îşi coborî capul ca să o sărute. Nu, nu-i plăcea să ceară. Nu-i plăcea să aibă nevoie. Însă avea. Rămâi cu mine în noaptea asta.

Teama dispăru din ochii ei.

— Speram să mă rogi.

Capitolul 19

Dora nu considerase niciodată că avea fobia spitalelor. Eratânără, sănătoasă şi petrecuse puţintimp în ele, niciodată însă ca pacientă. Când se gândea la spitale,

avea în faţă pruncii din maternitate, buchetele de flori, priceperea surorilor-doici care alergau de colo-colo în pantofii lor cu tălpi de crep.

Cu toate acestea, stând în faţa secţiei de terapje intensivă şi aşteptând să vorbească cu doamna Lyle, avea senzaţia unui bolovan în piept. Prea linişte, se gândi ea. Era mult prea multă linişte, moartea pândind răbdătoare din spatele uşilor de sticlă şi a perdelelor să-şi aleagă o nouă victimă. Înăbuşitele huruieli şi bătăi ritmice ale aparatelor şi moRitoareloj se auzeau ca mormăitul unor bătrânele văitându-se de junghiuri şi de dureri. De undeva de pe culoar venea pateticul sunet al unui suspin stins şi sacadat.

Simţi brusc o acută nevoie de o ţigară.

Sharon îşi făcu apariţia prin uşile batante. Deşi era încordată, atunci când o zări pe Dora buzele ei se arcuiră într-un surâs.

— Este lucidă. Nici nu vă pot spune ce senzaţie plăcută este să poţi vorbi cu ea, să-i poţi vorbi şi să te înţeleagă.

— Mă bucur. Zbătându-se între sentimentul de vină şi cel de linişte sufletească, Dora prinse între palme mâinile lui Sharon. Sharon, dânsul este domnul căpitan Schimmerhorn, iar dânsul domnul locotenent Chapman.

— Bună ziua. Dora ni-a spus că doriţi să vorbiţi cu mătuşa Alice.

— Am cerut şi permisiunea doctorului, zise Brent. Şi v-am fi foarte recunoscători dacă ne-aţi sprijini.

Buzele lui Sharon se strânseră într-o cută adâncă, pierzându-şi culoarea.

— Am să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să vă ajut să-l găsiţi pe cel care a fost capabil să-i facă aşa ceva mătuşii mele. Vă aşteaptă.

Jed îi înţelese îngrijorarea din felul în care Sharon privi înapoi spre uşi.

— N-o vom obosi.

— Ştiu. Ea gesticulă aprobator, după care îşi coborî

mâna pe pântecul rotunjit. Există o familie de protejat. Există o familie de răzbunat Dora mi-a spus c-o să fiţi atenţi. Mă veţi înştiinţa dacă veţi afla ceva, nu-i aşa?

— Sigur că da. Dora o conduse pe Sharon spre o banchetă. Până atunci stai jos aici. Odihneşte-te. Încearcă să te relaxezi.

— Avem la dispoziţie cincisprezece minute, zise Jed când Dora se întoarse. Să nu le irosim. Tu, adăugă el înclinându-şi capul spre Dora, să nu faci nimic, să nu spui nimic decât dacă ai încuviinţarea.

— Da, căpitane.

Ignorând-o, el se întoarse spre Brent.

— N-ar trebui s-o lăsăm să meargă deloc înăuntru.

— Ea a văzut câinele din porţelan, noi nu. Hai să vedem dacă lucrul acesta are vreo importanţă. Brent intră primul, trecu de postul de observaţie al surorii medicale şi se apropie de unul din micile separeuri, despărţit prin perdele.

Dora era recunoscătoare că i se poruncise să tacă. Nu se putea încrede în vocea ei. Femeia pe care o ştia elegantă şi plină de viaţă zăcea întinsă pe patul îngust, cu ochii închişi, umbriţi de contuzii accentuate. Părul, altă dată negru intens, îşi pierduse luciiri şi începuse să albească la rădăcină. Pielea îi era palidă comparativ cu albul strălucitor al bandajelor. Faţa îi era trasă, pometii ieşindu-i în afară prin pielea ce părea să se rupă la simpla atingere.

— Doamnă Lyle, rosti Brent încet când se apropie de marginea patului.

Dora observase venele albăstrii ale pleoapelor care clipiră. Monitorul îşi continuă piuitul monoton în timp ce doamna Lyle încerca să focalizeze imaginea.

— Da? Glasul îi era slab şi răguşit, ca şi când coardele vocale i-ar fi fost şmirgheluite în somn.

— Eu sunt locotenentul Chapman. Vă simţiţi în stare să răspundeţi la câteva întrebări?

— Da.

Dora observă cum doamna Lyle încearcă să înghită. Automat ea făcu câţiva paşi în faţă şi luând ceaşca cu apă strecură marginea acesteia între buzele uscate ale femeii.

— Mulţumesc. Vocea deveni puţin mai puternică. Se uită spre Dora şi zâmbi. Dora Conroy. Ce drăguţ din partea dumitale dă vii să mă vizitezi!

Ordinul lui Jed fu complet uitat.

— Mă bucur că vă simţiţi mai bine. Dora se aplecă ca să atingă fragila mână a doamnei Lyle. Îmi pare rău că aţi fost rănită.

— Mi s-a spus că Muriel a murit. Ochii obosiţi completară efectul furtunii care deja trecuse. Îmi era foarte dragă.

Sentimentul de vină era ca un val ce se izbea de zidul liniştii sufleteşti al Dorei. Îi putea rezista, însă nu-l putea ignora.

— Îmi pare rău. Poliţia speră să o puteţi ajuta să-l găsească pe cel care a făcut asta. Ea scoase un şerveţel din pachetul de lângă pat şi şterse uşor obrajii doamnei Lyle.

— Vreau să ajut. Strângându-şi buzele cu fermitate, doamna Lyle privi din nou spre Brent. Nu l-am văzut, domnule locotenent. N-am văzut pe nimeni. Mă uitam… la un film ia televizor şi mi s-a părut că am auzit-o pe Muriel… Ea se întrerupse, degetele agitându-i-se în mâna Dorei în căutarea, alinării. Mi s-a părut că am auzit-o venind în spatele meu. Apoi a urmat durerea aceasta îngrozitoare, de parcă mi-ar fi explodat ceva în cap.

— Doamnă Lyle, începu Brent, vă amintiţi că aţi cumpărat un câine de porţelan de la domnişoara Conroy cu o zi înainte de a fi atacată?

— Da, pentru copilul lui Sharon. Un opritor pentru uşă, zise ea şi-şi întoarse din nou capul spre Dora. Mă tem că Sharon nu se va odihni destul. Stresul acesta…

— Se simte bine, o asigură Dora.

— Doamnă Lyle. Jed păşi în faţă. Vă mai amintiţi ceva în legătură cu acest obiect?

— Nu. Deşi încerca să se concentreze, amintirile îi pluteau în minte ca norii. Era oarecum dulce. Un câine de pază pentru un copil, mă gândisem eu. Ăsta era obiectul pe care l-a vrut? Mâna ei se agită din nou. Ăsta e obiectul pe care l-a vrut? Căţeluşul? Mi se pare… mi se pare că l-am auzit strigând după câine. Însă nu poate fi adevărat.

Jed se aplecă ast/el ca ochii ei să se concentreze asupra lui. Era panică în privirea ei, însă ei trebuia să insiste, încă puţin.

— Ce credeţi că l-aţi auzit" strigând, doamnă Lyle?

— „Unde este câinele?" Şi a înjurat. Eu eram întinsă acolo şi nu mă puteam mişca. Mi s-a părut că primisem o lovitură şi că eram în vis. Au urmat apoi iarăşi şi iarăşi spargeri şi urlete despre câine. Pe urmă totul s-a sfârşit. Ea închise din nou ochii, epuizată. Cu siguranţă că n-a omorât-o pe Muriel pentru un căţeluş din porţelan.

— Dar pentru căţeluşul de porţelan a omorât-o, nu-i aşa? întrebă Dora când stăteau cu toţii în faţa lifturilor.

— Fără discuţie. Brent privi îngrijorat prin ochelari şi-şi vârî mâinile în buzunare. Şi asta încă nu este tot, cOntinuă el. Glonţul care a omorât-o pe Muriel provine de la aceeaşi arma care l-a ucis pe Trainor. El se uită spre Jed. Şi amândouă se potrivesc cu cele pe care le-am scos din tencuiala magazinului.

— Deci s-a întors după altceva. Meditând, Jed intră în lift. Nu era vorba despre câine, sau nu era vorba numai despre câine, zise el.

— Dar porţelanul ăsta nu era o piesă valoroasă sau unică, murmură Dora. Nici măcar nu avea marca de înregistrare. N-am licitat pentru el decât pentru că era drăguţ.

— L-ai cumpărat de la o licitaţie? încet, Jed întorcea în minte toate posibilităţile. De unde?

— Din Virginia. Lea şi cu mine am fost într-o călătorie de aprovizionare. Îţi aminteşti? Ne-am întors în ziua în care te-ai mutat tu.

— Şi a doua zi ai vândut câinele. Când ajunseră în hol

el o apucă pe Dora de braţ şi o trase din lift. A urmat o spargere la magazin, doamna Lyle a fost atacată, şi apoi a urmat o altă spargere. Ce altceva ai mai cumpărat Dora?

— De la licitaţie? O groază de lucruri. Ea îşi trecu mâna prin păr şi lăsându-şi paltonul descheiat ieşi afară între cei doi bărbaţi. Aerul rece risipi o parte din mi rostii greu de spital. Am o listă la magazin.

— Nu au loturi la licitaţii? întrebă Brent. Sau grupuri de mărfuri care provin din acelaşi loc sau de la acelaşi furnizor?

— Sigur că da. Uneori cumperi un container plin cu vechituri doar ca să achiziţionezi un obiect. Acolo nu e *Sotheby*, e mai mult un talcioc, unde însă se găsesc multe lucruri bune.

— Ce ai cumpărat înainte de câine sau imediat după?

Dora era frântă de oboseală. Pulsul uşor din tâmplă era preludiul unei titanice dureri de cap în formare.

— Doamne, Schimmerhorn, cum crezi că-mi mai amintesc aşa ceva? Viaţa n-a fost chiar ’ipsită de evenimente de atunci.

— Prostii, Conroy. Glasul lui căpătă un ton care îl făcu pe Brent să-şi ridice sprâncenele. Îl mai auzise şi altă dată, când Jed interogase un suspect necooperant. Ştii tot ce cumperi, tot ce vinzi, la preţul exact, inclusiv TVA. Aşa că, ce ai cumpărat înainte de câine?

— Un lighenaş de bărbierit în formă de lebădă, se răsti ea. De pe la 1900. Patruzeci şi şase de dolari şi şaptezeci şi cinci de cenţi. Nu plăteşti TVA dacă achiziţionezi pentru revânzare.

— Şi după câine?

— O pictură abstractă în ramă de abanos. Culori primare pe pânză albă, semnat E. Billingsly. Oferta finală cincizeci şi doi şi şaptezeci şi cinci de cenţi… Ea se întrerupse şi-şi duse mâna la gură. Oh, Dumnezeule!

— Direct la ţintă, mormăi Jed.

— „Poza”, şopti ea îngrozită. Nu o fotografie, ci un tablou. Voia tabloul.

— Hai să mergem să vedem de ce.

Obrajii Dorei erau palizi şi orbecăind căută mâna lui Jed.

— I l-am dat mamei. Greaţa i se rotea ameninţător în stomac. I l-am dat mamei.

— Ador musafirii neaşteptaţi. Trixie clipi din genele dese când dădu mâna cu Jed şi cu Brent. Sunt încântată că aţi reuşit să vă găsiţi timp în programul vostru încărcat ca sătreceţi pe aici.

— Mamă, nu avem decât câteva minute la dispoziţie, începu Dora.

— Prostii. Trixie deja îi târa pe cei doi bărbaţi din hol spre ceea ce îi plăcea să numească salon. Trebuie să rămâneţi la masă. Sunt convinsă că bucătăreasa noastră, Carlottă ne va încropi ceva bun.

— Sunteţi foarte drăguţă, doamnă Conroy, dar…

— Trixie. Pufnind într-un tril de râsete, ea lovi uşor de pieptul lui Brent degetul provocator. Sunt doamna Conroy numai pentru străini şi creditori.

— Trixie. O roşeaţă slabă se furişă pe gâtul lui Brent. Nu-şi amintea să fi cochetat vreodată cu o femeie suficient de in vârstă să-i fie mamă. Suntem într-adevăr puţin presaţi de timp, adăugă el.

— Alergătura cauzează ulcere. Nimeni în familia mea nu a avut probleme de stomac – în afară de dragul unchi Will care şi-a petrecut întreaga viaţă agonisind bani, nemairămânându-i timp să se bucure de ei. Astfel stând lucrurile, ce altceva mai putea să facă decât să mi-i lase pe toţi mie? Bineînţeles, noi ne-am bucurat foarte mult. Vă rog, vă rog, luaţi loc.

Arată spre două fotolii mari aflate în faţa căminului în care trosnea focul. Ea se aşeză pe pluşul roşu al unei canapele, ca şi când ar fi fost o regină ocupându-şi tronul.

— Ce mai face încântătqarea dumitale soţie?

— Bine. Ne-am distrat de minune la petrecerea. De aseară.

— A fost frumos, nu-i aşa? Ochii ei licăriră. Îşi aşeză

nepăsătoare braţul pe spătarul canapelei – o Scarlett matură întreţinându-şi la Tara pretendenţii. Eu ador petrecerile. Isadora dragă, vrei să suni după Carlotta?

Resemnată, Dora, trase de ciucurele demodat al unui clopoţel, care atârna în stânga căminului.

— Mamă, am trecut pe aici doar ca să iau tabloul. Cineva şi-a manifestat... interesul în legătură cu el.

— Tabloul? Trixie se aşeză picior peste picior. Leneşă, mătasea albastră a pantalonilor foşni odată cu mişcarea. Care tablou, dragă?

— Cel abstract.

— Oh, da. Întorcându-se spre Jed, continuă: De obicei, eu prefer stilurile mai tradiţionale, însă lucrarea asta are ceva îndrăzneţ şi arogant. Înţeleg de ce te interesează. Ţi se potriveşte.

— Mulţumesc. El luă afirmaţia drept un compliment. Oricum, era mult mai uşor să-i facă jocuj. Mie îmi place expresionismul abstract – Pollock de exemplu, cu ritmurile lui liniare complicate, cu modul lui specific de a asalta pânza. Energia şi verva lui de Kooning.

— Da, bineînţeles. Trixie era entuziasmată, ochii îi străluceau, deşi nu se pricepea deloc la acest gen de artă.

Jed era satisfăcut să vadă uluirea de pe chipul Dorei. Zâmbi, încântat de sine şi-şi împreună mâinile.

— Desigur mai este şi Motherwell. Cu acele culori austere şi siluete amorfe.

— Genial, consimţi Trixie. Absolut genial. Tulburată, ea privi în direcţia holului de unde se auzeau venind cunoscuţii paşi apăsaţi.

Îmbrăcată în pantaloni de jogging în loc de uniformă, îşi făcu apariţia, ţinându-şi mâinile în şolduri, Carlotta. Era o femeie scundă şi plinuţă, semănând cu o buturugă cu braţe. Faţa smeadă ave;, în permanenţă o mină supărată.

— Ce vreţi?

ESă ne „serveşti ceaiul, Carlotta, îi dădu dispoziţie Trixie, tonul ei căpătând brusc inflexiuni de *grande dame*. Cred că, *oolong*

Ochii negri, rotunzi că mărgelele, aruncară o privire atotcuprinzătoare grupului.

— Rămân şi ei la masă? întrebă ea cu un glas răguşit şi oarecum exotic.

— Nu, fosti Dora.

— Da, zise mama ei simultan. Te rog să pui patru tacâmuri.

Carlotta îşi ridică bărbia pătrată.

— Atunci vor mânca ton. Asta am gătit, asta vor mânca.

— Sunt convinsă că va fi excelent. Trixie îşi mişcă degetele sugerându-i să se retragă.

— Este ursuză, atâta tot, murmură Dora aşezându-se pe braţul fotoliului în care şedea Jed. Părea puţin probabil să scape fără ceai şi ton, dar cet puţin putea să-şi facă mama să se concentreze asupra problemei cu pricina. Tabloul? insistă ea. Am crezut că-l vei pune aici.

— Aşa am şi făcut. Însă pur şi simplu nu s-a potrivit. Provoca prea multă frenezie, îi explică ea lui Jed, pe care îl considera acum un expert în materie. Cum mă număr printre cei cărora le place să-şi odihnească mintea în salon, l-am pus în biroul lui Quentin. Ne-am zis că poate se va mai energiza şi el puţin.

— Mă duc să-l iau.

— O fată extraordinară, Isadora, asta a noastră, zise Trixie când Dora se îndepărtă suficient ca să nu o mai audă. Zâmbi apoi spre Jed, fără să facă niciun efort ca să-şi ascundă planurile care îi străluceau în ochi. Atât de inteligentă *i se ambiţioasă. Fermă, bineînţeles, ceea ce pur şi simplu înseamnă că trebuie completată de un

1. Varietate de ceai chinezesc bărbat la fel de ferm. Cred că o femeie care îşi poate conduce propria afacere îşi va conduce cu aceeaşi pricepere o casă şi o *familie*. Nu eşti de aceeaşi părere, dragă?

Orice răspuns nu putea să evite capcană.

— Cred că poate să facă tot ce îşi pune în gând.

— Fără îndoială. Soţia ta este o femeie care lucrează, nu-i aşa Brent? Şi mamă a trei copii.

— Aşa este. Deoarece Jed, *a cel care se afla pe scaunul electric, Brent zâmbi maliţios. E necesar efortul întregii echipe ca toată mingiile să fie păstrate în aer, însă nouă ne place.

— Şi un bărbat singur, după o anumită vârstă… Trixie aruncă o privire insinuantă spre Jed care abia se stăpânea să nu se foiască în scaun. Beneficiază de pe urma efortului echipei. Compania unei femei, mângâierea unei familii. Ai fost căsătorit vreodată, Jed?

— Nu. Privirea lui se înăspri atunci când Dora intră în încăpere aducând tabloul.

— Mamă, îmi pare foarte rău. Mă tem că va trebui să prânzeşti singură. Am sunat la magazin ca să le spun că întârzii. Dar a intervenit o problemă şi trebuie să plec imediat.

— Vai, dar dragă…

— Vom lua prânzul altă dată, cât de curând. Se aplecă şi o sărută pe Trixie pe obraz. Cred că am ceva ce s-ar putea să-i placă tatii pentru birou. Să treacă unul din voi pe la mine şi mai discutăm atunci.

— Foarte bine. Cu un oftat resemnat, Trixie îşi aşeză ceaşca pe măsuţă şi se ridică. Dacă trebuie să te duci, trebuie. Am să-i spun însă Carlottei să vă pună prânzul la pachet.

— Nu trebuie să…

Trixie o atinse uşor pe Dora pe obraz.

— Abil jucat, Conroy. Jed îi luă tabloul din mână ca să-l examineze.

— Apropo de abilitate. Ea se întoarse, zâmbind curioasă. Siluete amorfe?

— O vreme am fost prieten cu o artistă şi m-am ales cu chestiile astea.

— Ar fi interesant de văzut cu ce te-ai ales de la mine.

— Nici măcar nu-mi place tonul. Cu toate acestea Dora muşcă din sandviş, în timp ce Jed termină de scos pânza din ramă.

— Mie îmi place felul în care a tăiat ouăle fierte şi murăturile. Brent îşi desfăcu al doilea sandviş cu un oftat plin de satisfacţie.

Hotărârâ să lucreze în apartamentul Dorei şi nu în magazie pentru că aveau mai mult spaţiu şi mai multă intimitate. Nimeni nu menţionă faptul că Brent nu insistase să ducă tabloul şi să-i prezinte informaţiile adunate superiorului său.

În felul lui tacit, Brent încă îl considera pe Jed căpitanul lui.

— Nimic în ramă. Cu toate acestea, Jed o puse atent deoparte. Rama nux pare valoroasă. Îi vom pune şi pe băieţii de la laborator să arunce o privire.

— Nu poate fi vorba despre pictura în sine. Dora înghiţi tonul, luând o sorbitură de Pepsi dietetic. Artisul este un necunoscut, am verificat a doua zi după ce am cumpărat tabloul ca nu cumva să fi dat peste o capodoperă.

Gânditor, Jed întoarse tabloul.

— Pânza este întinsă peste, placaj. Adu-mi ceva cu care să o scot, Conroy.

— Crezi că s-ar putea să fie ceva înăuntru? Din bucătărie de unde răvăşea prin sertare ea conţină: O ascunzătoare pentru droguri sau ceva şi mai important. Pentru diamante. Ea se întoarse cu o şurubelniţă. Sau poate pentru rubine. Sunt mai preţioase în zilele de azi.

— Încearcă să te apropii de realitate, îi sugeră Jed şi începu să lucreze la spatele tabloului.

— S-ar putea să am dreptate, insistă ea, privind peste umărul lui. Trebuie să fie ceva pentru care să merite să ucizi, şi de regulă, asta înseamnă bani.

— Nu îmi mai respira pe gât. Jed o împinse cu cotul înainte de a desprinde placajul.

— Este tabloul meu, îi reaminti ea. Am bon de

cumpărare pentru el.

— Nimic, murmură Jed examinând placajul pe care îl depărtase. Niciun compartiment secret.

Dora îl privi.

— Ar fi putut să fie.

— Corect. Ignorând-o, el pipăi spatele pânzei. Este ciudat. La spate *p\nza* pare destul de veche.

Dora se împinse ca să privească mai bine.

— Poate că Billingsly a pictat pe o pânză mai veche ca să economisească bani.

— Da. Însă uneori lumea pictează peste vechi tablouri ca să le treacă ilegal graniţa.

— Crezi că în spate se ascunde un vechi maestru? Amuzată, Dora scutură din cap. La ce visezi!

El însă nu-i acordă atenţie nici cât unei muşte care ar fi bâzâit în jurul tavanului.

— Trebuie să dăm jos vopseaua, ca să vedem ce este dedesubt!

— Stai, Schimmerhorn. Eu am plătit pentru tabloul ăsta. N-am de gând să te las să-l distrugi că aşa i s-a năzărit unui poliţist.

— Cât? Zbătându-se între nerăbdare. Şi dezgust, el se întoarse spre ea.

Mulţumită că el înţelesese, ea îşi încrucişă mâinile la piept.

— Cincizeci şi doi de dolari şi şaptezeci şi cinci de cenţi.

Mormăind el scoase portofelul şi numără bancnotele.

Dora îşi împinse limba în obraz şi le acceptă. Numai puternicele sentimente pe care le avea pentru Jed o împiedicară să nu le numere.

— Global, zise ea strâmbând din nas. Plus un profit rezonabil. Asta ar însemna fix optzeci de dolari şi i-am putea zice chiar onest.

— Pentru Dumnezeu! El îi mai trânti nişte bancnote în palmă. Lacomo.

— Nu, practică, îl corectă ea şi-l sărută încheind târgul. Am nişte lucruri în depozit care ar trebui să fie bune. Aşteptaţi-mă un minut. Dora strecură banii în buzunar şi o apucă pe scări.

— Te-a făcut să-l plăteşti. Plin de admiraţie, Brent se lăsă în spătarul scaunului lui. Şi a câştigat douăzeci şi şapte de dolari. Am crezut că glumeşte.

— Mă îndoiesc că Dora glumeşte vreodată când este vorba despre bani. Jed se dădu câţiva paşi în spate, aprinse o ţigară şi studie tabloul de parcă ar fi văzut printre dâre le roşii şi albastre. O fi având ea inima miloasă, dar are mintea unui combatant de grup de comando.

— Hei! strigă Dora lovind uşa cu piciorul. Deschideţi-mi. Am braţele pline. Când Jed deschise uşa, ea intră încărcată cu o bucată de pânză, o sticlă şi multe cârpe. Ştii, ar fi mai bine dacă am chema un expert. Poate ar putea să-l examineze cu raze Xi

— Deocamdată îl ţinem pentru noi. El aruncă cârpele pe podea şi luă apoi sticla. Ce este aici?

RO soluţie pe care o folosesc ori de câte ori un tâmpit a vopsit vreun imprimeu. Ea îngenunche pe podea ca să strângă covorul. Trebuie să atingem cu mare atenţie. Ajută-mă aici.

Brent era deja lângă, ea. Felul în care Jed o privea mânios, îl făcu să zâmbească. El se aplecă şi întinse pânza.

— Ai încredere în mine, am mai făcut aşa ceva înainte, explică ea. Un nătâng a vopsit minunăţia asta de bufet vechi ca să-l asorteze cu nuanţele sufrageriei. Mi-a trebuit o veşnicie ca să-l aduc la forma iniţială, însă a meritat efortul. Ea se aşeză pe călcâie şi-şi suflă bretonul din ochi. Vrei să încerc eu?

— Am plătit pentru, el, îi reaminti Jed. Acum este al meu.

— M-am oferit doar să ajut. Ea îi întinse cârpa. Dacă aş fi în locul tău aş începe din colţ. Ca să nu faci teeabă de cârpaci.

— Eu nu fac treabă de cârpaci. Însă după ce

îngenunche lângă ea începu într-adevăr din colţ. Înmuie cârpa şi mişcând-o încet, în cercuri delicate, înclepărtă finalul semnăturii.

— Pa, pa, Billingsly, murmură Dora.

— Asta pune capac la toate, Conroy. El înmuie cârpa din nou şi îndepărtă uşor vopseaua albă rigidă, iniţială. Este ceva dedesubt. **

— Glumeşti. Cu glasul sugrumat de emoţie, ea se aplecă mai aproape. Ce este? Nu văd. Încercă să-şi întindă gâtul peste umărul lui însă primi un cot în coaste pentru deranjul provocat. La naiba, Schimmerhorn, voiam doar să mă uit.

— Stai la locul tău. Încordat, el îndepărtă delicat încă o parte din semnătură. Ticălosul, murmură el.

— Ce este? Refuzând să fie dată la o parte, Dora îl înghionti până reuşi să se ghemuiască aproape de colţ. Monet, rosti ea şoptit, de parcă ar fi fost în biserică. Claude Monet. Oh, Dumnezeule, am cumpărat un Monet pentru cincizeci şi doi de dolari şi şaptezeci şi cinci de cenţi!

— Eu am cumpărat un Monet, îi reaminti Jed. Pentru optzeci de dolari.

— Copii. Brent se aşează între ei, apucându-i pe fiecare pe după umăr. Nu sunt un prea mare cunoscător de artă, dar până şi eu am auzit de tipul ăsta şi nu cred că cineva ar fi pictat porcăria asta abstractă peste un lucru original.

— Dacă n-ar fi vrut să-l treacă graniţa clandestin*, completă Jed.

— Exact. Am să fac nişte verificări ca să văd dacă au fost reclamate ceva furturi de tablouri în ultimele luni care să-l includă şi pe prietenul nostru.

— S-ar putea să fi aparţinut vreunei colecţii particulare. Ea îşi lăsă degetele să lunece deasupra semnăturii lui Monet, fără s-o atingă. Să nu mai cureţi, Jed, Să nu cumva să-l strici.

Dora avea dreptate. Luptând să-şi ţină în frâu

nerăbdarea, Jed puse cârpa deoparte.

— Ştiu pe cineva care face muncă de restaurare. Ar putea să se ocupe de treaba asta şi să fie şi discretă.

— Vechea amică? întrebă Dora.

— Nu este chiar atât de veche. Cu un gest inconştient el atinse uşor părul Dorei, şi privind spre Brent îşi lăsă degetele să se odihnească pe ceafa ei. Va trebui să-i duci tabloul lui Goldman.

— Ăsta e următorul pas.

Jed se uită în jos la semnătura artistului aflată peste un verde şters.

— N-ar trebui să te rog, dar am s-o fac.

— De cât timp ai nevoie? întrebă Brent, anticipând rugămintea lui.

— Cât să-mi fie suficient să cercetez casa de licitaţii din Virginia şi să găsesc un fir. El îşi păstră tonul calm.

Brent încuviinţă din cap.

— Mi-ajunge pOrţia cu DiCarlo. Departamentul de poliţie din New York a raportat că individul nu a fost văzut pe acasă de câteva zile. Între asta şi faptul că mă străduiesc să păstrez siguranţă în Philadelphia pentru femei şi copii, aş putea să uit anumite detalii. Mi-ai face un mare serviciu dacă ai reuşi să descoperi ce are comun statueta de porţelan a unui câine cu o pictură. Ţinem legătura.

— Da.

— Şi păzeşte-ţi dosul. Pe curând, Dora.

— Pa, Brent. Ea rămase locului o clipă. Cât de mult şi-ar risca el pielea pentru tine?

— Destul de mult.

— Atunci trebuie să facem tot posibilul să-l prindem în plasă pe individ.

— Noi? în timp ce ea se ridică de pe podea, el o apucă de mână. Nu-mi aduc aminte să fi zis ceva de „noi”.

— Atunci înseamnă că memoria îţi joacă feste. Ce-ar fi să-ţi suni prietena, artista, şi apoi să rezervi locuri la

avionul pentru Virginia? Eu îmi fac bagajul în zece minute.

«rNu există nicio femeie în viaţă care pregătindu-se pentru o călătorie să: şi strângă lucrurile în zece minute.

— Schimmerhorn. Îndreptându-se spre dormitor, ea îşi întoarse capul şi continuă să vorbească peste umăr: Eu m-am născut pe drum. Nimeni nu împachetează mai repede ca un actor care încearcă să fugă de bomba premierei.

— Nu vreau să vii cu mine. S-ar putea să fie primejdios.

— Bine. Atunci am să-mi fac singură rezervarea la avion.

— Dumnezeule, eşti ca o durere în fund.

— Mi s-a mai spus. Oh, şi să ai grijă să fie la clasa întâi, da? Niciodată nu fac economie când călătoresc.

Winesap ciocăni uşor la uşa biroului lui Finley. Ştia că patronul său tocmai ieşise dintr-© conferinţă care durase patruzeci şi cinci de minuţie şi nu era sigur de dispoziţia lui. Prudent, el băgă capul înăuntru. Finley stătea la fereastră, cu mâinile împreunate la spate.

— Domnule?

— Abel. Este o zi frumoasă, nu-i aşa? O zi frumoasă.

Îngrijorarea care-i îngheţase stomacul lui Winesap se linişti ca apa unui lac.

— Da, domnule, este.

— Sunt un om norocos, Abel. Desigur, mi-am* agonisit singur averea, ceea ce face ca totul să fie mai plăcut. Ai idee cam câţi din oamenii de acolo de jos se bucură de munca lor? câţi se duc acasă la sfârşitul unei zile cu sentimentul de împlinire? Da, Abel, sunt un om norocos. Se întoarse cu faţa, chipul fiindu-i scăldat de zâmbet. Ce pot să fac pentru tine?

— Am dosarul despre Isadora Conroy.

— Excelent lucrat. Îi făcu un semn lui Winesap să se apropie. Pentru mine eşti o persoană preţioasă, Abel. În timp ce cu o mână se întindea să ia dosarul, cu cealaltă

Finely apucă umărul osos al lui Winesap. O persoană preţioasă. Aş dori să-mi demonstrez aprecierea. Deschizând primul sertar al biroului, Finley scoase o cutie pluşată.

— Mulţumesc, domnufe. Umil şi impresionat, Winesap deschisecuţia. Oh, domnule Finley, zise el cu un glas înăbuşit. Înăbuşit pentru că habar nu avea la ce se uita.

Părea să fie un fel de linguriţă cu scobitura mare şi cu coada în formă de vultur.

— Sunt încântat că eşti mulţumit. Am ales-o din colecţia mea de linguriţe pentru ceai. Mi s-a părut că plumbul ţi se potriveşte cel mai bine. Material tare, durabil, deseori subestimat.

— Mulţumesc, domnule. Mulţumesc. Nu ştiu ce să spun.

— Este o nimica toată. Cu un gest din mână Finley alungă gratitudinea. Doar un semn al recunoştinţei mele. Se aşează, bătându-şi uşor cu degetul buza de deasupra. Mă slujeşti bine, Abel. Răsplătesc loialitateacu aceeaşi monedă cu care pedepsesc trădarea. Iute, precis şi total. Să nu mă deranjeze nimeni o oră.

— Da, domhule. Încă o dată mulţumesc.

Însă Finley deja şi-l alungase pe Winesap din minte, iute, precis şi total. Deschise dosarul şi se concentră asupra Isadorei Conroy.

Capitolul 20

Ploua cu stropi mărunţi şi reci când Jed intră cu maşina în *Front* Royal. *Vremea* fusese îngrozitoare de când decolaseră de pe *Philiadelphia International* şi până aterizaseră pe *Dulles*, şi promitea să nu se schimbe. Dispozitivul de dejivrare ăl maşinii închiriate funcţiona pe două faze. Ori de câte ori Jed era obligat să-l folosească, interiorul se transforma într-o mică saună.

Dora sporovăi tot drumul, vocea ei domoală şi observaţiile întâmplătoare relaxându-l. Jed nu trebuia să răspundă, nici măcar să asculte. Ea avea un stil de a-i

transmite starea ei de bună-dipoziţie, chiar şi atunci când mintea lui se gândea la detaliile următorilor paşi pe care trebuia să-i facă.

— Dacă ai fi intrat în lumea sublimă a înregistrărilor, comentă Jed, ai fi făcut avere.

— Crezi? Dora coborî parasolarul şi folosi oglinda ataşată acestuia ca să-şi înioprospăteze rujul de pe buze. Următoarele două strşzi la dreapta, zise ea, punând la loc capacul rujului. Există o parcare în spatele clădirii.

— De vreme ce este un semn şi o săgeată, probabil că mi-aş fi închipuit şi eu.

— Eşti încă întors pe dos pentru că mi-am făcut bagajul mai repede decât tine.

— N-am fost deloc întors.

— Bineînţeles că ai fost. Cu un zâmbet larg, Dora îl bătu pe braţ. E chestiune de orgoliu masculin. Până şi felul în care *ai* insistat să conduci tu, deşi eu ştiam drumul, a fost o chestiune de orgoliu masculin. Nu mă deranjează. Chiar mi se pané drăguţ.

— Am vrut să conduc eu deoarece n-am fost sigur că nu vom sfârşi într-o grămadă de maşini, dat fiind faptul că discutai* atât de aprins despre stratul de ozon şi despre Top-ul ZZ.

— Ah! Ea se aplecă şi-l sărută pe obraz. Deci ai ascultat.

— Urechile încă îmi piuie. Jed parcă lângă o furgonetă *Ford* ciocnită. Să fie clar, Conroy, nu te afli aici la cumpărături.

— Ştiu, ştiu. Coborând din maşină ea îşi dădu ochii peste cap. Şi tu vei fi cel care va pune întrebările, continuă ea. Voi sta la doi paşi în urma ta ca o fetiţă cuminte şi am să-mi ţin gura închisă.

El aştepta ca ea să-şi închidă portiera.

— Exact. O privi atent în timp ce ploaia o uda pe păr. Ai o gură frumoasă, chiar dacă turuie mai tot timpul.

— Vai, mă faci să mă emoţionez. Dora se agăţă de braţul lui şi o porniră spre uşa din spate. Nu va fi cald

înăuntru, zise ea, când el trase de uşa metalică ale cărei balamale scârţâiră puternic. Însă va fi uscat. Domnul Porter are reputaţia unui om extrem de auster. Niciun zorzon, niciun afiş strălucitor, doar ceva bun de târguit. Pătrunzând înăuntru ea inspiră profund. Ochii i se aprinseră. Dumnezeule, uită-te numai la chestiile astea.

El se uită. Însă nu văzu decât şiruri de mobilier prăfuit şi de rafturi murdare din sticlă ticsite cu vechituri. Existau mormane de bijuterii încâlcite; majoritatea jenant de lipicioase şi toate imposibji de folosit. O întreagă etajeră era plină cu recipiente pentru presărat sare şi piper, o alta cu diferite feluri de sticle, niciuna însă prea curată. Deasupra unui aparat stricat de făcut baloane era aşezată caraghios o şapcă de baseball. Numeroase cutii de carton erau ticsite cu broşuri de zece centi bucata.

— Cred că e o colecţie a imprimeriei *Maxfield Rarrish*.

Până ca Dora să apuce să facă turul complet, Jed o apucă de braţ. După strălucirea ochilor ei, el îşi ddu seama că scoaterea ei de acolo ar fi fost similară mersului pe cărbuni încinşi. Totul trebuia făcut rapid, fără să privească înapoi.

— Unde sunt birourile?

— În faţă, pe dreapta. Jed, nu vreau decât să văd…

El începu să o târască în urma lui, deşi ea se tot smucea la braţul lui, ca un căţeluş care trăgea de lesă.

— Încetează, Conroy. Ţi-au asudat palmele.

— Asta este de-a dreptul cruzime, mormăi ea. Ridicându-şi bărbia continuă: Sigur nu vrei să vorbesc eu cu Porter, ca de la comerciant la comerciant?

— Am spus că vorbesc eu.

— Valul de testosteron, şopti Dora ca pentru sine.

Când ajunseră în dreptul biroului, observară că acesta era deschis, dar gol. Lui Jed i se părea singurul loc din clădire care văzuse în ultima decadă peria de praf. În contrast cu debandada exponatelor de vânzare, masa de lucru era lustruită şi îngrijită, fişetele curate şi bine

închise. În aer plutea un miros uşor de ceară.

— S-au. Făcut modificări faţă de când am fost eu ultima dată aici. Curioasă, Dora băga capul înăuntru. Tamponul de sugativă era fără pată, iar pe colţul stâng al biroului se afla o vază dintr-un porţelan bun, cu trandafiri proaspeţi, de seră. Ultima dată pe perete era un calendar cu fetişcane – din 1956 – iar în jur totul părea ca atins de bombe. Îmi aduc aminte că mi-am zis cilm de cineva putea să lucreze într-un asemenea haos. Ea observă privirea fixă, gravă, a lui Jed şi ridică din umeri. Haosul meu este organizat. Dora tăcu ca să privească de jur împrejur, încercând să nu ducă prea mult dorul biroului de chilipiruri. Poate că Porter hoinăreşte pe undeva. E uşor de zărit. Aduce puţin cu un dihor.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Jed puse mâna pe umărul Dorei amintindu-i astfel să tacă şi se întoarse spre femeia îngrijit îmbrăcată, ai cărei ochelari atârriau de un lanţ de aur.

— Am vrea să vorbim cu domnul Porter.

Ochii lui Helen Owings se întunecară şi se umplură alarmant de repede de lacrimi fierbinţi.

— Oh, rosti ea şi bâjbâi prin buzunar după un şerveţel. Oh, repeta ea tamponându-şi şuvoaiele de lacrimi.

— Îmi pare rău. Până ca Jedsă reacţioneze în vreun fel, Dora o luă pe femeie de braţ şi intrând în birou, o conduse spre un scaun. Să vă aduc nişte apă?

— Nu, nu. Helen îşi suflă nasuîşi apoi începu să fărâmiţeze în bucăţele mici şerveţelul ud. A fost un şoc că aţi întrebat de el. Bănuiesc că nu aţi avut de unde să aflaţi.

— Ce să aflăm? Jed închise uşa şi aşteptă.

— Sherman, domnul Porter, a murit. A fost omorât. Deşi cuvintele rostite erau încărcate de dramatism, buzele lui Helen tremurau.

— Oh, Dumnezeule! Dora căută un scaun să se aşeze în timp ce gândurile începuseră să i se rotească uşor în cap.

— Exact înainte de Crăciun. Helen îşi suflă nasul în

ceea ce mai rămăsese din şerveţel. Eu l-am găsit. Acolo. Ridicând mâna arătă spre masa de lucru.

— Cum a fost omorât? întrebă Jed.

— A fost împuşcat. Helen îşi acoperi faţa* cu mâinile, pe care apoi şi le lăsă în poală şi începu să şi le frângă. Împuşcat în cap: Bietul Sherman!

— Poliţia are vreun suspect? întrebă din nou Jed.

— Nu. Helen oftă, încercând să-şi redobândească pacea sufletească. Nu pare să fi existat vreun mobil. N-a fost luat nimic, din câte ne-am dat seama. N-au fost urme de luptă. Îmi pare rău, domnule…?

— Schimmerhorn.

— Domnule Schimmerhorn. Îl cunoşteai pe Sherman?

— Nu. El ezită o clipă, gârâdiftdu-se cât de mult să-i spună. Ca de obicei, hotărî că era cel mai bine să spună cât mai puţin. Domnişoara Conroy are un magazin în Philadelphia. Ne aflăm aici pentru nişte obiecte care au fost licitate pe data de 21 decembrie.

— Ultima noastră licitaţie. Glasul i se sugrumă. După ce trase puternic aer în piept, ea îşi îndreptă umerii într-un evident efort de a se linişti. Sper că mă veţi scuza că sunt atât de supărată. Abia am deschis astăzi şi sunt încă destul de emoţionată. A fost vreo problemă?

— O întrebare. Jed zâmbi fermecător, plin de compasiune. Domnişoara Conroy a cumpărat două obiecte. Ne interesează de unde şi cum au fost achiziţionate.

— Pot să vă întreb de ce? De obicei noi nu ne dezvăluim sursele. Riscăm astfel să vină un alt comerciant să ne supraliciteze.

— Ne interesează să cunoaştem mai mult din trecutul acelor obiecte, zise el asigurator. Nu vă vom tăia supapa de alimentare.

— Ei bine… Nu era prea în regulă, însă Helen nu vedea niciun rău în rugămintea lor. S-ar putea să pot să vă ajut. Vă amintiţi numărul lotului? *

— F.15 şi F.18, zise Dora plictisită. Îşi amintise ceva, ceva ce-i făcu stomacul să se zvârcolească. Când Jed îi

pronunţă însă numele, ea tresări scuturându-şi capul.

— F.15 şi F.18, repetă Helen, mulţumită că avea ceva de lucru. Se ridică şi se îndreptă spre fişete. Oh, da, loturile cu litera. F au provenit de la transportul din New York. Vânzarea unei mici proprietăţi. Zâmbind, ea puse dosarul pe masă. Ca să fiu sinceră, domnule Schimmerhorn, cred că majoritatea obiectelor fuseseră cumpărate de pe la depozite. Îmi amintesc că nu erau de calitatea la care mă aşteptasem. Conroy… da, aţi achitat ambele loturi. Mă tem că nu vă pot spune prea multe despre ele. Eu…

Ciocănitul din uşă o întrerupse.

— Do n şoara Owings?

— Da, Richie?

— Întreabă nişte persoane despre lavoarul ăla vechi american. Se cam grăbesc.

— Bine, spune-le că vin imediat. Helen se ridică, îşi netezi părul, apoi fusta. Scuzaţi-mă vă rog un minut.

Înainte să ia dosarul în mână, Jed aşteptă ca femeia să iasă din încăpere. După ce parcurse cu privirea listele, inventarele, preţurile, dosi în buzunar ceea ce i se păru important.

— Ce faci? întrebă Dora. Nu poţi să faci asta.

— Economisesc timp. Haide.

— Îmi ştie numele.

— Ei şi, facem copii şi-i trimitem originalul înapoi. El o apucă puternic de mână, însă de astă dată nu mai era necesar. Ea nu mai încercă să zăbovească, şi nici să se proptească în tocuri pentru a privi la vreuna din comorile prăfuite. De îndată ce se urcară în maşină, Jed îi apucă bărbia în mână. În regulă, acum dă-i drumul. Când erai acolo te albiseşi ca o coală de hârtie.

— Mi-am amintit de domnul Ashworth. Ţi-am povestit despre el. Era şi el comerciant şi l-am întttinit la licitaţia din acea zi. A cumpărat o piesă din acel transport.

— Tipul care a fost ucis în timpul unei spargeri, murmură Jed. Ai zis că prăvălia lui era pe undeva pe aici.

— Da, câţiva metri mai încolo.

— Atunci ne vom îndrepta într-acolo. Răsuci cheia în contact. Crezi că poţi face faţă?

— Da. Dar vreau să oprim mai întâi şi să sun la magazin.

— N-ai plecat decât de câteva ore, Conroy. Ar trebui să meargă destul de bine şi fără tine.

— Nu vreau ca Lea sau Terri să fie prin preajma magazinului. Ea îşi fixă maxilarul într-o poziţie fermă şi privi drept în faţă. Vreau să-l închidă.

— În regulă Atinse mâinile Dorei şi constată că erau reci şi ţepene. În regulă.

Deşi fusese precaut şi-şi luase într-o geantă de voiaj cele necesare unei călătorii, Jed sperase să ajungă în Virginia şi să se întoarcă de acolo într-o singură zi. După ce vizitaseră magazinul lui Ashworth nici nu se mai punea măcar problema.

Dora avea nevoie de timp să se liniştească, iar el urma să facă tot posibilul ca s-o ajute.

Ea nu spuse nimic când se cazară la Un hotel din apropierea aeroportului. Faptul că ea fusese tăcută cât durase călătoria dinspre Front Royal îl îngrijoră aproape la fel de mult ca informaţiile pe care le culeseseră de la nepotul lui Tom Ashworth. Pe lângă moartea lui Ashworth şi stricăciunile porovocate în timpul spargerii, se părea că fusese luată şi figurina.

După ce descuie uşa camerei de hotel şi puse bagajele deoparte, Jed o conduse pe Dora spre un scaun.

— Aşază-te. Trebuie să mănânci.

— Nu-mi este foame.

— Ba da, îţi este. Fără să o consulte, el ridică receptorul şi comandă în cameră două fripturi, cafea şi o sticlă de brandy. Treizeci de minute, zise el după ce închise. Ceea ce probabil o să însemne patruzeci. Ai timp să te întinzi puţin.

— Cred… Tulburată, ea privi spre pat. Cred că am să fac o baie.

— Bine. Nu te grăbi.

Dora se ridică şi-şi luă geanta de voiaj, fără să se uite la el.

— Tu nu simţi nimic? îl întrebă ea cu o voce sugrumată de oboseală. Trei oameni au murit – cel puţin trei. S-ar putea să fie mai mulţi. Oameni la care ţin s-ar putea să fie în primejdie pentru simplul fapt că lucrează pentru mine. Iar tu ai comandat cina. Pe tine nu te sperie? Ţie „u-ţi face rău? Tu nu simiţi chiar nimic?

Ultima întrebare lovi ca un bici în timp ce ea, strângându-şi la piept geanta, se forţa să-i privească chipul. Jed îi întâlni imediat ochii.

— Ba da. Mă supără. Du-te şi fă-ţi baia, Dora. Nu te mai gândi la asta deocamdată.

Ostenită, ea se întoarse.

— În felul ăsta n-o să meargă. Închise încet uşa în urma ei. Imediat, el auzi apa curgând în cadă.

Jed îşi aprinse o ţigară, înjurând încet cât timp se luptase cu chibriturile. Era dezamăgită de el – văzuse asta în ochii ei când şi-i ridicase spre el. Şi conta, poate prea mult, ce credea ea despre el, ce simţea ea pentru el, – cum îl privea.

Ea conta prea mult.

Jed se apropie de uşa de la baie şi-şi ridică mâna ca să bată. O lăsă însă jos. Nu era nimic de spus, se gândi el. Erau necesare fapte. Se întoarse la telefon şi-l sună pe Brent.

— Locotenentul Chapman.

— Sunt Jed.

— Ce noutăţi ai?

— Doi morţi. Jed scoase fumul afară, păstrând tonul jos. Sherman Porter, patronul casei de licitaţii de unde a cumpărat Dora câinele şi tabloul. Împuşcat în birou înainte de Crăciun. Poate suni la poliţia locală pentru amănunte.

— Am înţeles.

— Ashworth Thomas, comerciant local de antichităţi,

ucis în timpul unei spargeri, cam în aceeaşi perioadă în care a fost omorât Porter. A fost la licitaţie cu Dora şi a cumpărat o figurină din porţelan. Jed consultă lista. Un bărbat şi o femeie, cam de jumătate de metru înălţime, îmbrăcaţi în haine de epocă din perioada războiului civil. Nu a păstrat-o prea mult.

— Valoroasă?

— Nu prea. Am aici o listă cu ce. S-a mai aflat în acel transport şi cu cine ce a cumpărat.

— Ai fost ocupat, căpitane. Citeşte-o, dar rar. Cu stenografiatul stau cam prost

Când termină lista, Jed strivi ţigara.

— Ţi-aş, fi recunoscător dacă ai da repede de oamenii ăştia.:

— Nu trebuie să mă rogi.

— * Transportul a venit din New York, presupus a fi vânzarea unei proprietăţi, însă femeia care poartă răspunderea casei de licitaţii pare să creadă că mărfurile nu au fost decât nişte vechituri dintr-un depozit, nefiind exact calitatea la care se aşteptase. Am numele tipului care le-a trimis. Am să mă duc să-l contactez mâine.

— Spune-mi-l şi mie. Vom căuta să aflăm cât mai multe despre el pentru orice eventualitate.

— Franklin Flowers, adresa din Brooklyn. Ceva noutăţi despre doamna Lyle?

— Starea ei pare să se stabilizeze. Nu-şi aminteşte nimic în plus fata de ce ne-a spus.

— Tabloul?

— Vechea ta prietenă lucrează încă la el. Frumos că te-ai gândit să lucreze la bunica ta. O undă de amuzament lumină glasul lui Brent. Bunica ta mi-a zis, în nişte termeni nu chiar nesiguri, ca procesul nu ar trebui grăbit.

— Ai pus om de pază?

— Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Ea a trebuit să sufle puţin fum în direcţia lui Goldman, să ceară câteva favoruri. Din rapoarte rezultă că pe timpul

gărzii se asigură fursecuri şi cafea cu lapte. Nu m-ar deranja să mă trec şi pe mine de serviciu. Dă-mi numărul de telefon ca să te sun în caz că aflu ceva în seara asta.

Jed citi numărul de pe aparat.

Te-ai ales cu vreo săpuneală din afacerea asta?

— Nimic, cu care să nu mă pot descurca. Goldman a hotărât să se concentreze asupra ucigaşului lui Trainor. A luat atitudine în faţa tribunalului. Ştii. Rutina – „Când unul din oamenii mei este omorât, n-am să am tihnă până ce criminalul nu va fi adus în faţa justiţiei”

— O să i-l azvârlim pe DiCarlo direct în poală.

Dezgustul din glasul lui Jed îl făcu pe Brent să spere.

— Dacă o să-l găsim. Băieţaşul. Se pare că s-a dat la fund.

— O să-l dezgropăm noi. Am să te sun din New York.

Jed închise. Se sprijini cu capul de tăblia patului şi începu să fumeze o altă ţigară. Apa încetase să mai curgă. Spera ca Dora să stea pe spate în cadă cu ochii închişi şi cu mintea relaxată.

Dora şedea pe spate. Avea într-adevăr ochii închişi în timp ce apa fierbinte şi sărurile de baie îi relaxau trupul. Era mai greu să-şi relaxeze mintea. Avea mereu în faţă imaginea felului în care ochii fui Helen Owings se umpluseră de lacrimi. Avea mereu în urechi felul în care vocea lui Thomas Ashworth al III-lea se îngroşase când vorbise despre bunicul lui. Îşi amintea mereu cât de palidă şi. De fragilă păruse doamna Lyle pe patul de spital înconjurată de aparate.

Chiar şi în căldura băii ea îşi amintea răceala pistolului lipit de sâni.

Mai rău chiar, avea încă în minte voceasearbădă, imperturbabilă a lui Jed care o interoga pe doamna Lyle şi ochii aceija atât de albaştri, lipsiţi de orice emoţie. Nu tu căldură, nu tu gheaţă, nu tu milă.

Nu era asta un fel de moarte? se întrebă ea. Să nu simţi – nu, se corectă ea – să nu-ţi îngădui să simţi. Şi astă era mult mai rău. Să ai puterea să stai deoparte, să observi

şi să diseci fără ca durerea să te impresioneze în vreun fel.

Probabil că în tot acest timp ea greşise în privinţa lui. Probabil că pe el nimic nu-l impresiona, nimic nu trecea de acele nivele de dezinteres şi de obiectivitate extrem de dură, minuţios construite.

El pur şi simplu executa o sarcină, îmbina bucăţelele unui joc, niciuna din piese neînsemnând pentru el mai mult de încă un pas spre soluţie.

Ea rămase în cadă până când apa începu să se răcească. Amânând momentul întâlnirii cu el, Dora se şterse uşor, cu mişcări lente, lăsându-şi pielea să se hidrateze. Aruncă apoi prosopul şi se întinse după halat.

Mâna ei şovăi o clipă după care atinse halatul verde-închis. Uitase de acea latură a lui Jed, îşi dădu. Ea seama. Latura tandră, latura care, poate, contrar voinţei, era sinceră.

Oftând puţin, ea îmbrăcă halatul. Era propria ei greşeală, conchise ea. Părea mereu să fie în căutare de mai mult şi era mereu dezamăgită dacă nu găsea. Era însă atât de greu să se potolească, se gândi ea legându-şi cordonul. Atât de greu să accepte mai puţin.

Deschise uşa de la baie, lăsând să iasă afară un val de abur şi de parfum. El şedea la Fereastră, privind ploaia. Măsuţa pe rotile adusă de serviciul de cameră era lângă el, pregătită pentru două persoane. El îşi turnase deja o ceaşcă de cafea din cafetieră şi ridicându-şi-o la buze se întoarse spre ea.

Privind-o intrând în cameră era ca Un pumn primit în plexul solar. Baia îi adusese Dorei culoarea în-obraji, cu toate că pielea avea acea strălucire uşoară, fragilă, dată de oboseală. Părul ridicat neglijent era umezit de abur. Deodată însă aerul începu să aibă doar mireasma ei.

El mai stinsese din lumini, nu pentru a crea un cadru mai romantic ci pentru că se gândise că lumina mai slabă era mai odihnitoare pentru ea. În această lumină estompată ea părea mai fragilă şi mai fermecătoare, ca o floare sub un clopot de sticlă.

El se forţă să parcurgă cu ceaşca restul drumului care îi mai rămăsese până te buze şi să soarbă din ea.

— A sosit cina, zise el, punând cafeaua deoparte. Ai face bine s-o mănânci cât este caldă.

Ochii lui tiu mai erau inexpresivi acum, observă ea. Şi nici dezinteresaţi. Era mai mult decât dorinţă ceea ce vedea ea în ei, mâi profundă, /n-ai esenţială decât senzualitate. Era dorinţa după o femeie. După ea.

— Încerci să faci ca totul să fie mai uşor pentru mine. De ce nu-şi dăduse seama mai devreme de acest lucru? se întrebă ea.

— Ţi-am adus puţin combustibil, atâta tot. El dădu să-şi tragă un scaun însă ea se apropie. Braţele ei îl încolăciră, trupul i se lipi strâns, faţa i se îngropa în gâtul lui. Era astfel imposibil ca el să nu-i ofere tot ce avea ca s-o aline. O ţinu în această îmbrăţişare, mângâindu-i spatele şi privind la ploaia care. Şiroia pe geam.

— M-am speriat, murmură ea.

— Nu trebuia. O clipă îmbrăţişarea lui se încordă, însă imediat se destinse. Ţie nu ţi se Va întâmplă nimic.

— M-am speriat mai mult decât atât. M-am temut că nu vei mai fi aici ca să mă ţii aşa în braţe când voi avea nevoie. Sau că dacă vei fi, vei fi doar pentru că face parte din misiunea pe care n-ai putut să o refuzi elegant.

— Te prosteşti. Eu nu-mi fac procese că s-ar putea să nu fac ceva elegant.

Ea râse, puţin surprinsă că putea.

— Ştiu, ştiu. Dar vezi, ţi-am apărut în cale. Ea îşi înclină capul pe spate ca să-i poată privi faţa, ca să poată vedea ceea ce avea nevoie să vadă acolo. Insistând să vezi lucruri pe care nu-ţi perm îţi să le simţi dacă aveai de gând să faci ceea ce-ţi propuseseşi. Dorind ca tu să ai pentru mine sentimente pe care tu nu voiai să le ai.

— Nu ştiu ce simt pentru tine.

— Ştiu şi asta. Ea îşi ridică mâna pe obrazul lui, alungându-i încordarea. În clipa de faţă mă doreşti şi ne vom mulţumi cu atât. Ea îşi atinse buzele de ale lui, a prof

undându-şi uşor, foarte uşor, sărutul. Fă dragoste cu mine.

Dorinţa se zvârcolea înăuntrul lui.

— Nu de asta ai nevoie aoum.

— Ba da. Îl trase spre pat. Ba da.

Mai târziu ea se ghemui lângă el, satisfăcută şi. Somnoroasă. Fusese atât de tandru, se gândi ea. Atât de răbdător. Fusese captivat, ştia ea. Nu numai ea fusese cea care pentru o vreme uitase de motivul pentru care se aflau acolo. El îi dăduse tot ce ea ceruse şi acceptase tot ce ea dorise să-i ofere. Acum ea asculta ploaia, lăsându-se purtată undeva între vis şi realitate.

— Mâncarea s-ar putea să se fi răcit, zise Jed. Însă tot trebuie să mănânci. Când am vehit aici mai aveai puţin şi leşinai.

— Mă simt mai bine acum… Ea zâmbi când el îşi împleti degetele cu ale ei. Începuse să facă astfel de lucruri mult mai des, îşi spuse ea. Spune-mi care va fi pasul următor.

— Mâine dimineaţă vom merge la New York.

— Ai spus „vom merge” Ea se cuibări mai aproape de el. Faci progrese, Schimmerhorn…*

— Voiam să scutesc o discuţie.

— Vai-vai-vai. Îţi place să mă ai prin preajmă. Ai putea măcar să recunoşti.

— Îmi place să te am în pat. În majoritatea celorlalte cazuri eşti ca un junghi intercostal.

— Aşa o fi, însă tot îţi place. Dora se ridică şi îşi trecu o mână prin părul încâlcit. M-ai făcut să mă simt mai bine.

El îi atinse sfârcul cu vârful degetului.

— Plăcerea a fost de partea mea.

Ea râse şi-şi dădu părul pe spate.

— Nu mă referem la asta, cu toate că a fost excepţional. Surâzând tandru, ea îşi frecă uşor degetele de bărbia lui. Şi mie îmi place să te am în preajma.

El o prinse de încheietura mâinii.

— Poate că nu ar trebui. Poate că ar trebui să fugi

tare în direcţie opusă.

— Nu cred.

— Nu mă cunoşti, Dora. Habar nu ai de unde vin şi chiar dacă ai şti tot nu ai înţelege.

— Pune-mă la încercare.

El scutură din cap şi dădu să se ridice.

— Pune-mă la încercare, zise ea din nou, pe un ton provocator.

— Vreau să mănânc. Jed. Îşi îmbrăcă blugii şi se întoarse cu spatele la ea ca să ridice şervetul de pe fripturile lor.

— Bine. Putem discuta în timp ce mâncăm. Era o şansă pe care ea nu avea de gând să o rateze. Punându-şi, halatul, Dora îşi ocupă locul la masa pe rotile. El comandase doar o ceaşcă pentru cafea. Evident, se gândi Dora, el îşi imaginase că dacă ar fi băut şi ea i-ar fi pierit somnul, când de fapt ar fi trebuit să doarmă. Ea îşi turnă puţin brandy în pahar. Şi o bău aşa cum era, rece şi neagră. De unde eşti, Schimmerhorn?

El deja îşi regretă cuvintele şi postura în care îl puseseră.

«Din Philadelphia, zise el simplu, tăindu-şi friptura.

— Din Philadelphia magnaţilor, îl corectă ea. Ştiu asta. Dora avea să-l informeze cu tot ce cunoştea. Mai ştiu că banii au provenit din ambele pârţi şi că mariajul părinţilor tăi a fost ţinta unei fuziuni de putere. Ea îşi presără sare pe friptură. Că s-au dat de nenumărate ori în spectacol în public.

— Se urau, din câte îmi amintesc. El ridică din umeri însă gestul fu rigid. Cu fuziunea de putere ai nimerit-o. Niciunul din ei nu a fost dispus să renunţe la vregnul din bunurile acumulate în timpul căsătoriei, aşa că au preferat să trăiască împreună în dezgust şi animozitate mutuală timp de douăzeci şi şapte de ani. Ca o ironie – sau poate ca o coincidenţă – au murit împreună când şoferul lor a pierdut controlul limuzinei şi a făcut-o praf.

— A fost greu pentru tine, să-i pierzi pe amândoi în

felul acesta.

— Nu. El îşi ridică ochii şi-i întâlni privirea. N-a fost. Cât erau în viaţă n-am simţit pentru ei decât un uşor dispreţ. Ţi-am zis că nu vei înţelege.

Ea aşteptă o clipă, mestecând, deoarece mâncarea era acolo şi umplea golul.

— Te înşeli. Cred că înţeleg. Nu-i respectai şi undeva pe parcurs ai încetat să-i iubeşti.

— Nu i-am iubit niciodată.

— Sigur că i-ai iubit. Un copil iubeşte întotdeauna până ce dragostea îi este maltratată abuziv. Însă dacă tu ai încetat, este pentru că aşa ai simţit nevoia. Aşa că atunci când au murit, dacă ăntr-adevăr ai simţit ceva, înseamnă că a fost sentimentul de vină că nu ai putut simţi mai mult. Ea se opri din nou, măsurându-l. Sunt pe-aproape?

Ochise exact centrul ţintei, însă el nu era pregătit să recunoască.

— Au avut doi copii, pe care nu şi i-au dorit în mod deosebit, continuă el. Pe Claine şi apoi pe mine, pentru că era important ca numele familiei să fie dus mai departe. Toată copilăria mi s-a tot amintit acest lucru.

Eşti un Schimmerhorn. Eşti moştenitorul. Lucrul minim pe care poţi să-l faci este să nu fii prost. Arată puţin respect. Nu fi o pacoste”.

— Responsabilităţile mele, continuă Jed încordat, luptând cu fantomele resentimentelor. Şi speranţele lor. Părinţii tăi au vrut ca tu să intri în teatru, ai mei au vrut ca eu să sporesc averea familiei.

— Şi, în felul nostru propriu, i-am dezamăgit.

— Nu este acelaşi lucru, Dora. Ambiţiile părinţilor tăi pentru tine proveneau din mândrie. Cele ale părinţilor mei din lăcomie. – în casa mea nu a existat afecţiune.

Nu-i plăcea să spună acest lucru „nu-i plăcea să-şi aminţească, însă ea întorsese volanul, iar el nu se putea opri până nu închidea cercul.

— Sora ta…

— N-a însemnat mai mult pentru mine decât am însemnat eu pentru ea. El rosti cuvintele sec, netulburat, deoarece era patetic de adevărat. Un accident alsorţii ne-a făcut pe amândoi prizonieri ai aceleiaşi celule, însă între astfel de locatari nu întotdeauna se naşte dragostea. Noi patru ne petreceam cea mai mare parte din timp evitându-ne. El zâmbi puţin de afirmaţia făcută. Nici măcar într-o casă de mărimea aceleia acest lucru nu era uşor de realizat.

Deşi ea ştia că el nu intenţionase, în ea se trezise deja sentimentul milei.

— Nu exista nimeni acolo cu care să poţi sta de vorbă?

R Despre ce? El pufni într-un scurt hohot de râs. Nu era niciun secret că părinţii mei se urau. Certurile care izbucneau în public nu erau decât preliminariile. Întotdeauna acestea se sfârşeau acasă. Dacă nu ajungeau să se repeadă unul la gâtul celuilalt, se repezeau la mine sau la Claine. Eu m-am întors atunci spre furtişaguri mărunte, spre pozne urâte şi mici înşelătorii. Ea s-a întors spre bărbaţi. Până să împlinească douăzeci de ani a făcut două avorturi. Ei au reuşit să le ţină sub tăcere, cum de altfel au reuşit să ţină sub tăcere şi necazurile mele cu legea. Faptul că ne-au expediat la şcoli cu internat n-a fost de ajutor. Eu am fost exmatriculat, iar Claine s-a încurcat cu unul din profesori.

În final s-au predat – a fost unul din lucrurile bune asupra căruia au fost de acord, continuă el. Au făcut un pact cu Claine, să-i asigure o frumuşică sumă de bani, dacă se căsătoreşte cu un pretendent de soi. Eu am plecat să locuiesc cu bunica. Prima căsătorie a lui Claine nu a durat niâi doi ani. Eu m-am înscris la Academia de poliţie cam în aceeaşi perioadă în care ea divorţa. Asta i-a supărat rău. Jed luă sticla de brandy şi-şi turnă cu generozitate. Ne-au ameninţat cu dezmoşte nirea pe amândoi, însă nu voiau să lase străinilor bunurile acumulate. Aşa că Claine s-a căsătorit din nou, eu am dobândit insigna, iar ei au murit.

Ea îşi dădea seama că percepea mai mult, mult mai mult decât voia el să-i ofere. Mila pentru copil, vinovăţia lui, durerea pentru o familie care nu posedase niciun element de legătură.

— Poate că ai dreptate, zise ea încet. Nu pot să înţeleg cum de oamenii pot sta împreună când nu există dragoste. Sau cum sunt incapâbili să-şi ofere dragostea copiilor lor. Asta nu înseamnă că nu te înţeleg.

— Ceea ce trebuie să înţelegi este că s-ar putea să nu fiu capabil să-ţi ofer ceea ce doreşti.

— Atunci asta este problema mea, nu-i aşa? Ea luă sticla de brandy şi-şi turnă din ea. Mie mi se pare, Schimmerhorn, că pe tine te îngrijorează mai mult faptul că eu s-ar putea să fiu în stare să-ţi ofer exact ce-ţi doreşti.

Capitolul 21

Dorei îi plăcuse întotdeauna New YoPk-ul. Cu ani în urmă se imaginase trăind acolo. O locuinţă la o mansardă din Village, un restaurant rustic preferat, un cerc de prieteni boemi îmbrăcaţi mereu în negru, comentând ultimele apariţii literare ezoterice. Bineînţeles, şi o vecină excentrică, îndrăgostită mereu de bărbatul nepotrivit.

Însă pe atunci ea avea doar paisprezece ani, iar viziunea ei se schimbase acum.

Cu toate acestea încă mai iubea New York-ul, pentru ritmul lui necruţător, pentru energia lui, pentru aroganţa lui. Îi plăceau oamenii care se grăbeau pe străzi, atenţi să nu-şi intersecteze privirea cu a nimănui; cumpărătorii încărcaţi cu sacoşe de la *Saks*, *Macy* şi *Bendel*; magazinele de electronice care vindeau în permanenţă produse uzate moral; comerâianţii stradali cu alunele lor prăjite şi comportamentul supărător; grosolănia arogantă a şoferilor de taxi.

— Ticălosul, mormăi Jed când un şofer de taxi îl depăşi, ştergându-i aripa.

Dora zâmbi.

— Grozav, nu-i aşa?

— Da. Corect. Mă îndoiesc că de la începutul

secolului vreun poliţist a mai consemnat vreun delict de circulaţie.

— N-ar fi prea eficient. În definitiv, oh, uită-te! Dora îşi coborî geamul şi-şi întinse gâtul.

— Dacă respiri aerul de aici, o să mori.

— Ai văzut toaleta aceea? Dora strânse din ochii, nu însă pentru a se proteja de gazul de eşapament, ci pentru a încerca să citească numele şi adresa magazinului. Era extraordinară. Nu mi-ar trebui decât cinci minute dacă ai găsi un loc de parcare.

El răsuflă anevoios.

— Revino cu picioarele pe pământ, Conroy.

Ea se îmbufnă şi se lăsă înapoi în scaun.

— Poate după ce terminăm, ne întoarcem aici. Tot ce va trebui ăă faci va fi să dai un ocol străzit.

Las-o baltă. Nu sunt destule magazine în Philadelphia?

— Bineînţefes că sunt. N-ai înţeles esenţa. Pantofi, zise ea, oftând prelung şi studiind vitrina unul alt magazin în timp ce Jed se lupta cu traficul de pe bulevardul Madison. Este perioada reducerilor de după Crăciun.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Fir-ar să fie, dă-te de pe banda mea! strigă el şi accelerând agresiv depăşi un alt taxi. Ar fi trebuit să-mi dau seama, repetă el, că ducându-te prin Manhattan, este ca şi când ai oferi o friptură unui câine flămând.

— Ar fi trebuit să mă laşi pe mine să conduc, îl corectă ea. Aş fi fost mult mai calmă şi nici n-aş fi putut să mă uit la magazine. În plus, tu eşti cel care a vrut să verifice apartamentul lui DiCarlo.

— Cu toate acestea poate ajungem acolo în viaţă.

— Am fi putut lua un taxi de la aeroport.

— Am subliniat cuvântul „în viaţă”.

Dora se simţea foarte plină de viaţă.

— Ştii, am putea să înnoptăm aici, să ne cazăm la un hotel înfiorător de scump, din centru. Am putea prinde şi

piesa lui Will. Ea privi cu jind la un boutique. Am putea face cumpărături.

— Asta nu este o călătorie de vizitat obiective turistice, Conroy!

— Încerc şi eu să fac situaţia cât mai plăcută.

Ignorând-o, Jed coti pe Eighty-Third. După ce căută rapid din privire un loc suficient de mare în care să strecoare maşina închiriată, el parcă.

— Va trebui să mă încred în tine.

— În regulă. Ea îşi luă o alură demnă de încredere. În legătură cu ce?

— Vreau să stai în maşină cât mă duc eu să-l verific pe DiCarlo, poate am noroc să dau de menajeră, de câţiva vecini.

Gura ei se încreţi periculos, ţuguindu-se.

— Cum se face că nu pot să vin şi eu?

— Pentru că vreau ca maşina să fie aici ’când mă întorc. Dacă vei fi obligată să o mişti din loc, fă un tur al străzii, fără să-te opreşti la nicio ţoală sau pantof şi parcheaz-o din nou aici. Ai înţeles?

— Nu sunt idioată, începu ea, însă el o sărută şi coborî.

— Încuie-ţi portiera, Conroy.

Când cele cinci minute deveniră zece, cele zece douăzeci, Dora începu să se gândească să-i lase lui Jed un bilet în care să-i spună să o ia de la, boutique-ul văzut mai devreme, unde ea urma să ajungă luând un taxi. Tocmai căuta în geantă o hârtie când Jed urcă la volan.

Porni motorul şi aşteptă momentul să reintre în trafic.

— Cum naiba ajungem noi de aici în Brooklyn?

— Asta e tot ce au de spus? Mă laşi să stau aici aproape jumătate de oră şi acum vrei o hartă a Brooklyn-ului?

— Menajera m-a lăsat să intru în apartamentul lui DiCarlo.

— Asta nu e o scuză. Ea păstră o clipă tăcerea, însă până la urmă curiozitatea învinse. Şi? Ce-ai găsit?

*Vreo douăsprezece perechi de pantofi italieneşti. Multe costume *Armani*. Câteva sticle *Dom Prignon* şi lenjerie de mătase într-un curcubeu de culori.

— Deci, lui DiCarlo îi plac lucrurile fine.

— Am mai găsit şi un carnet de cec cu sold puţin peste şapte mii de dolari, o madonă din porţelan şi multe fotografii de familie înrămate.

— Economiseşte bani, nu şi-a uitat originile religioase şi-şi apreciază familia. Până acum nu face dovada unui ucigaş cu sânge rece.

— Şi Ted Bundy avea o faţă drăgălaşă şi un zâmbet frumos –, Jed viră pe Lexington şi se îndreptă spre centru. Am mai găsit nişte hârtii cu antetul firmei *E.F. Încorporated*, cu sediul în Los Angeles şi cu o* filială aici în Manhattan, multe acte ale acestei firme şi câteva mesaje pe robotul telefonic de la mama, vărul Alphonso, mătuşa Sophia şi de la o târfuliţă pe nume Bambi.

— Ce te face să crezi că dacă o femeie se numeşte Bambi, este neapărat o târfuliţă?

— Greşeala mea. El se furişă pe culoarea galbenă. Simplul fapt că i-a spus lui DiCarlo, Tonişor, că a chicotit şi că a lăsat un mesaj miorlăit este un motiv pentru mine să-mi închipui că este o târfuliţă.

— Aşa-i mai bine…

— Nu am găsit însă agenda cu adrese, paşaportdl sau bănuichizi. Ţinând cont de asta şi de faptul că nu a răspuns la mesaje, că nimeni nu l-a văzut în clădire de mai bine de o săptămână şi că nu şi-a ridicat corespondenţa, ajung să cred că n-a fost pe aici de mai multă vreme.

— O deducţie logică. Crezi că este încă în Philadelphia?

Ea rosti cuvintele încet, dar cu toate acestea el simţi îngrijorarea din glasul ei.

— Este posibil. Nimeni nu-ţi va mai deranja familia. Dora. Nu există motiv să o facă.

— Cred că ai dreptate. Dacă el este acolo, va aştepta să mă întorc eu.

Făcu o grimasă.

Ce gând vesel!

— Nu se va apropia de tine. Îţi promit.

Jed îşi croi drum din Manhattan spre Brooklyn Heights, alimentându-se cu ţigări şi cu senzaţia nu prea plăcută de a participa la trafic ca la un turnir. Atunci când găsi adreSa lui Franklin Flowers, Jed făcuse legătura între informaţiile pe care le avea până acum, le amestecă şi le puse dih nou cap la cap. Rulând încet intră într-o parcare.

— Se pare că aici vei merge înăuntru, Conroy. El se aplecă spre ea, înclinându-şi capul ca să vadă mai bine prin geamul ei vitrina.

F… FLOWERS CUMPĂRĂM ŞI VINDEM

— Cine nu face aşa ceva? se întrebă el. Să nu uiţi, Conroy…

— Ştiu. Tu vei conduce conversaţia…

Intrară în magazin. Acesta nu depăşea mărimea unui living mediu şi era ticsit cu tot felul de mărfuri, de la ursuleţi jalnici la veioze de calitate. Deşi, nu era nimeni înăuntru, Jed auzi o voce care venea de undeva dintr-o încăpere dosnică aflată în spatele unei perdele de mărgele. Urmând instrucţiunile de pe tejghea, el sună din clopoţelul de, alamă care împodobise cândva recepţia unui micuţ bordel din Bronx.

— O clipă vă rog. Vocea era a unui bărbat, iar cuvintele fuseseră rostite melodios.

Flowers se ţinu de cuvânt. Până ca Dora să apuce să privească grupul de sticle *Avon*, el ieşi de după perdea, zornăind mărgelele şi pufăind un fum înmiresmat.

Era un bărbat înalt, de peste un metru optzeci şi cinci, de vârstă mijlocie. Asemeni ursuleţilor lui de pluş avea o faţă rotundă, simpatică, care radia bunătate. Cărarea o avea aleasă aproape de ureche ca să-şi poată pieptăna şuviţele de păr blond peste chelie. Între două degete groase ţinea o ţigară subţire, cafenie.

— Bună dimineaţa! El rosti din nou cuvintele melodios, ca o educatoare care îşi învaţă copii A B C-ul. Nu, nu. Fluierând, el privi spre şirul de ceasuri care ticăiau. Este deja după-amiază. Unde zboară timpul ăsta? Mi se pare că nu mai ţin deloc pasul cu el. Cu ce vă pot ajuta?

Deoarece Dora rămase în admiraţia jovialului uriaş, nu fu nicio problemă ca Jed să preia conducerea discuţiei.

— Domnul Flowers?

— Da, sunt Frank Flowers şi acesta este magazinaşul meu. El trase delicat din ţigară, după care dădu fumul afară prin buzele ţuguiate ca pentru un sărut. După cum vedeţi, noi cumpărăm şi vindem aproape orice. Cu ce vă pot stârni curiozitatea astăzi?

— Îl cunoaşteţi pe Sherman Porter?

Expresia voioasă de pe chipul lui Flowers dispăru.

— Bietul Sherman! Am aflat vestea abia acum două zile. Lumea în care trăim mă înfricoşează tot mai mult. Împuşcat la birou ca un câine. Se cutremură. Groaznic! Pur şi simplu oribil.

— L-aţi expediat nişte mărfuri, continuă Jed când Flowers îşi luă răgazul să ofteze şi să tragă din ţigară. Care au ajuns în Virginia pe 21 decembrie.

— Oh, da, zise Flowers zâmbind trist. Cine ar fi crezut că a fost ultima dată când eu şi Sherman am făcut afaceri împreună? Soarta este o stă până atât de crudă şi de capricioasă. De aproape şase ani eram parteneri de afaceri, şi mi-ar plăcea să cred că şi prieteni.

Jed scoase hârtiile pe care le luase din dosarul lui Helen.

— Par să existe nişte întrebări asupra livrării.

— Serios? Flowers lăsă durerea la o parte şi se încruntă. Mi se pare ciudat. Helen nu a spus nimic, desigur, este de înţeles date fiind împrejurările tragice. Însă ar fi putut să-mi telefoneze în legătură cu orice problemă decât să vă trimită până la New York.

— Noi aveam şi alte treburi aici, zise Jed cu blândeţe.

Aţi achiziţionat marfa de la vânzarea unei proprietăţi?

— Da, una mică, din Catskills. Ce aer, ce peisaj! Am luat numeroase giuvaeruri. O parte, din articolele mai mari le-am vândut altor clienţi. Era ineficient să expediez în Virginia piese grele de mobilier când aveam piaţă de desfacere mult mai aproape de casă.

Dădu afară două rotocoale de fum perfecte.

— Vedeţi, de cele mai multe ori eu acţionez ca un agent al comercianţilor. Ţin foarte mult la acest mic locşor al meu, zise Flowers uitându-se cu drag de jur împrejurul magazinului, asemeni părintelui înnebunit care îşi priveşte copilul reîntors, însă cu el abia o duci de pe o zi pe alta. După câte îmi amintesc am ales nişte obiecte frumoaşe pentru Sherman. Flowers îşi puse ţigara într-o scrumieră de marmură. Nu pot să-mi închipui ce fel de problemă s-a putut ivi.

— Tabloul, începu Jed.

— Tabloul? Încruntându-se Flowers îşi puse pumnul în şold. N-am trimis niciun tablou.

— Cel abstract, semnat E. Billingsly.

— Abstract? Înclinându-şi capul, Flowers chicoti ca o fetiţă. Oh, nu, dragul meu. Niciodată nu rrvaş atinge de o pictură abstractă. Prea bizară pentru gusturile mele. În plus sunt şi greu de vândut. Nu, mă tem că s-a produs o greşeală.

— Aveţi o listă cu articolele pe care le-aţi livrat?

— Bineînţeles, sunt un maniac al ordinii. O pictură abstractă, aţi zis? Nu-i de mirare că Helen are o problemă. Mă întorc într-o clipă.

Dispăru în spatele perdelelor din mărgele.

— Poate că are un asociat, şopti Dora. Şi acest asociat a pus tabloul între mărfurile livrate. Sau poate… Ea se întrerupse când Flowers se întoarse aducând cu el două dosare, unul galben şi altul roşu-intens.

— Vedeţi, la mine culorile reprezintă un cod. Zâmbind, el puse dosarele pe tejghea: Cel, galben ne va spune exact ce am achiziţionat eu. Desdhise dosarul.

Înăuntru erau meticulos bătute la maşină foi cuprinzând listele de mărfuri şi descrierea acestora, ia să vedem, trebuie să fi fost… cam pe 12 decembrie, dacă nu mă înşel. El răsfoi în grabă paginile, iată-ne deja ajunşi în ianuarie. Timpul zboară atât de repede, ia să vedem. Cu grijă, el întoarse cu faţa în jos paginile şi bătu uşor cu degetul peste hârtia cu pricina. Proprietatea Woodlow, Catskills, 12 decembrie. Aici este lista completă şi chitanţa ataşată. Nu există niciun tablou.

Şi nici vreun câine de porţelan nu există, observă Jed. Sau vreo figurină care să se potrivească cu descrierea celei pentru care murise Tom Ashworth.

— Iar acesta este unul din dosarele mele cu livrări, cel care cuprinde afacerile cu Sherman, Dumnezeu să-l odihnească. După cum vedeţi, zise el deschizându-l, lista de deasupra este a ultimei livrări, sunt ataşate şi avizele de expediţie. N-a fost expediat niciun tablou. El afişă un zâmbet larg, voios. Probabil că la despachetat s-a amestecat cu lucrurile mele. Sherman, binecuvântat să fie, era puţin cam dezordonat.

— Da, zise Jed. Sunt convins că aveţi dreptate.

— Se înşală, afirmă Dora deschizând portiera maşinii. L-am. Văzut pe băiatul de la magazie, expunând întregul lot. Tocmai îl primiseră.

— Da. *

Jed îşi scoase cheile, însă nu porni motorul. Se jucă cu ele în palmă în timp ce ochii îi priveau în gol.

— A fost un tablou. Doar eu am cumpărat luârul ăsta blestemat.

— A fost un tablou, consimţi Jed. A fost un câine de porţelan şi multe alte lucruri. Niciunul dintre ele nefiind pe listele lui Flowers. Niciunul dintre articole nu se potriveşte.

— Poate că a minţit. Ea privi înapoi spre magazin şi scutură din cap. Însă nu cred că minţit.

— Nu, n-a minţit. Răsucindu-se în scaun, Jed se întoarse spre ea. Spune-mi un lucru, Conroy. Dacă ai fi

achiziţionat ilegal un Monet şi alte valori, pentru propria ta folosinţă sau pentru a altcuiva şi ţi-ai fi pierdut vremea ascunzându-le, făcându-le să pară lucruri obişnuite…

— Nu le-aş fi expediat la o licitaţie, întrerupse ea, inspiraţia întunecându-i ochii. Nu le-aş fi lăsat. Să fie achiziţionate de oameni adunaţi de pe toată Coasta de Est.

— Deoarece atunci a: intra în belea şi ţi-ai asuma riscuri mari ca să le recuperezi, când de fapt ai fost din capul locului în posesia lor.

— Deci cineva a făcut încurcătura. DiCărlo?

— Probabil.

— Ce mai este? întrebă ea. Ochii tăi spun că mai este ceva.

— Avizele de expediţie. Cel din dosarul lui Flowers şi cel pe care l-am luat de la Porter. Amândouă provin de la compania *Premium Shipping*. El porni maşina. Trebuie să dau nişte telefoane.

Dora, pierzându-şi vremea într-un mic restaurant din Brooklyn, bău ceşti de cafea şi se distră cu un sandviş, în timp ce Jed îşi dădea telefoanele de la o cabină publică încercând să rezolve enigma. Scoţându-şi agenda, ea începu să facă notări şi diagrame.

— Se pare că Monet-ul este veritabil. Jed se aşeză la masă şi trase spre el farfuria Dorei. Trebuie să se mai facă nişte teste ca să fie siguri sută la sută, însă bunica mea şi amicul ei n-au nicio îndoială.

— Cine este amicul ei?

— Un cunoscut de-al ei. Un fost custode la *Metropolitan*. Jed înfulecă trei sandvişuri şi făcu semn să i se aducă o cafea. S-a mai descoperit că toate numele de pe listă, toate persoanele care au cumpărat din acea livrare au fost lovite între 22 decembrie şi ajunul Anului Nou.

— Lovite? Sângele se scurse din obrajii Dorei. Vrei să spui că au murit?

— Nu. Jed o prinse de mână şi o strânse puternic. Jefuite. În fiecare caz, articolele achiziţionate la licitaţie au dispărut. Furturi mărunte Din câte mi-a spus Brent par ca

nişte furturi mărunte. Încă nu s-a dat de urma lui DiCarlo. El este un fel de vicepreşedinte al filialei newyorkeze a firmei *E.F. Încorporated*. N-a apărut la Serviciu de dinainte de Crăciun. A sunat de câteva ori, însă nu de la sfârşjtul anului. Secretara lui şi personalul pretind că nu cunosc nimic despre el. În dimineaţa asta mama lui a completat la departamentul de poliţie din New York un-formular pentru persoane dispărute.

— Deci, a început cursa. Dora îşi ridică ceaşca cu cafea prinzând licărul din ochii lui Jed. Bine. Sper să alerge până o să cadă de pe vreo stâncă. Acum ce facem?

Jed îşi mişcă umerii şi muşcă din sandviş.

— Dacă reuşim să strângem suficiente dovezi ca să-l implicăm în crimele de la Philadelphia şi din Virginia, atunci putem să apelăm la FBI.

— Nu trebuie să-mi spui că nu vrei să faci asta. Am început să te citesc, căpitane.

— Îmi place să termin ce am început. Alene, el întoarse agenda ei ca să poată citi. Un zâmbet i se răsfrânse pe buze. Te joci iarăşi de-a Nancy Drew?

— Faptul că nu porţi insignă, Schimmerhorn, cred că te face să fii în rolul lui Joe Hardy.

El nu-i replică. Diagramele ei îl interesau. În vârf aşezase *Premium Shipping* şi de acolo trăsese două linii, una la dreapta alta la stânga. La capătul uneia din ele scrisese Porter. Cealaltă se termina cu un mare semn de întrebare. Dedesubt era o listă a articolelor pe care Flowers prelinsese că le expediase. De la Porter porneau mai multe săgeţi spre numele celor care cumpăraseră de la licitaţie şi spre achiziţiile lor. O altă linie lega numele ei de cel ăl doamnei Lyle.

— Ce deduci de aici?

— Este o ipoteză. Tonul lui o făcu să se încordeze. De fapt am două. Prima este că DiCarlo a fost tras pe sfoară. Cel care s-a ocupat de valorile lui i-a făcut-o, expediindu-i-le în Virginia.

— Motivul?

— Nu-l ştiu. Supărat” ea luă ceaşca cu cafea. Vreun subaltern nemulţumit ca n-a fost promovat, vreo femeie înşelată sau poate vreun nefericit funcţionar care a făcut o încurcătură.

— Supoziţia ar ţine, dacă subalternul nemulţumit sau femeia ar fi păstrat o parte din pradă. Iar un Funcţionar nefericit ar trebui să fie mult prea solicitat ca să facă încurcătura şi să trimită marfa la o necunoscută casă de licitaţii din Virginia, unde nu pare verosimil ca DiCarlo să fi avut vreo legătură.

— Din câte-ştim este posibil ca DiCarlo să fi folosit de ani de zile o casă de spălat mărfurile de contrabandă. Ea îşi dădu părul pe spate şi-l privi încruntată. Tu ai o teorie mai bună?

— Da, am una. Dar hai să ne uităm în spatele uşii numărul doi. El zâmbea răutăcios, amuzându-se. Bătu uşor în diagrama ei. Ce ai aici?

— Nu sunt obligată să-ţi suport aerul de superioritate, Schimmerhorn.

— Mai rabdă şi tu o clipă. El îi ridică mâna şi îi ciupi degetele.

— Ei bine, pentru mine este clar că au fost două transporturi. Unul de la vânzarea proprietăţii şi celălalt al bunurilor de contrabandă. De vreme ce am fost de acord că ar fi fost o prostie ca DiCarlo să-şi fi trimis prada intenţionat în Virginia, unde să fie oferită spre vânzare diverşilor cumpărători, concluzia logică este că transporturile au fost încurcate.

— Zi-i mai departe, o încurajă el. Eşti pe cale de a dobândi o insignă de merit.

— Şi cum ambele avize de expediţie provin de la *Premium*, se deduce că încurcătura s-a produs acolo.

— Foarte frumos, Nancy. Mulţumit de ea, el îşi scoase portofelul şi aruncă câteva bancnote pe masă. Hai să mergem să verificăm în Queens.

— Stai puţin. Ea îl ajunse din urmă la uşă. Crezi că am dreptate?

— Am spus că ar trebui să verificăm.

— Nu, nu este suficient. Ea se aşează în faţa uşii. Uită-te în ochii mei, Schimmerhorn şi spune-mi că înclini să crezi că am dreptate.

— Înclin să cred că ai dreptate.

Ea scoase un chiot de bucurie şi deschise singură uşă.

— Atunci ce mai aşteptăm?

— Ştii, zise Dora, după ce timp de cincisprezece minute le îngheţară picioarele în biroul lui Billi Tarkington, cea mai mare parte din munca de poliţist este de-a dreptul plictisitoare.

— Te gândeşti să renunţi, Conroy?

Ea îşi sprijini cotul de braţul scaunului în care stătea şi-şi prinse bărbia în palmă.

— Ăsta este genul de muncă pe care l-ai făcut zi de zi în toţi aceşti ani?

El rămase cu spatele la ea, privind benzile transportoare şi muncitorii încărcători.

— N-aş putea să socotesc orele pe care le-am petcecut aşteptând.

Dora căscă puternic.

— Cred că aşa înveţi să devii răbdător.

— Nu. Nu neapărat. Pui cap la cap orele de plictiseală cu momentele de spaimă şi înveţi să nu laşi niciodată garda jos.

De unde şedea, ea vedea clar profilul lui Jed. Îşi dădu seama că doar o parte din el era acolo cu ea în încăpere. Cealaltă era undeva, unde el nu-i îngăduia să vină.

— Cum faci faţă spaimei?

— Recunoscând-o şi acceptând-o.

— Nu pot să mi te închipui fiindu-ţi teamă, murmură ea.

— Ţi-am spus că nu mă cunoşti. Cred că ăsta este omul nostru.

Tarkigton deschise uşa tâmtind-o şi afişă zâmbetul lui

voios.

— Domnul Schimmerhorn? îi scutură entuziasmat mâna lui Jed. Şi domnişoara Conroy. Scuzaţi-mă că v-am făcut să aşteptaţi. Doriţi o cafea? Un fursec. Sau poate un *danish*.

Până ca Jed să apuce să refuze oferta, Dora îi zâmbi lui Tarkington.

— Eu aş dori o cafea.

— Să vă pun o ceaşcă. Bucuros să servească, Tarkington, „se întoarse să umple trei ceşti. Dora îi aruncă lui Jed o privire încrezută.

— Domnule Tarkington, ştim că sunteţi o persoană ocupată. Sperăm să nu vă reţinem mult. W

— Nu vă faceţi griji în privinţa asta. Întotdeauna îmi fac timp pentru clienţi, domnule. Frişcă, zahăr?

1. Un foietaj umplut cu brânză, fructe, stafide

— Simplă, îi răspunse Jed şi privi uşor speriat când Tarkington răsturnă un şuvoi de zahăr într-una din ceşti.

— Ia să vedem. E)) e dădu ceştile şi luă o sorbitură din cafeaua lui superîndulcită. Aveţi să-mi puneţi nişte întrebări în legătură cu un transport, nu-i aşa?

— Corect. Jed căută în buzunar copia pe care o făcuse după factura lui Flowers ca să-i precizeze toate detaliile. Un container a fost expediat din această clădire pe 17 decembrie de către Franklin Flowers cu destinaţia Sherman Porter, Front Royal, Virginia. Numărul ASB54467.

— Bine că aveţi asta. Trakington se aşeză la birou în faţa calculatorului. Vom apela imediat la înregistrare. Care este exact problema?

— Marfa expediată nu a fost marfa primită.

Degetele lui Tarkington lunecară de pe tastatură.

Chipul îi fu învăluit de o expresie îndurerată de parcă ar fi suferit de gaze intestinale.

— Oh, Doamne, Dumnezeule, iarăşi?

— Vi s-a mai întâmplat aşa ceva şi altă dată? întrebă

Jed.

Revenindu-şi, Tarkington acţionă tastele.

— Vă asigur, domnule Schimmerhorn, că *Premium* are o reputaţie excelentă. Nu pot să spun decât că nebunia Crăciunului din acest an a fost deosebit de mare. 17 decembrie, aţi zis. Ochii lui mici se luminară. Asta s-ar putea să fie!

— Ce anume?

— A mai fost o plângere în legătură cu acest transport. Clientul a fost foarte supărat, ce să vă mai spun. Nu a fost la fel de răbdător ca dumneavoastră şi ca domnişoara Conroy.

— DiCarlo, zise Dora fără să se gândească.

Până ca Jed să apuce să-şi-arate colţii la ea, Tarkington zâmbea din nou.

— *Exacto*. Îl ştiţi?

— Ne-am cunoscut. Dora îşi menţinu pe chip un surâs delicat.

— Ce coincidenţă! Scuturând din cap gândindu-se cât de mică era lumea, Tarkington acţionă tastele. Vreau să vă spun că astfel mi se ia o povară de pe umerii ăştia bătrâni. Am făcut tot posibilul ca să localizez marfa domnului Di Carlo, dar acum se pare că ambele transporturi au fost incorect codificate şi direcţionate. Nu pot să formulez un răspuns imediat referitor la cum de a fost posibil aşa ceva, dar soluţia pare simplă ca bună ziua. Am să-l contactez imediat pe domnul DiCarlo.

— Ne vom ocupa noi de treaba asta. Jed privi peste umărul lui Tarkington la ecranul calculatorului şi notă numele muncitorului care se ocupase de ambalare.

— Mă veţi scuti de un moment jenant. Tarkington sorbi cu zgomot din cafea şi făcu cu ochiul, arătându-le lui Jed şi Dorei că le făcea într-adevăr o favoare. Bineînţeles, vă vom rambursa banii, atât dumneavoastră cât şi domnului DiCarlo.

— Perfect.

— Am avut dreptate, zise Dora în şoaptă în timp ce se

îndepărtau.

— Felicită-te mai târziu. Jed se apropie de primul funcţionar. Unde este Johnson?

— Opal? Funcţionarul arătă cu capul spre o altă bandă transportoare. Acolo. La linia şase.

— Ce facem acum?

— Verificăm detaliile plicticoase, zise Jed.

Dora nu le găsi deloc plictisitoare. Mai ales atunci când se aşezară cu Opal în sala de mese a angajaţilor şi ascultară povestea ei. Deoarece era evident impresionată şi captivată, Jed se lăsă pe spătarul scaunului, îşi aprinse o ţigară şi o lăsă pe Dora să se joace de-a poliţista.

Nu avea de gând să-i spună, dar recunoştea că era născută per) tru aşa ceva.

— Îţi vine să crezi?. În timp ce se îndreptau spre Iqqul de parcare senzaţionalul părea să-i învăluie din nou. Scapă pe jos un teanc de facturi şi noi ne alegem cu un Monet de contrabandă. Jed deschise portiera iar ea zâmbi. Poate că până la urmă îmi place munca de poliţie.

— Rămâi la comerţul tău cu bibelouri, o sfătui Jed.

— Puteai măcar să spui că am făcut o treabă bună.

— Ai făcut o treabă bună. Să nu ţi-o iei în cap.

— Nu mi-o iau. Ea îşi scoase pantofii. Dar acum ştim cum, ştim de ce şi ştim cine. Tot ce trebuie să facem, este să-l găsim pe DiCarlo.

— Lasă treaba asta pe seama băieţilor mai mari, iubito.

— Ai de gând să te duci să le dai totul de-a gata? Uluirea ţâşnea din fiecare por al Dorei. Ai de gând să te duci să le dai totul de-a gata?

— N-am spus eu acta. Am spus că e timpul ca tu să te retragi.»

— N-o să faci o mişcare fără mine, Schimmerhorn. Dacă n-aş fi fost eu cea care să cumpăr lucrurile astea de contrabandă şi să sfârşesc în mijlocul acestei încurcături, tu ai mai fi stat şi acum bosumflat şi ai fi ridicat greutăţi.

— Vrei să-ţi mulţumesc pentru asta?

— Îmi vei mulţumi. Când îţi vei veni în fire. Relaxată, ea oftă şi zâmbi. Sigur nu vrei să mă duci la hotelul ăla scump?

— Mulţumesc, mi-ajunge cât am văzut din New York.

În plus avea o altă informaţie de verificat acum. Ecranul calculatorului lui Bill Trakington fusese un izvor de informaţii, incluzându-l şi pe destinatarul transportului ilegal al lui DiCarlo.

Abel Winesap de la *E.F. Încorporated*, Los Angeles.

Capitolul 22

Aerul răcoros nu-i împiedică lui Finley ritualul matinal. În fiecare dimineaţă, indiferqpt de vreme, el înota cincizeci de braţe în piscina lui în formă de cosidră în timp ce difuzoarele ascunse prin boscheţii de iasomie răspândeau acordurile lui Vivaldi. Pentru el, era o ches. Tiune de disciplină. Bineînţeles, apa era încălzită la o temperatură plăcută de exact 27 de grade.

Fire fine de abur se ridicau învolburate în aerul rece al iernii. În timp ce el spinteca apa-cu mişcări sigure şi puternice. Îşi numără singur bătăile apei, sporindu-şi aroganţa şi satisfacţia cu fiecare tur.

Piscina era a lui şi numai a lui. Finley nu îngăduia nici unui servitor, nici unei însoţitoare, nici unui invitat să-i pângărească-apa.

Odată, când organizase o petrecere, o cunoştinţă care se ameţise căzuse în bazin. În ziua următoare, Finley pusese să se scoată apa din piscină, să o frece bine şi să o reumple. Inutil de spus că nefericitul musafir nu a mai fost niciodată invitat.

Acum se ridică din apă, savurând senzaţia picăturilor care i se prelingeau pe corp. Începu să urce treptele late şi curbate, iar când atinse marginea de teracotă şi îmbrăcă halatul alb ca zăpada pe care i-l ţinea majordomul, pielea de pe tot corpul îi era încreţită de frig.

— Timpul? zise el, frecându-se ca să se încălzească.

— Douăsprezece minute, optsprezece secunde,

domnule.

Majordomul oprea întotdeauna ceasul în acea poziţie. O dată făcuse greşeala să-l cronometreze pe Finley puţin peste treisprezece minute. Urmaşe o scenă oribilă, în timpul căreia omul aproape că îşi pierduse slujba bine plătită. Finley nu mai depăşi de atunci niciodată douăsprezece minute şi optsprezece secunde.

— Excelent. Îngâmfându-se satisfăcut, finley, luă băutura cu vitamine, poţiunea creată special pentru el de antrenorul lui personal. Chiar dacă era servită într-un pocal *Waterford*, grosul şi neatrăgătorul amestec de ierburi, legume şi rădăcini chinezeşti avea un gust scârbos. Finely îl bău rapid, de parcă ar fi fost apă proaspătă şi limpede din Izvorul Tinereţii. Se convinsese singur că într-adevăr aşa ceva era.

Făcu apoi semn majordomului să se retragă, dându-i prosopul ud şi paharul gol.

Acum că prima parte a ritualului matinal se încheiase, Finley îşi îngădui să se gândească la problema Isadora Conroy. Luată în ansamblu chestiunea nu era chiar, neplăcută, îşi zise el. Perspectiva încheierii unei afaceri cu o. Femeie tânără şi frumoasă nu putea să constituie un motiv de deosebită nemulţumire pentru. Cineva. Cu paşi mari se apropie de glasvarid, îl deschise şi intră în salon, în tot acest răstimp reflectând asupra diverselor posibilităţi.

Sigur pe forţa lui, Finley se îmbăie, îşi făcu ţoaleta şi se îmbrăcă. Servi pe terasa situată la mică distanţă de locul în care îl Ucisese pe DiCarlo, un mic dejun gustos compus din fructe proaspete, pâine prăjită, ceai din plante medicinale. În tot «acest timp se gândi la Isadora. Când găsi soluţia, zâmbi, ba chiar chicoti uşor, şi-şi tamponă buzele.

Avea să meargă, hotărî el. Dacă nu – ei bine, atunci, pur şi simplu urma să o ucidă.

Dora încercă să nu se enerveze. Era de aşteptat o reacţie, îşi zise ea, era tipic. Orice femeie ar fi fost

’supărată dacă s-ar fi trezit singură în pat, fără să ştie unde îi dispăruse iubitul sau când avea să se întoarcă.

Însă ea nu era orice femeie, îşi reaminti Dora. Şi nu avea de gând să se lase pradă nervilor – nici măcar nu avea de gând să se lase tulburată. Amândoi erau liberi să vină şi să plece după bunul plac. Nici măcar nu avea să-l întrebe unde naiba fusese.

Însă atunci când auzi ciocănitul din uşă, trase în jos tivul tricoului lălâu, îşi ridică bărbia şi traversă în marş livingul.

— Oh, Schimmerhorn, porcule, mormăi ea. Ai face bine să ai un motiv bun.

Trase de uşă deschizând-o larg, cuvintele aprige aşteptând să-i sară de pe limbă. Trebui însă să şi le înghită când se văzu faţă în faţă cu Honoria Schimmerhorn Rodgers.

— Oh, rosti Dora trăgând de legătura cu care îşi strânsese neglijent părul în vârful capului. Doamna Rodgers… ’neaţa.

— Bună dimineaţa, Dora. Nici măcar printr-un clipit Honoria nu-şi trăda amuzamentul pe care i-l stârniră schimbările succesive de pe chipul expresiv al Dorei. Te-am prins într-un moment nepotrivit?

— Nu. Nu. Tocmai… Dora îşi înăbuşi un chicotit nervos şi zâmbi. Dacă îl căutaţi pe Jed, să ştiţi că nu este aici.

— De fapt, speram să vorbesc cu tine. Pot să intru?

— Desigur. Dora făcu câţiva paşi în spate, regretând din tot sufletul că nu deschisese magazinul în acea zi, ca să fi fost îmbrăcată în ţinută de lucru. În tricoul *Steelers* şi-n picioarele goale se simţea ca o cârpă de praf roasă, comparativ cu Honoria care era învăluită „în mireasma Parisului şi într-o luxoasă scurtă de blană.

— Ce încântător! Sinceritatea din glasul Honoriei o făcu pe Dora să se simtă mai stăpână pe sine. Neînchipuit de încântător. ’Scoţându-şi mănuşile femeia îşi roti privirea admirativ prin cameră. Trebuie să mărturisesc că deseori

mi-am pus întrebarea în legătură cu aceste apartamente de deasupra magazinelor de pe strada South. Este destul de mare, nu-i aşa?

— Am nevoie de mult spaţiu. Pot să vă iau h* na?

— Da, mulţumesc.

Cât timp Dora puse în cui haina de nurcă, Honoria continuă să se plimbe prin cameră.

— Mi-am aruncat o privire prin vitrina magazinului tău de jos. M-a dezamăgit faptul că era închis. Dar asta, zise ea rătăcind cu degetul pe contururile sinuoase, feminine ale unei lămpi *Deco*, este minunată.

— Ce este bine în negustorie este că pot să-mi ţin în preajmă lucrurile cât timp poftesc. Vreţi o cafea, un ceai?

— Aş dori o cafea, dacă nu este prea mare deranjul.

— Deloc. Vă rog, luaţi loc, simţiţi-vă ca acasă.

— Mulţumesc. Cred că aşa ani să fac.

Honoria nu se considera băgăcioasă, ci pur şi simplu curioasă. Era destul ţie curioasă ca să studieze şi să aprezieze panorama aglomeratei străzi South, oferită de fereastra înaltă a living-ului. Îi mai plăcu şi aprecie de asemenea modul în care era decorat apartamentul: primitor şi odihnitor, conchise ea, păstrând în acelaşi timp un aer eclectic şi puţin teatral. Da, îi plăcea încăperea foarte mult şi era o oglindă perfectă a personalităţii Dorei.

Fata era potrivită, se gândi ea ridicându-se ca să admire o cutie pentru ceai, din baga. Fata era foarte, foarte potrivită.

— Am sosit, zise Dora intrând cu o tavă încărcată cu piesele unui serviciu *Fiestaware*. Şi-ar fi dorit să găsească un motiv să o şteargă în baie ca să se machieze puţin. Îl servim aici?

— Este perfect. Stai să fac loc pe masă. Ce aromă minunată! *Sconcs*? Ochii ei se luminară. Încântător.

— Întotdeauna am câţiva în casă. Simpla încântare a Honorei o relaxă din nou pe Doră. Exista parcă un cult al acestor biscuiţi.

— Eşti foarte politicoasă că nu m-ai întrebat ce-am căutat să bat la uşa ta la ora nouă dimineaţa. Honoria sorbi din cafea, se opri, şi apoi sorbi din nou. Este excepţională, zise ea.

— Aş fi bucuroasă să-i pot transmite bucătăresei dumneavoastră reţeta.

— Ţi-aş fi recunoscătoare. Honoria se lăsă pe spate, legănându-şi ceaşca şi farfurioara cu o îndemânare nefirească pe care numai femeile dintr-o anumită clasă so-X *t* cială păreau să o dobândească. Am impresia că tu şi cu mine putem face schimb de informaţii.

— Oh? Nu cred că înţeleg.

— Nepotul meu mă roagă să-i ţin la mine, acasă o anumită pictură şi să permit unei vechi prietene să lucreze la acest tablou. Eu trebuie să fac treaba asta în cea mai mare taină şi sub protecţia poliţiei. Zâmbi şi înclină din cap. Bineînţeles că nu există nicio explicaţie care să însoţească cererea.

— Bineînţeles. Reîntorcându-i zâmbetul, Dora se aplecă în faţă. Spuneţi-mi, doamnă Rodgerş, de ce mergem pe mâna lui?

— Spune-mi Ria – soţul meu aşa îmi zicea. Mergem pe mâna lui, draga mea copilă, pentru că ţinem prea mult la el ca să nu o facem. O clipă se aşternu tăcerea. Am dreptate?

— Da. Da, ai. Dar asta nu înseamnă că el are dreptate. Enervarea de mai devreme a Dorei revenise în plină forţă. Am să-ţi spun tot ce ştiu, Ria, iar p „e urmă poţi să-mi zici rezultatele.

— Exact cum mă gândeam.

Dora o luă cu începutul. Jed avea probabil multe motive întemeiate, se gândi ea, pentru care bunica lui trebuia scutită de informaţii şi de grijile pricinuite de acestea. După judecata ei însă, el deja o implicase pe Honoria, cu bună ştiinţă. Aşa că acum, încercând să fie politicoasă, ea nu făcea decât să asigure decorul.

Honoria ascultă fără s-o întrerupă. Sorbi din cafea,

reacţia ei manifestându-se doar prinântunecarea privirii, strângerea buzelor, ridicarea întâmplătoare a sprâncenelor bine conturate. Exista mânie, dar exista şi educaţie.

De aici, se gândi Dora, moştenise Jed stăpânirea de sine.

— A fost groaznic pentru tine, zise Honoria în final.

— Doamna Lyle este mai rău. Indiferent de ce spune Jed, eu mă simt răspunzătoare.

— Sigur că te simţi. Cuvintele fuseseră rostite categoric, consolând-o pe Dora mai mult decât o duzină de negaţii politicoase. Dacă nu te-ai simţi răspunzătoare n-ai fi femeia care eşti. În legătură cu acest DiCarlo… Honoria rosti numele cu un vădit dezgust intelectual. Autorităţile au habar pe unde se ascunde?

— Nu cred. Într-un gest deznădăjduit Dora îşi ridică mâinile şi le lăsă apoi să cadă. Chiar dacă ştiu, nu au găsit de cuviinţă să mă înştiinţeze şi pe mine.

— Specific bărbaţilor! Ştii, presupun că totul datează din vremurile când ieşeau târându-se din grotă ca să vâneze cu pietre şi ciomege. Vânătorul. Rosti cuvintele, zâmbind cu o îngăduinţă rece pe care Dora o admiră. Femeile, bineînţeles, erau lăsate în grotă să nască în murdărie şi în întuneric, să pregătească vânatul la un foc mizerabil şi să tăbăcească pieile. Însă bărbaţii tot susţin că ei le ştiu pe toate.

— Jed nici măcar nu mi-a spus ce se va face cu tabloul.

— Vezi. Punctul ei de vedere adeverindu-se, Honoria îşi umplu mai întâi ceaşca ei de cafea, şi apoi pe a Dorei. Aş vrea să-ţi pot spune care îi sunt planurile, însă nu a socotit necesar să le împartă nici cu mine. Pot să-ţi spun însă despre pictura în sine. Este minunată. Chipul ei străluci de emoţie. Deşi mai sunt o serie de teste de efectuat, nu este nicio îndoială asupra autenticităţii. Cel puţin nu pentru mine. Este unul din studiile cu nuferi, pictat neîndoielnic la Giverny. Ochii ei se învăluiră în ceaţa visării. Vocea i se îndulci căpătând tonul femeii care-şi

descrie iubitul. Ah, lumina – diafană şi lirică. Acea putere lină şi seducătoare care te atrage în peisaj, făcându-te să crezi că poţi inspira mirosul florilor umede şi ale apei liniştite. Ochii i se limpeziră. A pictat peste şaptesprezecestudii în această serie.

— Ştiu. Întâmplător, el este pictorul meu impresionist preferat. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că voi avea unul din tablourile lui, chiar şi indirect.

— Eu am unul – un dar de la soţul meu pentru cea de-a zecea noastră aniversare. Unul din studiile de grădină ale lui Monet. Puse unul lângă altul aceste tablouri îţitaie răsuflarea. Până să-l ia poliţia, stăteam în dormitor, le priveam pe amândouă şi plângeam. Aş vrea să cred că acest DiCarlo l-a furat pentru frumuseţea lui, nu pentru valoarea lui bănească. Asta ar fi de înţeles.

— Crezi că m-au lăsat să-l văd? se plânse Dora. Eu am fost cea care l-a cumpărat. Dar nu, eu mă trezesc în dimineaţa asta şi patul este gol. Jed a plecat undeva – şi ce, parcă mi-a spus unde sau ce are de gând? Nu. Nici măcar un bilet sub magnetul de la frigider. Mie mi se pare… Se întrerupse, îngrozită. Stătea de vorbă cu bunica lui Jed. Era bunica lui. Scuză-mă, reuşi ea să rostească.

— N-am pentru ce. Ca să-i dovedească sinceritatea afirmativă Honoria îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă. Sper din tot sufletul, draga mea că atunci când se întoarce să-i tragi un perdaf întotdeauna a avut nevoie de aşa ceva de la persoana iubită. Dumnezeu mai ştie câte a căpătat de la cei care nu l-au iubit. Ştii, nu este acelaşi lucru.

— Nu, cred că nu este. Jena ei dispăru, însă roşeaţa persistă. Doamnă Rodgers – Ria, nu vreau să crezi că eu de obicei… întreţin relaţii intime cu chiriaşii.

— Încă te aştepţi să fiu şocată. Amuzându-se profund de reacţia Dorei, Honoria zâmbi şi luă încă un biscuit. Vrei să-ţi spun de ce m-am căsătorit eu cu bunicul lui Jed? Era un bărbat incredibil de chipeş; foarte puternic, blond şi senzual. Cu alte cuvinte, eram annebunită după el. Ea

ciuguli delicat din biscuiţ, ochii licărindu-i amuzaţi. Din fericire, Jed a moştenit multe din trăsăturile fizice ale bunicului lui şi niciuna emoţională. Walter Schimmerhorn era un om rece, adesea crud şi în permanenţă plictisitor. Toate fără excepţie sunt defecte. De neiertat la Un soţ. Mi-a trebuit mai puţin de un an de căsătorie ca să-mi dau seama de greşeala mea. Spre regretul meu, a fost necesară o lungă perioadă de timp ca să o corectez.

Urmele amare ale acelui resentiment încă o chinuiau.

— Tu, pe de altă parte, continuă Honoria, deja ai descoperit că nepotul meu are un numai un fizic excelent. Dacă ar fi să le dau un sfat tinerilor de astăzi în astfel de chestiuni, le-aş spune să trăiască împreună – precum tu şi Jed acum – înainte de căsătorie.

— Dar noi nu ne… Inima Dorei tresări şi spre stânjeneala ei începu să bată puternic de emoţie. Sper că nu ţi-am creat senzaţia că ne gândim la căsătorie.

— Deloc, zise Aonoria veselă. Lăsându-se în voia gândurilor, ea îşi imagină ce frumoşi strănepoţi i-ar fi dat Jed şi Dora. Jed mi-a spus că părinţii tăi sunt *Teatrul Liberty*. Am văzut multe montări acolo. Sper să-i pot cunoaşte o Jate.

— Ah… Până ce Dora să apuce să răspundă, un ciocănit în uşă le întrerupse. Scuză-mă un minut.

Tulburată de şluzia căsătoriei şi de văditul interes arătat pentru familia ei, Dora deschise uşa. De partea cealaltă a pragului se afla Jed. Cu o privire lungă el o măsură de la tălpile goale până la capul cu păr încurcat. Arăta răvăşită, sexy şi era delicios de îmbujorată.

— Conroy. O trase spre el şi până ca ea să mai poată rosti vreun cuvânt el îi cuprinse gura într-un sărut înfocat. Mai ai ceva pe dedesubt?

— Schimmerhorn. Dacă mai devreme fusese îmbujorată acum era îngrozitor de roşie. Bu…

— Am să aflu singur. O ridică în braţe şi acoperindu-i dirt nou buzele intră în casă.

Înfiorător de jenată, ea se lipi de pieptul lui.

— Schimmerhorn. Dezlipindu-şi gura de a lui, trase puternic aer în piept. Cred că mai bine m-ai pune jos şi ţi-ai saluta bunica.

— Poftim?

— Bună dimineaţa, Jedidiah. Honoria îşi şterse degetele de şerveţelul de olandă. Dora şi cu mine tocmai ne luam cafeaua. Poate vrei să bei şi tu cu noi.

— Bunico, După renumele pe care îl avea, rostise cuvântul uşor, cu toate că pe Dora o lăsă jos cam brusc. Mă aşteptai?

— Deloc, am făcut o vizită de curtoazie. Ea privi spre Dora care intrase aducând încă o ceaşcă şi o farfurioară. Dora şi cu mine am schimbat impresii despre Monef. Întâmplător este pictorul nostru preferat.

— Acum este treaba poliţiei.

— Atunci unde ţi-e legitimaţia, Schimmerhorn? întrebă dulce Dora, turându-i cafea într-o ceaşfcă.

— Taci, Conroy.

— Manierele lui sunt eşecul meu, explică Honoria. Sper că mă vei ierta.

— Nu le lua în seamă, îi zise Dora. Eu nu le iau. Jedidiah, zise ea încântată când el îşi dezveli dinţii spre că, bunica ta şi cu mine am vrea să ştim ce s-a întâmplat cu Monet-ul.

Părea mai uşor să le spună ceva decât să se lupte cu amândouă.

— Am… – Brent, se coretă el, a raportat în această dimineaţă întreagă afacere comisarului Riker. Deocamdată este ţinut în huse.

— Aşa deci, cugetă Honoria. A trecut peste capul detestabilului Goldman. Înţelept lucru. Bărbatul era un tâmpit şi nu avea ce căuta într-un post de conducere.

— Asta este părerea ta profesională, bunico? întrebă Jed, alegându-se cu acea privire blândă care în copilărie îl făcuse de multe ori să roşească.

— Ştii, Dora, continuă Honoria, am făcut greşeala de

a nu fi fost întru totul de acord cu decizia lui Jed de a deveni ofiţer de poliţie, decât după ce şi-a dat demisia. Mă tem că nu i-am spus suficient de devreme cât de mândră sunt de el.

— Întotdeauna este suficient de devreme, zise Dora.

— Ai un foarte dezvoltat simţ al compasiunii. Satisfăcută de munca ei matinală, Honoria se ridică. Jed are nevoie de aşa ceva. Mulţumesc pentru cafea. Sper că voi fi binevenită şi altă dată.

— Oricând. Dora luă mâna Honoriei şi făcu ceea ce totuşi trebuia să facă Jed. Sărută obrajii femeii. Mă duc să-ţi aduc scurta.

— Peste puţin timp am o întâlnire. Honoria îşi puse mănuşile. Aşa că nu am timp să-ţi văd apartamentul.

— Nu-i mare lucru de văzut, îi zise Jed categoric. Luă însă scurta din mâinile Dorei şi-şi ajută bunica să se îmbrace. Îţi sunt recunoscător pentru ceea ce ai făcut, continuă el şi aplecându-se îşi sărută bunica în ciuda senzaţiei neplăcute pe care i-o stârnea faptul că Dora îl privea. Ţi-aş fi şi mai recunoscător dacă acum ai încerca să uiţi toată chestia.

Ea zâmbi.

— Aş vrea să vii în curând-cu Dora la masă. Sună-mă ca să aranjăm. Mulţumesc încă *o* dată, dragă, zise ea către Doră. Am să revin când va fi deschis magazinul. Era o piesă în vitrină – statueta de bronz a unui cal.

— Da, o ştiu.

— Mă interesează mult. Făcând cu ochiul spre Dora, Honoria plecă.

— Ce femeie grozavă!

— Ce-a vrut?

— Informaţiile elementare. Dora vru să ridice tava, însă o lăsă jos cu zgomot atunci când Jed o prinse de umăr.

— Dacă voiam să-i ofer informaţii, începu el cu o mâine abia stăpânjtă, i le-aş fi dat eu.

— Tu i-ai stârnit curiozitatea Riei când ai dus tabloul

acolo. Îmi pare rău, Jed, dacă te-ai supărat, însă atunci când m-a întrebat direct, i-am răspuns.

— La naiba! Sinceritatea el fu acul care sparse balonul furiei lui. Ştii câte jonglerii am făcut ca să ţinem toată afacerea sub tăcere?

— Am ceva habar. Ea îşi ridică o sprânceană. Crezi că bunicuţa ta va umple rubrica de reclame cu ele?

Gura lui se ţuguie la gândul că eleganta Honoria fusese făcută bunicuţă.

— Cu cât ştiu mai puţini oameni amănunte, cu atât mai bine.

— Inclusiv eu. De astă dată ea ridică tava şi băţoasă se îndreptă cu ea spre bucătărie. De aceea, în dimineaţa asta m-am trezit singură în pat fără niciun fel de exp/icaţie, *fără să-mi spui unde te duci* sau ce ai de gând să faci.

— Stai puţin. Despre ce naiba vorbeşti?

— Despre nimic, rosti ea încet şi furios, răsturnând obiectele de pe tavă în chiuvetă ca să le spele. Despre absolut nimic. De ce nu te duci să ucizi ursul cu mâinile goale?

— Conro'. Amuzat, dar în acelaşi timp şi exasperat, el se sprijini de tocul uşii. Te-ai supărat că am plecat de dimineaţă?

— De ce să mă fi supărat? Ea se răsuci spre el cu o expresie rănită în privire. Sunt obişnuită să mă trezesc singură în pat.

— La naiba. Încurcat, el îşi frecă mâinile de faţă. Ascultă, m-am dat jos din pat devreme. N-am vrut să te trezesc… Şi-o aminti exact cum arăta, ghemuită în pat, cu părul răvăşit pe pernă. Da, voise să o trezească, se gândi el. Însă nu ca să-i spună că ieşea. Am fost la sala de gimnastică o oră, am luat micul dejun cu Brent. Am avut câteva probleme de discutat.

— Ţi-am cerut eu vreo explicaţie? Glasul ei era distant, însă nu era atât de mânioasă precum voise să-i pară lui Jed.

— Da. Precaut, el o urmă în living. Ai cerut.

— Oh, am uitat! Dezgustată de ea, Dora îşi prinse baza nasului între arătător şi degetul mare.

— Serios, trebuie să-mi satisfac curiozitatea. Ce poartă o femeie pe dedesubtul unui trening de jogging lălâu? El o ridică din nou în braţe şi tot drumul spre dormitor îi dezmierdă gâtul.

— Nimic important. De fapt... Ea râse când se rostogoliră pe pat ca doi copii neastâmpăraţi. Absolut nimic.

— Ai o gaură în umăr.

— Ştiu. M-am simţit groaznic că bunica ta m-a prins aşa îmbrăcată.

— Şi o pată. El trecu cu degetele printre sânii ei. Chiar aici.

— O urmă de toată frumuseţea de vin de Burgundia. L-am vărsat pe mine odată când am încercat să fac *lasagne*. Ea oftă şi-şi furişă degetele în părul lui. Am tot vrut să-l fac cârpe, dar... Ea oftă uluită când el îi sfâşie tricoul de sus până jos.

1. Un fel de spaghetti

— Era un lucru ce trebuia făcut cu grijă. Până ca ea să se hotărască dacă să râdă său. Să-l înjure, Jed îi învălui sânii în sărutări, stârnindu-i fiori de dorinţă în tot corpul. Am vrut să-ţi rup hainele de pe tine din clipa în care te-am văzut.

Când... Tulburată şi excitată, ea se înăbuşi când mâinile lui începură să-i mângâie posesiv talia. Când m-ai văzut prima dată mi-ai trântit uşa în nas.

— La acea vreme mi s-a părut reacţia cea mai raţională. Răsucindu-şi puternic mâinile el îi sfâşie şi. Pantalonii de trening. Poate că m-am înşelat.

El se apropie din nou ţintuindu-i mâinile de cuvertură. Soarele strălucea prin draperiile trase, revărsându-se generos pe chipul, pe pielea, pe părul ei. Hainele zdrenţuite rămăseseră sub ea. Senzaţia lui era destul de stranie, simţindu-se ca un luptător pregătit să primească prada de război.

Trupul ei se stârnise, conştientiza, ispitea, tremura, de parcă mâinile şi nu ochii lui Jed erau cele care rătăceau peşte el. Sânii mici, fermi, albi ca laptele, aveau sfârcurile ridicate tentant.

Plecându-şi capul, el înconjură cu limba fiecare vârf roz, până ce respiraţia ei deveni scurtă şi superficială, iar trupul i se încordă ca un arc. Sub degetele lui pulsul Dorei bătea la încheieturi ca o armă de foc.

— Vreau să te privesc. Rostind cuvintele cu vocea îngroşată, el îşi eliberă una din mâini şi şi-o strecură între coapsele ei. De pe mătase lunecă spre catifea şi mai departe spre satinul umed.

— Orgasmul încolăcit înăuntrul ei ca un şarpe lovi rapid şi violent, astfel că trupul ei se ridică zguduit când ea ţipă.

— Niciodată pare să nu fie destul, şopti el. Era surprins că mai putea să respire. Să o privească pe Dora în plăcere era nespus de erotic, ciudat de seducător. Acapara lacomă şi oferea generoasă, Capacitatea ei de dăruire şi de acceptare a pasiunii era neînchipuit de sinceră şi imposibil de refuzat.

Dezbrăcându-se, el o privi pe Dora absorbind senzaţie după senzaţie.

Simţea nevoia să o vadă, să vadă fiecare licăr de emoţie pe chipul ei. Îngenunchind, el îi ridică şoldurile, o trase uşor spre el şi la fel de uşor pătrunse în ea.

Nu-şi dezlipi ochii de pe chipul ei, nici măcar atunci când vederea i se înceţoşă şi stăpânirea de sine i se nărui.

— Îţi sunt dator un tricou. Cu un gest prietenesc, Jed îi trase Dorei pe cap tricoul lui.

Caji examină.

— Ăsta este chiar mai mizerabil decât cel pe care l-ai sfâşiat. Însă nu s-ar fi despărţit de el nici pentru diamante*. Îmi mai datorezi o pereche de pantaloni.

— Ai mei nu ţi s-ar potrivi. După ce îşi îmbrăcă pantalonii, Jed îşi pironi privirea asupra Dorei care şedea pe marginea patului. Întjnzând mâna, el îşi încolăci pe

deget o buclă din părul ei. Am putea să facem focul şi să petrecem restul zilei în pat, privind spectacolul văpăilor.

Ea îşi înclină capul.

— Sună teribil de tentant, Schimmerhorn. Dar de ce am ciudatul sentiment că încerci să mă înlături?

— De unde să te înlătur?

— Din calea ta.

— Cum să te înlătur din calea mea când intenţionez să petrec cât mai mult timp deasupra ta?

— Tu şi Brent lucraţi ia ceva şi nu vreţi ca eu să ştiu. Era dezamăgitor, şi deosebit de frustrant, că el nu reacţiona în niciun fel la acuzaţiile ei. Nu-i nimic. Ea ridică din umeri şi netezi aşternutul şifonat. Am să aflu eu până la urmă.

— Cum?

Ea zâmbi.

— Când voi fi eu deasupra ta, am să-ţi storc informaţiile.

— Să storci? Stăpânindu-şi hohotul de râs, el încercă să-şi îndrepte ţigara scoasă din buzunar. Să nu te aştepţi ca după o astfel de declaraţie eu să mă concentrez la Bob Braker şi la Vanna White.

— La Bob Braker? Ea pufni în râs, fiind atât de încântată de el încât îi veni să i se arunce în braţe. Bob Braker? Dumnezeule, Schimmerhorn, te iubesc.

Ea încercă să se apropie de el şti să-l sărute interminabil, însă îl simţi încordându-se. Încet, foarte încet, inima ei se strânse.

— Hopa! Depărtându-se, Dora căută să-şi recapete tonul vesel. Nu trebuia să spun asta, nu-i aşa? îmi pare rău. Deoarece durerea însă presista, ea se întoarse, evitându-i ochii. Consideră că totul a făcut parte din ardoarea momentului, sau din ce-ţi convine ţie.

Jed nu era sigur că putea să articuleze vreun cuvânt, dar în cele din urmă reuşi să-i rostească numele.

— Dora…

— Nu, serios. Oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule, îşi zise ea intrând în panică., Aveau să o podidească lacrimile dacă nu făcea repede ceva. A fost ceva ce mi-a scăpat, nu trebuie să-ţi faci niciun fel de grijă.

Forţându-se să zâmbească ea se răsuci. Era groaznic, după cum de altfel îşi şi imaginase. Faţa lui era imobilă, ochii priveau inexpresiv.

— Ascultă, Schimmerhorn, cuvântul ăsta oare începe cu „i” mie îmi vine pe buze foarte uşor. Familia mea îl învârteşte ca pe o minge de fotbal – ştii cum suntem noi tipurile teatrale. Ea ridică din nou mâna, trecându-şi-o prin păr, într-un gest neobosit şi deosebit de feminin, care lui Jed îi devenise foarte drag. Aşa că uite. Vocea ei era din nou senină şi extraordinar de veselă. Ce-ar fi să faci focul? Eu am să pregătesc o gustare pe care o s-o servim cât timp vom privi jocul flăcărilor.

Ea dădu să plece, dar se opri. El nu se clinti, însă o împiedică să se retragă prin simpla forţă a gândului.

— Ai vorbit serios, nu-i aşa? El „rosti cuvintele încet, iar ochii care o ţintuiau nu-i îngăduiră Dorei să bâiguie.

— Da, am vorbit serios. Apărarea veni automat. El privi cum umerii ei se îndreptară, cum bărbia i se încordă. Sunt sentimentele mele, Jed, şi ştiu cum să mă descurc cu ele. Nu-ţi cer să te aliniezi lor şi nici măcar să le accepţi, dacă îţi este greu. Primele fulgere de mânie străluciră în ochii ei. Şi deoarece este evident că te deranjează atât de tare auzul lor, am să fiu atentă să nu le mai rostesc. Niciodată. În regulă?

Nu, nici pe departe nu era în regulă. El nu putea să stabilească cu exactitate momentul când lucrurile se schimbaseră între ei, cum de altfel nu putea să-şi precizeze cu exactitate propriile sentimente. Putea însă să facă ceva ca să stabilizeze situaţia care devenise periculoasă”

— Îmbracă-te, îi zise el. Vreau să-ţi arăt ceva.

i

Capitolul 23

Vremea, cel puţin, era promiţătoare.’„Soarele bătea

puternic în parbrizul *Thunderbird*-ului, dându-i motiv Dorei să-şi pună ochelarii fumurii. Cu toate că apărarea era infimă, ea se simţea bine protejată.

În timp ce Jed conducea spre nord pe bulevardul Germantown, sub un cer albastru-intens, ea privea la traficul pietonal. Temperatura crescuse la aproape zece grade, permiţându-le oamenilor să meargă cu paşi mult mai vioi. Trecură prin centru „se îndepărtară de apele jucăuşe ale râului şi o ăpucară spre Chestnut Hill.

Distanţa în kilometri Intre acest cartier şi strada South nu era prea mare, însă privită prin prisma ambianţei şi a veniturilor era enormă.

De când plecaseră el nu scosese un cuvânt. Dora nu întrebă încotro mergeau. Era aproape sigură, că ştia. Kzotivele pentru care el făcea această călătorie aveau să devină curând evidente – asemeni consecinţelor impulsivei şi nechibzuitei ei declaraţii de dragoste.

Decât să se frământe în legătură cu ceea ce avea să urmeze, Dora preferă să se lase în spătarul scaunului şi să admire peisajul, frumoasele Vitrine şi case restaurate, strălucirea cristalului şi a aurului din magazine, zgomotul pietrelor de sub imensele cauciucuri ale *Thunderbird*-ului.

Departe, sus pe deal, copacii erau bătrâni şi impunători, casele cochete şi elegante. Era un cartier al blănurilor de nurcă şi al diamantelor, al amintirilor de familie şi al portofoliilor avantajoase, al membrilor cluburilor selecte şi al câinilor de salon manieraţi. Ea se întrebă în treacăt cum îi păruse acest cartier băieţelului aflat în plină creştere.

Jed opri pe alea îngustă din faţa unei vechi, dar încântătoare case coloniale. Cărămida căpătase o nuanţă estompată şi melancolică de roz, dar lemnăria păstra tonurile elegante şi neşterse ale albastrului *Wedwood*. Ferestrele înalte luceau şi licăreau în puternica lumină a soarelui, reflexiile împiedicându-i pe curioşi să privească la secretele dinăuntru.

Era o casă frumoasă, se gândi Dora. Bine întreţinută,

perfectă ca poziţie şi într-un fel feminină, prin contururile frumoase şi impozante» Dacă ar fi fost să aleagă o casă pentru ea, n-ar fi găsit una mai perfectă. Vechimea, tradiţia, cadrul, toate se potriveau de minune cu imaginea ei despre casa ideală pentru o familie.

Şi-o imagină vara când trandafirii plantaţi, sub acele ferestre imense aveau să fie încărcaţi de flori viu colorate şi înmiresmate. Şi toamna, când arborii mari şi umbroşi aveau să explodeze în nuanţe aurii şi ruginii. Tabloul fu completat cu perdelele de dantelă, de la ferestre şi cu un câine în curte.

Deoarece imaginaţia ei era atât de perfectă, inima i se frânse puţin. Se îndoia că Jed vedea casa la fel ca ea.

Fără să spună nimic, ea coborî din maşină şi rămase în admiraţie în faţa clădirii. Doar o infimă parte din zgomotul oraşului ajungea pe deal. Aici nu aveai să mai întâlneşti declanşatoarele aparatelor de fotografiat ale turiştilor căutători, de monumente, nici apariţiile fulgerătoare în slalom ale patinatorilor pe rotile, nici ispititoarea aromă de pizza şi bagel de lamagazinul de delicatese din colţ”.

Dar oare nu aşa ceva îşi dorise? se întrebă ea. Zgomotul, mirosurile şi libertatea de a fi în centrul acestora?

— Aici ai crescut? întrebă ea.

— Exact. Jed o apucă spre uşa flancată cu-încântătoare încrustaţii de sticlă/După ce o deschise se dădu un pas în spate şi aşteptă ca Dora să intre.

Holul, având înălţimea a doua nivele, culmina cu un candelabru bine ancorat care atunci când era aprins lumina drumul pe marea scară de stejar. Podeaua era pardosită cu plăci mari, pătrate, din marmură albă şi neagră. Păşind deasupra lor, cizmuliţele ei scurte din piele întoarsă abia se auzeau.

Există o senzaţie deosebit de fascinantă în legătură cu casele goale. Există acel aer fragil şi răsunător, acel sentiment de vastitate. Există acea curiozitate de a şti cine

fuseseră cei care trăiseră înainte acolo, din ce se întreţinuseră. Există automata proiecţie a sinelui prin încăperi. Acolo am să-mi pun veioză preferată, şi aici măsuţa.

Dora simţea acum acea fascinaţie, nuanţată însă de o imensă curiozitate de a descoperi locul în care Jed se armonizase în arhitectură şi design.

Nu-i putea percepe prezenţa acolo. Deşi ştia că se afla lângă ea, avea senzaţia că partea. Cea mai importantă din ei păşise dincolo de prag, lăsând-o singură.

Tapetul cu trandafiraşi purta urme uşor decolorate pe locurile, unde altă dată atârnaseră tablouri. Holul gol plângea după flori, se gândi ea. Avea nevoie de ghivece înalte cu frezii revărsate, cu lujere îndrăzneţe de crini şi de un covor frumos şi primitor aşternut peste marmura rece, ca să îmblânzească atmosfera extrem de ofidială a intrării.

Dora îşi plimbă mâna peste luciosul şi netedul stâlp de susţinere al balustradei, o balustradă fasonată pentru fundul unui copiii sau pentru degetele unei femei.

— Intenţionezi să o vinzi?

El o urmări pe Dora cum se plimbă prin hol până în faţa salonului. Simplu fapt că intrase în casă îl făcu pe Jed să se încordeze. Dora avusese dreptate, el nu vedea flori drăguţe sau covoare primitoare.

— Este scoasă la vânzare. Eu şi Claine am moşteint-o în mod egal, dar ea nu a fost mulţumită de niciuna din ofertele primite. Eu nu am nicio pretenţie. Deoarece mâinile aveau tendinţa. Să se strângă în pumni, el şi le afundă în buzunare. EEa avea casa ei, aşa că o vreme eu am locuit aici, continuă Jed. El rămase pe loc când Dora se îndreptă spre căminul gol ca să-l studieze. Acum este a mea, zise el, şi agentul imobiliar şi-a reluat activitatea.

— Înţeleg. Pe cămin ar fi trebuit să existe fotografii înrămate, se gândi ea. Multe, înghesuite unele lângă altele în căutarea locului potrivit, sărbătorind zile de naştere şi schimbul de generaţii. Re mijloc ar fi trebuit să existe un ceas *Seth Thomas* care ticăind uşor să măsoare scurgerea

timpului. Unde erau sfeşnicele grele cu lumânările arse până jos? se întrebă ea aproape cu disperare. Unde erau fotoliile cu perne bombate şi scaunele pentru picioare, orientate spre gura focului?

Un foc ar alunga răcoarea, îşi spuse ea frecându-şi absentă braţele, în timp ce hoinărea de colo-colo prin hol. Era mai frig decât era necesar să fie*

Dora descoperi o bibliotecă, văduvităde cărţi, un alt salon cu vedere spre aleea pietruită care implora flori, imensa sufragerie oare în afară de un candelabru nu mai avea nimic altceva şi, în cele din urmă, bucătăria, cu încântătorul ei cămin şi cuptor din cărămidă.

Aici era locul unde trebuia să-şi aibă sălaşul căldura, medită ea, aici, unde razele soarelui se revărsau prin fereaştră peste chiuvetă, unde pâinea se cocea îmbietor. Ea însă nu găsi acolo nici urmă de căldură, ci doar frigul care îşi purta tăcerea asurzitoare prin casa goală şi nedorită.

— Priveliştea este minunată de aici, zise ea fără vreun alt motiv, decât cel de a umple golul. Ar trebui să existe o groapă cu nisip în curte, se gândi ea împreunându-şi degetele încordate. Un leagăn care să atârne de craca groasă a imensului arţar.

— Noi nu aveam voie aici.

— Poftim? Ea se întoarse cu spatele la geam, sigură că nu înţelesese bine.

— Noi nu aveam voie aici, repetă el, fixând-o cu privirea de parcă dulapul din lemn de carvă şi bufetul cu suprafaţa trandafirie n-ar fi existat. Doar servitorilor le era îngăduit să intre aici. Aripa lor era în partea aceasta. El arătă cu mâna, dar nu se uită spre uşa laterală. Alături de spălătorie şi de încăperile de serviciu, bucătăria era în afara graniţei.

Ea vru să râdă şi să-l acuze de născociri, însă îşi dădu seama că el spunea adevărul.

— Şi dacă te apuca o poftă nebună de prăjituri?

— Nu se mânca niciodată între mese. Bucătăreasa

era plătită să le pregătească, iar noi trebuia să le onorăm. – la opt dimineaţa, la prânz, la şapte seara. Obişnuiam să vin noaptea aici, din principiu. De astă dată el se uită în jur, privirea fiindu-i fixă şi inexpresivă. Acest loc încă mă mai face să mă simt ca un delincvent.

— Jed…

— Ar trebui să vezi şi restul., El se întoarse şi ieşi.

Da, dorea ca Dora să vadă tot", se gândi el înverşunat. Fiecare piatră, fiecare curbă a mulurii, fiecare milimetru de vopsea. Şi odată totul epuizat, el spera să nu mai calce niciodată dincolo de acea uşă.

Ea îl ajunse din urmă în capătul scărilor, unde de altfel el o aştepta.

— Jed, nu este nevoie.

— Să mergem sus. El o luă de braţ, ignorând şovăiala ei. V îşi aminti cum mirosise aici – aerul puternic îmbălsămat de ceară şi flori funerare, de parfumurile scumpe, discordante, ale mamei şi surorii lui, de fumul havanelor tatăjui lui.

Îşi mai aminti de vremurile când nu era linişte. Când glasurile fie erau ridicate, înfuriate şi acuzatoare, fie erau coborâte în dezgust. Când servitorii îşi ţineau ochii plecaţi în pământ, urechile asupra te şi mâinile ocupate.

Îşi aminti cum la şaisprezece ani fusese atras de una din noile slujnice. Când mama lui îi surprinsese cochetând nevinovat în holul de la etaj – chiar în acest loc, îşi aminti el – o concediase imediat pe fată.

— Camera mamei mele. Jed îşi înclină capul în direcţia uşii. A tatii era la capătul culoarului. După cum vezi, îi despărţeau multe încăperi.

Ea voia să ofteze şi să-i spună că văzuse destul, însă ştia, că pentru el nu era suficient.

— A ta unde era?

— Acolo.

Dora înaintă prin hol şi se furişă în cameră. Era mare şi aerată, luminată de soarele după-amiezii. Ferestrele dădeau spre pajiştea din spate şi spre gardul viu bine

întreţinut care mărginea proprietatea. Dora se aşeză pe pervazul îngust şi privi afară.

Ea ştia că întotdeauna în casele vechi existau fantome. O clădire care dura de două sute de ani nu putea să nu poarte amintirea celor care îi trecuseră pragul. Aceste fantome erau ale lui Jed, iar el era extrem de posesiv cu ele. La ce servea, se întreba ea, să-i spună cât de uşor era să şi le alunge?

Nu era nevoie decât de oameni. De cineva care să alerge râzând pe scări, de cineva care să viseze ghemuit lângă foc. Nu era nevoie decât de copii care să trântească uşile şi care să se fugărească prin holuri.

— Înainte, acolo a fost un nuc. Noaptea, mă căţăram în el şi ieşeam afară, făceam autostopul şi mă duceam în strada Market ca să-mi fac de cap. Într-o noapte m-a văzut unul din servitori şi m-a pârât tatii. El a pus să se taie copacul chiar a doua zi. Apoi a venit aici, a încuiat uşa şi mi-a tras o mamă de bătaie. Aveam paisprezece ani. El vorbi fără pic de emoţie, scoase o ţigară şi şi-o aprinse. De atunci am început să ridic greutăţi. Ochii lui fulgerară prin fum. Nu avea să mă mai bată niciodată, continuă el. Dacă ar fi încercat, aveam să fiu suficient de puternic ca să-l înfrunt. Câţiva ani mai târziu am şi făcut-o. Aşa m-am ales cu internatul.

Ceva acru se ridică în gâtul Dorei. Făcu eforturi disperate să-şi alunge senzaţia neplăcută.

— Te aştepţi ca aceste lucruri să fie greu de înţeles pentru mine, zise ea încet, deoarece tatăl meu nu a ridicat niciodată mâna asupra noastră. Nici chiar atunci când am fi meritat.

Jed privi gânditor la vârful ţigării, înainte de a scutura scrumul pe podea.

— Tatăl meu avea mâini mari. Nu le folosea prea des, însă când le folosea o făcea fără să se controleze.

— Dar mama ta?

— Ea prefera să arunce lucruri, obiecte scumpe. M-a lovit odată cu un vas de porţelan de *Meissen*, lăsându-mă

fără cunoştinţă, după care a luat în contul daunelor două mii de dolari din taxa pentru colegiul meu.

Dora încuviinţă din cap şi, continuând să privească fără ţintă pe fereastră, luptă din răsputeri să nu cedeze senzaţiei de rău.

— Şi sora ta?

— Au oscilat între a o trata ca pe o păpuşă de porţelan sau ca pe deţinuta unei închisori. Într-o zi petrecere, în următoarea, încuiată în cameră. El ridică din umeri. Voiau ca ea să fie o doamnă perfectă, virgina domnişoară care să urmeze legile Schimmerhorn şi care să se mărite bine. Ori de câte ori nu se conforma, era izolată.

— Poftim?

— O încuiau în camera ei, câteva zile, poate o săptămână. Apoi o corupeau cu mersul la târguieli şi la petreceri, până ce ea făcea ce voiau ei. Ca să-şi înfrângă amărăciunea, el trase din nou din ţigară. Normal ar fi fost ca suferinţa să ne fi apropiat, însă nu a fost aşa. Nu dădeam două parale unul pe celălalt.

Încet, ea îşi întoarse capul şi-l privi pe Jed peste umăr.

— Nu trebuie să te scuzi pentru sentimentele tale.

— Nu mă scuz. Jed rosti cuvintele răspicat, le explic, accentuă el, refuzând să se lase mângâiat de compasiunea ei evidentă.

— Am primit un telefon ca să trec pe la Claine, venind ca din partea unuia din angajaţii ei, în realitate însă, fiind dat de unul din oamenii lui Speck. Ei voiau ca eu să fiu de faţă când. Avea să se săvârşească fapta. Ştiau că ea mergea în fiecare miercuri la coafor. Eu nu ştiam. Privirea lui se ridică din nou, fixând-o pe a Dorei. Nu ştiam nimic despre ea. Mă aflam la câteva minute de casa ei, nespus de iritat că fusesem convocat, când am recepţionat mesajul ameninţării cu bomba. S-ar putea spune că Speck avea un extraordinar simţ al cronometrării.

Jed se opri o clipă, se îndreptă spre cămin şi zdrobi ţigara de piatră.

— Am ajuns primul la faţa locului, exact cum plănuise Speck. În timp ce alergam, o vedeam în maşină. Trandafirii erau înfloriţi, zise el încet, văzând din nou totul clar în faţă, nu ca pe un film, nu ca pe un vis, ci ca pe o realitate cruntă. Ea s-a uitat atunci spre mine. L-am văzut surprinderea de pe chip şi enervarea. Nu-i plăcea să-i întrerupă cineva programul şi bănuiesc că o deranja ca vecinii să mă vadă alergând pe pajişte cu arma scoasă. Ea a răsucit atunci cheia în contact şi maşina a sărit în aer. Suflul m-a trântit pe spate între trandafiri.

— Ai încercat să o salvezi, Jed.

— N-am salvat-o, zise el categoric. Va trebui să trăiesc cu această idee şi cu sentimentul de vinovăţie, căci ea pentru mine nu a însemnat mai mult decât un străin. Mai puţin, da, căci nu era o străină. Am trăit împreună în această casă, aproape «optsprezece ani şi nu ne-a unit nimic.

Dora se întoarse atunci şi se aşeză liniştită. Jed avu o bruscă tresărire, surprins de cât de minunat, de cât de perfect arăta ea acolo, învăluită în lumina soarelui, privind calmă şi atentă, păstrând o expresie gravă a buzelor. Curios, se gândi el, niciodată până acum nu considerase că în această casă există ceva frumos.

— Înţeleg de ce m-ai adus aici, începu ea. De ce ai simţit că trebuia, dar nu erai obligat. Mă bucur că ai făcut-o, dar nu era necesar. Ea oftă şi-şi lăsă mâinile în poală. Ai vrut ca eu să văd o casă rece, goală, unde în afară de nefericire, n-a mai rămas mare lucru din ceea ce a existat odinioară. Ai vrut ca eu să înţeleg, că asemeni casei, tu nu ai nimic de oferit.

El simţi nevoia aproape disperată de a se apropia şi de a-şi lăsa capulân poala ei.

— N-am nimic de oferit.

— Nirvrei, îl corectă ea. Şi având în vedere exemplul din viaţa ta, este destul de logic. Problema, Schimmer –, horn, este că sentimentele nu sunt logice. Ale mele nu sunt. Ea îşi înclină capul, iar soarele i se topi pe piele,

încălzind-o; vocea ei era domoală; toată atmosfera din jurul ei era liniştitoare. Ţi-am spus că te iubesc şi probabil ai fi preferat o palmă peste faţă în locul acestei declaraţii, dar asta este. N-am vrut să rostesc aceste cuvinte, sau poate am vrut. Cu un gest vulnerabil şi plictisit, ea îşi trecu mâna prin păr. Poate am vrut, repetă ea încet. Căci cu toate că mi-am închipuit cum vei reacţiona, eu nu mi-am ferecat sentimentele. Sunt sentimentele rinele, Jed. Nu-ţi cer absolut nimic.

— Când o femeie îi spune unui bărbat că-l iubeşte, cere aproape tot.

— Aşa vezi tu lucrurile? Ea zâmbi uşor, însă ochii îi erau încărcaţi de tristeţe. Lasă-mă să-ţi spun cum văd eu lucrurile. Dragostea mea e un dar, care, bineînţeles, poate fi refuzat. Refuzul nu distruge darul, pur şi simplu îl pune deoparte. Eşti liber să procedezi astfel. Eu nu-ţi cer în schimb un dar. Nu că nu aş vrea, dar nu mă aştept la unul.

Ea se ridică atunci şi apropiindu-se de el îi cuprinse tandru faţa în mâini. Ochii ei erau încă trişti, însă în ei exista o milă nesfârşită care îl umilea.

— Acceptă ce ţi se oferă, Jed, mai ales când îţi este dăruit cu generozitate şi fără speranţe. N-am să-ţi mai arunc în faţă sentimentele mele, pentru că acest lucru nu ar face decât să ne stingherească pe amândoi.

— Te laşi descoperită, Dora.

— Ştiu. Mie mi se pare corect. Ea îi sărută pe un obraz, apoi pe celălalt şi în cele din urmă pe gură. Relaxează-te şi bucură-te, Jed. Eu aşa am de gând să fac.

— Eu nu sunt persoana de care ai nevoie. El însă o trase mai aproape şi o ţinu strâns la piept, căci ea era cea de care el avea nevoie. Ea era întocmai persoana de care el avea nevoie.

— Te înşeli. Dora închise ochii, dorind din tot sufletul să-şi poată stăpâni lacrimile ameninţătoare. Te înşeli şi în legătură cu casa. Nu faci decât să le slujeşti pe amândouă.

Jed tot pierdea şirul conversaţiei. Ştia că amănuntele pe care el şi Brent le discutaseră erau vitale, însă el

continua să o vadă pe Dora învăluită în razele soarelui, stând pe pervazul ferestrei din camera lui veche, pe care o ura.

Îşi tot amintea senzaţia mâinilor ei mângâindu-i faţa atunci când cu un zâmbet pe buze ea îi ceruse să-i accepte dragostea.

— Jed, mă faci să mă simt ca un plictisitor profesor de istorie.

Jed clipi şi se concentră.

— Poftim?

— Vezi? Oftând, Brent se lăsă pe spătarul scaunului. Vrei să-mi spui ce te frământă?

— Nimic. El îşi alungă starea gustând din energizanta cafea a secţiei. Ce ai descoperit tu despre Winesap, dă senzaţia că el este o altă verigă. Eu tot cred că metoda cea mai bună de a trata situaţia este să ne apropiem de omul din vârf, de Finley. Nu direct. Cu cât ţinem mai mult timp pictura la adăpost, cu atât mai bine.

— Ce am aflat eu despre tipul ăsta n-ar umple o ceaşcă, completă Brent. Este bogat, atât de bogat, încât pe lângă el, tu, amice, pari un calic prosper, sigur, obsedant de retras.

— Şi, în calitate de director al unei mari firme de import-export, ar putea asigura depozitul perfect pentru bunuri de contrabandă.

— Dacă am putea demonstra asta doar prin simpla dorinţă, murmură Brent. Nu avem nicio dovadă asupra lui Finley. Desigur, transportul a fost adresat secretarului lui, iar DiCarlo lucrează pentru el.

— DiCarlo e mic copil, e un escroc. Nu este nevoie decât să te uiţi la Dosarul lui.

— Iar Finley nu are dosar. Este idealul american, individul modest, ridicat prin forţe proprii, cetăţeanul de bază.

— Atunci puţine săpături nu l-ar deranja, sublinie Jed. Vreau să fac o călătorie la Los Angeles.

— M-am gândit eu că aici voiai să ajungi. Stânjenit,

Brent se foi în scaun. Ascultă, Jed, ştiu că şşti implicat personal în povestea asta. Departamentul nu s-ar fi descurcat fără tine.

— Dar, îl întrerupse Jed, eu nu mai fac parte din departament.

Simţindu-se groaznic, Brent îşi împinse ochelarii, îşi aranjă hârtiile de pe birou.

— Goldman pune întrebări.

— Poate că este timpul să le răspunzi.

— Comisarul este de aceeaşi părere.

— EU sunt civil, Brent. Nimic nu mă poate împiedica să nu fac o călătorie pe Coastde Vest, pe cheltuiala mea, pe timpul meu.

— Vrei să încetezi cu prostiile? se răsti Brent. Ştiu că-l vei întâlni pe comisar peste o oră şi amândoi ştim ce îţi va spune. N-o să rămâi la infinit în expectativă. Fă-mi viaţa mai uşoară şi spune-mi că-ţi reiei slujba.

— Nu pot să-ţi spun asta. Pot să-ţi spun că am să mă maigândesc.

Înjurătura de pe limba lui Brent se evaporă.

— Serios?

— Sunt mai serios decât am crezut că voi fi vreodată. Jed se ridică şi se plimbă între uşa cu geam jivrat, fişetele zgâriate şi oala mare de cafea plină cu zaţ. La naiba, duc dorul acestui loc. Aproape amuzat de el, Jed se întoarse. Nu e o tâmpenie? Duc dorul fiecărui minut de plictiseală, fiecărui raport nenorocit, fiecărui recrut căruia îi tremură fundul de frică. Nouă zile din zece dau să-mi pun hamurile înainte de a-mi aminti că nu mai sunt la locul lor. Ba chiar m-am gândit să-mi cumpăr o antenă rotitoare ca să ştiu ce dracu' se întâmplă pe aici.

— Aleluia. Brent îşi împreună mâinile într-un gest de rugăciune. Lasă-mă să-i spun lui Goldman. Te rog, lasă-mă să fiu eu acela.

— N-am spus că mă întorc.

— Ba da, ai spus. Qedând impulsului, Brent sări în

picioare, îl apucă pe Jed de umeri şi-l sărută.

— Doamne, Chapman! Strânge-mă de mână.

— Oamenii te vor întâmpina ca pe un zeu. Ce părere are Dora despre asta?

Zâmbetul prostesc al lui Jed pieri.

— Nu are nicio părere. N-am discutat problema. Nu o priveşte.

— Oh! Brent îşi împinse limba în obraz. Eu şi Mary Pat am făcut un pariu. Ea a zis că voi închiria fracul de cavaler de onoare până la sfârşitul anului şcolar. Eu am zis că până la vacanţa de Paşte. Noi ne dirijăm viaţa după calendarul şcolar.

Freamătul de panică din stomac îl făcu pe Jed să se clatine.

— N: ai nicio bază.

— Haide, căpitane, eşti nebun după ea. Acum zece minute pluteai în visare. Şi dacă nu era ea protagonista gândurilor tale, eu îl pup pe Goldman pe gură.

— Eşti îngrozitor de libertin în a-ţi arăta afecţiunea zilele astea. Las-o moartă, nu vrei?

Brent cunoştea acel ton, echivalentul verbal al unui zid de cărămidă.

— În regulă, dar de tine depinde dineul meu în doi la *The Chart House*. Brent se sprijini de marginea biroului. Aş aprecia mult dacă îmi vei destăinui şi mie înţelegerea la care veţi ajunge tu şi comisarul. Fie că pleci oficial sau nu la Los îngeles, eu pot să fac nişte aranjamente.

— Vom lua mâine legătura cu baza.

— Căpitane, adăugă Brent înainte ca Jed să ajungă la uşă. Fă-mi un serviciu şi lasă-i să te corupă cu întoarcerea, în regulă? Pot să-i fac o listă cu lucrurile care ne trebuie aici.

Brent zâmbi răutăcios şi începu să-şi imagineze în fel şi chip modul în care avea să-i aducă vestea lui Goldman.

Era aproape miezul nopţii când Dora, renunţând să mai încerce să adoarmă, îşi îmbrăcă halatul. Un caz

obişnuit de insomnie. Nu se datora faptului că Jed nu se întorsese acasă sau că nu telefonase.

Lucrurile stăteau destul de rău, recunoscu ea, dacă începuse să se mintă.

Dădu drumul la combină, însă tulburătoarele blues-uri ale lui Bonnie Raitt se potriveau atât de bine cu starea ei încât închise aparatul. Rătăcind prin bucătărie, luă ibricul şi-l puse pe foc.

Cum de stricase totul? se întreba ea oscilând nepăsătoare între muşeţei şi ceai de lămâie. 4Mu-şi dăduse seama că tipul avea să se îndrepte spre colină când avea să audă cele două cuvinte? Nu. Ea aruncă un pliculeţ de ceai în ceaşcă. Nu ştiuse, pentru că nu mai rostise niciodată acele cuvinte. Iar acum că era într-un spectacol adevărat, îşi spusese replica în pripă.

Eie bine, nu putea retracta, conchise ea. Şi îi părea rău că ea şi Jed nu citiseră acelaşi scenariu…

El nu-i întoarse cuvintele şi nici nu o învălui mă bucurie. Din acea clipă fatală, din urmă cu vreo treizeci şi şase de ore, el nu făcu decât ca, sistematic şi subtil, să bată în retragere. Ea se temea că el avea să dea înapoi până ar fi dispărut complet.

Nu avea ce să facă. Îşi turnă apa fierbinte în ceaşcă şi aşteptând ca ceaiul să-şi lase tăria, se apucă să cotrobăie după prăjituri. Nu-l putea forţa pe Jed s-o lase să-i arate cum era să dăruieşti şi să primeşti dragoste. Nu putea decât să-şi ţină promisiunea de a nu-şi mai exterioriza sentimentele. Indiferent cât de mult 9 durea acest lucru.

Deoarece îi mai rămăsese o fărâmă de satisfacţie, era evident că Bonnie Raitt se înşelase în această privinţă, se gândi ea. Dragostea îţi dădea într-adevăr satisfacţii. Avea de gând să se adune şi să-şi continue viaţa, împreună cu el, spera ea. Şi chiar fără el, dacă era nevoie. Socoti că putea începe chiar de acum, ducându-se jos şi punându-şi la treabă creierul complet treaz.

Cu ceaiul în mână, ea se îndreptă spre uşă,

*amintindu-şi în ultima clipă să-şi pună cheile în buzunar şi să încuie. Ura acest lucru, această senzaţie de a nu fi complet în siguranţă în propria ei casă. Din această cauză, era silită să aprindă luminile pe unde mergea.

Odată aranjată în depozit, reluă plictisitoarea muncă de reorganizare a dosarelor pe care le răscolise DiCarlo.

4 Ca de obicei, Liniştea şi munca neîntreruptă o relaxau şi o absorbeau. Îi plăcea să pună fiecare lucru la locul lui, oprindu-se din când în când să „studieze o chitanţă şi să-şi aminţească de emoţia vânzării.

Un press-papiers de patruzeci de dolari, comemorând Târgul Mondial New York. O oglindă de toaletă, marchetată, de trei mii de dolari. Trei însemne pentru reclamă, *Basso*, *Olympic Ale şi Player Cigarettes*,.la o sută nouăzeci, douăzeci şi şapte şi respectiv o sută optzeci şi cinci de dolari.

Jed, rămas pe mijlocul scărilor, o privea. Aprinsese luminile în toată casă, ca un copil lăsat singur noaptea. Purta halatul verde şi o enormă pereche de şosete roşii. Ori de câte ori se aplecă să citească o hârtie, părul îi cădea pe lângă obraji, încadrându-i faţa. Cu un gest natural şi-l dădea spre spate, îndosaria hârtia şi se întindea după alta.

Bătăile inimii lui, care se acceleraseră când văzuse uşa de la hol deschisă, se domoliseră. Chiar şi cu dorinţa care părea să nu-i dea pace ori de câte ori era în apropiere, el se simţea întotdeauna liniştit privind-o.

Când ea se întoarse el deja îşi pusese arma la loc sub haină.

Dora zări silueta şi tresări. Hârtiile i se împrăştiară în încercarea de a-şi înăbuşi strigătul.

— Ce faci? zise ea furioasă. Încerci să mă sperii de moarte?

— Nu. El coborî în capul scărilor. Ce naiba faci» Conroy? Este trecut de miezul nopţii.

— Ce pare că fac? Exersez menuet. Ruşinată de reacţia ei, Dora se aplecă să adune hârtiile împrăştiate.

— Erai foarte atrăgătoare. El se ghemui şi îi atinse

mâinile. Îmi pare rău că te-am speriat. Cred că erai prea obosită şi nu m-ai auzit.

— Nu-i nimic.

— Ar trebui să fii în pat. El îi ridică uşor capul spre lumină. Arăţi obosită.

— Mulţumesc mult.

— Şi eşti şi colţoasă.

— Nu sunt. Ea trase aer în piept luându-şi o alură ofensată. Resping acest termen, atât în calitatea mea de feministă cât şi în cea de iubitoare de câini.

Stăruitor, el îi dădu părul pe după urechL Ea reuşise să pareze destul de repede, se gândi el. Însă ochii îi râmaseră îngrijoraţi şi prudenţi după ce primul val de spaimă dispăru. El deja o făcuse să sufere şi era foarte probabil să o facă din nou.

— Haide sus, iubito.

— Nu am terminat încă.

Jed îşi ridică o sprânceană. În tonul ei se simţea o urmă de resentiment, care îl făcu să se simtă mic şi incredibil de prost.

— Eşti supărată pe mine.

— Nu sunt. Ea îşi îndreptă spatele, inspiră profund şi cu un efort de voinţă dădu veridicitate afirmaţiei. Nu sunt, repetă ea calmă. Dacă nu sunt în apele mele este pentru că mă simt inutilă, trebuind să ţin închis magazinul şi necinstită, minţindu-mi familia.

— Nu trebuie să faci niciunul din aceste lucruri. Nu este niciun motiv ca să nu deschizi mâine şi te-ai simţi mai bine dacă vei lămuri toată situaţia familiei tale.

Ea se gândi o clipă.

— Am să deschid, hotărî ea, dar n-am să spun familiei. Nu încă. Rămâne să văd când am s-o fac.

El vru să o contrazică însă simţi că nu poate. Nu era aceasta aceeaşi logică pe care o folosea şi el ca să-şi liniştească conştiinţa? Nu avea să-i spună despre întâlnirea cu comisarul şi despre hotărârea lui de revenire în poliţie.

Nu încă.

— Haide sus, repetă el. Am să-ţi fac un masaj.

— De ce?

— Pentru că eşti încordată, rosti el printre dinţi. La naiba, Conroy, ce te interesează de ce? Nu trebuie decât să stai acolo întinsă şi să încerci să te simţi bine.

Stingându-şi ochii şi privind printre gene, ea păşi în spate.

— Eşti drăguţ cu mine? De ce? Mă pregăteşti pentru ceva, Schimmerhorn. Intenţionezi să faci ceva ce ştii că nu-mi va plăcea. Ea alergă pe scări după el. Nu-mi ascunde. În timp ce el descuia uşa, ea îi atinse braţul. Te rog. E ceva în legătură cu DiCarlo, nu-i aşa? în legătură cu tabloul şi cu toată încurcătura asta.

Era mai mult decât atât. Şi mai puţin. El se întrebă dacă nu cumva era laşitate să-i spună doar o parte din adevăr.

— Plec la Los Angeles ca să discut cu şeful lui DiCarlo.

— Winesap? Concentrându-se, sprâncenele ei se încruntară. Lui îi era adresat transportul, nu-i aşa?

— Numele şefului este Finley, Edmund J., îi zise Jed. Eu rămân la ideea că el este creierul.

— Şi crezi că el, Finley, aştepta transportul, că el a aranjat contrabanda?

— Da. El turnă whisky pentru amândoi. Aşa cred eu.

— Ce ştii despre el?

— Suficient ca să cumpăr un bilet spre Los Angeles. El îi întinse paharul, după care începu să-i prezinte pe scurt informaţiile

— Import-export, murmură ea când el termină. Atunci probabil că este colecţionar. În general oamenii care se ocupă de astfel de lucruri sunt. Este posibil să nu fie la curent cu filiera lui DiCarlo, în definitiv, ai zis că este o companie. Mare. Dar dacă este…

El surprinse licărul din ochii ei şi-şi înăbuşi un oftat.

— Nu te gândi, Conroy. Poţi deveni primejdioasă când gândeşti.

— Dar gândesc. Ea ridică paharul şi-l dădu peste cap dintr-o înghiţitură. Şi cred că nu tu eşti cel care ar trebui să stea de vorbă cu Finley, continuă Dora, întinzându-i paharul să i-l reumple. Ci eu.

Capitolul 24

— Nu eşti în toate minţile.

— O afirmaţie logică, perfect normală. Deoarece Jed nu schiţă niciun gest ca să-i umple Dorei paharul, ea luă sticla şi şi-l umplu singură. Şi dacă ţi-ai ţine puţin în frâu euf masculin, ai înţelege şi de ce.

— Nu are nimic de a face cu eul. Deşi avea, puţin, şi acest lucru îl scotea din sărite. Are de a face cu simţul realităţii. Nu eşti indicată să abordezi ceva de genul acesta.

— Dimpotrivă. Entuziasmată de idee, ea începu să se plimbe prin cameră, rotindu-şi whisky-ul din pahar, desfătându-se cu rolul pe care avea să-i joace. Sunt cea mai indicată. În definitiv, eu am fost vjetima angajatului lui. Eu, nevinovată, necăjită, voi apela la înţelegerea lui Finley, dacă el, la rândul lui este nevinovat, sau, deoarece şi eu sunt tot o colecţionară, la imaginaţia lui, dacă este vinovat. Pe scurt, Schimmerhorn, ea se întoarse şi-şi ciocni paharul de al lui, acest rol îmi vine ca turnat.

— Nu, este o probă nenorocită, Conroy.

— În esenţă, este. Dumnezeule, când ai de gând să-ţi mafaduci nişte mobilă aici? în lipsa unui scaun adecvat, cu o mişcare iute ea se aşeză pe masă. Care era planul tău, căpitane, să năvăleşti în biroul lui, cu arma în mână?

— Nu fi mai ridicolă decât este nevoie.

— M-am gândit eu că nu. Ai solicita, dacă îmi este permis să-mi imaginez scena, o audienţă ca să discutaţi oficial neplăcuta situaţie, apelând probabil în final la ajutorul lui în localizarea lui DiCarlo, nu-i aşa? Ea îşi ridică o sprânceană, aşteptând ca el să confirme sau nu su

Poziţia ei. Nu primi însă niciun răspuns. Fără să se teamă, ea continuă: în tot acest timp vei încerca să găseşti o fisură în armura lui, dacă într-adevăr are o armură sau o fisură. Vei dobândi astei o imagine asupra activităţii pe care o desfăşoară, asupra stilului lui, formulându-ţi o părere documentată asupra culpabilităţii lui.

— Vorbeşti ca un avocat sărit, mormăi el. Urăsc avocaţii.

— Astea-s flecăreli de poliţist. Am nişte prieteni foarte buni care sunt avocaţi, iar tată I-a interpretat excelent pe Henry Drummond din piesa *Moştenind vântuf*. Ia să vedem acum. Ea se aşează picior peste picior, halatul deschizându-i-se şi dezvelindu-i coapsele lungi şi catifelate. Cum voi juca eu asta?

— Nu vei juca, Conroy. El vorbi răspicat şi-i prinse bărbia în mână. Nu vei juca.

— Ba da, zise ea imperturbabilă. Pentru că amândoi ştim că este soluţia perfectă. Zâmbind, ea îi dădu mâna la o parte de pe bărbia ei şi i-o sărută. Poţi să vii cu mine, ca să mă ţii departe de Rodeo Drive.

Nu exista decât o singură cale prin care ea putea fi lămurită şi aceasta presupunea mult calm.

— Dora, nu am niciun indiciu asupra individului. N-am putut obţine nicio informaţie solidă. S-ar putea să fie un tip drăguţ şi cumsecade care colecţionează timbre în timpul liber şi care să nu aibă nimic de a face cu contrabanda. Dar este posibil ca DiCarlo să fi fost trăgaciul armei lui. Intrarea în terenul lui este periculoasă, şi n-am să-mi asum acest risc cu tine.

— De ce? zise ea încet. S-ar putea crede că nu-ţi sunt indiferentă.

El îşi afundă mâinile în buzunare.

— La naiba, ştii doar că ţin la tine.

— Ştiu că vrei, dar a ţine la cineva este cu totul diferit. Totuşi, este drăguţ să auzi aşa ceva.

— Nu mă ameţi cu chestii din astea. El nu trebuia să se lase din nou ademenit de ea în primejdioasa discuţie pe

tema sentimentelor. Problema este Finley. Dacă este implicat, nu va trebui decât să-şi arunce o privire ca să vadă ca prin sticlă prin feţişoara asta drăguţă a ta.

— Vai, vai, într-o singură noapte îmi spui că ţii la mine şi că sunt drăguţă. Mi se topeşte inima.

— Ar trebuie să te pocnesc, zise el printre dinţi.

— Dar n-o vei face. Ea zâmbi şi întinse o mână. Latri mult şi muşti puţin, ăsta eşti tu, Schimmerhorn. Hai să ne culcăm. O să lămurim treaba asta mâine dimineaţă.

— Nu avem nimic de lămurit. Eu plec, iar tu rămâi.

Dora îşi lăsă mâna să cadă, deznădăjduită.

— Nu ai încredere în mine. Asta este, nu-i aşa? Ea îşi apucă buza de jos cu dinţii încercând să-i oprească tremuratul, însă vocea i se îngroşă emoţionată, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu se pune” problema încrederii. El îşi scoase o mână din buzunar, Şi şi-o trecu prin păr. Nu o lua ca pe ceva personal.

— Dar cum să o iau? Prima lacrimă se rostogoli, lăsându-i o dâră solitară pe obraz. Ochii îi străluceau înotând în lacrimile durerii. Nu înţelegi că trebuie să fac ceva? Că nu pot să mai stau în umbră după ce eu şi casa am fost violate în felul în care am fost. Nu mai pot răbda, Jed. Nu pot să mai suport ca tu să te gândeşti la mine ca la o victimă neajutorată care ţi-a apărut în cale.

— Încetează. Lacrimile ei îl făcură să se simtă neputincios, îl vlăguiră. Vino aici, iubito. Nu plânge. Stângaci, el îşi puse mâna pe părui ei. Nu pot să suport. Tandru, el îi sărută buzele tremurătoare. Eu nu te consider o neajutorată.

— * Atunci o inutilă, zise ea cu un suspin zguduitor.

— Nici. El îi şterse lacrimile cu degetele şi era pe punctul de a implora. Nu eşti pregătită pentru aşa ceva. Dacă tipul va bănui ceva, totul se poate nărui înainte de a începe.

Ea îşi trase nasul şi îşi lipi faţa de gâtul lui.

— Tu ai bănuit…?

— Poftim?

— Tu ai bănuit ceva? îl întrebă ea pe un ton normal. Trăgându-se în spate Dora îi zâmbi fără cea mar mică urmă de remuşcare. Ai crezut, nu-i aşa? Râzând, ea îl bătu uşor pe obraz, în timp ce el o fixă cu ochii înfuriaţi şi pătrunzători. Să nu te simţi prea prost, Schimmerhorn. Ţi-am spus că odată am fost bună. Ea ridică din nou paharul ca să toasteze. Şi sunt foarte, foarte bună. Şi asta nu a fost decât o reprezentaţie improvizată.

— Poate că am să te pocnesc cu adevărat. Dacă vei mai izbucni vreodată aşa în lacrimi, jur că am s-o fac.

— Te-am făcut să te simţi ca un caraghios, nu-i aşa? Ea oftăjDrofund. Uneori duc dorul scenei. Apoi ridică din umeri. Însă nu prea des. Fii sigur* căpitane, domnul Finley ăsta al nostru va vedea exact ce voi vrea eu să vadă. Am să cânt la el ca la un acordeon.

Dora se putea descurca. El ura siguranţa pe care i-o oferea faptul că ea se putea descurcă perfect.

— Şi dacă îmi pierd într-atât minţile încât să fiu de acord cu această idee creaţă, vei face exact ce ţi se va spune?

— Nu, dar voi încerca să fac exact ce mi se spune. Jed, nu mergem decât ca să-l tragem de limbă.

Aşa se gândise şi el, dar voia să afle în ce ape se scaldă individul şi voia să-l facă să muşte din momeala lui.

— Nu vreau să păţeşti ceva.

Ea se înmuie toată, ochi, gură, inimă.

— Ăsta este unul din cele mai frumoase lucruri pe care mi le-ai spus.

— Dacă îţi va face ceva, îl omor.

Zâmbetul ei delicat pieri.

— Nu pune pe umerii mei o asemenea greutate. În regulă? Mă sperie.

El o ridică de pe masă şi o coborî pe podea.

— Conroy, am zis că nu cred că eşti neajutorată, că nu cred că eşti inutilă, dar nu ţi-am spus niciodată ce cred

că eşti.

— Nu, nu mi-ai spus. Ea se strâmbă şi se încordă.

— Eşti importantă, rosti el simplu, topindu-i inima. Foarte importantă.

Până a doua zi la prânz, Dora simţi că măcar o parte din viaţa ei revenise la normal. Magazinul se deschisese.

Prima vânzare în încălzi într-atât sufletul, încât îi făcu ciţentului un rabat de zece la sută. Când Lea veni să o ajute la afluenţa de după-amiază, Dora o întâmpină cu o îmbrăţişare fierbinte.

Râzând, Lea se descătuşă din strânsoare.

— Ce înseamnă asta? Ai câştigat la loterie?

— Mai ceva. Am deschis magazinul.

Lea îşi dezbrăcă paltonul şi-şi înfoie părul.

Nu* mi-ai explicat niciodată de ce a fost închis.

— Prea complicat, zise Dora plină de vervă. Am avut nevoie de câteva zile ca să mă liniştesc.

— Spargerea te-a. Afectat mai mult decât ai lăsat să se vadă. Lea înclină satisfăcută din cap. Am ştiut eu.

— Cred că aşa e. Oricum am avut o serie de vizitatori şi am cumpărat din nou de la patiserie acele fursecuri cu umplutură de ciocolată. Lea inspiră adânc.

— Cum o să reuşesc eu să dau jos cele două kilograme care le-am pus în timpul sărbătorilor?

— Cu voinţă.

— Corect. Oh, mama, mi-a spus să te întreb despre tablou.

Cutia cu fursecuri aproape că-i scăpă Dorei printre degete.

— Tablou?

— Ceva în legătură cu un tablou pe care i l-ai împrumutat şi pe care pe urmă i l-ai luat înapoi. Lea renunţă la voinţă şi alese un fursec glazurat. S-a gândit să i-i cumpere tatii de ziua Sfântului Valentin. Se pare că tata a prins drag de el.

— Oh… l-am vândut. Cel puţin ăsta era adevărul, îşi

amintiea. Mai păstra încă în cutia de bijuterii, ca pe o scrisoare de dragoste, cei optzeci de dolari de la Jed.

— Te simţi bine? Ochii pătrunzători ai Leei priviră chipul Dorei. Ari puţin agitată.

— Hmmm? Nu, mă simt bine. Intru din nou în horă. De fapt, sunt puţin împrăştiată. S-ar putea să plec mâine la Los Angeles pentru câteva zile.

— Pentru ce?

— Se află acolo o firmă importantă cu care aş vrea să intru în legătură. Nu vreau să închid din nou magazinul. Nu era niciun motiv, îşi zise ea, de vreme ce Brent trăgea toate sforile ca să asigure protecţia poliţiei.

— Nu-ţi face grijă. Eu şi cu Terri ne vom descurca. Telefonul de pe tejghea sună de două ori, Lea ridică dintr-o sprânceană. Vrei să răspund eu?

— Nu. Dora îşi alungă senzaţia de, vinovăţie pe care o simţea şi ridică receptorul aflat la câţiva centimetri de mânia ei. Bună ziua, *Salonul Dorei*.

— Vă rog, aş dori să vorbesc cu domnişoara Isadora Conroy.

— La telefon.

— Domnişoară Conroy. De la biroul lui din Los Angeles. Winesap îşi îndreptă atenţia asupra însemnărilor minuţios repetate. Vă vorbeşte, Francis Petroy*

— Da, domnule Petroy, zise Dora în clipa în care Lea se întoarse ca să întâmpine un client.

— Sper că nu vă deranjez, însă numele şi numărul dumneavoastră de telefon mi-au fost date de o doamnă Helen Owings din Front Royal, Virginia.

— Da. Degetele Dorei se încordară pe receptor. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Mai degrabă aş spune ce putem face unul pentru celălalt. Winesap citi de pe însemnări cuvintele „chicotit jovial şi dându-şi toată silinţa reuşi să obţină efectul precizat. În legătură cu o pictură pe care aţi* cumpărat-o de la o licitaţie în luna decembrie. Un Billingsly.

Toată saliva din gura Dorei se evaporă.

— Da, ştiu despre ce vorbiţi. Tabloul abstract.

— Exact. Întâmplător colecţionez lucruri abstracte. M-am specializat în artişti necunoscuţi, într-o regretabil de mică măsură, înţelegeţi.

— Desigur.

— Mi-a fost imposibil să particip la acea licitaţie, o problemă urgentă în familie. Speranţele mi-au crescut puţin când doamna Owings m-a informat că tabloul a fost vândut unui comerciant şi unui colecţionar.

— De fapt, zise Dora, încercând să câştige timp, sunt puţin dintr-amândouă.

— Oh, vai de mine. El începu să răsfoiască prin hârtii. Nicăieri numeroasele lui însemnări, nu făceau referire la un asemenea răspuns. Vai de mine.

— Dar întotdeauna mă interesează ofertele ferme, domnule Petroy. Poate doriţi să veniţi să vedeţi tabloul. Mă tem că acest lucru nu se va putea decât spre sfârşitul săptămânii viitoare. Ea se opri, mimând răsfoirea agendei. Programul meu este puţin cam încărcat până atunci.

— Este excelent. De-a dreptul excelent. Uşurat, Winesap, îşi tamponă tanspiraţia de pe gât cu batista. Ce zi vă convine, domnişoară Conroy?

— V-aş putea programa joi, să zicem la două?

— Perfect. Grăbit, Winesap mâzgăli data. Sper să păstraţi până atunci tabloul. N-aş vrea să ratez ocazia.

— O nici eu nu aş vrea să o ratez. Ea zâmbi răutăcios spre perete. Am promis, că nu-l voi da până nu vom discuta condiţiile. Aveţi un număr de telefon unde să pot suna în caz ca intervine ceva?

— Sigur. Conform instrucţiilor, Winesap spuse numărul de telefon al uneia din filialele lui Finley din New Jersey. În timpul orelor de serviciu, zise el. Numărul de telefon particular este secret.

— Înţeleg perfect. Atunci pe joia viitoare, domnule Petroy.

Ea închise, prea furioasă ca să se poată bucura de senzaţia de mândrie. O lua. Drept tâmpită, se gândi ea clocotind. Ei bine, DiCarlo, sau Finley, sau Petroy sau cum dracu' te-o fi chemând, te aşteaptă o surpriză nu prea plăcută.

— Lea, trebuie să plec o oră. Dapă se întoarce Jed, spune-i că trebuie să vorbesc cu el.

— Bine, dar unde… Lea se întrerupse şi, punându-şi pumnii în şolduri rămase cu privirea fixată pe uşa care se închidea.

Ar fi trebuit să sune mai întâi Dora reveni în parcare după o încercare fără succes la secţia de poliţie. Locotenentul Chapman era „pe câmp". Suna de parcă s-ar fi dus să vâneze fazani, se gândi ea morocănoasă.

Cum ar fi trebuit să anunţe că intrase în legătură cu contrabandiştii când nu era nimeni în preajmă căruia să-i spună? Zări atunci maşina lui Jed şi-şi îngădui să surâdă. El urma să înveţe că nu era singurul care putea să gândească.

Îl găsi în depozit, vopsind liniştit rafturile.

— Aici erai. Regret pe trebuie să folosesc aceste cuvinte banalizate, dar unde este poliţistul atunci când ai nevoie de el?

El continuă să vopsească.

— Dacă aveai nevoie de un poliţist, ar fi trebuit să suni la 911.

— M-am dus direct la sursă. Vrând să prelungească suspansul, ea îşi dezbrăcă haina. Însă Brent nu era acolo. Cum se face că le ziceţi „câmp" zonelor voastre de acţiune? Nu-mi aduc aminte să fi văzut vreun câmp prin Philadelphia.

— Micul nostru mod de a-i impresiona pe civili. De ce aveai nevoie de Brent?

— Pentru că, ea făcu o pauză teatrală, am luat contact.

— Cu ce?

— Cu cine, Schimmerhorn, nu fi* obtuz. Am primit un

telefon de la domnul Petroy, numai că nu cred că era domnul Petroy. S-ar fi plitut să fi fost DiCarlo, însă vocea nu se potrivea. Poate că se deghizase, dar sunt destul de bună la voci. Poate a pus pe altcineva să dea telefon, zise ea gânditoare. Sau poate că a fost Finley, dar…

— Stai jos, Conroy. Jed aşează pensula pe capacul cutiei cu vopsea. Încearcă un Jack Webb.

— Un Jack Webb? Oh! Ochii ei se luminară. Doar faptele. Am înţeles.

— Eşti de-a* dreptul afurisită. Stai jos.

— În regulă. Ea se aşează şi se imaginã completând un raport. Ca urmare, relată întreaga conversaţie telefonică cu cea mai mare precizie, complet şi fără înfloriturí. Cum a fost? întrebă ea când termină.

— Unde naiba ţi-a fost mintea când ai stabilit întâlnirea cu el fără să mă consulţi?

Ea se aşteptase ca el să fie impresionat, nu enervat.

— Trebuia să fac ceva, nu-i aşa? N-ar fi bătut la ochi dacă un comerciant ezită să se întâlnească cu el? Spatele lui Jed se încordă defensiv. Însă este destul de dubios. Un colecţionar de artă interesându-se de opera unui pictor care poate nici nu există. L-am verificat pe Billingsly. Nu există niciun Billingsly, aşa că de ce s-ar deranja cineva, să dea de un tablou al lui Billingsly? Pentru că, zise ea, ridicând un deget ca să accentueze, doreşte Monet-ul.

— Splendid, Conroy. Al naibii de „strălucitor. Dar nu asta este esenţa chestiunii.

— Bineînţeles că e. Ea expiră prelung, *fluturându-şi bretonul. M-a luat drept proastă. O fi crezut că sunt vreo Iciocăreasă hapsână care nu-şi deosebeşte fundul de o vază de porţelan, însă va constata că se înşală amarnic.

— Nici chestia asta nu atinge miezul problemei. Trebuia să-l amâni până mă întorceam.

— M-am descurcat foarte bine şi singură, mulţumesc. Nu sunt o idioată.

— Ai instalat pe sistemul telefonic asterics-69?

Chipul ei păli. *

— Poftim?

— Rechemarea apelului. Apeşi o serie de butoane şi telefonul tău sună la ultima persoană care te-a căutat.

— Oh! Deoarece vântul îi îneca, se toate corăbiile, ea îşi examină unghiile. Da. Cred că am.

El îi privi atent capul plecat.

— Bănuiesc că nu ai încercat?

— Nu mă pot gândi la tot, mormăi ea. Optimistă, ea îşi ridică privirea. Putem să încercăm acum.

— De când m-am întors eu telefonul a sunat de trei ori.

— Oh! Ea se ridică de pe scaun. Haide, dă-i drumul. Spunermi c-am dat totul peste cap.

— Nu mai este nevoie, ai făcut-o tu deja. O mângâie pe păr. Nu te supăra prea tare, Nancy Drew, chiar şi detectivii amatori o mai dau în bară din când în când.

Ea îi împinse mâna la o parte.

— Fă paşi, Schimmerhorn.

— Mă voi gândi împreună cu Brent cum să ne ocupăm joi de Petroy. Până atunci ne vom întoarce.

— Vă veţi întoarce? Pleci undeva împreună cu Brent?

— Nu, noi doi plecăm. El îşi afundă mâinile în buzunare. Nu era bucuros de turnura pe care o luase situaţia, însă ceea ce făcuse ea fusese logic. Mâine plecăm la Los Angeles.

— O voi face? îşi duse mâna în dreptul inimii, după care sări în braţele lui. Într-adevăr am s-o fac, repetă ea. Emoţionată de această perspectivă, Îi acoperi faţa lui Jed cu sărdtări. Ştiam eu că ai să vezi lucrurile la fel ca mine.

— Nu le-am văzut. Am votat contra. Nu avea de gând să recunoască că văzuse simpla frumuseţe a ideii ei şi o recomandase lui Brent.

— N-are importanţă. Îl sărută din nou, profund. Mâine? zise ea dându-se în spate. Dumnezeule, ce repede! Trebuie să mă hotărăsc ce toalete să îmbrac.

— În ciuda tuturor eforturilor el nici nu te va vedea.

— Bineînţeles că mă va vedea. Se opri, încruntându-sev Cum iâvom face să dorească să mă vadă?

— Îl vei suna şi-i vei spune exact ce-ţi voi zice eu.

— Înţeleg. Înclină capul şi-şi ridică o sprânceană. Mi-ai scris scenariul, Schimmerhorn? învăţ repede. Pot să-l memorez într-o clipă.

— Fă doar ce ţi se spune.

La Los Angeles, Winesap intră în biroul lui Finley cu o încruntătură îngrijorată pe chip.

— Domnule Finley. Domnişoara Conroy este pe linia doi. Aşteaptă să vorbească cu dumneavoastră.

— Chiar aşa? Finley închise dosarul pe care îl studia, şi-şi împreună mâinile deasupra acestuia. O întorsătură interesantă!

Mâinile lui Winesap se frângeau agitate.

— Domnule Finley, când am vorbit mai devreme cu dânsa mi s-a părut destul de cooperantă. Nu arh menţionat deloc legătura mea cu dumneavoastră. Nu ştiu ce ar putea să însemne asta.

— Atunci vom afla, nu-i aşa? Stai jos, Abel, El ridică receptorul şi, zâmbind, se lăsă pe spătarul scaunului. Domnişoara Conroy? Sunt Edmund Finley.

El ascultă, zâmbetul devenindu-i tot mai larg şi mai funebru.

— Mă tem că nu vă pot urmări, domnişoară Conroy, întrebaţi de unul din angajaţii mei – Anthony DiCarlo? îhţeleg. Înţeleg. El ridică de pe birou un cuţit pentru hârtii şi-i încercă vârful ascuţit pe unul din degete. Sigur, înţeleg, dacă vi se pare că o întâlnire este importantă. Nu ştiu, dacă am să vă pot ajuta cu ceva. Am spus poliţiei tot ce ştiam despre inexplicabila dispariţie a domnului DiCarlo, ceea ce, din nefericire, a fost mai nimic. Foarte bine, adăugă el după un moment. Dacă sunteţi de părere că nu puteţi discuta problema prin telefon, aş fi bucuros să vă întâlnesc. Mâine? Sprâncenele lui se ridicară. El zgârie uşor dosarul Conroy cu vârful cuţitului. Este un anunţ surprinzător. Viaţă şi moarte? Finiey cu greu îşi stăpâni

chicotitul. Să văd dacă se poate aranja. Vreţi să aşteptaţi? Am să transfer legătura asistentului meu. El îmi va verifica programul. Aştept cu nerăbdare să vă întâlnesc…

Cu un gest bombastic, Finley apăsă pe butonul de aşteptare.

— Fă-i o programare la ora patru.

— Aveţi o întâlnire la trei şi jumătate, domnule.

— Fă-i programare la ora patru, repetă Finley.

— Da, domnule. Winesap apucă receptorul cu mâna lui transpirată şi prelua legătura. Domnişoară Conroy? Vă vorbeşte Abel Winesap, secretarul domnului Finley. Doriţi o întâlnire pentru mâine? Mă tem că singura oră liberă în programul domnului Finley e patru. Da? Aveţi adresa? Excelent. Vă vom aştepta.

— Minunat. Finley îşi înclină capul aprobator când Winesap aşeză în furcă receptorul. Pur şi simplu minunat. „Proştii dau năvală”, Abel. Deschise din nou dosarul

Dorei şi zâmbi sincer. Aştept cu nerăbdare întrevederea. Anulează-mi toate întâlnirile de mâine. Nu vreau niciun fel de zăpăceală când mă voi întâlni cu domnişoara Isadora Conroy. Va avea toată atenţia mea.

— Mâine la patru, zise Dora întorcându-se spre Jed. Mi s-a părut tulburat dar cooperant, amabil dar rezervat.

— Iar tu ai dat senzaţia că te afli în pragul isteriei, dar te-ai stăpânit bine.

Cu toate că nu voia să arate pe era impresionat, el ridică faţa Dorei şi o sărută.

— N-a fost rău, Conroy. N-a fost rău deloc.

— Mai este ceva. Deşi ar fi vrut, ea nu-l luă de mână. Dacă ar fi făcut-o, el şi-ar fi dat seama că era îngheţată. Cred că tocmai am vorbit cu domnul Petroy.

— Finley?

— Nu.

Ea încercă să zâmbească. Secretarul lui, Winesap.

Capitolul 25

Dora era încântată şi impresionată când taxiul opri în

faţa unei construcţii cu tencuială roz care era hotelul *Beverly Hills*.

— Ei bine, Schimmerhorn, mă surprinzi. Te revanşezi pentru faptul că nu mi-ai făcut onoarea unei nopţi la hotelul *Plaza* din New York.

— Camera este rezervată pe numele tău. Jed o privi pe Dora cum îşi oferi graţios mâna portarului. Gestul era al unei femei care toată viaţa n-ar fi făcut altceva decât să coboare din limuzine. Vă trebui să te cazezi pe baza cărţii de credit.

Ea îi aruncă o privire zdrobitoare peste umăr.

— * Mulţumesc mult, risipitorule.

— Voiai să faci reclamă faptului că ai venit aici însoţită? o întrebă el când Dora intră în hol. Şi încă de un poliţist?

— Ai uitat „fost”

— Aşa este, mormăi el aşteptând ca Dora să se cazeze, Ultraelegantul hol al hotelului *Beverly Hills* nu i se păru locul potrivit pentru a-i spune că termenul de „fost” nu avea să se mai aplice multă vreme.

Dându-i recepţionerului cartea de credit pentru verificare, Dora îşi roti ochii prin hol, discret, în căutarea stelelor de cinema.

— Am să te taxez pentru asta, Schimmerhorn.

— A fost ideea ta să vii.

Destul de adevărat.

— Atunci am să te taxez pentru purtarea ta. Primi cartea de credit înapoi, şi două chei, una dându-i-o hamalului care aştepta. Nu toţi suntem rentieri.

— Unii însă, zise el strecurându-şi braţul în jurul taliei ei, au plătit costul călătoriei.

Era impresionată de maniera naturală în care Jed o ţinuse înlănţuită cât timp îşi urmaseră bagajele la lift şi mai departe în cameră.

Dora se descălţă rapid şi se apropie de fereastră ca să admire priveliştea! Nu există nimic mai californian ca

acele gazoane bogate; ca acei palmieri maiestuoşi, ca acele vile confortabile, se gândi ea.

— N-am mai fost la Los îngeles de la cincisprezece ani. Am stat atunci la un hotel incredibil de prost din Burbank, în timp ce tata a jucat alături de Jon Voight, într-un film mic şi uitat. Nu a fost esenţial pentru cariera nici unuia din ei.

Ea îşi întinse spatele şi-şi roti umerii.

— Cred că sunt o snoabă. O snoabă de pe Coasta de Est, pentru că Los Angelesul nu este pe placul meu. Mă face să mă gândesc la inutilele farduri de ochi şi la designed de iaurturi. Sau la designerii fardurilor de ochi şi inutileje iaurturi. În definitiv, cine are într-adevăr nevoie de îaurt în viaţă? Ea se întoarse, zâmbetul ei devenind deodată încurcat văzând că el continua să o fixeze. Ce este?

— Nimic. Uneori îmi place să mă uit la tine.

— Oh!

Observând că afirmaţia o bucură şi în acelaşi timp o făcu să roşească, el îi întoarse zâmbetul.

— Arăţi bine, Conroy. Chiar şi cu bărbia aia ascuţită a ta.

— Nu este ascuţită. Ea şi-o frecă protectoare. Este delicat dăltuită. Ştii, poate ar fi trebuit să fi rezervat un apartament. Camera asta este aproape cât o debara. Sau poate putem merge puţin prin oraş, să mâncăm ceva şi să inspirăm puţin smog.

— Eşti agitată.

— Bineînţeles că nu sunt. Ea îşi aruncă geamantanul pe pat şi începu să-l desfacă.

— Eşti agitată, repetă el. Vorbeşti mult când eşti agitată. De fapt, vorbeşti prea mult tot timpul, însă bolboroseala are alt stil când eşti agitată. În plus nu-ţi poţi ţine mâinile liniştite. El i le atinse uşor.

— Evident, am devenit prea previzibilă. Primul semn rău într-o legătură.

Jed o răsuci spre el, continuând să o ţină de mâini.

— E normal să fii agitată. Aş fi mai îngrijorat dacă n-ai fi.

— Nu vreau să-ţi faci griji. Deoarece nu voia, dorea din tot sufletul ca mâinile să i se relaxeze într-ale lui. Îmi va fi bine. Nu este decât tracul dinaintea premierei.

— Nu trebuie să faci asta. Pot să mă duc eu în locul tău la întâlnire.

— Niciodată nu dau dublurii şansa de a-mi fura succesul. Ea inspiră şi expiră profund de două ori. Mă simt bine. Aşteaptă să vezi cronicile.

Deoarece era atât de evident că avea nevoie de el, Jed se complăcu în joc.

— Ce obişnuiai să faci înainte de premieră?

Gândindu-se, ea se aşeză pe marginea patului.

— Mă plimbam mult de colo-colo. Mersul face bine. Îmi repetam replicile în cap ca să depăşesc momentele de blocare. Mă schimbam din hainele de stradă într-un halat, ca şi cum aş fi năpârlit. Făceam vocalize. Obişnuiam să rostesc multe chestii greu de pronunţat.

— Ca de pildă?

— Capra crapă piatra în patru, genul ăsta de lucruri. Zâmbind. Ea îşi mişcă rapid limba printre dinţi. Trebuie să-ţi mlădiezi limba.

— A ta mi s-a părut întotdeauna destul de mlădioasă.

— Mulţumesc. Râse şi-şi ridică privirea spre el. Ai făcut treabă bună, Schimmerhorn. Mă simt mai bine.

— În regulă. Cu un gest frăţesc el îi răvăşi părul, după care se întoarse spre telefon. Am să comand ceva de mâncare în cameră, după care vom relua repetiţiile.

Dora gemu şi se aruncă pe pat.

— Urăsc regizorii severi.

El însă nu se lăă. Două ore mai târziu, după ce mâncaseră, se contraziseseră, discutaseră toate împrejurările imprevizibile, el era încă nemulţumit. Încruntându-se la uşă o ascultă făcând exerciţii de dicţie în baie.

Era o chestie simplă, se asigură ei. Nu prea riscantă. Şi-şi luase toate măsurile ca şi cea mai mică fărâmă de risc să fie eliminată;

Afară de erau singurele cuvinte care îl obsedau.

Uşă se deschise şi Dora apăru îmbrăcată într-un taior roşu care îi etala liniile superbe ale trupului ei sexy, reliefându-i picioarele de o manieră care l-ar fi făcut pe orice bărbat să saliveze.

— Pe care zici să-i pun? Ea ţinea lângă lobul fiecărei urechi două feluri diferite de cercei. Pe cei atârnători sau bumbii?

— De unde naiba să ştiu eu?

— Bumbii, hotărî eg. Sunt mai discreţi. Îi fixă în urechi şi continuă: Am uitat că te simţi mult mai bine odată ce ai îmbrăcat costumul. Se descătuşează încordarea nervilor care menţine adrenalina ridicată. Ea se întinse după peria veche din argint.

— Arăţi superb. El trebui să-şi dreagă glasul. Acum poţi să încetezi cu ferchezuitul.

— A te pieptăna nu înseamnă că te ferchezuieşti. Este ţesălat în toată. Regula. Trecându-şi din nou peria prin păr, ea surprinse în oglindă privirea lui Jed. Pot să jur că eşti mai agitat decât mine, zise ea.

— Să nu te abaţi de la plan şi să încerci să ţii minte tot ce vezi. Nu aduce în discuţie subiectul tabloului. Nu ai nicio idee despre pictură. Încearcă să-l examinezi amănunţit pe Winesap. Se fac cercetări asupra trecutului lui, dar vreau să cunosc şi impresiile tale, nu speculaţiile tale, impresiile tale.

— Ştiu. Răbdătoare, puse deoparte peria. Jed, ştiu exact ce să fac şi cum. Este simplu. Mai simplu pentru că aş fi făcut poate exact acest lucru dacă nu aş fi ştiut de tablou. Este un pas logic.

— Păzeşte-ţi fundul.

— Dragule, contez pe tine pentru treaba asta.

Dora era impresionată de modul în care era decorată anticamera biroului lui Finley. Rotindu-şi privirea de jur

împrejur ea încercă să reţină orice amănunt important. După cum bănuise, el era colecţionar şi pasiunea lor comună avea să le ofere un fundament solid. Mâinile îi erau îngheţate. Asta era bine. Nervozitatea sinceră pe care şi-o plănuise era exact elementul necesar care-i trebuia ca să marcheze caracterul vizitei ei.

Era greu să rămână în pielea personajului, să-şi păstreze starea de agitaţie când de fapt ar fi vrut să se plimbe de colo-colo şi să examineze comorile lui Finley. Avea un respect deosebit pentru cei care îşi împodobeau sala de ’aşteptare cu vaze din malachit şi figurine din lemn de chiparos. Canapeaua pe care stătea nu era o imitaţie. Era un *Chippendale* vechi, se gândi Dora cu respect, în stil rococo. Sincer spera ca Finley să se dovedească a fi curat. Ar fi vrut să dezvolte o relaţie de afaceri.

Dar dacă nu era…

Acest gând o făcu să-şi recapete starea de agitaţie, îşi aranjă broşa de la rever, îşi netezi fusta, îşi privi ceasul.

La naiba, era patru şi zece, îşi zise ea. Cât mai avea de gând să o facă să aştepte?

— Excelent. Excelent, murmură Finley urmărind imaginea Dorei pe ecran. Era încântătoare, exact cum şi-o imaginase studiind fotografiile şterse de ziar pe care Winesap le descoperise la rubricile „Spectacol” şi „Stil”. Toaleta evidenţia un talent înnăscut pentru culoare şi linie, dar şi o predilecţie pentru feminitate. El respecta femeile care ştiau să se pună în valoare.

Îi plăcea felul în care mâinile ei se mişcau neobosite prin păr, peste corp. Nervozitate, se gândi el, mulţumit. Un păianjen dobândea mai multă satisfacţie de la o muscă intrată în panică decât de la una resemnată, însă în ciuda stării de agitaţie, observă el, ochii ei erau atraşi iarăşi şi iarăşi de piesele colecţiei lui. Acest lucru îl flata.

Aveau să se înţeleagă foarte bine împreună, conchise el. Într-adevăr foarte bine.

El îşi sună secretara de cabinet. Era momentul să înceapă.

— Domnul Finley vă poate primi aCum.

— Mulţumesc. Dora se ridică, îşi puse geanta sub braţ şi o urmă pe femeie prin uşile duble.

Când intră, Finley zâmbi şi se ridică.

— Domnişoară Conroy, îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi.

— Sunt bucuroasă că aţi putut să mă primiţi. Ea traversă camera, ce avea un covor ca o mare albă, şi-i cuprinse mâna întinsă. Prima ei impresie fu a unei forţe vitale, sănătoasă şi bine canalizată.

— Părea să fie important pentru dumneavoastră. Ce vă pot oferi? Cafea, ceai sau poate un vin?

— Vin ar fi minunat.

— *Poui/fy Fum*, Barbara. Vă rog, luaţi loc, domnişoară Conroy. Faceţi-vă comodă. Cu un gest calculat, ca s-o dezarmeze, el ocoli biroul şi se aşeză pe scaunul de lângă ea. Cum a fost călătoria?

— Lungă. Surâsul Dorei fu trecător. Dar n-ar trebui să mă plâng. Vremea acasă începuse să se strice. Dar desigur, mâine va trebui să mă întorc.

— Atât de curând! Ochii lui vioi străluciră de curiozitate. Sunt flatat că o tânără aşa drăguţă a făcut atâta drum doar ca să mă vadă.

Secretara desfăcu sticla: Evident, se gândi Dora, îndatoririle acesteia o includeau şi pe cea de servantă. Secretara îi dădu lui Finley dopul şi picură puţin vin în paharul lui, pentru a-şi da consimţământul.

— Da, zise el după ce plimbă vinul prin gură înainte de a-l înghiţi. Este bun. După ce termină de umplut cele două pahare, secretara se retrase pe nesimţite. Finley îşi ridică paharul. În sănătatea dumneavoastră, domnişoară Conroy, şi pentru un drum bun spre casă.

— Mulţumesc. Era un vin bun, mătăsos pe limbă, cu un buchet discret. Ştiu că s-ar putea să vi se pară o prostie faptul că am bătut atâta drum doar ca să vă văd, domnule Finley, dar sincer, * m-am simţit silită. Prefăcându-se copleşită, Dora îşi plecă ochii în vinul auriu şi-şi încordă

degetele pe piciorul paharului. Acum că am ajuns aici, nu ştiu de unde să încep…

— Îmi dau seama că sunteţi supărată, zise Finley cu blândeţe. Nu vă grăbiţi. Mi-aţi i spus la telefon că este ceva în legătură cu Anthony biCarlo. Sunteţi… El se opri atent. O prietenă?

— Oh, nu! Groaza îi cuprinse glasul, îi cuprinse ochii pe care şi-i ridică iarăşi spre Finley. Îşi aminti de vocea lui DiCarlo şoptindu-i la ureche, ca să-şi imprime glasului răguşeala revoltei. Nu. Domnule Finley, trebuie să vă întreb cât de mult ştiţi despre el.

— Personal? Gândindu-se, el îşi ţuguie buzele. Mă tem că nu cunosc prea mult despre angajaţii filialelor mele. Compania este foarte mare acum şi din păcate acest lucru depersonalizează chestiunile. Am avut o întâlnire aici înainte de Crăciun. N-am remarcat nimic neobişnuit. A părut la fel de competent ca de obicei.

— Înseamnă că lucrează la dumneavoastră de ceva timp?

— Cred că de şase ani. Aproximativ. El mai gustă din vin. L-am studiat dosarul de când cu această dispariţie stranie pentru a-mi reîmprospăta memoria. Are o fişă excelenta în cadrul companiei. Domnul DiCarlo a urcat pe scara ierarhică a corporaţiei relativ repede. A demonstrat iniţiativă şi ambiţie, faţă de care eu mă arăt recompensator. Ştiţi, provine dintr-un mediu sărac.

Văzând că ea nu făcu decât să scuture din cap, el zâmbi şi continuă:

— Asemeni mie. Dorinţa de autodepăşire este ceea ce eu respect la un angajat şi de asemenea am tendinţa să recompensez. În calitatea de director executiv al uneia din ftlialeje mele, s-a dovedit o persoană de nădejde şi pricepută. Finley zâmbi din nou. În afacerea mea trebuie să fii priceput. Mă tem foarte mult de înşelătorie. După cum reiese din fişa domnului DiCarlo, dânsul nu este o persoană care să-şi neglijeze astfel responsabilităţile.

— Cred… cred că ştiu unde se află.

— Serios? în ochii lui Finley se întrezări o fulgerare.

— Cred că este în Philadelphia. Încercând parcă să capete curaj, ea luă o sorbitură rapidă, şi-şi lăsă mâna să tremure uşor. Cred că… mă urmăreşte.

— Vai de mine! Finley îi atinse mâna. Să vă urmărească? Ce vreţi să spuneţi?

— Scuzaţi-mă. Nu are sens. Lăsaţi-mă să o iau cu începutul.

Ea îi spuse povestea bine, cu numeroase pâuze ca să-şi câştige stăpânirea de sine şi cu o întrerupere importantă ca să-i descrie atacul.

— Şi nu înţeleg, sfârşi ea, cu ochii umezi şi strălucitori. Nu înţeleg de ce.

— Vai de mine, ce grozăvie vi s-a întâmplat. Finley era cuprins de compasiune în timp ce în minte i se învârteau fel de fel de calcule. Se părea că DiCarlo nu meţionase câteva amănunte semnificative, se gândi el. În raportul lui nu existase nicio referire la încercarea de viol sau la vecinul venit în ajutor. Aşa se explicau vânătăile de pe chipul lui de la ultima şi decisiva lor întâlnire.

— Vreţi să-mi spuneţi, începu Finley, pe un ton uşor şocat, că persoana care v-a spart magazinul, care v-a atacat, era Anthony DiCarlo.

— L-am văzut chipul: Prefăcându-se copleşită, Dora îşi acoperi faţa cu mâna. N-am să i-l uit niciodată. – Şi l-am identificat şi la poliţie. A ucis un ofiţer de poliţie şi o femeie, domnule Finiey. A rănit grav o altă clientă de-a mea. Amintirea doamnei Lyle o făcu să verse prima lacrimă. Lertaţi-mă. Am fost atât de supărată, de înfricoşată. Mulţumesc, reuşi ea să rostească, atunci când Finley îi oferi galant batista. Vedeţi, nimic din toate acestea nu are sens. El nu a făcut decât să fure nişte lucruri lipsite de valoare. De la doamna Lyle, clienta mea, la fel, nu a luat decât un câine de porţelan „o statuetă pe care dânsa o cumpărase cu o zi înainte de la mine. Cred că este nebun, murmură ea, coborându-şi din nou mâna. Cred că nu este în toate minţile.

— Sper că vă daţi seama ce greu îmi este să accept aşa ceva. Domnul DiCarlo a lucrat la mine ani de zile. Îmi este imposibil să mă gândesc că unul din angajaţii mei ar ataca femei, ar omorî ofiţeri de poliţie. Domnişoară Conroy, Isadora. El îi cuprinse din nou mâna, delicat, ca un tată care îşi alină copilul după un coşmar. Eşti absolut sigură că era DiCarlo?

— L-am văzut faţa, zise ea din nou. Poliţia a spus că are cazier. Nimic de genul ăsta, şi nimic* de câţiva ani, dar…

— Ştiam c-a avut nişte necazuri. Oftând, Finley se lăsă pe spătarul scaunului. Am înţeles nevoia lui de a-şi depăşi greşelile trecutului. Dar n-am crezut niciodată… Se pare că nu l-am judecat corect. Cum te pot ajuta?

— Nu ştiu. Dora răsucea în mâini batista lui. Am sperat că ştiţi ce să facem, pe unde să caute poliţia. Dacă v-ar fi contactat…

— Draga mea, te asigur, dacă mă contactează, am să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să conduc autorităţile la el. Poate că familia lui ştie ceva.

Ea îşi şterse lacrimile şi calmă negă din cap.

— Cred că poliţia a chestionat-o. De fapt eu m-am gândit să mă duc personal să o văd pe mama lui, dar n-am putut. N-aş rezista.

— Am să dau nişte telefoane. Am să fac tot ce pot ca să te ajut.

— Mulţumesc. Ea eliberă un oftat tremurat şi afişă un zâmbet firav. Eu mă simt bine când fac ceva. Cel mai rău este să aştepţi, să nu ştii unde se află şi ce pune la cale. Îmi este teamă să mă culc noaptea. Dacă se întoarce? Dora se cutremură sincer. Nu ştiu ce m-aş face.

— Nu am motiv să cred că nu va mai reveni. Eşti sigură că nu ţi-a sugerat în niciun fel de ce a ales tocmai magazinul tău?

— Absolut. De aceea sunt atât de îngrozită. Să fi ales la întâmplare? A urmat doamna Lyte. A împuşcat-o mortal pe menajeră şi a rănit-o grav pe doamna Lyle, doar pentru

o statuetă. Ochii ei încă umezi, erau sinceri şi încrezători. Un om nu ucide doar pentru asta, nu-i aşa?

— Aş vrea să ştiu. Finley oftă din toată inima. Probabil, după cum ai spus, a înnebunit. Dar am toată încrederea în autorităţi. Te asigur că nu vei mai fi deranjată de domnul DiCarlo.

— Încerc să sper. Aţi fost foarte bun, domnule Finley.

— Edmund.

— Edmund. Ea zâmbi din nou, încurajată. Faptul că am discutat m-a ajutat. Aş vrea să te rog, dacă afli ceva, indiferent ce, să mă sunk Poliţia nu prea divulgă informaţii.

— Înţeleg. Şi, bineînţeles că voi ţine legătura cu tine. Avem aici o echipă excelentă de detectivi. Am să le dau această problemă în lucru. Dacă există vreo urmă lăsată de DiCarlo, ei p vor găsi.

— Da. Ea închise ochii şi-şi lăsă umerii să se relaxeze. Ştiam că fac bine că vin aici. Mulţumesc. Când se ridică, el îi cuprinse mâinile în palme. Mulţumesc foarte mult că mai ascultat.

— Regret că n-am putut să fac mai mult. Aş considera că mi-ai face o favoare dacă ai accepta să iei masa cu mine în seara asta.

— Masa? Mintea ei se înceţoşă.

— Nu-mi place să te ştiu singură şi supărată. Mă simt răspunzător. DiCarlo este, în definitiv, omul meu. Sau a fost, se corectă el cu un zâmbet delicat.

— Eşti foarte amabil.

— Atunci acceptă-mi invitaţia. Uşurează-mi puţin. Conştiinţa. Şi recunosc, mi se pâre foarte plăcut să petrec seara în compania unei tinere încântătoare care împărtăşeşte pasiunea mea.

— Pasiunea ta?

— Colecţionatul. Finley arătă spre o vitrină, cu obiecte de artă. Dacă ai un magazin de antichităţi şi obiecte de colecţionat, cred că vei fi interesată de comorile mele.

— Da, sunt. Sunt convinsă că eşti mult mai documentat decât mine şi deja ţi-am admirat o parte din obiectele de artă. Capul de cai? Ea arătă spre figurina din piatră. Dinastia Han?

— Exact. El zâmbi, ca un profesor studentului care a răspuns corect. Ai un ochi bun.

— Îmi plac lucrurile, mărturisi ea. Lucrurile care au un trecut.

— Ah, da. Înţeleg. El atinse uşor cu degetul broşa de la reverul ei. Un *plique-a-jour*, de pe la începutul anilor 1900.

Ea îi întoarse surâsul.

— Şi tu ai un ochi bun.

— Am o broşă pe care aş vrea să o vezi. El se gândi la safir şi la plăcerea pe care avea să o simtă mândrindu-se batjocoritor cu ea. Am achiziţionat-o de curând şi îmi dau seama că o vei aprecia, deci este hotărât. Am să trimit o maşină să te ia de la hotel. Să zicem la şapte şi jumătate.

— Aaa…

— Te rog, nu înţelege greşit. Casa mea este plină de servitori, deci nu vei fi singură. Nu am însă prea des ocazia să-mi arăt comorile unor persoane care să le recunoască valoarea intrinsecă. Aş vrea să-ţi cunosc părerea referitoare la colecţia mea de recipiente pentru mirodenii.

— Recipiente pentru mirodenii? zise Dora şi oftă. Dacă n-ar fi fost în misiune, nici n-ar mai fi stat pe gânduri. Cum putea ea să reziste la o colecţie de recipiente pentru mirodenii? Mi-ar face plăcere.

Dora reveni în camera de hotel plină de succes. Găsi aerul înceţoşat de fum, iar pe Jed plimbându-se de colo-colo, în zgomotul unui film vechi de război, pe care nici măcar nu-l urmărea.

— Ce naiba ţi-a trebuit atât de mult?

— Nu a trecut decât o oră. Dora se descălţă şi se îndreptă spre el. Am fost strălucitoare, zise ea şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului lui.

— Eu am să-ţi spun dacă ai fost strălucitoare.

Punându-i mâna pe creştet, o împinse într-un scaun. Apucă telecomanda şi puse capăt războiului. Povesteşte-mi despre Finley. Totul, de la început.

— A mai rămas ceva cafea? Ea luă ibricul şi inspiră aroma. Lasă-mă, te rog, să savurez momentul. Îşi turnă cafeaua călduţă şi sorbi din ea. Vreau şi nişte pateuri cu brânză, zise ea. Comandă nişte pateuri cu brânză, te rog.

— Uite ce este, Conroy, nu te întrece cu gluma.

— Îmi place că vezi partea amuzantă a lucrurilor. În regulă. Ea luă o ultimă sorbitură, se lăsă pe spate şi îi povesti.

— A fost drăguţ, concluzionă ea. Foarte înţelegător şi de-a dreptul şocat de povestea mea. Eu, bineînţeles, mi-am jucat perfect rolul eroinei înspăimântate de fiecare umbră. Poliţia pur şi simplu nu face suficient ca să-mi aline starea, aşa că el foarte galant s-a oferit să facă tot ce-i stă în putinţă ca să mă ajute, ajungând până la a angaja o firmă particulară care să-l urmărească pe DiCarlo.

— Dar despre Winesap?

— Nu era acolo. Am întrebat de el la început, dar secretara mi-a spus că avea liber.

— Dacă el este cel care şi-a anunţat vizita pentru joi, nu-şi putea permite să te întâlnească.

— M-am gândit şi eu la treaba asta. Aşa că la plecare m-am oprit să vorbesc cu paznicul de la poartă, i-am spus că am văzut la avizier numele de Abel Winesap şi că tatăl meu a lucrat, cu mulţi ani în urmă, împreună cu el, dar că au pierdut legătura. L-am întrebat dacă acest tip este înalt, solid şi are păr roşcat. Însă s-a dovedit că acest Winesap este scund, slăbănog, cu umerii aduşi şi chel.

— Bravo, Nancy.

— Mulţumesc, Ned. Crezi că Nancy şi Ned au făcut vreodată dragoste? Ştii, pe bancheta din spate a limuzinei ei decapotabile, după rezolvarea satisfăcătoare a unui caz deosebit.

— Aş vrea să cred că da. Revino la oile noastre, Conroy.

— Bine. Acum urma partea grea, se gândi Dora. Trebuia să o prezinte cu atenţie. Biroul lui Finley este incredibil, am uitat să-ţi spun de monitoare. Are un perete întreg. Cam ciudat, nu ţi se pare? Toate ecranele prezintă în continuu, fără sonor, aspecte din diferite părţi ale clădirii. Cred că are camere de luat vederi peste tot. Dar nu din această cauză este incredibil. Avea o veioză *Gali* pe birou care m-a făcut să doresc să mă ridic şi să mă plec în faţa ei. Şi figurina unui cal din timpul dinastiei

Han, de care ţi-e milă să te atingi. Oricum, îi voi vedea colecţia personală diseară, la cină.

Jed o apucă de încheietura mâinii, înainte ca ea să se poată depărta.

— Mai repetă o dată finalul, Conroy, mai rar te rog.

— Iau masa cu el.

— Ce te face să crezi asta?

— Pentru că m-a invitat şi eu am acceptat. Şi înainte de a începe să-mi înşiri motivele pentru care nu ar fi trebuit să accept, lasă-mă să ţi le spun pe cele pentru care a trebuit. Ea pusese la punct fiecare detaliu în taxi, la întoarcerea la hotel. La birou el a fost bun cu min foarte grijuliu şi patern. Crede că sunt singură în oraş şi că sunt supărată. Ştie că sunt nebună după antichităţi şi colecţii. Dacă aş fi refuzat, aş fi dat peste cap personajul.

— Dacă este implicat, ultimul loc în care ar trebui să te afli este singură cu el, la el acasă.

— Dacă este implicat, contraatacă ea, ultimul loc în care el ar dori să se întâmple ceva ar fi la el acasă. Mai ales când i-am spus că îmi voi suna părinţii ca să le spun că am ajuns bine şi că voi lua masa cu el.

— Ce idee tâmpită!

— Nu este. Îmi va oferi mai mult timp să-l cunosc. Mă place, adăugă ea, îndreptându-se spre dulap. Îşi luase cu ea o rochie neagră la care asortase un bolero cu dungi roşii şi aurii. Ţinându-şi-le în faţă ea se întoarse spre oglindă. Nu-i plăcea să mă ştie petrecându-mi seara singură la Los Angeles, mai ales că eram şi supărată.

Jed privi strălucirea paietelor cu ochi încruntaţi.

— S-a apropiat de tine?

Dora se opri din descheiatul nasturilor de la taior.

— Eşti gelos, Schimmerhorn? Râsul năvăli în cascade, repede şi încântător. L-auzi ce drăguţ!

— Nu sunt gelos. Nu fusese în viaţa lui gelos pe vreo femeie. Niciodată. Nu avea de gând să recunoască acum. Ţi-am pus o întrebare simplă şi aş dori un răspuns.

Ea îşi dezbrăcă jacheta de la taior, etalându-şi bluza crem din mătase şi dantelă.

— Te pui iarăşi în jenanta postură de a mă face să-ţi spun că te iubesc. Doar nu vrem să se întâmple asta, nu-i aşa?

Simţind că stomacul i se încordează, el înjură printre dinţi, şi-şi luă o altă ţigară.

— Poate că m-am săturat să te văd împopoţonându-te pentru un alt bărbat.

— Doar pentru asta sunt aici, nu-i aşa? Ca să mă întâlnesc cu el, ca să-i câştig compasiunea şi încrederea şi ca să aflu tot ce se poate. Ţinându-şi capul înclinat într-o parte, ea studie expresia de pe chipul lui Jed. Te-ai simţi mai bine dacă ţi-aş spune că n-am nicio intenţie să mă culc cu el?

— Da, acum o să stau mai liniştit. Deznădăjduit, el scoase afară un nor de fum. Nu-mi place că te duci singură acolo. Nu ştiu destul despre el şi nu-mi place.

— Vei şti mai mult când mă voi întoarce, corect? Ea se îndreptă spre dulap ca să-şi pună la loc taiorul, Jed se apropie de ea atât de încet încât ea tresări când mâinile lui o atinseră pe umeri.

— Nu sunt obişnuit ca eu să fiu cel care aşteaptă.

Ea îşi aranjă meticulos jacheta pe umeraş.

— Cred că pot înţelege asta.

— Înainte nu a mai existat nicio persoană din pricina căreia să-mi fac griji. Nu-mi place acest lucru.

— Pot să înţeleg şi asta. Ea îşi desfăcu fermoarul de

la fustă şi scoţând-o o aşează pe un alt umeraş. Nu voi păţi nimic.

— Sigur că nu vei păţi. El îşi lipi obrazul de ceafa ei. Dora… Ce putea să spună? se întrebă el. Nimic din ceea ce se zbătea înăuntrul lui nu părea potrivit. Am să-ţi simt lipsa în seara asta. Cred că m-am obişnuit să te am prin preajmă.

Profund impresionată, ea zâmbi şi-i acoperi mâna cu palma.

— Eşti un nătâng sentimental, Schimmerhorn. Eşti numai flori şi inimioare.

— Asta vrei? Jed o întoarse cu faţa spre el. Asta cauţi?

i

Zâmbetul nu i se răsfrânse în ochi atunci degetele ei îl atinseră pe obraz.

— Am o inimă, mulţumesc, şi pot să-mi cumpăr flori când am chef. Ca să-l consoleze ea îşi atinse în treacăt buzele de gura lui. De asemenea mai am o oră până ce încep să mă pregătesc. De ce nu mă duci în pat?

Ar fi fost o plăcere şi o uşurare, dar atât plăcerea cât şi uşurarea trebuiau să aştepte.

— Avem treabă de făcut, Conroy. Pune-ţi halatul pe tine şi vom trece în revistă regulile de bază pentru cina ta.

Ofensată, ea se trase în spate

— Stau în faţa ta aproape dezbrăcată complet şi tu îmi spui să-mi pun halatul pe mine?

— Exact.

— Într-adevăr te-ai obişnuit cu mine, mormăi ea.

Capitolul 26

Dora păşi de pe bordura tortuarului într-o limuzină *Mercedes* de culoare albă exact la şapte şi treizeci. Pe banchetă se afla un boboc alb de trandafir, iar de la difuzoarele stereo se auzea în surdină o sonată de Beethoven. O sticlă rece de şampanie era aşezată lângă un pahar de cristal de *Beluga*.

Mângâindu-şi obrazul cu petalele trandafirului, ea privi spre fereastra de la care ştia că Jed o urmărea.

Păcat, se gândi ea când maşina începu să se îndepărteze încet. Se părea că într-adevăr avea nevoie de inimioare şi de floricele şi nu era prea probabil să le primească de la bărbatul care conta cel mai mult.

Deoarece se uita înapoi, ea observă un bărbat în costum gri urcându-se într-o maşină neagră şi înscriindu-se în trafic în urma lor.

Închise ochii, se descălţă afundându-şi tălpile goale în covorul de pluş şi lăsă undeva în spate gândurile despre Jed.

Pentru următoarele câteva ore era singură.

Înarmată cu un pahar de şampanie şi cu caviar ea gusta din plin călătoria spre coline. Deşi în alte împrejurări ar fi legat o conversaţie cu şoferul, de astă dată îmbrăţişă tăcerea şi se pregăti pentru actul doi.

După impresia pe care *i-o* făcuse biroul, Dora se aştepta ca locuinţa lui Finley să fie grandioasă. Şi nu fu dezamăgită. Aleea şerpuită, ocheadele pripite şi provocatoare aruncate de clădire prin perdeaua protectoare de arbori, iar apoi impactul complet cu piatra, cărămida şi strălucirea sticlei luminată de ultimele raze arzătoare ale soarelui la apus.

Un decor perfect.

Dora luă trandafirul cu ea.

Înainte ca uşa să-i fie deschisă de o slujnică în uniformă, avu un răgaz de o clipă că să admire mânerul pentru ciocănit în formă de delfin.

— Domnişoară Conroy. Domnul Finley doreşte să aşteptaţi în salon.

Dora nu se deranjă să-şi ascundă admiraţia, care o lăsă cu gura căscată, pentru măreţia holului* de la intrare. În salon ea acceptă cu un murmur oferta de vin a slujnicei şi fu recunoscătoare când se văzu singură cu paharul în mână ca să poată venera în tihnă.

Se simţea de parcă ar fi pătruns într-un muzeu

personal, special construit pentru ea. Tot ce vedea era spectaculos, fiecare obiect asupra căruia ochii ei zăboveau delectându-se, părea mai incitant decât anteriorul.

Îşi văzu reflexia într-o oglindă George al III-lea, rătăci* cu vârful degetelor peste braţele de mahon ale unui fotoliu din aceeaşi perioadă, se minună în faţa unei figurine japoneze *Kakiemon*, reprezentând un tigru.

Când Finley îşi făcu apariţia, Dora devora mental colecţia de *netsuke-ur*\.

— Văd că-ţi plac jucăriile mele.

— Oh, da! Cu ochii negri strălucind de admiraţie, ea se întoarse cu spatele la vitrină. Mă simt ca Alice, care tocmai a dat peste cel mai frumos colţ din Tara Minunilor.

El râse şi-şi turnă vin într-un pahar. Ştiuse că ea avea să fie impresionată.

— Eram sigur că va fi plăcut să împărtăşesc cu tine lucrurile mele. Mă tem că am petrecut prea mult timp singur cu ele.

— Mi-ai făcut călătoria foarte interesantă, domnule Finley.

— Atunci sunt mulţumit. El se apropie şi-i puse uşor mâna pe spate. Nu era un gest insinuant. Şi cu toate acestea ea nu putea să-şi explice de ce apăsarea prietenească îi trimise fiori. Te uitai la *netsuke-ur*\, zise el. Finley deschise vitrina şi alese intenţionat una din figurinele erotice care fusese ascunsă în câinele din porţelan. Nu oricine poate surprinde umorul şi sexualitatea cu atâta măiestrie ca aceste piese.

Chicotind, ea luă statueta, ce reprezenta bărbatul şi femeia, în palmă.

— Par atât de satisfăcuţi de ei, prinşi pe vecie în acel moment premergător. E greu să-ţi imaginezi un samurai stoic cu ceva de genul ăsta atârnându-i.

Finley nu făcu decât să zâmbească.

— Şi totuşi este exact cum îmi place să-mi închipui. Purtat de un războinic atât în pat cât şi la bătălie. Este probabil vreun membru al familiei Tokugawa. Îmi place să

asociez o poveste fiecărui obiect. El puse figurina la loc. Facem un tur înainte de masă?

— Da, te rog, consimţi ea şi-şi strecură mâna sub braţul lui.

Finley era un tip documentat, cultivat şi amuzant, se gândi Dora. Însă de ce, când nici măcar nu trecuse o oră, se simţi brusc stânjenită, nu putea să spună.

El îşi savura cu lăcomie achiziţiile, dar cu toate acestea ea îi înţelegea lăcomia. Avea un comportament deosebit de corect faţă de ea, dar cu toate acestea ea se simţea de parcă ar fi fost subtil violată. Trebui să-şi folosească tot talentul şi toată stăpânirea de sine ca, în timp ce se plimbau dintr-o cameră într-alta, să-şi joace rolul impus. Când turul lor se apropie de sfârşit ea începu să înţeleagă că unii oameni aveau prea mult din ceea ce eră frumos şi preţios.

— Acesta este acul despre care ţi-am pomenit mai devreme. Entuziasmat că îi arăta toate piesele lui de contrabandă, Finley îi oferi Dorei broşa cu safir. Piatra este bineînţeles magnifică, însă montura şi, din nou, povestea, zise el, îi sporesc valoarea.

— Este frumoasă. Strălucitorul ochi albastru clipindu-i din culcuşul lui de aur filigranat şi diamante, era în acelaşi timp frumos şi tragic. Tragic, îşi dădu ea seama, deoarece avea să rămână pentru totdeauna în spatele geamului vitrinei, deoarece niciodată nu avea să mai împodobească mătăsurile unei femei, sau să mai lumineze zâmbetul acesteia când s-ar fi gătit cu el.

Probabil că aceasta era diferenţa dintre ei. Ea îşi împrăştia comorile, le dădea o nouă viaţă. Finley le fereca.

— Se zice că a aparţinut unei regine, îi spuse Finley, aşteptând şi privind chipul ei în căutarea unui semn de recunoaştere. Mariei, regina Scoţiei. Adesea mă întreb dacă purta broşa atunci când a fost arestată pentru trădare.

— Eu prefer să mi-o imaginez purtând-o în timp ce călărea pe domeniile mlăştinoase.

— Acesta. El alese etu-ul. Acesta a aparţinut unei alte regine cu o soartă tristă. Napoleon i l-a oferit Josephinei, înainte de a divorţa de ea pentru că nu-i putea dărui un fiu.

— Comorile tale au poveşti amare, Edmund.

— Găsesc că tristeţea le face să aibă pentru mine o semnificaţie aparte. Podoabele bogătaşilor şi familiilor regale fac acum parte din colecţia unui om de rând. Mergem să luăm masa?

Li se pregătise supă de homari şi raţă la Peking, ambele atât de delicioase că ţi se topeau în gură. Mâncarea fusese aranjată pe farfurii *Limoges* şi servită cu tacâmuri georgiene din argint. Picăturile de *Dom Perignon* turnate în anticele pahare *Waterford* străluceau ca nişte lacrimi de cristal.

— Povesteşte-mi despre magazinul tău, o invită el. Trebuie să fie extraordinar să poţi să cumperi şi să vinzi în fiecare zi, să-ţi treacă neîncetat prin mâini lucruri drăguţe.

— Îmi place ceea ce fac. Dora luptă din răsputeri să se relaxeze şi să-şi savureze cina. Mă tem că majoritatea obiectelor mele nu se ridică nici pe departe la nivelul colecţiilor tale. Ce valorific eu este un amalgam de antichităţi, articole de consignaţie şi… vechituri, îi răsună ei în urechi glasul ironic şi calm al lui Jed. Ciudăţenii, continuă ea strâmbând puţin din nas. Îmi plac aiurelile la fel de mult ca frumuseţile.

— Şi, asemeni mie, apreciezi posesiunea, controlul. E

Deosebit de satisfăcător ca din ceea ce iubeşti foarte mult să pui pe picioare o afacere. Nu toţi au şansa sau curajul să dobândească succesul. Eu cred, Isadora, că tu eşti deosebit de curajoasă.

Stomacul ei fremăta, însă Dora reuşi să înghită dumicatul de raţă.

— Famitia mea mă consideră încăpăţânată. Nu-mi face plăcere să mărturisesc, dar trebuie să spun că mă sperii foarte uşor.

— Te subestimezi. În definitiv, ai venit aici, la mine. El zâmbi şi o urmări peste rama ochelarilor cu o privire

pătrunzătoare, ca luciul unui jad dăltuit. În ciuda informaţiilor tale, este posibil ca DiCarlo să fi acţionat la ordinele mele. În definitiv, el este, a fost, angajatul meu.

Când ea păli şi aşeză cu zgomot furculiţa pe masă, el pufni în râs şi o bătu uşor pe mână.

— Te-am speriat, Iartă-mă. Am făcut afirmaţia doar ca să-mi ilustrez punctul de vedere. Ce sens ar fi avut ca eu să-l pun pe DiCarlo să-ţi spargă magazinul ca să fure câteva fleacuri când aş fi putut foarte simplu să le achiziţionez singur?

— Mă îndoiesc că aş avea ceva care te-ar putea atrage.

— Oh, nu sunt de acord. El zâmbi şi făcu un semn să li se aducă desertul. Mă tem că m-ar atrage o groază de lucruri pe care le ai de oferit. Spune-mi, zise el, ţi-a căzut vreodată în mână vreun Grueby?

— Am avut odată statueta unui băieţel, rău ciobită. Ea îşi încleştă şi-şi descleştă agitată mâinile în poală în timp ce le era servit sufleul de ciocolată. Am observat vaza din bibliotecă. Este superbă.

Discuţia pe tema ceramicii o relaxă şi începu să creadă că-şi imaginase că el încerca să o ademenească.

Mai târziu serviră cafea şi brandy în faţa focului liniştit din salon. Conversaţia lunecă din nou uşor, ca între vechi prieteni. Deodată însă Dora se simţi cuprinsă de o teribilă stare de agitaţie. Niciodată în viaţă ei nu-şi dorise cu atâta ardoare să evadeze.

— Îmi pare rău *gă* nu-ţi wai poţi prelungi vizita. Finley plimba dintr-o mână în altă un mic nud din porţelan.

— Conducerea unei firme nu oferă timpului flexibilitatea pe care ar fi tentaţi să o credă unii. Sunt sigură că vei înţelege.

— Da, aşa este. Există momente când mă simt prizonierul propriului meu succes. Tu nu? El rătăci cu degetul pe sânii lucioşi ai nudului. Nu te simţi prinsă ca într-o capcană?

— Nu. Dora însă nu putea să-şi alunge senzaţia că

pereţii încăperii se strângeau în jurul ei. Probabil că ai contacte minunate, reuşi ea să rostească. Îşi roti din nou privirea prin încăpere. Nu suporta să vadă maniera în care el dezmierda nudul. Faci cea mai mare parte a călătoriilor şi achiziţiilor?

— Nu pe cât mi-ar plăcea. În decursul timpului a trebuit să renunţ şi să încredinţez altcuiva această obligaţie. Fac însă ocazionale călătorii în Orient şi în Europa. Din când în când ajung chiar şi pe Coasta de Est.

— Dacă vei veni vreodată în Philadelphia sper că-mi vei îngădui să-ţi întorc ospitalitatea.

— Nici nu m-aş gândi să fac călătoria fără să nu te anunţ în prealabil.

— Atunci sper că vei găsi curând timp ca să vii în Est. A fost o cină minunată şi o seară încântătoare. Ea se ridică ca să joace scena finală… musafirul mulţumit, luându-şi rămas bun, fără prea mare tragere de inimă.

— Crede-mă, a fost plăcerea mea. El se ridică, îi luă mâna şi i-o sărută galant. Aş fi bucuros să trimit maşina să te ducă mâine la aeroport.

— Eşti foarte amabil. Dora se simţi jenată de impulsul pe care îl avu de a-şi şterge mâna de jachetă. Dar am aranjat deja cu transportul. Te rog să mă suni dacă afli ceva despre DiCarlo.

— Te voi suna. Am senzaţia că totul se va lămuri foarte curând.

Când se întoarse la hotelul *Berverly Hills*, Dora aşteptă ca limuzina să se îndepărteze şi rămânând pe trotuar începu să respire încet ca să se calmeze. Nu voia să dea ochii cu Jed până nu avea să-şi recâştige stăpânirea de sine.

Faptul că tremura o făcea să se simtă ca o tâmpită. Deşi ştia că trebuia să-i spună despre modul în care o afectase seara, voia să fie liniştită şi precisă când avea să o facă.

Zări atunci maşina neagră parcată vizavi. Şi pe bărbatul în costum gri.

Străbătută de un fior de panică, ea intră în goană în hol.

Te sperii de umbre, Conroy, se dojeni ea în timp ce inima îi răsuna în urechi. Ridicându-şi bărbia, apăsă pe buton, chemând liftul. Era doar imaginaţia ei. Voia să se încurajeze astfel. Era foarte obosită şi stresată. De îndată ce avea să-i povestească totul lui Jed o să se culce ca să se refacă.

Până să ajungă la etajul ei şi să introducă cheia în broască îşi revenise. Reuşi chiar să zâmbească când intră în cameră şi-l văzu pe Jed privind furios pe fereastră.

— Ah, m-ai aşteptat.

— Întotdeauna te ţii de bancuri, Conroy. Trebuia să… El se întrerupse când se întoarse şi se uită la ea. Nu ştiuse că cineva putea să arate atât de obosit şi încă să se mai ţină pe picioare.

— Ce? încordarea ei era atât de mare, încât bâjbâind cu mâinile pe gât făcu câţiva paşi în spate. Ce este?

— Nimic. Mintea îmi umblă aiurea. Stai jos.

— Am să stau după ce-mi scot rochia. Obiceiul o făcu să se îndrepte spre dulap după umeraş.

— Lasă-mă să te ajut. Îi desfăcu fermoarul. Începu să o maseze rapid pe umeri, găsindu-i, după cum se aştepta, foarte încordaţi. Vrei o cămaşă de noapte sau altceva?

— Altceva. Ea se aşeză obosită pe marginea patului ca să-şi scoată ciorapii. Ai mâncat ceva de seară?

— Sunt băiat mare acum, Conroy. El îi desfăcu sutienul fără bretele, îl puse deoparte şi îi trase pe cap o bluză subţire de pijama.

— Am mâncat raţă.

— Nici nu se compară cu cheeseburger-ul meu.

— A fost excelent. Casă, într-adevăr ar trebui să o vezi. E imensă, cu toate acele camere splendide deschizându-se unele într-altele. N-am văzut niciodată atâtea piese de muzeu reunite într-un singur loc.

Simţind că i se închid ochii ea scutură din cap.

— Trebuie să-mi spăl faţa. Ar trebui să încerci să obţii un raport despre situaţia financiară a firmei *E. F Încorporated*. În baie ea dădu drumul la apa rece şi începu să şi-o arunce cu ambele mâini pe faţă. Majordomul a servit cafeaua într-un serviciu din porţelan de *Meissen* valorând vreo zece, douăsprezece mii. Căscă şi atunci îşi mai aruncă nişte apă pe faţă. În bibliotecă avea un press-papiers, un *Almeric Walter*. Am văzut unul la *Christie*, acum vreo câţiva ani vândut pentru cincisprezece miare. Plus…

— Nu doresc un inventar.

— Îmi pare rău. După ce luă de pe etajera băii un tub ea începu să se demachieze. N-am văzut niciodată o colecţie ca s-o pot compara cu aceasta. N-am auzit de una cu care să o pot compara. Adevărul este că nici măcar nu o poţi numi colecţie. Este mai mult un mic imperiu particular. Cu grijă că se şterse cu demachiant. A fost ceva ciudat în legătură cu felul în care mi-a arătat-o.

— Cum adică?

— Parcă ar fi aşteptat ca eu să zic ceva, să fac ceva. Dora scutură din cap. Nu ştiu. Nu pot explica exact, dar ambianţa a fost diferită de cea din biroul lui. Privirea ei o întâlni pe a lui în oglindă. Sub ochii ei se întrezăreau cearcăne estompate iar pielea căpătase fragilitate, acum că-i fusese îndepărtat scutul cosmeticelor. M-a vrăjit, Jed. A fost un gentleman perfect, o gazdă perfectă. Şi faptul că am fost singură cu el m-a îngrozit.

— Povesteşte-mi. El o mângâie pe păr. Nu trebuie neapărat să aibă sens.

Uşurată, ea înclină aprobator din cap şi întorcându-se se aşeză pe marginea patului.

— M-a plimbat prin toată casă, începu ea. Şi aşa cum am zis, era ceva ciudat în felul în care îmi arăta obiectele. În special pe unele din ele. Îl simţeam cum mă urmărea când mă uitam la ele şi era… de parcă ar fi privit pe cineva masturbându-se. Mi-am tot spus că era doar imaginaţia mea, deoarece încerca să fie încântător. Am servit masa, o

cină elegantă, într-o încăpere elegantă, în porţelanuri elegante. Am discutat despre muzică, artă şi aşa mai departe. Nu s-a atins de mine în vreun fel jignitor, dar…

Ea râse puţin.

— Aş aprecia dacă, ascultând lucrurile pe care ţi le povestesc, nu mi-ai spune că sunt o femeie închipuită, deoarece este exact ce am simţit. Mi s-a părut că mă privea de parcă aş fi fost dezbrăcată. Mâncam acel incredibil de fin sufleu de ciocolată şi aveam senzaţia că vedea prin rochia mea. Nu pot să-mi explic senzaţia în niciun fel, nu pot decât să spun că era un sentiment foarte ciudat şi de netăgăduit.

— Poate că aşa gândea el despre tine. Bărbaţii o fac, chiar dacă sunt eleganţi.

Ea însă scutură din cap.

— Nu, nu era asta, nu era ceva sexual. Era mai mult o senzaţie de lipsă de apărare, de neajutorare.

— Erai singură.

— Nu chiar, sau nu prea des. Are o armată de servitori. Nu mi-era teamă că-mi va face rău. Mi-era teamă că voia să-mi facă. În plus a mai fost şi chestia din baie.

— Te-a dus în baie?

— Nu. Eu m-am dus după cină, ca să-mi refac machiajul şi tot timp. Ul am avut senzaţia că era acolo lângă mine, privindu-mă peste umăr. Era uşurată şi bucuroasă că Jed nu o luase peste picior. Sincer îţi spun, continuă ea, astăzi după-amiază când am plecat de la el de la birou nu credeam că are vreun amestec în toată povestea asta. Acum însă, nu ştiu ce să cred. Ştiu doar că nu aş mai vrea să mă mai întorc în casa aia nici dacă mi-ar da voie să-mi aleg unul din recipientele lui de mirodenii.

Despre care trebuie să-ţi spun că erau minunate.

— Nu trebuie să te întorci. Vom vedea dacă Garda Financiară va vrea să scurme puţin în plăcinta lui Finley.

— Bine. Pleoapa ei stângă începu să se zbată puternic, ea nereuşind să şi-o liniştească. Să vezi ce poţi să afli despre o broşă cu safir, probabil din secolul al

şaisprezecelea. Piatra părea să aibă vreo opt karate şi este fixată orizontal într-o montură din aur filigranat cu diamante mici, tăiate rotund. Mi-a ţinut o întreagă dezbatere când mi-a arătat-o.

— Bravo. Ai făcut treabă bună.

— Da. Ea îi zâmbi somnoroasă. Am să primesc steaua aurie de detectiv?

— Scutul auriu, Nancy. Şi nu, n-ai să-l primeşti. Tu acum te vei retrage.

— Bine.

— Vrei ceva pentru durerea de cap?

Ea încetă o clipă să-şi mai frece tâmpla şi făcu o grimasă.

— Morfină, dar nu am adus niciun flacon cu mine. Am însă ceva mai slab în trusa de farduri.

— Îţi aduc imediat. Întinde-te.

Ea îl ascultă, fără să se deranjeze să dea la o parte aşternuturile.

— Am uitat. Am observat un tip cu o maşină neagră, Dumnezeule, parcă am fi fost într-un film cu Charlie Chan. L-am văzut urmărind limuzina când am plecat, iar acum când m-am întors a sosit la câteva minute în urma mea. Nu înţeleg de ce a vrut Finley să mă urmărească până la şi de la casa lui.

— Nu el a vrut ci eu. Unde naiba îţi ţii pastilele? Ai atâtea sticluţe.

— Pastilele nu sunt în sticluţe ci în cutiuţe. În ceea ce în comerţ se cheamă cutiuţa pentru medicamente.

— Deşteapto.

— Cea mică cu violete emailate. Cum adică ai pus să mă urmărească?

— Adică am pus pe cineva să se ţină după tine toată ziua. Ochiul local particular.

Ea zâmbi când el se apropie cu pastilele.

— Aproape la fel de bune ca şi florile, murmură ea. Ai angajat o gardă de corp pentru mine.

— L-am angajat pentru mine, spuse el pe un ton vesel.

După ce îşi aşează capul peste mâinile împreunate, ea închise ochii.

Urcându-se în pat lângă ea, Jed începu să-i maseze gâtul şi umerii.

— Relaxează-te, Conroy, n-o să scapi de durerea asta de cap încordându-te.

Masajul degetelor lui începu deja să-şi facă efectul magic.

— Jed?

Glasul ei, o şoaptă răguşită, abia se auzi.

— Da.

— Am uitat de oglinzi. Avea zeci. Nu puteai să intri într-o cameră fără să nu te vezi venind şi plecând.

— Deci este vanitos.

— Am o oglindă pe care i-aş putea-o vinde.

— Taci, Conroy. Ţi-a expirat timpul.

— Bine, dar să ştii că nu cred că îi place să se privească. Cred că îi place să privească.

— În regulă. Este un pervers vanitos. El îşi coborî mâinile pe spatele ei.

— Ştiu. Asta însă nu îl face un contrabandist. Aş vrea…

— Ce ai vrea?

Însă ceea ce-şi dorise avea să rămână nerostit. Adormise.

Încet, el dădu la o parte pătura şi o înveli. Ea nu se trezi deloc. După ce o privi atent o clipă, stinse lumina şi se strecură în pat lângă ea. O strânse lângă el şi se lăsă furat de somn.

Deoarece braţele lui o înlănţuiau, prima ei tresărire îl trezi. Instinctiv, el îşi întări strânsoarea, iar cu mâna cealaltă îi mângâie gâtul.

— Hei. Hei, Dora, trezeşte-te. O auzi suspinând, iar când reveni din visare îi simţi trupul tremurând puternic.

Un vis urât? murmură el.

Ea îi răspunse lipiridu-şi capul de pieptul lui.

— Ajungi la lumină? Am nevoie de lumină.

— Sigur. Ţinându-şi braţul ferm în jurul ei, el se întoarse şi bâjbâi după înrerupător. Lumina licări» străpungând. Întunericul. E mai bine?

— Da. Însă continuă să tremure.

— Vrei puţină apă?

— Nu. Panica bruscă din glas o făcu să-şi muşte buza. Să nu pleci, da?

— Bine.

— Şi să nu-mi dai drumul.

— N-am să-ţi dau.

Şi deoarece el se ţinu de cuvânt, inima ei agitată începu să se liniştească.

— Ăsta este primul coşmar pe care l-am avut de când am recitit cartea lui Stephen King, *The Shining*.

— O carte înfricoşătoare. Deşi ochii lui erau* departe de a fi calmi, sărutul cu care el o atinse pe păr fu uşor şi plăcut. Păcat de film.

— Da. Râsul ei era tremurat, dar oricum era râs. Nu ştiam că te-ai apucat de chestii de groază.

— Dezamorsează tensiunea. Nu-ţi mai vine să te gândeşti la micile probleme cotidiene când citeşti despre vampiri cruzi şi morţi vii.

— Pot să spun că am avut întotdeauna predilecţie pentru morţii vii. Deoarece el nu întrebă şi nu insistă, ea găsi puterea să-i povestească. Eram în acea casă, în casa lui Finley, toate acele încăperi şi oglinzi. Toate acele lucruri, acele obiecte frumoase. Ai citit vreodată ceva îngrozitor?

— Bradbury. Sigur. *

— Îţi aminteşti de acea casă a oglinzilor de la bâlci? Dacă cumpărai un bilet, ţi se promitea că înăuntru aveai să găseşti tot ce voiai. Era însă un truc groaznic. Exact aşa era şi aici. Voiam să văd toate acele obiecte frumoase. Apoi

n-am mai putut să ies. Erau acolo şi DiCarlo şi Finley. De câte ori mă întorceam apărea unul din ei, reflectat peste tot în jurul meu. Iar eu fugeam întruna lovindu-mă de pereţii de sticlă. Găsind alinare în căldura trupului lui Jed, în încordarea muşchilor lui, ea se cuibări mai aproape de pieptul lui. Mă simt ca o smucită.

— N-ar trebui. Şi eu am avut nişte „frumuseţi” de genul ăsta.

— Ai avut? Intrigată, ea îşi înclină capul ca să-i vadă chipul. Serios?

— În anul meu de început am răspuns unui apel de „focuri de armă”. Am avut norocul să ajung primul la locul sinuciderii. El nu mai adăugă că tot ceea ce mai rămăsese din capul victimei nu fusese o privelişte prea frumoasă. Săptămâni în şir subconştientul meu nu a făcut altceva decât să mă trezească în toiul nopţii eu imaginea acelei scene. Şi după Claine… El şovăi şi apoi continuă: Am tot retrăit momentele acelea”. Fugg pe pajişte printre trandafiri. Imaginea capului ei îqtorcându-se spre mine şi privindu-mă, Sunetul exploziei când, a răsucit cheia în) contact. Prefer vampirii cruzi în orice zi.

— Da. Şi eu la fel. Pentru o clipă se aşternu tăcerea. Jed?

— Hmm?

— Vrei să vezi dacă este vreun film de groază la televizor?

— Conroy, este aproape şase dimineaţa.

— Este prea întuneric ca să fie şase.

— Sunt draperiile trase.

— Oh!

— Îţi fac o altă propunere. El se răsuci peste ea şi-i apucă bărbia cu dinţii. Ce-ar fi să-ţi arăt eu ceva de-a dreptul înfricoşător?

Ea chicoti şi-şi strdfcură braţele în jurul gâtului lui, exact în clipa în care telefonul de lângă ei zbârnâi. Dora scăpă un icnet, inima sărindu-i din piept

— Să nu îţi uiţi gândul, murmură Jed. Da,

Schimmerhom.

— Jed, îmi pare foarte rău că te-am trezit. Emoţia din glasul lui Brent nu avea însă nimic de-a face cu scuzele. «Am o informaţie pe care s-ar putea să vrei să o verifici.

— Da? Automat Jed se răsuci şi luă pixul de pe noptieră.

— Tocmai am primit un fax de la departamentul şerifului din Los Angeles. Acum câteva zile nişte excursionişti au dat peste un cadavru aruncat într-o râpă mică, între dealuri. Resturile găsite au fost suficiente ca să-i ia amprentele. Putem înceta să-l mai căutăm pe DiCarlo. Este mort.

— De cât timp?

— Este cam greu să se stabilească exact momentul, dat fiind gradul de degradare. Dar se pare că a murit în jurul primei zile de Anului Nou. De vreme ce eşti acolo, mi-am zis că poate vrei să vorbeşti cu medicul legist şi cu ofiţerii care se ocupă de anchetă.

— Dă-mi numele. Jed notă informaţia.

— Cum termin conversaţia cu tine le trimit un fax, continuă Brent. Le spun că te afli *acolo pentru o* investigaţie asociată cu acest caz. Te vor aştepta.

— Mulţumesc. Ţinem legătura.

Dora se ridicase şi ţinându-şi bărbia sprijinită pe genunchii aduşi a piept îi sudie pe Jed după ce închise telefonul.

— Toată faţa ta a căpătat alura de poliţist. O metamorfoză interesantă.

— Ce-ar fi să comanzi micul dejun. Dându-se jos din pat el se îndreptă spre baie. Va trebui să luăm un avion mai târziu.

— Bine. Ea auzi apa curgând. Maxilarul i se încordă. Aruncând pătura în lături ea intră în forţă în baie şi trase perdeaua de la duş. Nu este suficient să-mi dai ordine, căpitane. Unii recruţi solicită minimum de informaţii.

— Trebuie să verific ceva. El luă săpunul în mână. Intri sau ieşi, Conroy, pentru că, uite, ai făcut numai apă

pe jos.

— Ce trebuie să verifici?

Hotărând singur asupra chestiunii în discuţie, el se întinse şi-i trase peste cap bluza de pijama; Ea nu obiectă când Jed o ridică şi o. Luă sub duş cu el. Fără să spună nimic Dora reglă apa caldă astfel încât să nu se frigă şi-şi dădu părul ud din ochi.

— Ce trebuie să verifici? repetă ea.

— Pe DiCarlo, zise el categoric. L-au găsit.

Capitolul 27

Şeriful Curtis Dearborne nutrea o neîncredere înnăscută pentru intruşi. Deoarece în viziunea lui orice membru al departamentului de poliţie din Los Angeles era un intrus, un poliţist de pe Coasta de Est era un element care trebuia supravegheat cu mare atenţie.

Era un bărbat înalt, musculos, care îşi purta cu mândrie uniforma apretată, îşi îngrijea meticulos mustaţa sură şi-şi ceruia şi lustruia perfect ghetele. Sub masca simţului şi stilului milităresc se ascundea farmecul băiatului de la ţară, de care el se folosea cu inteligenţă şi cu mult succes.

Când Jed şi Dora intrară el se ridică de la birou. Chipul lui plăcut avea omină gravă, iar strânsura mâinii fu rezervată şi fermă.

— Schimmerhorn. Ce noroc să ne ieşi în cale când eram în faza de identificare a lui John. Doe

Jed îşi măsură interlocutorul. Dearborne avea să fie reţinut. Prima mişcare a lui Jed fu să recunoască autoritatea lui Dearborne.

— Şerifule, apreciez faptul că ne-ai trimis informaţia. Sunt convins că locotenentul Chapman ţi-a explicat încurcătura cu care ne confruntăm. Descoperirea du mita le va alina într-o oarecare măsură suferinţa văduvei ofiţerului Trainor.

Apăsase exact pe butonul care trebuia. Ochii lui Dearborne îngheţară, buzele i se subţiară.

1. Nume fictiv foLosit în documetele pentru o

persoană necunoscută

— Locotenentul dumitale mi-a spus că individul era ucigaş de poliţişti. Îmi pare rău că n-a stârnit mai mult interesul coioţilor. Luaţi loc, domnule căpitan, domnişoară Conroy.

— Mulţumesc. Clocotind de nerăbdare, Schimmerhorn se aşează pe scaun. Dacă îl grăbea pe Dearborne, avea probabil să piardă, ulterior ore în şir cu diplomaţia. Mi s-a spus că nu s-au găsit niciun fel de acte asupra cadavrului.

— Absolut nimic. Scaunul lui Dearborne scârţâi când el se lăsă confortabil pe spătar. Am exclus posibilitatea jafului. Portofelul îi dispăruse, în schimb tipul avea un diamant pe degetul mic şi un lanţ de aur la gât. Dearborne zâmbi ironic, suficient cât să-i dea lui Jed să înţeleagă că el considera astfel de ornamente dubios de nemasculine. Cadavrul nu a fost găsit într-o stare tocmai bună, însă n-am avut nevoie de un medic legist ca să-mi spună din ce cauză se afla aşa. A fost împuşcat în abdomen. Nu s-a găsit prea mult sânge pe pânza în care era înfăşurat, de unde concluzia că a fost mutat din locul în care sângerarea abundentă i-a cauzat moartea. Probabil că i-a trebuit al naibii de mult ca să-şi dea duhul. Vă rog să mă scuzaţi, doamnă, zise el către Dora. Medicul legist a confirmat toate aceste lucruri.

— Aş vrea să văd şi eu raportul medicului, începu Jed. Şi probele palpabile pe care le-aţi găsit. Cu cât mă întorc cu mai multe dovezi cu atât mai bine.

Gânditor, Dearborne începu să bată uşor cu degetele pe suprafaţa biroului. Coasta de Est nu fusese insistentă, conchise el.

— Cred că se poate. Avem jos pânza şi ceea ce a mai rămas din hainele lui. După ce terminăm acolo, am să cer să mi se aducă restul de hârtii. Dacă vrei să vezi cadavrul va trebui să dăm o fugă la morgă.

— Ţi-aş fi recunoscător. Domnişoara Conroy ar putea să aştepte aici? zise el în timp ce Dora începuse să se

ridice.

— Desigur. Dearborne admira femeile care ştiau unde le era locul. Puteţi să vă faceţi comodă.

» i

— Mulţumesc. N-aş vrea să vă stau în cale. Sarcasmul el fu uşor mascat, însă Dearborne nu era un om al subtilităţilor. Pot să-mi folosesc cartea de credit ca să dau un telefon?

— Poftiţi. Dearborne arată spre telefonul de pe biroul lui. Folosiţi linia unu.

— Mulţumesc. Nu avea niciun rost să se supere pe Jed, se gândi ea. În timp ce el avea să se ocupe de treburile poliţiei, ea urma să-şi anunţe familia că mai întârzia câteva ore. După ce Jed şi Dearborne plecară, ea se aşeză la birou şi zâmbi. Se întreba dacă Jed sesizase că Dearbrone. Îl numise căpitan, căci nici măcar nu tresă râse când şeriful i se adresase astfel.

Până în primăvară se va întoarce la insigna lui, prezise ea, întrebându-se cum arăta oare Schimmerhorn când era pe deplin fericit.

— Bună ziua, Salonul Dorei.

— Ai o voce extraordinară, scumpo. Te-ai gândit vreodată să încerci la telefonul dragostei? /

Lea răspunse printr-un chicotit.

— Tot timpul mă gândesc. Hei unde eşti? La zece mii de metri?

— Nu. Dora îşi dădu părul pe spate şi-i zâmbi ofiţerului care intră cu o cafea şi un dosar. Mulţumesc, domnule sergent, zise ea, greşind intenţionat gră dul.

— Oh, sunt doar ajutor de şerif, doamnă. El roşi şi cu un zâmbet larg continuă: Nu aveţi pentru ce.

— Sergent? întrebă Lea. Eşti cumva la închisoare? Trebuie să depun vreo cauţiune?

— Nu încă. Ea luă cana cu cafea, atingând uşor cu degetul dosarul pe care ajutorul de şerif îl lăsase pe masă. Jed a vrut să se ocupe de o mică chestiune dacă tot eram

în zonă. Nu era nevoie să-i spună despre morţi şi împuşcăturile în abdomen. Nu era nevoie, absolut deloc. Aşa că vom lua o cursă mai târziu. Acolo totul este în regulă?

— Da, totul este bine. Azi de dimineaţă am vândut biroul *Sherbourne*.

— Oh! Exact cum se întâmplă de obicei când se despărţea de un lucru drag, Dora simţi emoţia bucuriei îngemănându-se cu cea a regretului.

— Şi fără tocmeală. Sentimentul mândriei învălui atmosfera. Cum a mers întrunirea?

— Întrunirea?

— Cu tipul de la firma de import-export.

— Oh, încordându-se Dora atinse cu degetul eticheta de pe dosar. A mers. Cred că până la urmă nu voi face afaceri cu el. Nu este de domeniul meu.

— Ei bine, nu cred că poţi să spui că în general călătoria a fost o pierdere de timp. Ai văzut vreo stea de cinema?

— Nici măcar una. Îmi pare rău.

— Oh! L-ai avut în schimb pe Je d care să te ajute să absorbi soarele Loş Angeles-ului.

— Aşa este. Ea nu-i spuse însă că, după toate calculele, reieşea că petrecuse cu Jed mai mult timp în avion decât după aterizare.

— Sună-mă când soseşti acasă ca să ştiu că aţi ajuns sănătoşi.

— Bine, mămico. JMu cred că vom ajunge cu mult înainte de zece, aşa că să nu începi să-ţi faci griji decât după unsprezece. *

— O să încerc să mă abţin. Apropo, ar trebui să te previn, mama intenţionează să întrunească familia, ca să-l poată cunoaşte pe Jed la un nivel mult mai personal. M-am gândit că trebuie să ştii.

— ’Mulţumesc mult. Oftând, Dora deschise dosarul. Am să încerc să-l pregătesc pe Jed pentru… Gura ei se

uscă instantaneu când privirea i se-pironi pe fotografii. Prin vâjâiala din cap, auzea vocea surorii ei.

— Dora? Dory? Mai eşti acolo? Răspunde. S-a întrerupt?

— Nu. Cu un efort herculean, Dora îşi regăsi glasul. Deşi îşi întoarse privirea spre perete, Imaginea înfiorătoare îi rămăsese întipărită în minte. Îmi pare rău, trebuie să plec.

— În regulă. Ne vedem mâine, dragă. Drum bun.

— Mulţumesc. Pa. Foarte încet, Dora puse receptorul în furcă. Mâinile îi îngheţaseră atât de tare că nu mai putea transpira. Respirând sacadat ea îşi coborî din nou privirea.

Era DiCarlo, ai mai rămăsese din faţă suficient cât să-l recunoască. Era convinsă că nu murise uşor. Cu degete nesigure ea puse prima fotografie deoparte şi o privi pe următoarea.

Ştia acum cât de cruntă era moartea cu carnea umană. Niciuna din fantasmele de groază ale Hollywood-ului nu o pregătise pentru această realitate cumplită. Se vedea locul unde străpunsese glonţul, de unde se ospătaseră animalele. Soarele deşertului fusese la fel de nemilos ca glonţul şi ca sălbăticiunile. Fotografiile color erau pe cât de înfiorătoare pe atât de reale/

Ea se uita încontinuu. Nu putu să-şi dezlipească ochii, nici măcar atunci când vâjâiala din cap i se transformă în vuiet. Nu putu să-şi întoarcă privirea nici măcar atunci când imaginea i se înceţoşă şi i se întunecă, făcând-o să-şi simtă trupul greu plutind deasupra pozelor, sub ochii ei îngroziţi.

Jed scăpă o înjurătură scurtă când intră şi zări chipul alb al Dorei şi dosarul deschis. Apropiindu-se de ea, văzu cum ochii i se dădură peste cap. Cu două mişcări rapide trase scaunul din faţa biroului şi-i împinse capul între genunchi.

— Respiră încet. Vocea lui era încordată, însă mâna cu care îi ţinea capul era blândă. El se ridică şi închise cu

zgomot dosarul de pe masă.

— O sunasem pe Lea. Dora înghiţea disperată în timp ce stomacul îi provoca senzaţia de vomă. Neliniştea îi cobora în fiori zglobii pe ceafă. Pur şi simplu o sunasem pe Lea.

— Jine-ţi capul în jos, îi porunci el. Şi respiră.

— Încearcă puţin cu asta. Dearborne îi întinse lui Jed un pahar cu apă. În glasul lui se simţea înţelegere faţă de starea ei. Îşi amintise de prima victimă omorâtă pe care o văzuse. Majortatea poliţiştilor buni îşi amintesc. E un pat în camera de alături, dacă vrea să se întindă, adăugă el.

— Îşi va reveni. Acceptând paharul cu apă, Jed continuă să apese uşor capul Dorei. Vrei să ne laşi singuri puţin, şerifule.

— Sigur. Nu vă grăbiţi, adăugă Dearborne, înainte de a închide uşa în urma lui.

— Vreau să te ridici încet, îi zise Jed. Dacă simţi că îţi vine să leşini, laşi din nou capul în jos.

— Mă simt bine. Tremuratul era mai rău decât greaţa şi mai greu de controlat. Ea îşi lăsă capul pe spătarul scaunului şi închise ochii. Cred că şeriful nu va uita aşa uşor impresia pe care i-am făcut-o.

— Bea puţină apă. El aduse ceaşca în dreptul buzelor ei, silind-o să înghită. Vreau să te simţi mai bine înainte de a ţipa la tine.

— S-ar putea să fii obligat să mai aştepţi puţin. Sorbind, ea deschise ochii. Da, privirea lui era furioasă, îşi dădu ea seama. De-a dreptul furioasă. Însă deocamdată nu putea să-şi facă griji din cauza acesteia. Cum de poţi face faţă la aşa ceva? zise ea încet. Cum de te poţi confrunta cu aşa ceva în mod frecvent?

El îşi umezi degetele în apa rece şi o frecă pe ceafă.

— Vrei să te întinzi?

— Nu, nu vreau să mă întind. Ea îşi întoarse privirea de la el. Şi dacă trebuie să ţipi, dă-i drumul. Însă înainte de a o face, să ştii că n-am vrut să-mi bag nasul sau să mă joc de-a detectivii. Crede-mă, n-am vrut să văd aşa ceva. Nu

aveam nevoie să văd aşa ceva.

— Acum poţi să începi să uiţi.

— Aşa faci tu? Ea îşi impuse să-l privească din nou. Pur şi simplu clasezi un astfel de lucru şi-l uiţi?

— Acum nu vorbim despre mine. Nu era treaba ta să te laşi impresionată atât de mult, Dora.

— Nu era treaba mea? Ea îşi umezi buzele uscate şi punând ceaşca deoparte se forţă să se ridice. Bărbatul din dosarul ăsta a încercat să mă violeze. Şi cu siguranţă m-ar fi omorât. Asta îmi dă toate motivele să mă las impresionată al naibii de mult. Dar ştiind toate astea, ştiind ce a făcut şi ce a încercat să facă, nu pot să consider că a meritat ce am văzut în acele fotografii. Pur şi simplu nu pot. Cred că am vrut să ştiu dacă tu poţi.

El văzuse destule ca să-şi dea seama ce fel de imagine avea să poarte mintea Dorei de acum încolo. Văzuse destule ca să ştie că era mai rău decât multe altele.

— Eu nu caut justificări, Dora. Dacă vrei să ştii dacă pot să trăiesc cu imaginile pe care le văd, atunci află că da, pot. Pot să măeuit la ele. Pof să mă duc chiar acum la morgă şi să mă* uit îndeaproape la ceea ce se află acolo. Şi pot să-trăiesc cu aceste imagini.

Ea înclină aprobator din cap şi se îndreptă spre uşă, nesigură.

— Am să aştept în maşină.

După ce ea ieşi din birou, Jed ridică dosarul şi studie fotografiile dinăuntru. Înjură, nu însă din cauza a ceea ce văzu, ci din cauza a ceea ce văzuse Dora.

— Se simte bine? întrebă Dearborne intrând.

— Îşi va reveni. Jed îi întinse dosarul. Aş vrea să-ţi onorez invitaţia de a sta de vorbă cu medicul legist.

— Cred că vrei să vezi şi cadavryl.

— Aş rămâne îndatorat.

— Nicio problemă. Deraborne îşi luă pălăYia şi şi-o puse pe cap. Vei citi raportul autopsiei pe drum. Este interesant. Ultima masăa prietenului, nostru a fost

grozavă.

Dora refuză apetitivul pe care i-l oferi însoţitoarea de bord şi se îndopă în schimb cu răcoritoare. Stomacul ei se dădea peste cap numai la ideea de mâncare. Luptă din răsputeri să ignore aromele de carne şi de maioneză, pe care ceilalţi pasageri le savurau.

Întinsă pe scaunul din faţă al maşinii închiriate, cât timp Jed fusese cu Dearborne, ea avusese timp suficient să reflecteze. Timp suficient să-şi dea seama că-şi revărsase şocul asupra lui. Şi că el nu-şi revărsase mânia asupra ei.

— Nu ai ţipat la mine.

Jed continuă să-şi dezlege cuvintele încrucişate. Ar fi preferat să recitească rapoartele lui Dearborne, însă acestea mai puteau să aştepte până avea să rămână singur.

— Nu mi s-a părut că merită.

— Aş fi preferat să o faci ca să nu mai fi supărat pe mine.

— Nu sunt supărat pe tine.

— Poate m-am înşelat. Ea nu mai era sigură de ceea ce simţea, ştia doar că aceste senzaţii trebuiau alungate. De când am olecat din Los Angeles aproape că nu mi-ai adresat niciun cuvânt. Şi dacă nu m-aş fi făcut de râs în biroul şerifului ţi-ai fi vărsat furia asupra mea. El îşi ridică ochii de pe hârtie şi întâlni zâmbetul ei încordat. Ai fi vrut s-o faci.

— Da, aş fi vrut. Dar nu eram supărat pe tine. Am fost supărat că ai văzut acele» fotografii. Pentru că ştiam că vei intra pe o uşă pe care nu o vei putea închide uşor şi niciodată complet. Nu mai puteam să fac nimic.

Ea îşi sprijini palma de mâna lui.

— Nu pot să merg până într-acolo încât să susţin că am fost bucuroasă că am deschis acel dosar. Însă ai avut dreptate, m-a tulburat. Cred că mirar fi mult mai uşor dacă mi-ai spune ce ai aflat de la şeriful Dearborne şi de la morgă. Speculaţiile pot fi mai groaznice, decât realitatea.

— Nu este prea mult de spus. El lăsă revista să-i cadă pe genunchi. Ştim că DiCarlo a venit pe Coasta de Vest în

ajunul Anului Nou, a închiriat o maşină, a rezervat o cameră fa hotel. Nu a dormit la hotel în acea noapte şi nici nu a returnat maşina. Acest lucru încă nu a fost dovedit. Se pare că a mai rezervat şi un loc la un avion spre Cancun, însă nu a mai folosit biletul.

— Deci nu plănuia să se întoarcă prea curând în Est. Ea îşi ridică mâna şi încercă să se gândească. Crezi că a venit să-l întâlnească pe Finley?

— Dacă a făcut-o, nu a semnat la intrare. Numele lui nu este înregistrat nicăieri în acea zi. Dacă mergem pe teoria că lucra singur, este posibil ca DiCarlo să fi avut ghinion la ieşirea din ţară. Sau poate că a avut un partener, o neînţelegere.

— Mă face să mă simt fericită că nu am asociaţi.

— Sau varianta numărul trei, preferata mea, este că lucra pentru Finley, a venit să-i dea raportul, iar Finley l-a omorât sau a pus să fie omorât.

— Dar de ce? DiCarlo nu-şi terminase misiunea, nu-i aşa? Eu am încă tabloul.

— Acesta s-ar putea să fie motivul. Jed ridică din umeri. Nu există însă nicio dovadă care să-l lege în vreun fel de Finjey. Ştim că DiCarlo s-a dus la Los Angeles şi că a murit acolo. A fost omorât între 31 decembrie şi 2 ianuarie, după precizările medicului legist. A murit în urma unei singure plăgi în abdomen, iar după aceea, dată fiind lipsa de sânge de pe pânză, a fost mutat. Cineva a avut prezenţa de spirit să-i sustragă portofelul pentru a încetini identificarea cadavrului. Vânătăile de pe faţă erau vechi de mai multe zile. Eu i le-am făcut. Alte traume au survenit după moarte.

El nu putu să-i spună că DiCarlo avusese de asemenea şi genunchii zdrobiţi.

— Înţeleg. Ca să-şi păstreze glasul limpede şi domol, ea continuă să soarbă din băutura răcoritoare ca dintr-un medicament. Nu au fost urme de luptă, corect?

— Corect, domnişoară Drew. Jed îi strânse mâna aprobator. Ea rămânea fermă pe poziţie, şi pentru asta el o

admira. Victima a servit o ultimă masă copioasă, care a inclus fazan, o considerabilă cantităţe de vin şi zmeură cu ciocolată albă.

Nu, se gândi Dora în clipa în care stomacul îi fremăta, în acel moment n-ar fi putut să pună nimic în gură.

— Deci se poate presupune, începu ea apăsându-şi pe furiş stomacul care *o* deranja, că decedatul era relaxat înainte de a muri.

— Cam greu să te înfrupţi din astfel de bucate dacă eşti încordat. Dearborne se Va ocupa de verificarea meniurilor restaurantelor. S-au descoperit de asemenea în pânza cu care a fost înfăşurat nişte. Pietricele albe şi bucăţi de pământ negru, de genul celor întâlnite în straturile de flori şi în jurul arborilor ornamentali.

— Mă întreb câte straturi de flori or fi în Los Angeles.

— Ţi-am spus că munca poliţiei este plictisitoare. Finley avea grădini?

— Enorme. Ea eliberă un oftat tremurat. Era foarte mândru de ele şi a fost dezamăgit că timpul închis nu i-a permis să mi le arate cum trebuie, în lumina stelelor. Am admirat o parte din ele din seră. Întorcându-se spre Jed, culoarea îi dispăruse din nou de pe chip, însă glasul îi era perceptibil. Erau foarte îngrijite şi ordonate, bogate în pământ negru şi cu cărări înguste din pietricele albe.

— Ai ochi buni, Conroy. El se aplecă şi o sărută, închide-i acum o vreme.

— Cred că mai bine aş urmări filmul. Cu mişcări nesigure ea luă casca. Ce film ziceau că este?

— Ultima producţie a lui Costner. Jed îi fixă firul în mufă. Cred că joacă rol de poliţist.

— Perfect. Dora oftă, îşi puse căştile pe urechi şi evada.

În Los Angeles, Winesap intră în biroul lui Finley. Oamenii timizi, asemeni căţeilor, deseori simt dispoziţia stăpânului după atmosfera care pluteşte în aer.

— Aţi vrut să mă vedeţi, domnule Finley?

Fără să-şi ridice ochii din hârtii, Finley îi făcu semn lui Winesap să poftească înăuntru. Cu o mişcare a stiloului parafă modificările unui contract care avea să ducă la pierderea a aproape două sute de slujbe. Lăsându-se pe spătarul scaunului, Finley îşi ridică privirea inexpresivă.

— De cât timp lucrezi pentru mine, Abel?

— Domnule? Winesap îşi umezi buzele. S-au făcut opt ani.

— Opt ani. Aprobând încet din cap, Finley îşi ridică arătătorul şi începu să-şi lovească uşor buza de sus. O perioadă destul de lungă. Eşti mulţumit de munca ta? Simţi că eşti bine tratat, bine recompensat?

— Oh, da domnule! Categoric, domnule. Sunteţi foarte generos, domnule Finley.

— Îmi place să cred că aşa este. Şi totuşi, Abel. Găseşti că sunt un om corect?

— Întotdeauna. Instantaneu, imaginea trupului însângerat al lui DiCarlo îi apăru în minte. Fără excepţie, domnule.

— M-am gândit astăzi la tine, Abel, toată dimineaţa şi toată după-amiaza. Şi în timpul acesta mi s-a părut că în aceşti ani… opt ai zis?

— Da, opt. Winesap se simţea ca un păianjen încremenit de un bărzăun. Opt ani.

— Că în aceşti opt ani, continuă Finley, am avut puţine motive să-ţi critic munca. Eşti prompt, eficient, în majoritatea cazurilor, meticulos.

— Mulţumesc, domnule. Winesap însă nu auzi decât „în majoritatea cazurilor” Simţi spaima învăluindu-l. Îmi dau toată silinţa.

— Te cred. De aceea am şi fost atât de dezamăgit astăzi. Cred că te-ai străduit, însă râu a fost suficient.

— Domnule? Tonul lui Winesap fu de fapt un strigăt.

— Probabil că programul tău încărcat nu ţi-a permis să citeşti ziarele de astăzi?

— Tyl-am uitat peste titluri, zise Winesap cerându-şi

parcă iertare. Am avut nişte probleme urgente.

— Oamenii ar trebui să-şi facă timp întotdeauna pentru evenimentele cotidiene. Fulgerând cu privirea chipul lui Winesap, Finley îşi înfipse degetul în ziarul de pe masă. Ca de pildă pentru acesta. Citeşte-l acum, Abel, dacă vrei.

— Da, domnule. Tremurând de groază, Abel se apropie de birou şi luă ziarul. Articolul la care se referea Finley era încercuit de mai multe ori cu roşu. *Cadavru descoperit de excursionişti*, începu Winesap, simţindu-şi inima strângându-i-se. *Un cadavru neidentificat a fost găsit acum mai multe zile*, *într-o r-râpă*.

Finley îi smulse ziarul din mână. Lasă-mă pe mine. Cu o intonaţie curgătoare şi melodioasă, Finley citi scurta prezentare, terminată cu obişnuitele rânduri referitoare la investigaţiile poliţiei. Bineînţeles, adăugă el, întinzând ziarul pe birou, noi am putea să identificăm cadavrul, nu-i aşa, Abel?

— Domnule Finley. Domnule. A fost găsit la kilometri distanţă de locul în care ne aflăm., Nimeni n-ar putea să… Winesap se dădu înapoi cu teamă, plecându-şi ochii.

— Mă aşteptam la mai mult din partea ta, Abel. A fost greşeala mea. Nu ai fost meticulos, zise el accentuând fiecare cuvânt. Fără îndoială că mai devreme sau mai târziu cadavrul va fi identificat. Eu voi fi obligat să răspund la alte şi alte întrebări. Evident, eu am încrederea că mă voi descurca cu poliţia, dar Abel, ai fi putut să mă scuteşti de tot necazul.

— Da, domnule. Îmi pare nespus de rău. Winesap îşi aminti de drumul nenorocit dintre coline, de călătoria groaznică făcută având cadavrul pe bancheta din spate a maşinii. Umerii i se încovoiară. Părerea mea de rău nu este suficientă, continuă el.

— Nu, nu cred că este. Oricum, deoarece ţi-am studiat atent cartea de muncă şi nu am găsit vreo pată semnificativă, am să încerc să trec cu vederea acest incident. Într-o zi-două vei pleca pe Coasta de Est, Abel.

Nădăjduiesc că te vei ocupa de domnişoara Conroy cu mai multă fineţe decât te-ai ocupat de domnul DiCarlo.

— Da, domnule. Mulţumesc. Am să fiu… meticulos.

— Sunt convins. Finley afişă un surâs strălucitor care îl făcu pe Winesap să se gândească la hrana rechinului. Ne vom scoate acum din minte această greşeală nenorocită. Nu cred că va mai fi nevoie să o discutăm vreodată.

— Sunteţi foarte înţelegător, domnule Finley. Precaut, Winesap se retrase din încăpere.

— Oh, Abel! Lui Finley îi plăcea să-l vadă oprindu-se înfricoşat. Cred, că date fiind împrejurările, ar trebui să returnezi linguriţa de ceai.

— Oh'. Faţa lui Winesap se descompuse. Desigur.

Mult mai bine dispus, Finley se sprijini de spătarul scaunului în timp ce uşa fu închisă respectuos. De când citise articolul mintea i se tulburase, aşa că acum se calma prin exerciţii de respiraţie. Absolut nimic nu se compara cu yoga când era vorba de liniştirea sufletului.

Va trebui să-l supravegheze mai atent pe Abel, se gândi el trist. Mult. Mai atent. Dacă situaţia cu DiCarlo se încurcă prea mult, atunci pur şi simplu avea să-l arunce pe dragul şi devotatul Abel la lupi, ca pe o halcă de carne.

Dar spera, sincer, să nu fie nevoie.

Pentru el personal nu-şi făcea griji. Când cineva era destul de bogat şi destul de pi ernie, se gândi Finley, era mai presus de lege.

Poliţia nu se putea atinge de el. Nimeni nu putea. Şi dacă, printr-un miracol, anchetatorii s-ar fi apropiat prea mult, întotdeauna avea să existe o mică pradă, ca Abel, care să-i inducă în eroare.

Dar el era un om iertător. Zâmbind, Finley scoase aii. Sertar etu-ul pe care îl adusese înapoi în birou şi începu să-l admire. Era un om foarte iertător uneori, la o greşeală.

Atâta vreme cât Abel urma instrucţiunile şi reuşea să se descurce cu domnişoara Conroy, nu era nevoie să-l omoare. Nu era nevoie absolut deloc.

Capitolul 28

Era bine să fii din nou acasă, prinsă în rutina vieţii cotidiene, îşi zise Dora, consolându-se şi încercând să nu se gândească la întâlnirea pe care urma să o aibă cu domnul Petroy.

Ea nu-şi dăduse seama că era o fiinţă destul de obişnuită, destul de cu picioarele pe pământ ca să-şi dorească aventuri. Purul adevăr era că-şi dorea înapoi viaţa ei simplă. Mai mult, dorea să aibă ocazia să se plictisească.

Bine cel puţin că Jed nu observase lipsa ei de apetit. Era sigură că ar fi făcut câteva remarci alese, dacă ea n-ar fi reuşit să ascundă atât de bine acest lucru. Acelaşi adevăr era valabil şi în cazul femininei arte a machiajului. Ochii ei or fi fost încercănaţi, pielea o fi fost palidă şi faţa trasă, însă cu loţiuni, creme şi pudră ea prezenta o mască foarte bine realizată.

Spera să nu i se descompună decât după ziua de jo’.

Îşi frecă locul dintre ochi unde pulsa durerea, pe care aspirina părea să nu o liniştească, când uşa de la magazin se deschise. Nimic nu putea să o bucure mai mult decât zâmbetul tatălui ei şi alura uşor cherchelită a acestuia.

— Izzy, dulceaţa mea.

— Tată, singura mea dragoste adevărată. Ea ocoli tejgheaua ca să-l sărute, însă se pomeni lipindu-şi faţa de umărul lui şi îmbrăţişându-l puternic.

Ca răspuns el o strânse la fel de tare la piept. Deşi la început îngrijorarea îi întunecase privirea, când se trase înapoi, ochii lui începură să surâdă din nou.

— Eşti singură fetiţo?

— Nu mai sunt. Dimineaţa a trecut foarte greu. Vrei nişte cafea?

— Jumătate de ceaşcă. Urmărind-o ducându-se să toarne cafeaua, Quentin făcu tot felul de presupuneri. Îşi cunoştea copiii, feţele, tonurile glasurilor, subtilităţile limbajului trupului lor! Isadora ascundea ceva, se gândi el. Însă avea să afle destul de uşor.

— Mama ta mă trimite ca ambasador. El luă ceaşca

şi-şi scoase sticla ca să adauge o generoasă picătură de whisky. Ca să-ţi adresez ţie şi prietenului tău invitaţia de a veni la un cocktail şi la o parolă.

— Dacă te referi la Jed, cred că s-ar putea să aibă obiecţii la descriere, însă accept invitaţia. Pentru când este?

— Joi seara. Sprânceana lui se ridică văzând agitaţ a de pe chipul ei. Înainte de spectacol, bineînţeles.

— Bineînţeles. Să vorbesc şi cu Jed.

— Am să-i fac personal invitaţia. Este acasă?

— Nu, cred că a ieşit în oraş. Ea sorbi din cafea, recunoscătoare că doi trecători priviră vitrina fără să intre înăuntru. Dacă vrei poţi să-l întrebi mai târziu.

Quentin o privi cum învârtea în mână capacul de la zahărină.

— V-aţi ciondănit, aşa ca-ntre iubiţi?

— Noi nu ne ciondănim. Ea reuşi să zârrbească. Ne certăm din când în când, însă ciondăneala nu face parte din ritualul nostru. Ea luă un fursec, ddF îl puse la loc. Ştii, mă tem că astăzi sunt puţin agitată. Vrei să faci o plimbare?

— Cu o femeie frumoasă? întotdeauna.

— Stai să-mi pun paltonul.

Quentin strânse din ochi gânditor, întrebându-se dacă partenerul ales de el era motivul neliniştii fetiţei lui. Însă când ea se întoarse, încheindu-se la haină* el era din nou numai zâmbete.

— Mi se pare că îmi amintesc de cineva care se bucura de vacanţele şoferilor. Poate ar trebui să facem o mică plimbare până în New Market şi să ne uităm la vitrinele magazinelor.

— Eroul meu. Dora puse în uşă plăcuţa *închis* şi-şi luă tatăl de braţ.

El îi cumpără jeleuri, iar ea nu avu inima să nu le mănânce. Stătură afară, bucurându-se de frig, de pavajul străzii şi de aerul* cosmopolit al. Reclamelor vitrinelor.

Dora însă se simţea mai bine când era ademenită atât cu o casetă *Limoges* cât şi cu un pulover de caşmir.

În bătaia vântului care şuiera printre copacii goi ei se aşezară pe o bancă, să bea o cafea. A lui Quentin era din nou îmbătată.

— Să-ţi cumpăr un cadou? întrebă el. Întotdeauna zâmbeai când mă băteai la cap cu vreun fleac.

— Întotdeauna am fost interesată, – nu-i aşa? Amuzată de ea Dora îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Întotdeauna ţi-au plăcut lucrurile drăguţe şi le-ai şi apreciat. Acesta este un dar, Izzy, nu un defect.

Ea se simţi prost când lacrimile îi împăienjeniră ochii.

— Cred că am toane. Întotdeauna am zis că Will este un om cu toane.

— Toţi copiii mei au toane încântătoare, zise Quentin ferm. Aveţi teatrul în sânge. Cu artiştii nu este niciodată uşor, ştii. /'şa este destinul lor.

— Dar cu poliţiştii cum este?

El se opri o clipă să bea, ca să savureze.

— Eu văd aplica/ea legii tot ca pe o artă. Unii ar zice ştiinţă, bineînţeles. Însă sincronizarea, coregrafia, drama. Da, este o adevărată artă. El îşi puse braţul mângâietor în jurul ei. Spune-mi ce simţi, Izzy.

Şi putea. Ea întotdeauna putuse să-i destăinuie sentimentele fără să se teamă *ţie* critică sau de dezaprobare.

— Sunt atât de îndrăgostită de el. Vreau să fiu atât de fericită din acest motiv. Şi aproape că sunt mai tot timpul, însă el nu împărtăşeşte astfel de sentimente. Nu are niciun fel de experienţă în privinţa-lor. Părinţii lui nu i-au oferit nimic din ceea ce tu şi mama ne-aţi dat nouă.

Ea oftă şi privi o tânără mamă împingând un cărucior. Bebeluşul dinăuntru avea obrajii roz şi râdea. Dorinţa arzătoare o învălui rapid, surprinzând-o şi tulburând-o. Vreau să fac aşa ceva, îşi dădu ea seama. Vreau să petrec o oră împingând căruciorul copilului meu prin soare.

— Mă tem că nu ne putem oferi unul altuia ceea ce avem nevoie, zise ea prudentă.

— Mai întâi trebuie să descoperi care sunt aceste nevoi.

Nostalgică, ea privi mama şi copilul îndepărtându-se.

— Cred că o să am de furcă. Cum poţi să-ţi închipui că un om a cărui copilărie a fost un studiu în nenorocire va face primul pas în crearea unei familii proprii? Nu este corect ca eu să-l împing să facă acest pas şi nu este corect ca eu să refuz să-l fac.

— Crezi că numai oamenii care provin din familii fericite îşi clădesc familii fericite?

— Nu ştiu.

— Bunica lui Jed este de părere că el a făcut deja primul pas aşa că acum, precaut, oscilează asupra celui de-al doilea.

— Nu. Ea se opri-şi îndreptându-şi spatele se încruntă la tatăl ei. Bunica lui? Ar vorbit cu ea?

— Ria, mama ta şi cu mine am avut o întâlnire drăguţă cât aţi fost voi în California. O femeie minunată, adăugă el. Te îndrăgeşte foarte mult.

Ochii Dorei priviră ferm.

— Se pare că trebuie să-ţi amintesc că eu sunt un adult în toată firea şi la fel este şi Jed. Nu crod că este corect ca voi să vă întâlniţi şi să ne. Discutaţi ca pe nişte copii înapoiaţi.

— Dar sunteţi copiii noştri. El zâmbi blând şi atinse uşor obrazul îmbujorat al Dorei. Când veţi avea şi voi copiii voştri, veţi înţelege că dragostea nu încetează niciodată, cum de Altfel nu încetează nici grijile, nici mândria, nici intervenţiile. El îi surâse. Te iubesc, Izzy, şi am mare încredere în tine. Quentin o ciupi de bărbie, ia spune-mi tu, ce altceva te mai nelinişteşte?

— Nu pot, zise ea cu părere de rău. Dar pot să-ţi spun că se va rezolva peste câteva zile.

— N-am să insist, rosti Quentin. Cel puţin nu acum când era atât de precaută. Însă dacă în scurt timp n-o să

arăţi mai fericită am s-o asmut pe maică-ta împotriva ta.

— Zâmbesc. Ea îşi dezveli dinţii. Vezi, mai fericită nici că aş putea să fiu.

Satisfăcut pe moment, Quentin se ridică. După ce îşi aruncă paharul din plastic într-o ladă de gunoi, întinse mâna către Dora.

— Hai să mergem la cumpărături.

— Este toată un pachet de nervi. Jed se întâlnise cu Brent în sala de gimnastică, unde putea să-şi descătuşeze o parte din tensiune, lovind sacul greu de box. Nu recunoaşte, continuă el, însă este foarte încorsetată. Încordat, Jed se năpusti asupra sacului cu o serie de lovituri scurte. Brent, căruia i se încredinţase sarcina de a ţine neclintit Sacul, mormăi când undeie de forţă îi scuturară braţele. Iar eu nu-i sunt de niciun ajutor, adăugă Jed.

— Ne mişcăm cât de repede putem. Brent simţi broboanele de transpiraţie lunecându-i pe sub cămaşă şi îşi dori să fi insistat ca să se fi întâlnit într-o patiserie drăguţă. După întrevederea de joi, nu o vom mai amesteca în niciun fel.

— Nu este vorba doar despre asta. Jed se mută de la sacul greu de box la unul mai uşor, făcându-l pe Brent să se simtă nespus de uşurat. Privind încruntat, Jed lovi sacul, aruncându-l în Zbor prin. Aer. Este îndrăgostită de mine, zise el.

Brent îşi scoase ochelarii de la ochi ca să şi-i cureţe de abur.

— Şi ce, asta este o noutate?

— Are nevoie de mai mult decât îi pot eu oferi. Ar trebui să aibă mai mult.

— Poate. Dar ea se plânge?

— Nu. Jed clipi îndepărtându-şi picăturile de sudoare şi continuă să-şi menţină pumnii în aer.

— Atunci relaxează-te şi savurează plăcerea de a face sex.

Jed se răsuci spre Brent atât de brusc şi de violent

încât acesta din urmă se încordă pentru primirea loviturii.

— Nu este doar un act sexual nenorocit. Cu Dora nu este aşa. Este… El se întrerupse, enervat de zâmbetul care creştea pe chipul lui Brent. Nu te juca cu mine, zise el foarte încet.

— Încercam apele, căpitane. Când Jed îşi întoarse privirea la mănuşi, Brent, îndatoritor, i le desfăcu. Şi pentru că tot eram la acest capitol, circula zvonul că-ţi vei prelua postul pe întâi ale lunii. Goldman bombăne.

— G să se simtă şi mai bine când îi voi semna transferul.

— Oh, lasă-mă să mă închin la picioarele tale.

Un zâmbet urâcios se răsfrânse pe chipul lui Jed când acesta îşi încleştă pumnul.

— Vom face un anunţ oficial luni. Iar dacă vei încerca să mă pupi, te voi pocni, amice. Jed luă un prosop ca să-şi şteargă faţa. Deocamdată Goldman e şeful. Este pregătit totul pentru joi?

— Vom avea doi oameni în magazin. Alţi doi afară şi o camionetă de observaţie pe stradă, la câţiva metri. Atâta vreme cât Dora va urma instrucţiunile* vom înregistra toată conversaţia.

— Le va urma.

Ora pe care Dora o petrecu împreună cu tatăl ei îi stârni brusc nevoia de familie. Îşi satisfăcu. Această necesitate închizând cu o oră mai devreme magazinul şi petrecându-şi seara la Lea. Larma din camera de zi îi linişti sufletul.

— Cred că Richie face progrese la trompetă, ce mentă ea.

Cu capul ridicat, Lea ascultă sunetele trişte cu un amestec de mândrie şi de resemnare.

— Peste trei săptămâni va *fi* un concert la şcoală. Îţi păstrez un loc în primul rând.

— Să fii binecuvântată. Din camera de alături se auziră nişte bufnituri înăbuşite, care erau, dacă aveai destulă imaginaţie, năvala înflăcărată a cavaleriei şi un

excelent strigăt de atac. Aveam nevoie de aşa ceva, continuă ea. Mulţumită, Dora se aşează pe scaunul de lângă bufet.

— Aş fi bucuroasă să-ţi cedez locul câteva ore. Lea adăugă încă o picătură de vin de Brugundia la ostropelul pus la fiert.

— Nu ţin atât de mult. Dora luă o sorbitură rapidă de vin. Nu. Am petrecut câtva timp cu tata în după-amiaza asta şi m-a făcut să mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă el n-ar fi fost atât de apropiat de noi. Asta-i tot.

Se întâmplă ceva. Încruntându-se, Lea scurse lingura, lovind-o de marginea cratiţei şi apoi o agăţă în suportul în formă de raţă. Ai un rid între sprâncene. Şi eşti foarte palidă". Întotdeauna eşti palidă când te frământă ceva.

— Şi tu te-ai frământa dacă ai fi obligată să găseşti un contabil nou înainte de închiderea blianţului pe luna ianuarie.

— Nu este un motiv suficient. Lea se aplecă mai aproape. Eşti încordată, Dory şi starea ta nu are nimic de a face cu afacerile. Dacă nu-mi vei spune am s-o pun pe mama pe tine.

— De Ce toată lumea mă ameninţă cu mama? întrebă Dora. Sunt neliniştită, e bine? Viaţa mea a luat o serie de întorsături. Aş vrea ca familia să-mi respecte intimitatea atât cât să-mi permită să-mi rezolv singură problemele.

— În regulă, Iartă-mă.

Trecându-şi mâna peste faţă, Dora trase puternic aer în piept.

— Nu, tu să mă ierţi pe mine. N-ar fi trebuit să mă răstesc la tine. Bănuiesc că sunt încă puţin încordată. Cred c-am să mă duc acasă, am să fac o baie şi am să dorm douăsprezece ore.

— Dacă mâine dimineaţa nu te vei simţi mqj bine, pot să vin mai devreme.

— Mulţumesc. Am să te anunţ. Dădu să se ridice de pe scaun când în uşa din spate se auzi un ciocănit.

— Bună. Mary Pat îşi băgă capul înăuntru. Am venit să-mi iau partea de monştri. Ascultă o clipă ţipetele şi sunetul trompetei, al tropăitului picioruşelor. Minunat, nu-i aşa?

— La loc, o invită Lea, dacă nu te grăbeşti.

— Am să iau loc cu mare plăcere. Oftând ea se aşeză pe un scaun de lângă Dora. De opt ore n-am stat jos. Inspiră profund aroma îmbietoare. Dumnezeule, cum de reuşeşti să creşti copii, să ai o slujbă şi să mai şi găteşti?

— Am o şefă bună. Zâmbind, Lea îi turnă lui Mary Pat un pahar cu vin. Mi-a dat liber azi.

— Apropo de muncă. Ce veste grozavă în legătură cu Jed, nu-i aşa?

— Ce veste?

— Revenirea lui în post. Închizând ochii, Mary Pat îşi roti capul, pierzând privirea încremenită a Dorei. Brent de-a dreptul pluteşte. Îl detesta, bineînţeles pe Goldman, însă cine nu o făcea? Dar nu acesta este motivul. Departamentul are nevoie de Jed şi Jed de departament. Acum că a hotărât să se întoarcă este clar că i-a venit mintea la cap: Nu cred că va a şteaptapână la întâi ale lunii ca să preia comanda. Altfel… Privirea aruncată pe chipul Dorei o făcu pe Mary Pat să se oprească. Oh, fir-ar să fie! Mi-a scăpat cumva porumbelul din gură? Când Brent mi-a spus. Că numirea oficială se va anunţa abia luni, am presupus că ştii.

— Nu, Jed, nu a pomenit nimic. Dora reuşi să afişeze un zâmbet, care însă nu-i lumină ochii. Vestea este într-adevăr bună. Ce spun eu, este grozavă. Sunt convinsă că este exact ce-i trebuie. De când ştii?

— De câteva zile. Idioţenia naibii, îşi zise Mary Pat, neştiind dacă să se înjure pe ea sau pe Jed. Sunt convinsă că intenţiona să-ţi spună. Odată el, îhî… Ei însă nu-i veni în minte nicio scuză. Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ţi pară rău. Sunt sincer bucuroasă de ce* am auzit. După ce se ridică de pe scaun, Dora îşi luă mecanic paltonul. Trebuie să plec.

— Rămâi la cină, zise repede Lea. Este mâncare din abundenţă.

— Nu, am nişte treburi de făcut. Salută-l pe Brent din partea mea, îi spuse ea lui Mary Pat.

— Sigur. Când uşa se închise, Mary Pat îşi lăsă fruntea peste mâinile încleştate în pumni. Mă simt de parcă aş fi dat cu maşina peste un căţeluş. De ce naiba nu i-o fi spus?

— Pentru că este un ticălos, zise Lea pe un ton înfuriat coborât. Toţi bărbaţii sunt nişte ticăloşi.

— Este adevărat, consimţi Mary Pat. Dar asta era o chestiune importantă. Nu era o chestiune sentimentală. Lea, îl cunosc pe Jed de multă vreme şi nu este un tip rece. Este prudent, dar nu rece.

— Poate că ai uitat care este diferenţa.

I.

La două noaptea, lucruri ciudate se pot întâmplă minţii unui om. Mai ales unui bărbat care aşteaptă o femeie. El începe să facă tot felul de speculaţii, de presupuneri, să se îngrijoreze, şi să transpire. Jed se plimbă prin cameră, ajunse până la uşa pe care o lăsase deschisă şi ieşi pe culoar.

Întocmai cum făcuse de nenumărate ori în ultimele patru ore, se duse până la uşa din spate şi privi la parcare. Maşina lui stătea singură afară la fel cum stătea şi el singur înăuntru. Nu era nici urmă de Dora.

Unde naiba era? Cu paşi mari Jed se întoarse în apartamentul lui, ca să se uite la deşteptător şi să-şi verifice ceasul de mână. Două şi un minut. Dacă nu venea în zece minute, îşi promise el, avea să ia legătura cu toate echipajele şi să o dea în urmărire.

Privi fix la telefon. Abia atunci când ridică receptorul îşi dădu seama că palma îi era transpirată. Înjurând e) trânti receptorul la loc în furcă. Nu, nu avea să surie la spitale. Nici măcar nu avea să îngăduie gândurilor să se îndrepte în acea direcţie.

Dar unde naiba era? Ce dracu’ putea să facă la două

noaptea?

Dădu să ridice din nou receptorul însă se opri fulgerat de un nou gând. Numai de nu i-ar plăţi-o. Era un gând asigurator şi chiar confortabil, aşa că începu să-l rumege. La fel simţise şi ea când el plecase fără să lase un bilet şi se întorsese târziu? Făcea ea acest lucru special ca să-i arate cum te înnebuneşte liniştea când nu poţi să iei legătura cu persoana dragă?

Ea nu avea să scape aşa uşor, hotărî el. Avea să plătească pentru asta. Când vru să apuce din nou receptorul, auzi cheia ei în broască.

Ieşi în hol şi ajunse în faţa uşiiânainte ca ea să apuce să deschidă.

— Unde naiba ai fost? întrebarea lui se dezlănţui cu furia îngrijorării. Ai habar cât este ceasul?

— Da. Foarte încet ea închise uşa şi o încuie. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că îmi este interzisă ieşirea din casă după o anumită oră.

Ea trecu pe lângă Jed, numai pentru că el rămăsese încremenit şi nu reuşise să o oprească. Îşi reveni însă repede. O prinse din urmă la uşa apartamentului şi apucând-o de braţ o răsuci.

— Un moment, Conroy. Să Uităm deocamdată chestiunile personale. Problema este că eşti un pion important şi că ai dat dovadă de iresponsabilitate lipsind de acasă aproape toată noaptea fără să anunţi.

— Răspund în faţa mea şi pentru mine. Ea introduse cheile în broască şi deschise uşa. Şi după cum vezi, sunt întreagă.

El îşi propti mâna în uşă înainte ca ea să apuce să o închidă.

— Nd aveai niciun drept…

— Nu-mi vorbi tu mie despre drepturi, îl întrerupse ea, foarte rece, foarte calmă. Mi-am petrecut seara cum am avut chef.

Mânia şi resentimentul bolboroseau înăuntrul lui.

— Adică cum?

— Singură. Ea îşi dezbrăcă paltonul şi-l agăţă în debara.

— Ai făcut asta ca să-mi intri sub piele, nu-i aşa?

— Nu. Ea trecu pe lângă el şi se îndreptă spre bucătărie ca să-şi umple un pahar cu apă. Am făcut-o pentru că am vrut. Îmi pare. Rău dacă te-ai îngrijorat. Nu mi s-a părut că eşti genul.

— Nu ţi s-a părut. Enervat, el îi smulse paharul din mână şi i-l aruncă în chiuvetă. N-a lipsit mult ca să te dau în urmărirea poliţiei.

— Nu este interesant că a început să-ţi curgă din gură atât de uşor limbajul poliţiei? Este foarte bine că ţi-ai reluat slujba, Schimmerhorn. Erai un civil groaznic. Ochii ei erau la fel de trişti ca vocea. Felicitările sunt în regulă, căpitane, sau numai urările de bine? Văzând că el nu răspunde, ea înclină din cap aprobator. Ei bine, atunci le poţi avea pe amândouă.

— Numirea nu e oficială decât de săptămâna viitoare. El vorbi precaut, urmărind-o cu privirea. Nu văzuse niciodată ochii ei atât de reci, atât de indiferenţi. Cum de ai aflat?

— Are importanţă? Este mai important că nu am aflat de la tine. Scuză-mă. Atingându-l uşor, ea trecu pe lângă el şi intră în living.

Jed închise ochii şi se blestemă pentru cât de prost fusese.

— Deci eşti supărată. În regulă. Dar asta…

— Nu, îl întrerupse ea. Nu este în regulă. Şi nu sunt supărată. Deoarece era nespus de obosită, ea capitulă şi se aşeză pe braţul fotoliului. S-ar putea spune că m-am luminat. S-ar putea spune chiar că sunt pustiită, dar nu, Jed, nu sunt supărată.

Resemnarea liniştită din glasul ei îl tulbură.

— Dar n-am făcut-o ca să te rănesc.

— Ştiu. De-asta m-am luminat. Nu mi-ai spuş pentru că nu ai considerat că mă priveşte. Nu ai vrut să mă privească deloc poate ar fi exprimarea cea mai exactă. Era

o hotărâre importantă pentru viaţa ta. Pentru viaţa ta, repetă ea accentuând usturător. Nu pentru a mea. Aşa că de ce să te deranjezi să-mi spui?

Dora, se depărtă de el pe nesimţite. Jed stătea la jumătate de metru de ea şi privea cum distanţa dintre ei se mărea vertiginos. Acest fapt îl îngrozea.

— Vorbeşti de parcă m-aş fi ferit de tine. A trebuit să-mi lămuresc nişte lucruri, atâta tofe Nu credeam că o să înţelegi.

— Nu mi-ai dat ocazia, Jed, zise ea încet. Credeai că am putut să am pentru tine sentimentele care le-am avut şi că n-am să înţeleg cât de importantă este munca ta pentru tine?

Faptul că ea se Exprimase la timpul trecut îl făcu pe el să se cutremure.

— Nu a avut nicio legătură cu tine. De îndată ce rosti cuvintele, Jed îşi dădu seama că fuseseră prost alese. Ochii ei rămaseră uscaţi, însă îndureraţi. Nu asta am vrut să spun.

— Ba, cred că da. Aş vrea să nu te învinovăţesc pe tine pentru asta, dar o fac. Ştiu că-ai dus o viaţă grea, dar tu ţi-ai făcut demult opţiuRea. Ai ales să nu-mi accepţi sentimentele şi să „niiţi îngădui să simţi ceva în replică. Şi pentru asta te învinuiesc, Jed.

Glasul ei nu tremura, ochii îi rămaseră neclintiţi, însă mâinile i se încleştară puternic în poală.

— Te învinuiesc foarte mult pentru asta. Şi pentru că m-ai rănit. Ţi-am spus că nu stăpânesc durerea foarte bine şi nu pretind că nu există când de fapt este. Deoarece eşti primul bărbatcare mi-a zdrobit inima, m-am gândit că ar trebui să ştii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Dora! El încercă să se îndrepte spre ea, însă felul în care ea sări şi se trase înapoi II dezarmă.

— Nu vreau să mă atingi acum. Ea vorbi foarte încet, agăţându-se de fărâmă de stăpânire de sine pe care o mai avea. Prefer să nu o faci. Este umilitor pentru mine ca în

final să înţeleg că asta este tot ce a fost între noi.

— Nu este adevărat. El îşi încleştă pumnii pe lângă corp, însă ştia că nu putea pătrunde prin zidul care se ridicase între ei. Exagerezi totul, Dora. Nu este decât o slujbă.

— Aş vrea să fie aşa. Dar amândoi ştim că nu este.

Este cea mai importantă parte din viaţa ta. Ai renunţat la ea pentru ca să te pedepseşti, iar acum o accepţi din nou pentru că nu poţi fi fericit fără ea, şi poate nici împlir, it. Sunt bucuroasă pentru tine, Jed. Sincer sunt.

— N-am nevoie de analize. Vreau să încetezi şi să fii chibzuită.

— Dar sunt chibzuită, crede-mă. Atât de chibzuită încât o să fac să fie totul uşor pentru noi. Ppimâine o să fii în măsură să pui cap la cap toate informaţiile privitoare la tablou. Sau pe cele mai multe dintre, ele. După aceea nu vei mai avea nevoie de mine.

— La naiba, ştii doar că am nevoie de tine.

Ochii ei se umeziră, ea luptând cu lacrimile, de parcă i-ar fi fost duşmani.

— Nici nu-ţi închipui cât aş fi dat să te aud spunând aceste cuvinte înainte. Doar o singură dată să te fi uitat la mine şi să-mi fi spus că ai nevoie de mine. Eu nu sunt o femeie curajoasă, Jed, şi trebuie să mă protejez.

Nu, el nu putea să treacă prin zidul pe care ea îl ridicase între ei, însă durerea ei putea. Se furişa prin fisurile armurii lui şi-l zdrobea.

— Ce vrei, Dora?

— După ce terminăm jof, intenţionez să închid magazinul câteva săptămâni şi să plec într-o excursie într-o zonă caldă. Vei avea astfel suficient timp să-ţi găseşti altă gazdă şi să te muţi.

— Nu aşa se rezolvă treburile.

— Asta este maniera mea. Şi cred că eu mă aflu în postura de a cere nota d plată, îmi pare rău, dar nu vreau să te mai găsesc aici când mă întorc.

— Aşa, pur şi simplu?

— Da.

— Bine. Avea şi el mândria lui. Mai fusese respins în trecut. De data asta dacă s-ar fi deschis o gaură în el, ar fi găsit ceva cu ce să o umple. Însă nu avea de gând să implore. Să fie al naibii dacă avea de gând să implore. Am să plec de îndată ce se termină tot. Deoarece durea, durea incredibil de tare, el îşi acoperi rana cu scutul profesional. Mâine după închidere va veni o echipă ca să instaleze firele. După ce băieţii vor termina vom discuta detaliile.

— În regulă. Sunt foarte obosită. Aş vrea să pleci acum. Ea se duse la uşă şi o deschise larg. Te rog.

Abia când ajunse lângă ea, Jed îşi dădu seama că mâinile lui erau agitate. Auzi uşa închizându-se în urma lui şi avu groaznica senzaţie că tocmai se pusese punct celei mai frumoase părţi din viaţa lui.

Capitolul 29

— Ce se întâmplă cu voi? zise Brent când Jed se urcă în camioneta de supraveghere.

Ignorând întrebarea, Jed scoaşe o ţigară.

— Cum se aude?

— Tare şi clar. Deşi Brent îi oferi căştile, nici nu-i trecu prin minte să termine. Suficient de tare şi suficient de clar ca să vă aud pe voi, vorbindu-vă acolo ca doi străini politicoşi. Nu crezi că ea ar fi avut nevoie de puţin sprijin moral în loc de o predică asupra operaţiunii?

— Las-o baltă. Jed îşi puse căştile şi se uita în oglinda retrovizoare a camionetei ca să se asigure că avea o imagine clară a magazinului. Toată lumea este la posturi?

— Da, îi asigură Brent. Ascultă, poate te-ai simţi mai bine dacă ai fi înăuntru.

— Dora va fi mai liniştită dacă nu sunt. Auzi, eu am să-mi văd de treaba mea. Jed trase puternic din ţigară. Iar tu vezi-ţi de a ta.

— Încă nu conduci tu spectacolul, căpitane, Mânia uşoară din vocea lui Brent expedie o vibraţie în sângele lui Jed, însă până ca acesta din urmă să apuce să răspundă,

radioul intră în emisie.

— Baza, aici Unitatea Unu. Un bărbat corespunzând semnalmentelor subiectului tocmai a coborât dintr-un taxi la intersecţia străzilor South şi Front. Se îndreaptă spre vest.

— Se pare că începe circul, murmură Brent. Jed deja apucase telefonul portabil. Dora răspunse după primul apel.

— Bună ziua, Salonul Dorei.

— Este la jumătatea străzii, zise el categoric. Îl am în vizor.

— În regulă. Aici totul este pregătit.

— Să fii degajată, Conroy.

— Desigur.

— Dora… însă ea deja închisese. La naiba, zise el, în final, încet şi neputincios.

— Se poate descurca, Jed.

— Da. Dar nu ştiu dacă cu voi putea. El îl urmări pe Winesap mergând pe trotuar cu paşi mărunţi, cu umerii strânşi împotriva vântului. Tocmai mi-am dat seama că sunt îndrăgostit de ea. Ignorând pulsul din ceafă, el îşi puse căştile la timp ca să audă clinchetul pe care clopoţeii îi făcuseră când Winesap deschisese uşa.

— Bună ziua. Dora ocoli tejgheaua şi afişă un zâmbet noului ei client. Vă pot ajuta cu ceva?

— Domnişoara Conroy? Eu sunt Francis Petroy.

Ea lăsă surâsul să i se lărgească.

— Da, domnul Petroy. Vă aşteptam. Dora se îndreptă Spre uşă ca să afişeze semnul *închis*. Se uită sever spre camionetă, după care îşi întoarse privirea la clientul ei. Mă bucur atât de mult că aţi reuşit să veniţi. Vă pot oferi o cafea? Un ceai?

— N-aş vrea să vă deranjez.

— Nu este niciun deranj. Întotdeauna le am pregătite pentru clienţi. Dau un aer mai plăcut atmosferei comerciale.

— Atunci aş dori un ceai. Poate avea să-i liniştească stomacul mai mult decât *Alka Setzer*-ul pe care îl băuse cu o oră în urmă. Magazinul dumneavoastră este foarte impresionant.

— Mulţumesc. Ea observă, satisfăcută „atunci când apucă ceainicul, că mâinile îi erau sigure. Îmi p ace să mă înconjur de lucruri frumoase. Dar dumneavoastră înţelegeţi acest lucru.

— Scuzaţi-mă?

— Fiind un colecţionar de artă. Ea îi întinse ceaşca cu ceai şi zâmbi. Frişcă, lămâie?

— Nu, nu, nimic, mulţumesc.

— Aţi spus că sunteţi specializat în picturi abstracte, dar s-ar putea să găsiţi interesante şi o parte din lucrările mele tradiţionale. Ea gesticula înspre portretul unui industriaş, semnat Bugatti, atârnat alături de o fată a lui Varga.

— Da, ah, foarte drăguţe. Într-adevăr foarte drăguţe.

— Mai am de asemenea o serie de caricaturi Vanity Fair în încăperea cealaltă. Urmărindu-l cu privirea, ea sorbi din ceai. Însă ca pasionat al operelor abstracte, sunteţi maiinteresat, să zicem, într-un Bothby sau un Klippingdale, zise ea, inventând nume.

— Da, desigur. Talente excepţionale. Ceaiul îi irită ca un oţet somacul lui Winesap. El încercase din răsputeri să fie meticulos îşi studiase cărţi întregi, despre subiectul artei abstracte. Însă toate numele şi picturile i se învârteau în cap. Vedeţi, colecţia mea nu este vastă, motiv pentru care mă şi rezum la artiştii noi.

— Cum este de pildă Billingsly.

— Exact, răspunse el răsuflând uşurat. Sunt foarte nerăbdător să văd lucrarea, domnişoară Conroy. *

— Vă cred. Ea îl conduse într-o încăpere laterală. Prietena lui Jed, artista, lucrase ore suplimentare ca să realizeze o reproducere a tabloului. Acesta stătea acum în cochetul salonaş, ca o stripteuză vulgară printre sefifositele doamne victoriene.

— Ah! Satisfacţia fu atât de mare, încât lui Winesap îi veni să plângă. Eră oribil, bineînţeles, se gândi el. Absolut oribil, dar se potrivea descrierii.

— Un stil îndrăzneţ şi are gant, comentă Dora. M-am ataşat foarte mult de el. *

— Da, desigur. Este exact ce am sperat. Făcând o adevărată paradă, el examină liniile penelului. Aş dori foarte mult să-l adaug colecţiei mele.

— Sunt convinsă. Ea lăsă o undă de amuzament să-i coloreze vocea. V-aţi gândit la vreo ofertă, domnule Petroy?

— M-am gândit, bineînţeles, zise el, încercând să pară timid. Aş prefera, dacă aţi stabili un preţ de vânzare.

— Aş fi bucuroasă sa o fac. Dora se aşează picior peste picior pe un scaun cu spătar tapiţat. Ce-ar fi să începem de la două sute cincizeci de mii?

Gura ţuguiată a lui Winesap se căscă. Până să reuşească să-şi regăsească glasul, de undeva din adâncul gâtului el eliberă un chicotit. Domnişoară Conroy!

— Domnişoară Conroy, nu se poate să vorbiţi serios.

— Oh, ba da. Arătaţi de parcă aţi avea nevoie să vă aşezaţi, domnule Petroy, Ea gesticulă spre un taburet. Haide, să fim sinceri, începu ea când el se aşează. Nu vă pricepeţi nicio iotă la artă, nu-i aşa?

— Ei bine... El îşi apucă cravata care îl strângea. După cum v-am spus, am o colecţie mică.

— Dar aţi minţit, domnule Petroy, zise ea cu blândeţe. Nu vă price pţi deloc la arta abstractă. N-ar fi mai simpiu, mai prietenesc, dacă am recunoaşte că amândoi suntem mai interesaţi, deocamdată, de impresionism decât de expresionism?

O clipă el nu reuşi să o urmărească. Apof deodată chipul lui păli.

Ştiţi despre tablou?

— Doar eu l-am cumpărat, nu-i aşa?

— Da, dar, a fost o greşeală. Ochii lui se măriră

înnebuniţi. Nu? Aţi *ştiut, aţi ştiut tot timpul despre Monet? Eraţi în combinaţie cu DiCarlo? Aţi, aţi trişat, o acuză el nefericit.

Dora chicoti simplu şi se aplecă în faţă.

— Nu ar trebui să fiţi atât de ofensat. În definitiv, dumneavoastră l-aţi trimis aici pe DiCarlo, nu-i aşa?

— A fost greşeala lui. Dezgustat, Winesap îşi ridică rhâinile. Toată confuzia asta este greşeala lui. Nu pot să-mi dau seama de ce mi-a părut rău că a murit atât de crunt.

Imaginea respingătoare din fotografia poliţiei îi reverii Dorei în minte.

— Deci dumneavoastră l-aţi omorât, murmură ea. Pentru asta.

Winesap însă nu mai ascultă.

— Acum trebuie din nou să rânduiesc toată harababura. Nu mă bucură deloc cele două sute cincizeci de mii, domnişoară Conroy. Absolut deloc.

El se ridică. Şi la fel făcu şi Dora. În clipa în care îşi duse mâna la piept, doi ofiţeri năvăliră pe uşa din spate.

— Nicio mişcare.

Winesap privi la armele îndreptate spre el şi-şi pierdu firea. Carnetul de cec îi alunecă din mână şi căzu pe podea.

— Avea de gând să-mi plătească, zise Dora tristă. Ea urmări, zăpăcită, cum cei doi ofiţeri de poliţie escortară afară din magazin un Winesap bâlbâit, legat cu cătuşe. Nu avu nevoie să-şi mai plece. Capul între genunchi, însă rămase pe scaun. Nu ştia sigur dacă picioarele aveau să o ţină sau nu. Avea de gând să-mi completeze un cec. Pufni într-un hohot de râs, un uşoare inflexiuni isterice. Iisuse, mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă i-aş fi cerut vreun act de identitate?

— Poftim. Jed îi puse o ceaşcă în mână.

— Ce este asta?

— Ceaiul din care ai băut, cu puţin brandy.

— Grozavă idee! Ea îl dădu peste cap ca pe apă şi-l

simţi încălzindw-i stomacul agitat. Cred *tă* acum aveţi tot ce vă trebuie.

— Avem din plin. El ar fi vrut să-i atingă părul, dar se temea că ea avea să se dea înapoi. Te-ai descurcat bine, Nancy.

— Da, aşa e. Ea îşi ridică atunci privirea, întâlnind-o pe al lui. Cred că până la un anumit punct, nu am făcut o echipă atât de rea. *

El îi fixă îndelung chipul.

— Ţi-a fost greu.

— Sunt făcută dintr-un aluat destul de tare, Schimmerhorn. Cei din familia Conroy nu cad aşa uşor.

— Ai fost. Extraordinară. Şrent intră în încăpere şi sprijinind-o pe Dora de coate o ajută să se ridice de pe scaun. O sărută apăsat. Ai făcut o treabă remarcabilă, Dora. Dacă vrei să te angajezi în rândurile poliţiei, ai recomandarea mea.

— Mulţumesc, dar îmi pun la naftalină lupele şi maşina decapotabilă.

— Ce-ai zis?

— Nancy Drew, mormăi Jed, simţindu-şi inima sfâşiată. Eu mă voi duce la interogatorii cu Brent. Crezi că te vei simţi bine?

— Sigur. De fapt mă voi simţi nemaipomenit. Surâsul ei era orbitor, însă Oora se aşează atentă pe braţul fotoliului. Îmi este încă greu să cred că acel patetic omuleţ a pus la cale toată treaua asta şi că l-a omorât pe DiCarlo.

Brent deschise gura, însă o. Închise imediat când văzu privirea ameninţătoare a lui Jed.

— Avem suficient înregistrat ca să scoatem restul de la el. Deoarece îşi simţea mâinile inutile, Jed şi le afundă în buzunare. Eşti sigură că te vei simţi bine?

— Am spus că da. Du-te şi, fii din nou poliţist. Ea îndulci cuvintele cu un zâmbet. Îşi trecu apoi mâna prin păr. Jed observă cum şuviţele căzură frumos la locul lor. Mi-ar face plăcere dacă m-aţi suna şi pe mine ca să-mi spuneţi rezultatul interogatoriului.

— Vei primi un raport complet, îi promise Brent.

— Mâine dimineaţă. Mai sigură, ea se ridică din nou… Mă duc să mă culc până mâine. Dacă aţi terminat aici, am să încui după voi.

Ea i urmă la uşă. Ajunşi acolo, Jed se întoarse şi în atinse mâna ce se afla pe clanţă. Nu reuşi să se stăpânească.

— Aş vrea să vorbesc cu tine mâine, când vei avea chef de aşa ceva.

Dora era cât pe ce să cedeze. În ochii lui exista tot atâta durere câtă purta sufletul ei. Dar schimbarea bruscă a tonului fu categorică.

— Programul meu e puţin cam încărcat, Jecf. Mi-am rezervat loc pentru mâine dimineaţă la o cursă spre Aruba. Trebuie să împachetez.

Nu era nimic în glasul ei, nimic pe chipuj ei care să ofere cea mai mică urmă de deschidere.

— Te mişti rapid.

— Se pare că este cel mai bine. Am să-ţi trimit o vedere. Deoarece ei îi displăcea gustul amar al afirmaţiei pe care o făcuse, îşi întoarse mâna sub palma lui şi i-o strânse rapid. Fă-le zile fripte, căpitane.

Ea închise. Repede uşa şi răsuci yala.

— De ce nu i-ai spus că i-am rugat pe cei de la poliţia din Los Angeles să înceapă să-l cerceteze pe Finley? întrebă Brent văzând că Jed rămase pe trotuar.

Îl durea peste tot, de parcă cineva l-ar fi lovit necruţător şi ritmic cu pumnii.

— Crezi că acest lucru ar fi făcut-o să adoarmă mai uşor?

— Nu, murmură Brent la spatele lui Jed. Cred că nu.

Ea îşi zise că somnul era exact lucrul de care avea nevoie. De mai bine de o săptămână nu mai avusese o noapte ca lumea. Dora trase jaluzeaua la uşa din faţă, după care adunându-şi toate forţele ridică tava cu ceai şi cafea.

După ce va ajunge la Aruba, îşi promise ea, nu va

face nimic altceva decât va dormi. Va dormi în pat, pe plajă, în ocean. Îşi va scoate din trup şi din minte această depresie dureroasă prăjindu-se sub soarele caraibian, va înfrânge această malancolie a mijlocului de iarnă şi se va întoarce bronzată şi revitalizată.

Înainte să urce în apartament ea aşează tava pe birou ca să încuie uşa de la depozit şi să declanşeze sistemul de alarmă.

Faptul că luă tava şi că o duse în bucătărie era mai mult un obicei decât o dorinţă. Când se răsuci din faţa chiuvetei, se trezi nas în nas cu Finley.

El zâmbi şi îi cuprinse în palme. Mâinile agitate.

— Yi-am acceptat invitaţia, Isadora şi îngăduie-mi să-ţi spun că ai o casă încântătoare.

— Sincer nu cred că ar trebui să fac vreo declaraţie în lipsa unui avocat. Winesap îşi rodea unghiile neîngrijite, privind când şi când la Brent şi la Jed. Zău nu cred.

— Cum vrei. Brent ridică din umeri şi încăfecă un scaun. Noi avem timp berechet. Vrei să suni pe cineva anume sau vrei pe cineva de la departamentul de poliţie?

— Un apărător din oficiu? Acest lucru îi afecta într-atât mândria încât umerii lui încovoiaţi se îndreptară. Oh „nu, îmi pot permite un avocat. Am o poziţie foarte bună. Însă avocatul lui era la Los Angeles, se gândi el. Poate dacă mi-aţi explica din nou pentru care motiv mă aflu aici, ne-am putea dispensa de formalitatea unui avocat.

— Printre altele, te afli aici-sub bănuială de furt, contrabandă, complicitate la omorârea unui ofiţer de poliţie. Şi crimă, adăugă Brent.

— Asta-i absurd. Părăsit de sentimentul de mândrie, Winesap se cocoşă în scaun. Nu ştiu de unde v-a putut veni o astfel de idee ridicolă.

— Poate că vrei să asculţi înregistrarea conversaţiei pe care ai avut-o cu domnişoara Conroy, făcu Jed sugestia şi se îndreptă spre casetofon.

— Acolo nu a fost decât o simplă tranzacţie şi încă una particulară. Winesap încerca sa, strecoare puţină

indignare prin spaima glasului său. Însă când Jed dădu drumul la casetofon, Winesap nu. Mai spuse absolut nimic. După câteva clipe deveni dureros de clar că nu fusese absolut deloc meticulos şi că fusese extraordinar de prost.

În timp ce mintea îi lucra, Winesap începu să-şi sugă nodurile degetelor. Nu se gândişe că avea să ajungă la puşcărie. Nu se gândise deloc. Îşi aminti apoi de Finley şi-şi dădu seama că voia ca şi patronul lui să plătească cu aceeaşi monedă.

— Poate putem face un aranjament. Îmi puteţi da o cană cu apă, vă rog?

— Sigur. Binevoitor, Brent se duse la răcitor şi-i umplu un pahar de plastic.

— Mulţumesc. Winesap sorbi încet din el, gândindu-se la variante. Aş dori imunitate şi un loc în progrrarfiul de protecţie al martorilor. Cred că asta mi-ar conveni.

— Cred că mie mi-ar conveni să te văd putrezind într-o celulă pentru următorii cincizeci de ani, spuse Jed vesel.

— Domnule căpitan. Brent se lăsă prins de ritmul interogatorului clasic. Să-i dăm omului o şansă. Poate are ceva de vânzare.

— Vă promit că am. Dacă primesc asigurarea recompensei în schimbul cooperării mele, am să vă ofer tof ce vă trebuie pentru o arestare mare. Devotamentul, un lanţ purtat opt ani în jurul gâtului, fu lepădat cu uşurinţă. Pentru una foarte mare, repetă el.

Jed aprobă din cap cu un gst imperceptibil când întâlni privirea tui Brent.

— Am să-l chem pe procurorul districtual.

— Ce-ar fi să luăm loc. Ţinând-o pe Dora ferm de braţ, Finley o trase în camera de zi. Şi să conversăm puţin.

— Cum ai intrat?

— În după-amiază asta a fost multă confuzie, nu-i aşa? Zâmbind, el o împinse într-un scaun. N-am fost deloc convins că Abel, domnul Winesap, va putea să se ocupe eficient de această problemă singur. Am venit să supraveghez. Şi bine am făcut.

Finley se aşează pe scaunul de lângă ea şi îşi împreună mâinile confortabil. El observă ochii Dorei privind spre uşă şi scuturăr din cap.

— Te rog, să nu încerci să fugi, Isadora. Sunt foarte puternic şi foarte solid. Urăsc să fac uz de violentă fizică.

Nici ei nu i-ar fi făcut plăcere. Mai ales că era sigură că nu avea să ajungă la mai mult de un metru distantă. Tot ce putea să facă era să tragă de timp şi să aştepte ajutor.

— Tu ai fost cel care l-ai trimis pe DiCarlo?

— Este o poveste lungă şi tristă. Dar te găsesc o companie atât de plăcută. El se lăsă pe spătarul scaunului şuncepu să vorbească. Îi povesti despre jafurile bine plănuite din diferite ţări. Despre reţeaua de oameni şi finanţe necesară în conducerea unei afaceri prospere, legale şi ilegale. Când ajunse la rolul lui DiCarlo, se opri şi oftă.

— Dar, nu trebuie să-ţi spun despre asta, dragă, nu-i aşa? Eşti o excelentă actriţă. Unii se întreabă de ce ai hotărât să renunţi. Mi-am dat seama imediat după vizita pe care mi-ai făcut-o la birou că tu şi DiCarlo aţi complotat împreună.

O clipă ea rămase înmărmurită şi nu reşi să mai articuleze un cuvânt.

— Crezi că am fost partenera lui?

— Sunt convins că l-ai găsit un amant perfect. SinCer dezamăgit de ea, Finley îşi ridică manşetele. Şi acum îmi dau seama cum de l-ai ademenit să mă trădeze. Păcât, adăugă el încet. Era un tânăr promiţător.

— Ce ţi-am spus la birou a fost purul adevăr. A pătruns cu forţa aici şi m-a atacat.

— Sunt convins că v-aţi certat de la ceva. Lăcomia şi sexul, cred că nu se potrivesc. Privirea lui se îngustă, strălucind slab. Ai găsit pe altcineva, Isadora, un bărbat mult mai inventiv, unul pe care să-l manipulezi şi să-l asmuţi împotriva bietului domn DiCarlo, astfel că acesta să vină la mine cu nişte scuze tâmpite pentru că nu mi-a returnat proprietatea?

— Tabloul nu era proprietatea ta. L-ai furat. Iar eu nu am fost niciodată încurcată cu DiCarlo.

— Când el nu s-a mai întors, continuă Finley de parcă ea nici n-ar fi vorbit, ai devenit îngrijorată şi ai decis să faci singură încercarea cu mine. Oh, ai fost foarte deşteaptă. Atât de încântătoare, atât de distrusă. Aproape că te-am crezut. A existat doar o mică îndoială în mintea mea, care însă s-a dovedit trist de adevărată, după evenimentele la care am fost martor în această după-amiază. Sunt dezamăgit că te-ai dus la poliţie, Isadora, aranjându-ţi să primeşti o recompensă pentru descoperire. El scutură spre ea dojenitor un deget. Te-am crezut cu totul altfel. M-ai făcut să pierd doi oameni foarte buni şi un tablou pe care îl doream foarte mult. Cum o să ne împăcăm noi acum?

Prea îngrozită ca să mai stea jos, ea sări în picioare.

— Pe domnul Winesap ăsta al tău l-au dus la cartierul general al poliţiei. Probabil că până acum le-a spus totul despre tine.

— Crezi că a avut curajul? Finley se gândi o clipă după care îşi mişcă umerii cu un elegant gest de ignorare. Poate. Dar nu te mai îngrijora. Domnul Winesap va suferi în curând un tragic şi fatal accident. Prefer să discut despre tabloul meu şi despre cum crezi că-l voi putea recupera.

— Nu poţi.

— Sunt convins, că fiind de un asemenea ajutor, poliţia ţi-a spus unde îl adăposteşte.

Ea nu răspunse, deoarece rămăsese surprinsă că nu-i trecuse prin minte să întrebe acest lucru.

— M-am gândit eu. Zâmbind, Finley se ridică. Spune-mi, Isadora, unde se află şi lasă restul pe seama mea.

— Nu ştiu unde se află.

— Nu minţi, te rog. El îşi strecură mâna în buzunarul secret al costumului *Savile Row* şi scoase un foarte lustruit *Luger*. Nemaipomenit, nu-i aşa? întrebă el când ochii Dorei se pironiră pe butoiul pistolului, de fabricaţie germană,

folosit în al doilea război mondial. Îmi place să cred că un ofiţer nazist a ucis destul de eficient cu el. La zi, Isadora, unde este tabloul meu?

Ea îl privi neputincioasă.

— Nu ştiu.

Forţa glonţului o izbi cu spatele de perete. Deşi focul erupsese din umărul ei, Dorei nu-i venea să creadă că el o împuşcase. Nu putea să creadă. Năucită, ea atinse fierbinţeala şi privi orbeşte la degetele pătate de sânge. Se uita încă la ele când alunecă vlăguită de-a lungul peretelui.

— Cred că ai face mai bine să-mi spui. Finley se apropie de locul în care Dora zăcea îngrămădită. Pierzi mult sânge, sublinie el. Se ghemui lângă ea, atent să nu se murdărească pe costum. Nu vreau să te fac să suferi inutil. Lui DiCarlo i-au trebuit ore până să moară după ce l-am împuşcat. Nu este nevoie ca tu să suferi astfel. El oftă când ea doar scânci. Îţi voi da puţin răgaz ca să-ţi revii, da?

Lăsând-o să sângereze, el începu să-i examineze metodic toate antichităţile, una câte una.

I *1*

— Ticălosul, a ciripit într-adevăr. Îndreptându-se prin traficul aglomerat spre strada South, Brent simţea că mai avea puţin şi începea şi el să cânte.

— Nu-mi place să fac târguri cu secăturile, mormăi Jed.

— Nici măcar atunci când este vorba de o secătură mare ca Finley?

— Nici măcar. El se uită la ceas. Mă voi simţi mai bine când voi şti că poliţia din Los Angeles l-a arestat.

— Mandatul e pe drum, amice. În noaptea asta nu va dormi în patul lui.

Afirmaţia îl consolă într-o oarecare măsură. Într-o mică măsură. Jed ar fi fost mai fericit, dacă el personal l-ar fi înhăţat pe individ.

— Nu trebuia să faci un asemenea ocol. Aş fi putut să iau un taxi.

— Nimic nu este prea mult pentru căpitan. Nu în seara asta. Şi dacă aş fi în locul tău nu aş aştepta până mâine dimineaţă ca să-i dau unei anumite brunete vestea cea mare.

— Are nevoie de somn.

— Are nevoie sf. – şi liniştească mintea.

— O să şi-o linişt. Ască din plin în Aruba.

— Ce-ai spus?

— Nimic. Jed se î «toarse şi privi încruntat la zloata care începu să cadă când o apucară pe strada South.

— Ia să vedem. Finley luă loc din nou, mulţumit că Dora găsi puterea să se rezeme de perete. Sângele care îi curgea din rană supura lent. În legătură cu tabloul, zise el.

Dinţii Dorei clănţăneau. Nu-i fusese niciodată atât de frig, atât de frig că până şi oasele şi le simţea îngheţate.

În timp ce braţul şi umărul aruncau foc, restul corpului părea învelit în gheaţă. Ea încercă să vorbească, însă cuvintele când i se împleticeau pe limbă, când i se scurgeau neclare.

— Poliţia… Poliţia l-a luat.

— Astă ştiu. Primul semn de mânie i se furişă în glas, Nu sunt tâmpit, Isadora, după cum evident mă crezi. Poliţia are tabloul, iar eu intenţionez să-l iau înapoi. Am plătit pentru el.

— L-au dus de aici. Capul Dorei căzu într-o parte, după care se sprijini vlăguită de perete. Camera îşi pierdea culoarea, întunecându-se. La casa* bunicii, zise ea aproape delirând. Apoi în altă parte. Nu ştiu.

— Văd că trebuie să fii stimulată. El îşi puse deoparte pistolul şi-şi desfăcu cravata. Slăbită, Dora îl privi dezbrăcându-şi haina. Când el îşi atinse catarama aurie a curelei, tentaculele groazei o învăluiră.

— Nu te atinge de mine. Ea încercă să se târaşcă însă camera se rotea ameţitor, aşa că nu-i mai rămase decât să se gherriuiască în balta propriului ei sânge coagulat. Te rog, să nu mă atingi.

— Nu, nu. Spre deosebire de DiCarlo, n-am nicio intenţie să te siluiesc. Însă o bătaie bună cu această curea poate că îţi va dezlega limba. S-ar putea să-ţi fie greu să crezi, dar îmi face plăcere să pricinuiesc durere. El răsuci cureaua în jurul mâinii, lăsând liber capătul cu cataramă ca să adauge mai multă usturime loviturilor. Isadora, unde este tabloul?

Ea îl văzu luând pistolul şi ridicând cureaua în acelaşi timp.

Încercând să ţină piept ambelor arme ea nu făcu decât să închidă ochii.

— Poţi să mă laşi în faţă, îi zise Jed lui Brent.

— Nu. Serviciul complet este până la poartă. El coti în parcare, răvăşind pietrişul. Dacă ai avea un pic de inimă, m-ai invita sus la o bere.

— N-am inimă deloc. Jed deschise portiera şi privi înapoi la zâmbetul lui Brent. Hai, vino. Măcar mai scurtează timpul pe care avea să-l petreacă singur, aşteptând dimineaţa.

— Ai vreo marcă de import? Mărăşăluind spre scară, Brent îşi aruncă braţul prietenos, peste umerii lui Jed. Mexicană? Sincer mi-ar plăcea…

Când auziră suspinul surd, amândoi îşi scoaseră armele. Se năpustiră asupra uşii într-o goană nebună. Anii de parteneriat se îmbinară fără fisură. Jed izbi uşa Dorei şi deschizând-o intră în forţă; în timp ce Brent îl acoperi ghemuit din spate.

În timp ce Finley se răsucea, o undă vagă de enervare îi învălui chipul.

Două pistoale de poliţie se descărcară simultan. Două gloanţe de nouă milimetri loviră în plin pieptul lui Finley.

— Dumnezeule! Oh, Dumnezeule! Ameţit de groaza care i se învârtea prin minte, Jed se avântă spre Dora. Repetându-i întruna numele, ca pe o rugăciune, el îi sfâşie bluza şi încercă să-i oprească sângerarea. Mai rezistă, iubito. Să rezişti.

Era atât de Mult sânge, se gândi el înnebunit. Prea

mult. Şi deoarece începuse să se închege, ştia că trecuse deja mult timp. Când îi privi faţa albă şi liniştită Jed avu un moment de groază gândindu-se că murise. Însă ea tremura. Îi simţi vibraţiile distrugătoare ale şocului atunci când îşi dezbrăcă haina ca s-o învelească.

— Te vei face bine, Dora. Dora, iubito, mă auzi?

Ochii ei larg deschişi priveau în gol. Cel de al doilea glonţ trecuse prin muşchiul braţului ei. Nici măcar nu-l simţise.

— Foloseşte asta. Brent puse un prosop pe mâinile tremurânde ale lui Jed şi împături un altul ca să i-l pună Dorei sub cap. Ambulanţa este pe drum. Aruncă o privire corpului întins pe covor. Tipul e mort.

— Dora, ascultă-mă, Ascultă-mă, fir-ar să fie. În timp ce vorbea cu ea, Jed acţiona cu mişcări rapide, folosind prosopul ca să tamponeze rana de sus şi fâşiile de bluză drept bandaje. Vreau să rezişti. Doar să rezişti. Apoi nemaiputându-se gândi la nimic, o strânse lapiept şi începu să o legene. Te rog. Rămâi cu mine. Am nevoie să rămâi cu mine.

El simţi atunci pe obraz uşoara ei atingere. Când îi privi chipul, îi văzu buzele tremurânde mişcându-se.

— Să nu… să nu le spui părinţilor, şopti ea. Nu vreau să-şi facă griji.

Capitolul 30

El ar fi plâns dacă ar fi ajutat la ceva. Le încercase pe toate celelalte. Înjurase, se plimbase, se rugase. Acum nu putea decât să stea jos, cu capul prins în mâini şi să aştepte.

Familia Conroy era prezentă. Jed se întrebă dacă Dora avea să fie surprinsă de tăria rudelor ei. Se îndoia. Fuseseră lacrimi şi fusese spaimă, însă ei le uniseră pe toate într-un zid solid în sala de aşteptare a spitalului ca să numere clipele cât Dora era pe masa de operaţie.

El aşteptase învinuirile. Ei însă nu-l acuzară de nimic. Voise reproşuri. Însă nu veniseră din partea lor. Nici măcar când mânjit de sângele Dorei se dusese şi le spusese că o

lăsase singură, lipsită de apărare, ei nu-i reproşaseră nimic.

Cât îşi dorise să o fi făcut.

În loc de asta, John le adusese la toţi cafele, Lea coborâse să-l aştepte pe Will care venea de la New York, iar Quentin şi Trixie rămaseră unul lângă altul pe sofa, ţinându-se de mână.

După ce se scurseră două ore, Trixie îi murmură ceva soţului ei. Primind consimţământul, ea se ridică şi se aşeză lângă Jed.

— Întotdeauna a fost o fetiţă puternică, începu Trixie. Obişnuia să se bată la şcoală, nu că ar fi căutat bătăile cu lumânarea, însă nu putea să treacă niciodată pe lângă ele cu demnitate. Ţin minte că mă uluia faptul că atunci când cădea şi-şi jiilea genunchii urla, însă dacă venea acasă cu buza spartă sau cu un ochi învineţit nu scotea niciun pâs. O chestiune de mândrie, bănuiesc.

— Asta nu a fost lupta ei. Jed îşi ţinu podurile palmelor puternic apăsate pe ochi. N-ar fi trebuit să fie.

— Acest lucru rămâne să-l decidă ea. Să ştii că va voi să fie foarte răsfăţată. N-a fost de prea multe ori bolnavă, dar când se întâmpla să fie… Vocea lui Trixe se sugrumă, trădând-o. Îşi şterse repede ochii şi-şi linişti glasul. Când se întâmpla să fie, continuă ea, aştepta ca toată lumea să o înconjure. Dora n-a fost niciodată genul care să sufere în tăcere.

Ea atinse uşor dosul palmei lui. Când el o coborî suficient, ea îi strânse ferm mâna.

— Este atât de greu să aştepţi singur.

— Doamnă Conroy… El însă nu-şi găsi cuvintele. Pur şi simplu se sprijini de ea şi se lăsă îmbrăţişat.

Toţi se ridicară în picioare când auziră scârţâitul pantofilor cu talpă de crep. Purtând încă halatul chirurgical, Mary Pat rămase în prag.

— A ieşit din sala de operaţie, zise ea repede. Pare să fie bine. Va ieşi în curând şi doctorul.

În acel moment Trixie începu să plângă cususpine

puternice, chinuitoare şi cu lacrimi fierbinţi care îl ardeau pe Jed prin cămaşă. Braţele lui o îmbrăţişară automat când întâlni privirea lui Mary Pat.

— Când putem să o vedem?

— Vă va spune doctorul. Eu nu pot să vă zic decât că este puternică.

— Nu v-am zis eu? reuşi Trixie să rostească. Împleticindu-se ea se prăvăli în braţele lui Quentin ca să-şi poată plânge uşurarea împreună.

Abia când rămase din nou singur, Jed începu să tremure. Ieşise afară, intenţionând să se ducă acasă. Erau clipe pentru familie, îşi zise el. Acum că ştia că ea avea să se facă bine, nu mai avea niciun rost ca el să se mai învârtă pe acolo.

Neputând însă să traverseze strada ca să ia un taxi, se aşeză pe trepte şi aşteptă că tremuratul să i se domolească. Zloata se transformase în fulgi de nea, repezi şi apoşi. Felul în care ei dansau în lumina străzii părea din altă lume, părea ceva hipnotic. Privind fix în raza de lumină el fumă o ţigară, pe urmă încă una. Apoi se întoarse şi luând liftul se opri la etajul unde Dora era adormită.

— Mi-am închipuit că ai să te întorci. Mary Pat îi zâmbi cu ochii înroşiţi de oboseală. La naiba, Jed, eşti ud leoarcă. Va trebui să scormonesc oare după un pat şi pentru tine?

— Vreau doar să o văd... Ştiu că este sub sedative, îmi dau seama că nu va şti că sunt acolo. Vreau doar să o văd.

— Lasă-mă să-ţi dau un prosop.

— Mary Pat.

— Mai întâi te vei usca, îi zise ea. Pe urmă am să te duc acolo.

Ea se ţinu de cuvânt. Când consideră că era destul de uscat, îl duse în camera Dorei.

Dora stătea întinsă, liniştită şi palidă, de parcă ar fi fost moartă. Inima lui Jed începu să-i pulseze în gât.

— Eşti sigură că se va face bine?

— Starea ei este stabilizată şi nu au apărut niciun fel de complicaţii. Doctorul Forsythe este bun. Crede-mă. Ea nu voia să-şi mai aminţească ce cantitate de sânge pompaseră în Dora sau cât timp le fusese necesar ca să-i stabilizeze pulsul imperceptibil. Glonţul a fost scos, sunt câteva ţesuturi distruse, dar se vor reface. O vreme va fi neputincioasă ca un prunc şi va avea dureri.

— Nu vreau să sufere. Cumpătul lui lunecă pe deasupra unui obstacol periculos. Să ai grijă să primească tot ce trebuie ca să nu aibă dureri.

— Ce-ar fi să stai puţin cu ea. Mary Pat îl mângâie uşor pe spate. Te vei simţi mai bine.

— Mulţumesc.

— Peste o oră ies din tură. Am să vin atunci.

Dar când se întoarse, o singură privire îi fu suficientă ca să se retragă şi să-i lase singuri.

Dimineaţa el tot acolo era.

Ea se trezi încet, de parcă ar fi înotat spre suprafaţa unei ape liniştite şi negre. Aerul părea prea dens ca să fie respirat şi un fâşâit, asemeni valurilor care se sparg uşor de ţărm, îi răsună în cap.

El o privea revenindu-şi, îi urmărea fiecare tresărire a pleoapei… Mâna ei se încordă la un moment dat într-a lui, apoi rămase din nou liniştită.

— Haide, Dora, nu pleca iarăşi. El o mângâie pe păr, pe obraz. Era încă atât de palidă, se gândi Jed, mult prea palidă. Pleoapele ei însă clipiră din nou, iar ochii i se deschiseră. El aşteptă ca privirea să i se limpezească.

— Jed? Glasul ei stins, lipsit de vlagă, aproape că îl zdrobi.

— Da, iubito. Sunt aici.

— Am avut un coşmar. El o sărută pe mână, făcând eforturi mari să nu-şi lase capul pe pat şi să nu plângă.

— Acum totul este în regulă.

— A părut îngrozitor de real. Eu… oh, Dumnezeule! Ea se mişcă, durerea săgetându-i puternic braţul.

— Trebuie să stai liniştită.

Asemeni durerii, amintirea îi reveni brusc.

— M-a împuşcat. Iisuse! Ea dădu să-şi pună mâna pe durerea din umăr, însă el îi încleştă degetele. A fost Finley, zise ea.

— Acum s-a terminat totul. Te vei face bine.

— Sunt la spital. Panicao învălui cu repeziciune, amestecându-se cu durerea. Cât… cât este de rău?

— Medicii s-au ocupat de tot. Acum nu trebuie decât să te odihneşti.

Cei paisprezece ani de poliţie nu-l pregătiseră deloc pentru durerea înspăimântătoare care întunecase ochii Dorei. Mă duc să chem o soră.

— Îmi aduc aminte. Bâjbâind ea încercă să-şi agaţe degetele tremurânde de mâna lui. Era în apartament şi mă aştepta. Voia înapoi tabloul, i-am spus că nu ştiu unde este şi el m-a împuşcat.

— N-o să-ţi mai facă niciun rău de acum încolo. Îţi jur. Zjdrobit, Jed îşi lipi sprânceana de mâinile lor încleştate. Îmi pare rău, iubito. Îmi pare atât de rău.

Ea însă se cufundă din nou în apele întunecate, departe de durere.

— Să nu mă laşi singură.

— N-am să te las.

În ziua în care Jed o văzu din nou conştientă, Dora era înconjurată de flori, în aranjamente şi în buchete. În loc de cămaşa de noapte cenuşie de spital ea purta ceva cu volane şi de culoare roz. Îşi spălase părul şi se machiase.

Însă lui Jed îi părea îngrozitor de plăpândă.

— Ce mai faci, Conroy?

— Bună. Ea zâmbi şi îi întinse mâna. Cum ai intrat? Pe aici sunt foarte exigenţi cu orele de vizită.

— M-am folosit de funcţie. El şovăi. Mâna din palma lui era fragilă. Dacă eşti prea obosită, pot să vin mai târziu.

— Nu, dacă rămâi atunci să-i goneşti când vor veni cu injecţiile.

— Sigur, îmi va face plăcere. Îngrozitor de stângaci el se întoarse ca să admire florile. Se pare că trebuie să te lansezi într-o altă afacere.

— Grozav, nu-i aşa? îmi place să mă las linguşită. Ea îşi schimbă poziţia şi tresări, fiind însă recunoscătoare că el era întors cu spatele şi că nu o văzu. M-ai trădat, 6kimmerhorn.

— Poftim?

— Le-ai spus alor mei.

— M-am gândit că era mai bine să le spun eu decât să-i las să afle din ziare.

— Poate că ai dreptate. Ce se mai întâmplă în lumea ta? Mary Pat mi-a spus că l-ai alungat pe Goldman şi că te-ai instalat în post.

— Da. Trebuia să facă ceva ca să-şi umple timpul, căci altfel ar fi înnebunuit.

— Pot să-ţi văd insigna?

— Poftim? e

— Vorbesc serios. Ea zâmbi din nou. Pot să o văd?

— Sigur. Scoţându-şi legitimaţia se îndreptă spre pat. Ea o luă, o studie, desfăcând-o şi închizând-o de mai multe ori.

— Straşnică. Cum o găseşti?

— În regulă, îi zise el şi-şi strecură legitimaţia înapoi în buzunar. Nu putea să stea acolo şi să pălăvrăgească zărind furişându-se pe sub cămaşa de noapte roz şi plină de volane, bandajul alb şi ţeapăn. Ascultă, am trecut doar ca să văd cum te simţi. Trebuie să plec.

— Înainte de a-mi da cadoul? Observând că el nu spune nimic, adunându-şi toate forţele, ea afişă un nou surâs, deşi devenea tot mai greu dat fiind faptul că efectul medicametelor era pe sfârşite. Cutia pe care o ţii? Nu este pentru mine?

— Ba da, este pentru tine. El i-o puse în poală. Am* trecut de câteva ori când dormeai. După ce am văzut florile de aici mi-am zis că nu mai ai nevoie de flori.

— Niciodată nu poţi avea prea multe. Ea atinse pamponul de fundă, însă se lăsă pe spate. Vrei să mă ajuţi? Nu. Pot să mă folosesc atât de bine de braţ.

El nu se clinti, încă ochii îi erau rugători.

— Mi-au spus că nu va fi o afecţiune permanentă.

— Exact. Gura ei se ţuguie. Ca şi când cicatricea nu ar fi o afecţiune permanentă. Nu voi mai arăta la fel în bikini.

El nu putea să îndure, pur şi simplu nu putea. Întorcându-se brusc, se îndreptă cu paşi mari spre fereastră şi rămânând în faţa ei privi în gol, ameţit de mireasmă trandafirilor.

— Ar fi trebuit să fiu acolo, reuşi el să spună după o clipă. N-ar fi trebuit să rămâi singură.

Glasul lui era atât de furios, umerii atât de încordaţi, încât Dora se aştepta ca el să răbufnească. Văzând că nu vine să 6 ajute, ea trase cu mâna sănătoasă de fundă.

— Din câte mi-a spus Brent, poliţia din Los Angeles l-a scăpat pe Finley printre degete. Nimeni n-a ştiut că ei părăsise California. Nu văd cum ar fi putut cineva să-şi închipuie că va intra în apartamentul me, a şi că mă va împuşca.

— Meseria mea este să ştiu.

— Deci, deja ţi s-a urcat la cap. Cum se numeşte mania asta… sindromul John Wayne, corect? Ea reuşise să îndepărteze funda şi se pregătea să deschidă capacul cutiei. Ei, călătorule, zise ea, imitând foarte prost vocea lui Wayne. Nu poţi fi peste tot în acelaşi timp. Deşi braţul începuse să-i tremure, ea răvăşi bucuroasă hârtia de mătase. Îmi plac darurile şi nu-mi este ruşine să o recunosc. Nu mă deranjează foarte tare să fiu împuşcată ca să… Oh, Jed, este minunată.

Uluită, complet uluită, ea ridică vechea cutie din lemn şi ipsos, delicat pictată şi împodobită cu figuri mitologice. Când îi deschise capacul începu să cânte încet *Greensleeves*.

— Era aruncată pe undeva prin magazie. El îşi afundă

mâinile în buzunare simţindu-se ca un prost. M-am gândit că o să-ţi facă plăcere.

— Este minunată, zise ea din nou, aruncându-i o privire atât de sinceră, care îl făcu să se simtă şi măi prost. Mulţumesc.

— Nu-i cine ştie ce. M-am gândit că o să-ţi pui fleacuri în ea cât timp vei fi imobilizată aici. Acum chiar că trebuie să plec. Ai nevoie de ceva?

Uitându-se la el, ea continuă să rătăcească cu mâinile pe cutie.

— Pot să-ţi cer o favoare?

— Numeşte-o.

— Poţi să tragi nişte sfori ca să mă scoţi de aici? Ruşinea o învălui când începu să-şi simtă lacrimile curgându-i. Vreau să merg acasă.

După lungi ore de negocieri şi după marile eforturi pe care Jed le depusese, Dora puse în sfârşit capul pe perna ei, în patul ei.

— Mulţumesc, Dumnezeule! Dora închise ochii, oftă adânc şi deschizându-i din nou zâmbi către Mary Pat. Nu am nimic împotriva locului tău de muncă, Mary Pat, dar personal îl urăsc.

— Nici tu n-ai fost o pacientă ideală, scumpo. Deschide gura. Ea îi puse Dorei termometrul sub limbă.

— Am fost un giuvaier, mormăi Dora.

— Un diamant în stare. Brută, poate. Foarte brută. Dar n-am de gând să mă plâng. Câteva zile de îngrijire la domiciliu îmi convin perfect. Rapid, ea înfăşură manşeta aparatului de tensiune în jurul braţului nevătămat al Dorei: Chiar de minune, anunţă ea când îi scoase termometrul din gură a să-l citească. Dora însă o observă încruntânu-se puţin la tensiune.

— Ce nu este în regulă?

— Nimic care să-mi deranjeze liniştea şi odihna.

— Am fost liniştită. N-am crezut că am să mă aud zicând vreodată aşa Ceva, însă am obosit să tot stau în pat.

— Trebuie să te obişnuieşti cu asta. Aşezându-se pe marginea patului, Mary Pat îi luă mâna şi pulsul. Am să fiu sinceră cu tine, Dora. Te vei face bine numai dacă te vei odihni şi dacă te vi îngriji cum trebuie. Asta nu a fost o julitură. A genunchi. Dacă Jed nu te-ar fi adus la spital când te-a adus, acum nu ai mai fi fost aici ca să te plângi. Şi aşa a fost destul de târziu.

Ştiu. Am să-mi amintesc că să mă consolez.

— Ai dreptul să gemi. Şi să critici. N-o să mă supăr deloc. Dar va trebui să-mi urmezi ordinele întocmai, căci altfel te voi raporta căpitanului.

Dora zâmbi.

— Şi voi surorile aveţi grade?

— Vorbe un de Jed, bleguţo. El este cel care finanţează operaţiunea.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că prin grija căpitanului J.T. Schimmerhorr beneficiezi, cât va fi necesar, de îngrijire nonstop la domiciliu.

— Dar, am crezut că totul a fost plătit de asigurări.

— Să fim serioşi. Chicotind, Mary Pat umflă pernele şi netezi aşternutul. Acum, hai să te odihneşti. Eu am să mă duc să-ţi pregătesc ceva de mâncare.

— N-ar trebui să se simtă vinovat, murmură Dora când Mary Pat ieşi din cameră.

Mary Pat se opri şi se uită înapoi.

— Când este vorba despre tine se simte mai mult decât vinovat. Ştiai că nu a păraoiâoitalul în primele patruzeci şi opt de ore?

— Nu. Dora îşi plecă pleoapele. N-am ştiux.

— Sau că a venit în fiecare noapte să vadă cum te simţi?

Dora negă, scuturându-şi capul.

— Multe, femei aşteaptă toată viaţa să se simtă cineva atât de vinovat.

Rămasă singură, Dora luă cutia muzicală. Deschise

capacul, închise ochii şi se întrebă ce să facă.

Lş ieşirea din schimb, Mary Pat îşi informă colega despre starea pacientei. Cu toate acestea ea însă nu-şi considera tura încheiată. Traversând hotărâtă holul, ea ciocăni energic la uşa lui Jed. Când acesta deschise ea îşi înfipse degetul în pieptul lui.

— N-ai găsit puterea să traversezi nenorocitul ăsta de hol şi. Ea-se întrerupse brusc, privind furioasă. Ce faci?

— Împachetez.

Ochii ei aruncară săgeţi de mânie.

— Pe dracu'. Enervată, intră în forţă şi răsturnă o cutie cu cărţi pe podea. N-ai s-o părăseşti acum când este ţintuită în pat şi neputinejoasă.

— Nu o părăsesc. El luptă din răsputeri să-şi păstrfeze calmul. Se convinsese, foarte logic, că tot ceea ce făcea, făcea pentru Dora. Ea mi-a cferut să plec. Se va supăra rău dacă va afla că încă nu m-am mutat.

Mary Pat îşi înfipse pumnii în şolduri.

— Eşti un idiot. Aproape că pot să mă împac cu această idee. Dar n-am crezut niciodată că eşti laş.

— Termină, Mary Pat.

— Nici nu mă gândesc. Poţi să te uiţi la mine şi să-mi spui că nu o iubeşti?

Jed scoase o ţigară. Mary Pat i-o smulse din mână şi i-o rupse în două! El se uită duşmănos la ea, dar ea îi întoarse aceeaşi privire urâtă.

— Nu, nu pot. Dar nu asta este important. Doctorul a fost foarte clar când a spus că trebuie ferită de stres. Ea nu are nevoie să mă vadă ca să se enerveze.

— Stai jos. Stai jos, fir-ar să fie. Ea îl împinse violent. Am să-ţi spun eu de ce are ea nevoie.

— Bine. Se prăbuşi pe scaun. M-am aşezat.

— L-ai spus vreodată că o iubeşti?

— Nu consider că asta este treaba ta.

— Nu cred. Nervoasă, făcu un tur prin cameră, stăpânindu-şi cu greu impulsul de a nu trage un şut în apa

ratul kii de gimnastică, l-ai cules vreodată flori?

— Este februarie:

— Ştii exact la ce mă refer. Se întoarsq spre el şi apucând cu mâinile braţele scaunului îi prinse ca într-o cuşcă. Pun pariu că nu ai aprins niciodată lumânârile din sfeşnic pentru ea, ca nu ai dus-o la plimbare pe malul râului, că nu i-ai cumpărat nici măcar un fleac.

— L-am dat o cutie muzicală.

— N-a fost suficient. Ea trebuie să fie curtată.

El simţi roşeaţa învăluindu-i faţa.

— Mai. Scuteşte-mă.

— Mi-ar plăcea să-ţi rup fundul, dar am depus jurământ să vindec, nu să schilodesc. Aproape că ai pierdut-o.

Privirea lui se ridică, tăioasă ca o sabie.

— Crezi că eu nu ştiu? Mă trezesc în fiecare noapte transpirat amintindu-mi ce puţin a lipsit ca să o pierd.

— Atunci fă ceva. Arată-i cât înseamnă ea pentru tine.

— Nu vreau să profit de faptul că acum e vulnerabilă.

Mary Pat îşi dădu ochii peste cap.

— Atunci 6şti tâmpit. Făcându-i-se milă de el, îl sărută. Caută nişte flori, Jed. Eu am pariat pe tine.

Cutia ajunse a doua zi.

— Alte cadouri, anunţă Lea, luptându-se să împingă imensa cutie prin cameră de zi, în care Dora şedea pe canapea. Mă gândesc să mă las şi eu împuşcată, atâta timp cât este o zgârietură.

— Crede-mă, nu merită. Vrei te rog să aduci foarfeca? Hai să deschidem pachetul ăsta. Ea se aplecă să examineze ambalajul. N-are adresa expeditorului.

— Ah, ui) admirator secret. Cu limba ph nsă între dinţi, Lea luă cu asalt banda adezivă cu care era legat pachetul. Oh, zise ea, dezamăgită, când deschise capacul. Sunt doar nişte cărţi.

— Dumnezeule! Oh, dumnezeule! Carolyn Keene.

Coborând în genunchi, Dora începu să scotocească. Nancy Drew, pare să fie colecţia completă. Şi prima ediţie. Uite, uite. *Indiciul hornului înclinat*, *Scara ascunsă*. Deodată ea strânse cărţile la piept şi începu să plângă.

— Dragă, oh, dragă, te-ai lovit? Lasă-mă să te ajut să te urci în pat.

— Nu. Ea îşi lipi de obraz *Parola pentru Aleea Pintenaşilor*. Sunt de la Jed.

— Înţeleg, zise Lea, aşezându-se din nou pe călcâie.

— S-a deranjat atât, doar ca să fie drăguţ. De ce este atât de drăguţ? Uite, acum câteva zile mi-a trimis brăţara asta. Ea întinse mâna şi continuă să sporovăiască chiar şi când Lea se minună şi o admiră. Şi văcuţa aia tâmpită şi acuarela aceea. De ce face toate astea? Ce i s-a întâmplat?

— Bolnav de dragoste ar î părerea mea.

Dora îşi trase nasul şi-şi şterse lacrimile cu mâneca halatului.

— Este ridicol.

— Dragă, nu ştii cum te transformi când eşti îndrăgostit? Lea luă o carte, o întoarse pe toate feţele şi scuturâ din cap. Eu aş fi preferat un altfel de stil, dar acesta se pare că te-a dat gata.

— Îi pare rău pentru mine. Şi se simte vinovat. Ea clipi îndepărtându-şi lacrimile. Nu-i aşa?

— Dragă, bărbatul pe care l-am văzut eu bântuind spitalul nu era acolo pentru că se simţea vinovat. Întinzând mâna, Lea îi aranja surorii ei părul după urechi. Ai de gând să-i dai o şansă?

Dora lăsă cartea în poală şi-şi plimbă uşor degetele pe copertă.

— Înainte să fiu împuşcată, lucrurile între noi s-au stricat, l-am spus să se mute. M-a rănit, Lea. Nu vreau să mă mai rănească vreodată.

— Nu pot să-ţi spun ce să faci, dar pare groaznic de nedrept să-l laşi să sufere. Ea o sărută pe Dora pe frunte după care se ridică pentru a răspunde la ciocănitul din uşă. Bună, Jed. Lea zâmbi şi-l sărută. Surpriza ta şi-a atins

ţinta. Dora e chiar aici şi plânge din pricina cărţilor.

El făcu automat un pas în spate, însă Lea îl luă de mână şi-l trase înăuntru.

— Uite cine a venit.

— Bună. Dora îşi şterse lacrimile şi reuşi să afişeze un zâmbet firav. Sunt nemaipomenite. Ochii se umplură din nou de lacrimi. De-a dreptul grozave.

— Valoarea lor o să spadă dacă vor fi deteriorate cu apă, o avertiză el.

— Ai dreptate. Dar întotdeauna devin foarte sentimentală când este vorba de primele ediţii.

— Eu tocmai plecam. Lea îşi luă paltonul, dar niciunul din ei nu-i dădu nicio atenţie.

— Nu ştiu ce să spun. Ea continuă să strângă la piept, ca pe un prunc, *Scara ascunsă*.

— Spune mulţumesc, îi sugeră Jed.

— Mulţumesc! Dar Jed…

— Ascultă, am primit aprobarea de a te elibera o vreme din prizonierat. Eşti pregătită pentru o plimbare cu maşina?

— Glumeşti? Nesigură ea sări în picioare. Afară? Fără să mergem la spital?

— Pune-ţi paltonul, Conroy.

— Nu-mi vine să cred, zise ea câteva minute mai târziu, urcându-se cu mare pompă în maşina lui Jed. Fără surori. Fără termometre şi fără aparate de tensiune.

— Ce-ţi face umărul?

— Grozav. Ea deschise geamul doar ca să simtă curentul de aer pe faţă, neobservând maniera în care degetele lui se încordară pe volan. M-au pus să fac fizioterapia asta care este, într-o exprimare delicată, neplăcută. Dar este eficientă. Ea îşi îndoi cotul în unghi drept câ1 să-i dovedească. Nu-i rău, îhî?

— E nemaipomenit. Afirmaţia lui păstră atâta furie că o făcu pe Dora să-şi ridice o sprânceană.

— La slujbă toate-s bune?

— Da. Ai avut tot timpul dreptate. N-ar fi trebuit să plec.

— Ai avut nevoie de timp. Ea îi atinse braţul, retrăgându-şi mâna atunci când el tresări. Era timpul, se gândi ea, să lămurească Jucrurile. Jed, ştiu că ne-am aflat într-o situaţie dificilă înainte ca eu să fiu rănită. Ştiu c-am fost aspra.

— Nu. El nu era sigur că putea să suporte. Ai avut dreptate; Tot ce ai spus a fost corect. N-am vrut să te apropii prea mult de mine şi mi-am luat toate precauţiile ca să nu o poţi face. Ai fost unul din motivele principale pentru care mi-am reluat slujba, dar nu ţi-am spus acest lucru pentru că ar fi trebuit să recunosc că erai importantă pentru mine, că părerea ta despre mine conta. A fost totul plănuit dinainte.

Ea ridică geamul, punând stavilă vântului.

— Nu are rost să mai scormonim acum toate astea.

— Cred că ar suna destul de ridicol dacă ţi-aş spune că voiam să-ţi cer iertare, că eram dispus să cerşesc pentru o altă şansă înainte să fii rănită. El îi aruncă o ocheadă, îi surprinse privirea fixă, după care, dezamăgit, îşi întoarse ochii la drum. Da, exact asta am crezut că vei spune.

— Nu sunt sigură, zise ea precaută, ce altă şansă ar mai putea fi acordată.

El avea de gând să-i demonstreze. Opri pe alee, trase frâna de mână, se dădu jos şi ocoli maşina ca să o ajute să coboare. A (dmirându-i uluită casă, ea uită să fie atentă şi-şi lovi braţul de portieră.

— Fir-ar să fie. Geamătul de durere îi zdrobi inima lui Jed.

— Nu suport să văd că suferi. Ferindu-i braţul ei o strânse la piept. Pur şi simplu nu suport. * Mi se sfâşie inima, Dora, ori de câte ori îmi amintesc cum şedeai pe podea, cum aveam sângele tău pe mâini. El începu să tremure, toţi acei muşchi puternici vibrând ca nişte coarde. Am crezut că ai murit. M-am uitat la tine şi-am

crezut că ai murit.

— Nu te mai gândi. Ea îl mângâie automat. Acum sunt bine.

— Dar n-am putut să împiedic acel lucru, zise el mânios. Am venit prea târziu.

— Nu este adevărat. Mi-ai salvat viaţa. M-ar fi omorât.

Dorea acest lucru cu aceeaşi ardoare cu care voia tabloul. Tu l-ai oprit.

— Nu este suficient. Luptându-se să-şi recapete cumpătul, el îşi slăbi îmbrăţişarea şi se trase în spate.

— Mie-mi convine. Ea îşi ridică mâna atingându-i obrazul. Jed i-o luă şi o apăsă puternic pe buze. Aşteaptă puţin, zise ea.

El rămase acoloo clipă, în aerul rece, care şoptea printre copacii goi.

— N-ar trebui să stai în frig.

— Este minunat.

— Vreau să intri în casă. Vreau să terminăm discuţia înăuntru.

— Bine. Deşi nu se mai simţea slăbită, în timp ce urcau pe alee ea îl lăsă să o susţină. Credea că el avea nevoie de acest lucru.

Şi într-adevăr, atunci când deschise uşa şi o pofti înăuntru, el era cel nesigur. Tresări când ea gemu de plăcere.

Dora călcă peste primitorul covor de *Bokhara*.

— Ai pus lucrurile la loc.

— O parte; El o urmări pe Dora cum rătăci cu degetele pe măsuţa din lemn de trandafir, pe spătarul curbat al unui scaun, cum zâmbi în oglinda cu decoraţiuni aurii. Proprietăreasa m-a dat afară aşa că mi-am scos o parte din lucrurile din magazie.

— Cele perfecte. Ea se îndreptă spre salonaşul din faţă. Jed puşese la loc o canapea cu tapiţerie în dungi, jd drăguţă veioză *Tiffany* pe o măsuţă din lemn exotic. În

cămin mocnea focul. Ea se simţi inundată de bucurie şi de durere. Te muţi înapoi aici.

— Depinde. El îi scoase uşor paltonul de pe umeri şi îl aşeză pe braţul canapelei. M-am întors aici săptămâna trecută. Nu mai era la fel. Te vedeam urcând scările, stând pe pervazul ferestrei, privind de la geamul bucătăriei. Ai schimbat casă, zise Jed în timp ce ea se întorcea cu faţa spre el. M-ai schimbat. Vreau să mă întorc aici şi să iau totul de la capăt. Dacă vei veni cu mine.

Dora nu se gândi că brusca ameţeală avea ceva de a face cu rănile din braţ.

— Cred că trebuie să stau jos. Ea se aşeză pe pernele dungate şi inspiră adânc de două ori. Ai de gând să te muţi aici? *Vrei* să te muţi înapoi aici?

— Da, exact.

— Şi vrei ca eu să stau cu tine?

— Dacă asta este tot ce pot să primesc. El scoase o cutiuţă din buzunar şi i-o puse în mână. Însă mie mi-ar plăcea mai mult dacă te-ai căsători cu mine.

— Îmi poţi… rosti ea pe un ton piţigăiat. Îmi poţi da nişte gpă?

Frustrat, el îşi trecu mâna prin părul ei.

— La naiba, Conroy, sigur că da. Jed îşi înfrână mânia şi starea de nervi. Sigur, îţi aduc imediat.

Ea aşteptă ca el să iasă din cameră şi adunându-şi toate forţele deschise cutia. Era bucuroasă că, procedase astfel deoarece rămase cu gura căscate. Încă se mai uita uluită la inel când el reveni aducând o, cană *Bacart* plină cu apă de la robinet.

— Mulţumesc. Ea* luă paharul şi bău cu sete. Este extraordinar de *mare*.

Dezgustat de el, Jed bâjbâi după o ţigară.

— Cred că este exagerat… – *Oh, nu! Nu există diamant în lume care să fie exagerat. Ea puse cutiuţa în poală, însă îşi încleşta mâna posesiv în jurul ei. Jed, cred că ultimele săptămâni au fost pentru tine la fel de grele ca şi pentru mine. S-ar putea să nu fi apreciat, dar…/

— Te iubesc, Dora. Afirmaţia o îngheţă. Până ca Dora să se reculeagă, el se aşează lângă ea pe canapea. La naiba, să nu mă mai trimiţi după încă un pahar cu apă. Dacă nu vrei să-mi răspunzi acum, am să aştept. Nul vreau decât să-mi dai o şansă să te fac din nou să mă iubeşti.

— Asta au însemnat toate acele lucruri? Cadourile şi telefoanele? încercai să-mi subminezi apărarea când eram slăbită.

El privi în jos la mâinile ei împreunate.

— Să o estimez.

Ea încuviinţă din cap, după care se ridica* şi se îndreptă spre fereastră. La. Primăvară voia în grădină lalele, îşi zise ea. Şi o grămadă de narcise galbene.

— Bine lucrat, rosti ea încet. Foarte bine lucrat, Schimmerhorn. Până la urmă cărţile au fost cele care şi-au îndeplinit misijjnea. Cum aş fi putut să rezist în faţa colecţiei complete a primei ediţii a lui Nancy Drew? Ea îşi plecă privirea la diamantul tăiat pătrat, aflat încă în mâna ei. Mi-ai exploatat slăbiciunea pentru nostalgie, dragoste şi profit material.

— Nu sunt o partidă atât de proastă. Cu nervii încordaţi la maximum el veni în spatele ei şi începu să-i mângâie părul. Am câteva defecte, desigur, dar sunt bogat.

— Apropierea asta ar fi mers mai demult, dar acum de când am primit substanţială recompensă pentru Monet sunt şi eu destul de bine aranjată. Oi fi eu lacomă, Schimmerhorn, dar am limitele mele.

— Sânt-nebun după tine.

— Aşa-i mai bine.

— Eşti singura femeie cu care vreau să-mi petrec viaţa. El o atinse uşor cu buzele pe gât, făcând-o să ofteze. Singura femeie pe care am iubit-o şi pe care vreau să o iubesc.

— Asta este excelent.

— Nu cred că pot să trăiesc fără tine, Dora.

Lacrimile o podideau, sugrumându-i vocea.

— Punct ochit.

— Deci asta înseamnă că te vei îndrăgosti din nou de mine?

— Ce te face să crezi că am încetat vreodată să te iubesc?

Mâna care rătăcea în părul ei se încleştă, făcând-o pe Dorasă tresară.

— Dar căsătoria? îi dai o şansă?

Ea zâmbi în lumina soarelui. Poate că nu era cea mai romantică cerere în căsătorie din lume, dar i se potrivea.

I se potrivea de minune.

— Vom avea nevoie de dantelă la perdele, Jed. Am o banchetă *Chippendale* care aşteaptă să fie aşezată în faţa acelui foc.

El o răsuci şi, dându-i părul la o parte, îuncadră faţa între mâini. Trebuia doar să-i vadă chipul pentru ca emoţia să-i dispară.

— Copii?

— Trei.

— Un număr bun. Copleşit, el îşi sprijini fruntea de capul ei. Sus, în dormitorul principal este un pat. Cred că este un George al III-lea.

— Cu baldachin?

— Cu polog. Rămâi cu mine în seara asta.

Ea îşi transformă hohotul de râs într-un sărut.

— Credeam că n-ai să mă mai rogi.

Sfî reit